

Tự Lang (Nuôi Sói)

Contents

Tự Lang (Nuôi Sói)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	63
18. Chương 18	65
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	76
23. Chương 23	79
24. Chương 24	83
25. Chương 25-1	86
26. Chương 25-2: Hồi Ưc Dạng Ngoại Truyện “nỗi Lòng Của Chú Cua”	91
27. Chương 26	95
28. Chương 27	97
29. Chương 28	101
30. Chương 29	104
31. Chương 30	106
32. Chương 31	110
33. Chương 32	112
34. Chương 33	115
35. Chương 34	119
36. Chương 35	122
37. Chương 36	126
38. Chương 37	129
39. Chương 38	132
40. Chương 39	136

41. Chương 40	139
42. Chương 41	143
43. Chương 42	146
44. Chương 43	148
45. Chương 44	150
46. Chương 45	153
47. Chương 46	156
48. Chương 47	159
49. Chương 48	162
50. Chương 49	166
51. Chương 50	169
52. Chương 51: Ngoại Truyện “phiến Hôn Ký” (chuyện Lừa Cưới) (thượng)	172
53. Chương 52: Ngoại Truyện “phiến Hôn Ký” (chuyện Lừa Cưới) (hạ)	175
54. Chương 53	180
55. Chương 54	184
56. Chương 55	187
57. Chương 56	189
58. Chương 57: Đại Kết Cục	194
59. Chương 58: Ngoại Truyện “đồ Cổ” (thượng)	199
60. Chương 59: Ngoại Truyện “đồ Cổ” (trung)	202
61. Chương 60: Ngoại Truyện “đồ Cổ” (tái Trung)	204
62. Chương 61: Ngoại Truyện “đồ Cổ” (hạ)	207
63. Chương 62: Ngoại Truyện “độ Mặt Nguyệt” (hưởng Tuần Trăng Mặt)	211

Tự Lang (Nuôi Sói)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, phúc hắc công, khả ái bốn bốn thiên nhiên thụEdit: SứKhương Vệ vốn là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lang-nuoi-soi>

1. Chương 1

“Mi thật khiến người ta buồn nôn!”

Khương Vệ vứt thứ trong tay qua, rồi lại nặng nề ngồi vào ghế sofa mềm mại và lạnh lùng nói, đôi mắt xinh đẹp hơi liếc, mỗi sợi lông mi đều lộ ra vẻ khinh thường không gì sánh được.

Trước mặt cậu có một thanh niên đang cúi đầu ngồi, phần cổ lộ ra ngoài áo bị ánh đèn chiếu lên tái nhợt không có sức sống. Bên chân thanh niên, ném một cái quần con màu đen, chiếc quần đáng thương cứ vậy nằm úp sấp trên mặt sàn sáng loáng.

“Hàn Dục, bảo ta nói mi cái gì bây giờ? Trước đây ta chỉ nghĩ tính cách mi quái gở chút, chưa nghĩ đến mi còn có tật xấu này! Thật khiến người ta buồn nôn!”

Khi lần thứ hai nói đến từ “buồn nôn”, Khương Vệ cố ý nhấn mạnh, thân người còn dựa dựa về phía sau tránh đi, một bộ dạng sợ rằng tránh còn không kịp.

Không thể trách Khương Vệ cay nghiệt.

Bất cứ ai thấy một người bạn học cùng giới quen biết đã lâu lại không có tình nghĩa gì trốn ở trong phòng vệ sinh, tay cầm quần con mình vừa thay, giống như chó ngửi ngửi, đầu tóc cũng nổ dựng lên.

Nhớ lại vừa nãy Hàn Dục cầm quần lót dán lên mặt, làm ra vẻ mặt say mê giống như hít thuốc phiện, Khương Vệ ngoại trừ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi ra, trong lòng còn dâng lên một cảm giác khó có thể dùng lời diễn tả, đó chính là cảm giác ưu việt.

Hàn Dục ơi Hàn Dục! Không ngờ mi cũng có ngày hôm nay!

Nói đến Hàn Dục này, y là bạn học trung học của Khương Vệ.

Vẫn còn nhớ rõ ngày khai giảng đầu tiên ở trường trung học, một loạt học sinh mới đến từ các trường tiểu học đứng tập trung trên sân, vô cùng lo lắng bất an chờ nhà trường báo kết quả kỳ sát hạch phân lớp học sinh.

Người đầu tiên được gọi vào chính là Hàn Dục. Wow, tên đứng đầu kỳ sát hạch đó; chỉ thấy một thiếu niên rất cao, trước ánh mắt hâm mộ của mọi người bước ra khỏi hàng.

Chờ phần lớn học sinh đều đứng sau giáo viên chủ nhiệm cầm biển lớp, thì mặt trời độc ác mới trốn xuống tán cây. Chỉ còn lại 10 học sinh vẫn đứng trơ trọi trên sân trường, bốn phía không có gì che chắn, mấy cái ‘đảo môi đàn’ phơi thân dưới ánh mặt trời, bị nướng đến cháy xèo xèo.

Khương Vệ chính là một trong số đó. Khuôn mặt cậu phơi nắng đến bóng nhẫy, nhìn bạn học xung quanh, phát hiện có hai học sinh là cùng trường với cậu lúc trước, tính cả mình vào nữa, đặc điểm chung của bộ ba này chính là: học tập tệ hại, trong nhà có tiền.

Khương Vệ biết còn lại đều gọi là học trò “cây vàng”, chính là nhà có quan hệ đi của sau.

Cha cậu làm lắp đặt công trình, lúc nghỉ hè đã tặng một phần đại lễ cho hiệu trưởng trường trung học, ngoài ra còn có hai vạn tệ tiền xây dựng trường, và chỉ đích danh muốn vào lớp đặc biệt trọng điểm của trường. Cha Khương vốn tưởng rằng “muôn việc đủ cả, chỉ thiếu gió đông”, sáng sớm trước khi ra ngoài còn vỗ vai con trai nói: “Vì con đấy, cha con phải lắp không cho người ta cái buồng vệ sinh, còn mịa nó là bốn cầu gạch men sứ cao cấp nữa chứ, hai vạn luôn, con trai cần phải không chịu thua kém đó!”

Nhưng hiện tại xem ra, gió đông thổi có hơi lệch.

Về nhà phải bảo cha ta đòi tiền về! Khương Vệ oán hận nghĩ. Nhìn vẻ mặt hể hê của các học sinh khác đã phân lớp xong, quả thực có xung động muốn tiến vào trong! Lão hiệu trưởng kia cầm đồng tiền rồi cũng mặc kệ lẽ vật!

Da mặt bạn học Khương cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Có điều đây cũng không thể trách hiệu trưởng, thì ra lần này giữ chức giáo viên chủ nhiệm hai lớp trọng điểm đều là giáo sư cao cấp của tỉnh.

“Một núi không thể có hai hổ”, hai người giành nhau một thời gian dài, mỗi lần trước khi sát hạch đều nói với học sinh của mình giống như lừa dê, thành tích nhất định không thể xếp sau lớp khác. Cho nên đối với mấy học sinh “cây vàng” chắc chắn sẽ kéo thành tích của lớp xuống, thái độ của hai vị giáo viên đều rất kiên quyết —— một đứa cũng không muốn! Không thì hiệu trưởng ông đi mời người tài khác đi!

Hai giáo viên ngời sao đó! Bao nhiêu học sinh hâm mộ tiếng tăm mà đến, người ta thường xuyên đi dự giờ một lần xong, liền lập tức mở hội nghị nói chuyện với lãnh đạo cấp trên! Hiệu trưởng đứng đầu cũng không ép được người ta. Nhưng bên kia cũng nhận tiền rồi, lại không thể không phục vụ, hiệu trưởng chỉ có thể tóm hai vị giáo viên thương lượng một lần lại một lần.

Cuối cùng hai giáo viên cũng không có cách nào, chỉ có thể bỏ qua ý kiến ban đầu, mỗi người nhận 2 tên học sinh “cây vàng”.

Hiệu trưởng thu được không ít lẽ vật, chọn ra bốn đứa kiểu Khương Vệ phân vào 2 lớp đặc biệt, còn lại phân vào hai lớp bình thường khác.

Cuối cùng Khương Vệ cũng đứng vào hàng ngũ của một lớp, nhưng nghe kẻ khác chỉ trở sau lưng mình, lại cảm thấy mình cứ là so với người ta thấp hơn nửa cái đầu.

Cái đầu này vẫn không ngẩng lên, cuối cùng khi cả hàng tiến vào lớp học trên lầu, không nghĩ rằng lại giẫm rớt giày bạn học phía trước.

Cậu ngẩng đầu mới phát hiện hoá ra phía trước mình chính là người đứng đầu hàng năm, học sinh loại ưu tên là Hàn Dục kia. Đối phương có lông mày rậm mắt to, mũi rất là thẳng, khiến người ta không khỏi nảy sinh ấn tượng tốt.

Khương Vệ nhìn mình giẫm rớt giày của người ta, vội vàng nói “Xin lỗi”.

Vị kia chỉ cúi người, sau khi đi giày lại xong, lại dùng mũi hừ một tiếng: “Phơi nắng dưới mặt trời xong bị hôn mê? Đi cũng không nhìn một chút?” Ngay cả liếc cũng không thèm liếc bạn học Khương một cái, xoay người lên lầu. Học sinh xung quanh nhìn khuôn mặt Khương Vệ đến bây giờ vẫn còn đỏ chưa đỡ chút nào, lập tức tuôn ra tiếng cười sảng sặc như sấm nổ.

Tâm thiếu nam mỏng manh dễ vỡ á! Lúc ấy liền rút một cái.

Cái thứ gì vậy? Không phải là học giỏi thôi ư? Có cái gì mà kêu ngạo?

—

Cho dù quá khứ đã qua lâu, Khương Vệ vẫn nhớ rõ ngày phân lớp nhục nhã ấy.

Nhưng mà có câu là “ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây”. Học giỏi thì sao?

Mình tốt nghiệp trường đại học dân lập hạng ba, không như bình thường vào công ty nhà mình làm một ông sếp trẻ tuổi! Mà tốt nghiệp đại học nổi tiếng, lại cũng không được như thường thành thủ hạ của mình, làm một gã làm thuê cao cấp?

Nếu loại hoán đổi địa vị xã hội này, còn chưa đủ để gạt sạch chuyện cũ u ám thời thiếu niên.

Vậy thì giờ khắc này, Khương Vệ cảm thấy mình có thể hoàn toàn thoát khỏi bóng ma.

Hàn Dục là một tên biến thái! Hàn Dục thích mình! Hàn Dục thích mình đến nổi lên lấy quần con của mình để ngủ!

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng cậu cư ấy thế mà có chút sung sướng không thể áp chế được, vội vàng muốn làm nhục họ Hàn một phen.

Có lẽ câu “*Thật khiến người ta buồn nôn kia*” nói quá nặng.

Hàn Dục chậm rãi ngẩng đầu lên, đứng thẳng dậy, thân hình 1m84 cường tráng khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Khương Vệ thấy y âm trầm nhìn mình, lập tức lại rụt về phía sau. Hàn Dục này, đừng nhìn thành tích tốt, đánh nhau cũng hung lắm, nhớ tới một màn chuyện cũ ở trường, Khương Vệ lập tức hối hận lời mình nói có hơi nặng.

“Sao... mi còn không biết xấu hổ trừng ta!”

Vậy mà y chỉ cúi người nhặt cái quần bị Khương Vệ ném xuống đất lên, nhét nó vào túi quần mình, sau đó xoay người rời đi.

“Này... mi muốn làm gì!”

“Nếu tổng giám đốc Khương người đã tỉnh rượu, ta đây về nhà.” Hàn Dục bình tĩnh đáp.

“Ta đương nhiên biết mi phải về nhà, nhưng mi cầm... cầm quần con của ta làm gì!”

Nghe xong lời này, Hàn Dục nở nụ cười, đột nhiên quay lại, dán vào lỗ tai Khương Vệ nói: “Dùng nó để nhớ người?”

Khoảnh khắc kia, Khương Vệ cảm giác một trận khí nóng đảo qua nơi vành tai mình, cả người giống như lại quay về sân trường nắng chói chang kia, mặt bùm phát đỏ lên...

2. Chương 2

“Mi... mi ra ngoài cho ta!” Miễn cưỡng từ trong hơi nóng bắt chút lý trí về, tổng giám đốc Khương nâng tay chỉ về phía cửa chính lớn tiếng quát.

Hàn Dục tận lực cúi đầu, lại nhìn gương mặt đỏ bừng của bạn học một chút, đang muốn trêu ghẹo tiếp gì đó, đột nhiên, di động của y vang lên.

“Là chủ tịch Khương...” Hàn Dục nói xong liền nhận điện thoại, vẻ lưu manh vô lại vừa nãy quét sạch sành sanh, nghiêm trang nghe điện thoại.

Chủ tịch Khương chính là cha Khương Vệ.

Mười năm trước, mọi người gọi ông là quản đốc Khương, chỉ là ông chủ đội lắp đặt công trình ở một thành hương kết hợp (thành hương kết hợp là 1 thành phố mà xung quanh là nông thôn), nhưng ông chủ nhỏ càng hoạt động càng lớn.

Mười năm sau, người ta không chỉ có một công ty xây dựng lắp đặt thiết bị ở thành phố, còn nắm toàn bộ thị trường vật liệu lắp đặt thiết bị lớn nhất Phụng thành. Kêu một tiếng chủ tịch Khương cũng không quá đáng.

Sau khi nói chuyện điện thoại, Hàn Dục nói với Khương Vệ: “Sợ rằng người không được nghỉ nữa đâu, hai ta ra sân bay đón hai vị khách thương người Đức.”

Hạng mục công ty đang làm gần đây nhất, là lắp đặt hoàn thiện cho một khu nhà ở để bán của địa phương.

Mà dạo này, biệt thự phòng ốc cao cấp đều thịnh hành mời kiến trúc sư Đức đến thiết kế trước.

Người Đức trời sinh tinh tế, cẩn thận, trên phương diện lắp đặt thiết bị này cũng thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Trong nước, bình thường xác suất nảy sinh mâu thuẫn với chủ hộ khi thiết kế cơ bản rất nhỏ.

Hồi trước có khách hàng Trung Quốc lần đầu tiếp xúc với kiến trúc sư người Đức, khi kiểm tra hết các thiết bị lắp đặt trong nhà xong, liền kéo tay kiến trúc sư người Đức, lệ nóng doanh tròng nói: “Sao lắp được giống y chang trên catalogue vậy? Thật lợi hại!”

Phòng tốt mới bán được giá cao, đương nhiên cũng phải lắp đặt thiết bị ở cấp bậc cao. Tư duy làm ăn đạo này xoay chuyển rất nhanh nên chủ tịch Khương không cần cân nhắc, phải giành trước chiếm lĩnh thị trường lắp đặt cấp cao trong thành phố. Vì vậy đặc biệt trả lương cao mời 2 vị kiến trúc sư trang hoàng nội thất người Đức.

Để thể hiện công ty rất coi trọng người tài, ông Khương đã bảo Khương Vệ thân là tổng giám đốc công ty ra sân bay tự mình tiếp đón.

Hàn Dục là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, đương nhiên cũng phải đi cùng.

Thay quần áo xong, theo thang máy xuống ga ra, Hàn Dục vừa mở cửa chiếc BMW 730, tổng giám đốc Khương đã sầm mặt lên tiếng: “Mi đừng lái xe, tự mình nghĩ cách ra sân bay đi, nhìn mi phía trước liền thấy phiền!”

Hàn Dục sững sốt, Khương Vệ đẩy y ra trèo lên xe đóng cửa lại, rồi khởi động ô tô nghênh ngang rời đi. Hàn Dục mặt không chút thay đổi nhìn đuôi xe sáng trưng, xoay người cười lên một chiếc xe máy hơi cũ, theo sau chiếc ô tô càng đi càng xa kia, phóng vùn vụt.

Khương Vệ xuyên qua gương chiếu hậu thấy chiếc xe máy kia phóng nhanh, tâm tình thẹn quá hoá giận chậm rãi bình tĩnh lại.

Lúc này đang là buổi tối, gió đêm lạnh lẽo, phóng xe máy tốc độ cao chắc chắn càng cảm thấy lạnh thấu xương hơn. Nghĩ vậy, chân giẫm chân ga hơi nâng lên, tốc độ giảm một chút, nhưng lại nghĩ tới một màn trước bàn rượu kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xị ra của Khương Vệ lại tăng thêm một phần hưng dữ.

Hôm nay là ngày bạn trung học của Khương Vệ tụ tập, một đám bạn cũ mười mấy năm không thấy khó có dịp gặp lại, liền tiếp tục tăng hai.

Tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, người hỏi trước trong ba năm liên tục là vương tử thần thoại đứng đầu — Hàn Dục, vậy mà lại thành cấp dưới của Khương Vệ bất tài.

Phải biết rằng năm xưa hai người chính là vô cùng không hợp nhau, thậm chí Hàn Dục từng ở ngoài trường đánh Khương Vệ, khiến hiểu biết của bạn học tận mắt chứng kiến tình cảnh bi thảm lúc đó đối với câu “đầu người đánh thành đầu chó” lại càng khắc sâu hình ảnh.

Chúng kiến ánh mắt vô cùng kinh ngạc của các học sinh, Khương Vệ lúc đó khỏi phải nói có bao nhiêu tức giận, trên bàn rượu liền sai Hàn Dục gấp rau rút rượu châm thuốc cho mình, lại còn hai lần bảo Hàn Dục rời khỏi tiệc rượu ra xe lấy đồ cho mình.

Dáng vẻ lãnh đạo phải nói là đủ mười phần!

Nhưng cậu đặc ý cũng không được bao lâu, bạn học tụ tập khó tránh khỏi có chút tiếp tục tình cảm ngây thơ ngày xưa, mất đi mây lại. Trên bàn rượu, vị hoa khôi của lớp ngày trước – Lộ Dao, lúc nào cũng đảo mắt qua phía bọn họ. Đôi mắt to ngập nước kia thiếu chút nữa vút vào trong mâm luôn.

Nghĩ đến đoạn giai thoại giữa Hàn tài tử và Lộ mỹ nhân năm đó, tổng giám đốc Khương cảm thấy một trận bực mình, miếng thịt luộc nhai trong miệng cũng cảm thấy chua ngút trời.

Liếc vị bên cạnh mình, nhất thời tức không có chỗ xả. Cũng không xem mình bây giờ là cái dạng gì, còn chẳng biết xấu hổ câu gái?

Cha mẹ Hàn Dục, khi y sắp lên phổ thông thì bởi vì tai nạn xe cộ mà song song bỏ mình. Lúc đó đang vòng trung khảo, chịu đựng nỗi khổ mất đi song thân, y vốn phải không hề có chút lo lắng tiến vào trường phổ thông điểm của tỉnh, vậy mà điểm số lại chỉ vừa đủ lấy một chỗ ở một trường phổ thông bình thường.

Chính là bởi vì Hàn gia gặp biến, Khương Vệ mới biết được, thì ra Hàn Dục ở trường tài năng xuất chúng, luôn khinh thường người, chỉ bắt quá xuất thân từ một gia đình bình thường lái taxi.

Khi tai nạn xảy ra, cha Hàn chở mẹ Hàn đi mua thuốc bổ cho con trai. Tài xế xe taxi thích vượt, rẽ ngoặt không xi-nhan đều là chuyện thường thấy. Nhưng lúc này điều bất trắc xảy ra, khi ông vượt lên thì đụng phải một chiếc xe tải thành linh rẽ ngoặt. Hai vợ chồng bỏ mạng không tính, ngay cả tài xế xe tải cũng bởi vì quán tính, bị thủy tinh vỡ đâm vào cổ, cuối cùng vì mất máu quá nhiều mà chết.

Bởi vì cha Hàn là bên gây tai nạn. Người đã chết không tính, còn phải tiến hành bồi thường dân sự. Hơn nữa xe taxi là vay tiền mua, nợ ngân hàng còn chưa trả hết, nên tiền gửi ngân hàng, nhà cửa đều bị lấy sạch.

Một lần như vậy, dù có họ hàng trợ giúp, nhưng khả năng cũng có hạn, cho nên Hàn Dục kể cả trường phổ thông bình thường cũng không cách nào học tiếp.

Mình lúc đó cũng không biết ăn phải thuốc lú gì, ấy thế mà ma xui quỷ khiến đi tìm Hàn Dục, đề xuất giúp y nộp tiền học và cung cấp tiền sinh hoạt thỏa đáng, cũng tạo điều kiện cho y học xong đại học, có điều sau khi y tốt nghiệp nhất định phải làm thuê cho mình để trả hết tiền nợ mấy năm này.

Còn nhớ rõ khi ấy Hàn tài tử nghe xong đề nghị này, liền không thèm đếm xỉa đến đang ở nơi đông người, túm mình xuống hung ác đánh, đệt! Lúc đó mình về nhà soi gương, đầu người đang yên đang lành cũng bị đánh thành đầu chó.

Mình khóc về nhà vừa soi gương vừa tuốt lại một lượt, mình nói với Hàn Dục rất tử tế mà, hẳn là không có toát ra ý tứ muốn y bán mình tiếp khách hoặc là bao dưỡng chứ?

Vậy y vì sao lại phải hung ác đi tĩa mình một lượt?

Cũng không biết học giỏi thì kết cấu não có bị dị hoá hay không, tĩa mình thành cái hình dáng bà nội này xong, y vậy mà còn không biết xấu hổ quay đầu tìm mình, hỏi lời nói lúc trước còn hữu hiệu không!

Kỳ thật ruột não mình cũng có khả năng không giống người địa cầu, thế mà lại còn ngốc ngốc nghếch nghếch bỏ tiền tạo điều kiện cho người ta lên phổ thông, học đại học.

Mặc dù hoàn cảnh gia đình mình khá giàu có, ngày lễ tết, tiền tiêu vặt cũng hàng nghìn. Thế nhưng chỉ dựa vào số tiền này nuôi một học sinh phổ thông vẫn còn rất khó khăn.

Khương Vệ không có cách nào trắng trợn đòi tiền, chỉ có thể thay đổi cách thức, mua các loại quần áo hàng hiệu vân vân để đòi tiền ông bố, có đôi khi muốn hơn, còn bị chính ông bố mình chỉ vào mũi mắng phá gia chi tử, nhưng ai biết đồ một “phá gia chi tử” ăn lại chính là nhãn hiệu xóm núi đào ở hàng vỉa hè?

Mỗi lần thấy giày dưới chân chịu không nổi nữa rách mũi, Khương Vệ lại gạt nước mắt chua xót, an ủi chính mình rằng đầu tư vốn cuối cùng sẽ sinh lời.

Cho nên sau mỗi lần cho Hàn Dục tiền, cậu liền trốn ở trong chăn nghiền răng nghiền lợi cẩn thận ghi lại mỗi một khoản chi tiêu.

“Một ngày nào đó... Hừ!”

Hàn Dục học xong ba năm phổ thông xong, cứ nhiên khiến mọi người rớt tròn mắt, thi được vào một trường đại học có tiếng.

May mắn là lúc đó mình cũng lên một trường đại học hạng ba, trọ ở bên ngoài, trong nhà cho tiền sinh hoạt nhiều, thế là lại tiếp tục chu cấp cho Hàn Dục.

Nhìn xem! Nếu không có mình nhất thời thiện tâm, còn có thể có Hàn Dục y ngày hôm nay sao?

Cho dù không cảm kích, nhưng người một thân thiếu nợ như thế, có tư cách gì nói với bạn gái chuyện thành gia lập nghiệp chứ! Còn cùng hoa khôi của lớp kia quyền rũ không yên, đừng nhìn cậu uống nhiều, vẫn có thể như cũ liếc thấy hai người sau buổi tụ họp trao đổi số điện thoại.

Khương Vệ lại liếc kính chiếu hậu, nhìn thân ảnh cười xe máy lồm vô cùng tiêu sái, nhếch miệng lại nặng nề “phi” một tiếng.

Phụng thành: google chỉ thấy Phụng thành trần nên ta đoán đây vốn là huyện Phụng Hiền của thành phố Thượng Hải

3. Chương 3

Tới sân bay, tổng giám đốc Khương đứng ở cửa đón và kiên trì chờ đợi, hội nghị online lần trước, cậu đã nhìn qua kiến trúc sư người Đức tên là Mark kia và trợ lý của hắn. Khi đầu Mark vừa xuất hiện, Khương Vệ lập tức vỗ vỗ tay, đối phương cũng nhìn thấy, liền đi tới chào hỏi Khương Vệ. Theo lý thuyết tất cả người Đức đều rất nghiêm túc, nhưng vị kiến trúc sư hơn ba mươi tuổi này lại đi lên cho Khương Vệ một cái ôm nhiệt tình, ghì chặt đến mức Khương Vệ có chút không thở nổi.

Xem ra Khương Vệ ngoại hình thuần phương Đông thanh tú đã giành được không ít cảm tình của vị kiến trúc sư này.

Đến khi đồng chí Mark hé miệng, tổng giám đốc Khương bên này liền tròn mắt, chuỗi âm tiết tiếng Đức đã đập cho đầu cậu choáng váng. Ngày trước khi họp, luôn có Hàn Dục ở một bên phiên dịch, bây giờ cậu hùng dũng oai vệ một mình chạy đến, phút chót mới hậu tri hậu giác phát hiện không ổn, chỉ có thể nghẹn họng trân trối nhìn Mark ở đó liên tục khoa tay múa chân nói.

Mark cũng nhận ra Khương Vệ không hiểu tiếng Đức, lập tức đổi thành tiếng Anh giọng Berlin. Tổng giám đốc Khương liếc mắt bắt lấy và ra sức suy nghĩ, vất nát cả óc cũng không còn được mấy từ, lời mấy câu tiếng Anh Phụng thành ngắc ngứ ra đối đáp.

Hai người đang ông nói gà bà nói vịt thì Hàn Dục cuối cùng cũng chạy tới.

Gạt tổng giám đốc Khương sang bên cạnh, Hàn Dục thành thạo dùng tiếng Đức chính gốc bắt chuyện với Mark. Khương Vệ bị ghẻ lạnh ở một bên, rầu rĩ nghe hai người huyên thuyên qua lại.

Nói thật, đàn ông vóc người cao lớn đúng là có khí chất, đứng ở đó, hơn nữa thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, ai có thể nhìn ra đây là một tên khố rách áo ôm nợ nần ngập đầu? Quả thực so với sếp tổng cậu thật sự còn có phong phạm hơn.

Chờ hai vị người Đức ngồi vào xe xong, Khương Vệ ngồi xuống ghế phó lái, nhàn đến vô sự, không khỏi đem ánh mắt đưa tới Hàn Dục đang lái xe bên cạnh, từ hàng lông mày đen đậm đi một đường trượt xuống ngón tay thon dài nắm trên vô lăng, lại vòng lên cái mũi dọc dừa, cái mũi này thật là đẹp, sao lại thẳng như vậy chứ?

Ánh mắt giống như bàn ủi là qua là lại, Hàn Dục có thể không cảm nhận được sao? Thừa dịp chờ đèn đỏ, y nhàn nhả dùng khuỷu tay trái chống lên cửa sổ xe, đầu hơi nghiêng liếc Khương Vệ một cái.

Ánh mắt Khương Vệ lập tức dao động, vươn tay kéo miếng chắn nắng trước ghế: “Miếng này phải thay, quá cũ rồi, hai ngày trước ta có nói đến miếng chắn nắng Trí Năng kia...”

“Cái này chính là, ta vừa thay hôm qua.” Hàn Dục nhướn mày nói.

“... Ta nói sao chương mắt như vậy! Đây là thứ gì hả! Đổi lại cho ta!” Tổng giám đốc Khương có chút thẹn quá hoá giận.

Không có năng lực như vậy, sao làm quản được cấp dưới đây! May mà phía sau là hai người nước ngoài, không thì mặt mũi tổng giám đốc Khương ném đến nhà bà ngoại luôn cho rồi.

Mặc dù vậy, Khương Vệ vẫn cảm thấy chưa đủ, đôi mắt rất sáng hung hăng trừng cửa kính.

Hàn Dục sâu xa khó hiểu cười cười, dưới chân thì giẫm lên chân ga khởi động xe.

Sau khi đưa hai người nước ngoài đến nhà trọ, tên Mark lại đột nhiên kéo Hàn Dục tán gẫu tía lia, Khương Vệ quay đầu nhìn về phía Hàn Dục. Hàn Dục nhướn nhướn lông mày, từ trong túi móc ra cây bút, viết mấy chữ lên tờ giấy ghi chú trên cái bàn bên cạnh. Đang khom lưng viết, một cục gì đó đen sì sì từ trong túi quần Hàn Dục rơi xuống.

Tổng giám đốc Khương nhanh tay lẹ mắt vội vàng thừa dịp người không chú ý, nhặt nó lên nhét vào túi mình. Sau đó giả vờ đi vệ sinh.

Cái cục trong tay kia, chính là cái quần con lúc trước Hàn Dục lấy đi, cầm trong tay liền âm ỉ nóng lên.

Hàn Dục biến thái kia... Nhưng mình trong gương, trên mặt cũng là vui sướng khó nén, thấy thế nào cũng là bộ dạng ngốc nghếch, cho dù là vậy, ý cười nơi khoé miệng cũng khó nuốt xuống, Khương Vệ tạm thời không muốn đi nghiên cứu tâm tình của mình.

Đúng nha, vì sao Hàn Dục phải làm như vậy? Y còn nói muốn cầm cái này nhớ mình, nhớ thế nào? Sẽ không phải là cầm nó làm chút việc xấu xa gì đó chứ? Y... là lúc nào đối với mình có ý đồ xấu? Có nên điều y đến bộ phận khác, cách mình xa một chút không? Hay là không cần, phải để cái tên kiêu ngạo này biết cái gì gọi là đau đớn khi thấy được mà không ăn được... Hoa khôi của lớp thì sao? Quần chíp cô để Hàn Dục ngủi qua chưa? Nhưng mà quần con có mùi gì dễ ngủi, cái tên kia khiến người ta thật buồn nôn!

Trong lòng không ngừng suy đoán một cách thần tốc, Khương Vệ rạo rức đem mũi dí vào ngửi ngửi, chuẩn bị lĩnh hội quá trình biến thái của Hàn Dục...

Sau khi Hàn Dục lưu số điện thoại của mình cho Mark, vừa quay lại liền thấy sếp tổng mình con mắt hồng hồng từ trong nhà vệ sinh đi ra.

“Tổng giám đốc Khương, thu xếp cho ổn thoả cho bọn họ rồi, chúng ta có thể đi...”

Nhưng Khương Vệ không thêm liếc y cái nào, hàm hừ đi thẳng ra ngoài.

Hàn Dục sớm đã quen với sự hỉ nộ vô thường của chủ nợ, chỉ nhú mày đuổi theo sau cậu.

Hai người một trước một sau bước vào thang máy. Chờ cửa thang máy đóng lại, Khương Vệ liền hoàn toàn bạo phát: “Hàn Dục, mi mẹ nó quá thiếu đạo đức! Bôi mù tạt lên quần lót của ta, mi! Quá —— quá thiếu đạo đức rồi!”

Nghĩ đến bộ dạng mình ngốc nghếch đem mũi dí vào cái quần ngủ, lại bị sặc đến nước mắt nước mũi ứa ra, nước mắt Khương Vệ lập tức theo hàng mi dày chảy ra.

Hàn Dục sờ túi mình mới phát hiện “tang vật” đã không cánh mà bay.

Lúc đầu muốn đem quần lót bôi mù tạt nhét lẫn vào tủ quần áo của nhóc con Khương Vệ kia, lại bị Khương Vệ say rượu tỉnh lại tóm được, vì vậy dứt khoát biết thời biết thế đem quần con cầm đi, không ngờ lại thành ra đoạn nhảm lẫn này, còn bị tên này phát hiện.

Hàn Dục dựa lưng vào thang máy thò tay kéo Khương Vệ đến trước mặt mình.

Vị nay từ trước tới nay đều không chịu được cay, cho dù uống rượu cũng chỉ uống rượu vang hoặc sâm panh vị nhẹ, nhưng bây giờ mũi hợp với cánh mũi một mảnh hồng phấn, có thể nghĩ vừa nãy làm chuyện tốt gì.

“Sao sặc? Làm cái gì? Ngửi quần lót của mình, người biến hay không biến thái!”

Nghe được còn có trả đũa như vậy, tổng giám đốc Khương tức đến mức chỉ có thể dùng ngón tay ra dấu: “Mi... mi... mi bị đuổi việc! Cút cho ta!”

Hàn Dục dù bận vẫn ung dung nhìn người giống như khỉ con bị túm đuôi trước mắt một chút, thò tay dùng sức nhéo khuôn mặt trắng nõn của Khương Vệ: “Đây chính là người nói, cũng đừng lại hối hận rồi quay về tìm ta.”

“Ta tìm mi? Người tài đầy chợ lao động, mi thật đúng là coi mình thành rường cột rồi! Mi thất nghiệp không có cơm ăn cũng đừng tới cầu ta! Cút!”

Lần này Hàn Dục không nhiều lời nữa, khi cửa thang máy mở ra, lập tức tiêu sái xoay người rời đi.

Khương Vệ nhìn bóng lưng Hàn Dục ly khai, cảm thấy di chứng mù tạt lại nổi lên, nước mắt càng chảy càng nhiều.

4. Chương 4

Ngày hôm sau vừa vào văn phòng mình, Khương Vệ đã kêu thư ký vừa lên chức không tới hai ngày đến: “Hôm nay cô phải đi chợ lao động chuẩn bị một quảng cáo tuyển người, tuyển trợ lý đặc biệt cho giám đốc, là nam, lương cứ để trên 5000 cho tôi... không, thêm các loại trợ cấp vân vân nữa... một vạn! Chứ phải thật to! Để toàn bộ người tiến vào chợ lao động tìm việc liếc mắt cái là thấy!”

Thư ký nghe xong tròng lớn mắt, tiền lương này được kéo lên cao cực độ so với mặt bằng của địa phương, nghe thấy vậy trong lòng thư ký cũng thấy ngứa ngứa.

Chờ thư ký đi ra chuẩn bị gọi điện cho chợ lao động, trưởng phòng mới kéo tay cô, bắt đầu chỉ dạy: “Cấp dưới của tổng giám đốc Khương là chúng ta, khi làm việc, mọi thứ đều phải chậm nửa nhịp, không cần gấp gáp, qua hai ngày hãy nhìn lại, không thì tìm người xong lại phải sa thải, mất công cuống cuống đi làm!”

Có điều nhìn về mặt thư ký còn hồ đồ, trưởng phòng thở dài, người trẻ tuổi, chậm rãi học đi!

Khương Vệ tâm phiền khí táo ngồi trên ghế giám đốc, vừa mới cầm lấy một tập tài liệu, thấy mặt trên có dòng chữ tiêu sái quen thuộc của Hàn Dục, bèn nặng nề vứt trở lại bàn.

Có cái gì mà kiêu ngạo? Ta không để người biết cái gì là hối hận thì không được! Đúng lúc này điện thoại reo, Khương Vệ nhắc lên nghe, chỉ nghe bên kia là một trận rống: “Mày làm cái gì đấy hả? Hôm nay ở khách sạn Khải Thăng tiến hành hội nghị về sửa sang nội thất lắp đặt thiết bị, ông tổng của các công ty đợi nửa ngày cũng không thấy mày đưa hai kiến trúc sư người Đức kia đến, di động của Hàn Dục lại tắt máy, mày muốn bỏ mày mất mặt à!”

Khương Vệ bị mắng đến sững người, bình thường những chuyện thượng vàng hạ cám này đều là một mình Hàn Dục ôm lấy. Bây giờ người ta rất tiêu sái bỏ đi, để lại cho mình một đống hỗn loạn.

Sau khi cúp điện thoại, Khương Vệ lập tức mang theo thư ký đi đến nhà trọ đón hai người nước ngoài.

Nhưng tới nhà trọ, tổng giám đốc Khương lại dài mặt chờ, gõ cửa hồi lâu cũng không ai ra mở, tìm một nhân viên quản lý nhà trọ đi mở cửa, bên trong ngay cả hành lý cũng không có, vườn không nhà trống á!

Điện thoại của ông già bên kia lại một cú tiếp một cú gọi qua, Khương Vệ gấp đến mức đi vòng vòng tại chỗ. Hai người Đức kia không quen người không quen đất, có thể đóng gói hành lý đi đâu chứ?

Đột nhiên trong đầu loé lên, hôm qua Hàn Dục viết cho Mark cái gì? Có phải...

Khương Vệ theo trực giác suy đoán đây là trò quỷ của họ Hàn, lập tức rút di động ra. Mau lẹ bấm phím 1, liền lập tức hiện lên dãy số của Hàn Dục.

Đầu bên kia truyền đến tiếng nhạc chờ du dương, không bao lâu đã bị người ngắt.

Được lắm! Ngay cả điện thoại của ta cũng không nghe, nhất định có quỷ!

Tổng giám đốc Khương lập tức vứt bỏ thư ký, lái xe tựa như một trận gió đến dưới lầu nhà Hàn Dục.

Từ sau khi trong nhà gặp biến, Hàn Dục luôn thuê phòng ở. Tiền thuê nhà đương nhiên là do Khương Vệ giao cho, lấy tư cách chủ nợ thường xuyên đến xem xét cũng là chuyện bình thường, tổng giám đốc Khương đối với nơi này rất chỉ là quen thuộc.

Khương Vệ vung nắm tay dùng sức đập cửa, bên trong truyền đến tiếng nói biếng nhác: “Ai đó?”

“Ta! Mi mau mở cửa!”

Qua hơn nửa ngày, Hàn Dục mới đem cửa mở ra một khe nhỏ, nhưng không hoàn toàn mở ra: “Người? Tối làm gì...”

Không đợi y nói xong, Khương Vệ vội vàng đẩy cửa ra, dùng sức mạnh quá, thoáng cái nhào vào lòng Hàn Dục, nhìn Hàn Dục còn chưa rời giường, trên người chỉ có độc cái quần con cotton, cảm giác được sự rắn chắc ấm áp dưới tay, tay Khương Vệ giống như đụng phải than củi, nhoáng cái bắn ra. Nhưng mắt lại nhìn không được quanh quẩn nơi cơ ngực và cơ bụng rắn chắc.

“Nhìn đủ chưa?” Hàn Dục hào phóng bày ra thân thể, nửa ngồi ở tủ để giày cạnh cửa hỏi.

Khương Vệ lập tức chặt vật thu hồi ánh mắt, chuẩn bị chút khí thế nghiêm nghị hỏi: “Ta hỏi mi, hai người Đức kia đi đâu rồi?”

Hàn Dục đứng dậy, xoay người đi vào phòng ngủ: “Bọn họ không phải ở nhà trọ sao? Hôm qua người với ta cùng nhau đưa đến còn gì.”

“Nhưng bây giờ bọn họ căn bản không ở nhà trọ!” Khương Vệ nhắm mắt nhắm mũi theo sát phía sau Hàn Dục, “Sau đó bọn họ đi đâu? Người nhất định biết!”

Hàn Dục lại ngã về cái giường mềm mại, thoải mái duỗi thắt lưng làm biếng: “Tổng giám đốc Khương, ta đã không phải nhân viên của quý công ty, việc của người đừng tới làm phiền ta đi?”

Hai người quen biết đã bao lâu, quả thật không vênh đuôi cũng biết đối phương muốn thả cái cứt gì.

Cùng họ Hàn quyết chiến không phân thắng bại lâu như vậy, phát hiện lông mày y hơi nhướn lên, Khương Vệ chỉ biết mình xong rồi, khẳng định là y làm trò quỷ.

Cứng với Hàn Dục, cho tới bây giờ sẽ không có chuyện gì tốt, Khương Vệ lúng ta lúng túng nhẹ giọng xuống: “Hàn Dục, đừng nháo nữa, cha ta bên kia còn chờ hai kiến trúc sư đến hội nghị thể hiện đó!”

Lông mày Hàn Dục hạ xuống, lạnh lùng nói: “Ai dám nháo với tổng giám đốc Khương đường đường (có khí thế, khí phách) người, người chỉ cần máy môi một cái là có thể dễ dàng khiến cho người ta cuốn xéo, ta thật sự là sợ còn không kịp ấy chứ!”

Khương Vệ nhìn mặt mày Hàn Dục cau có, biết cái chữ “cút” kia đã khiến y tức giận, trong lòng nhất thời có chút thấp thỏm, lửa giận cũng bị tắt đi nhiều, liền thuận thế cũng ngồi xuống bên giường, mạnh mẽ giả vờ cảm phần nói: “Ai... ai bảo mi bôi mù tạt lên quần lót của ta, ta mới tức giận đến như thế...”

Hàn Dục ngồi dậy, ghé sát vào tai Khương Vệ trầm thấp nói: “Vậy người biết vì sao ta làm như vậy không?”

Theo thân thể nóng rực nhích lại gần, Khương Vệ chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, ánh mắt rơi xuống cái chỗ quần con màu trắng gồ lên của Hàn Dục, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ — thật lớn!

Trong đầu nghĩ như vậy, thành linh đầu bị người đè mạnh xuống, mắt thấy cái quần lót trắng càng ngày càng gần, sắp gần gũi thưởng thức hình dạng loài chim nguyên sinh, Khương Vệ vội vàng lấy khuỷu tay chống xuống giường, liều mạng chống người về phía trước: “Mi làm cái gì đó! Đừng có đè ta!”

“Ta hỏi người, Lộ Dao có phải đã từng viết thư cho ta?”

Động tác giãy giụa của Khương Vệ ngừng lại, cậu bỗng nhiên tỉnh ngộ khi bạn học sắp lên cấp, hoa khôi của lớp Lộ Dao kia nói với Khương Vệ cái gì ấy nhỉ.

Năm đó đại tài tử đứng đầu trong trường, Hàn Dục chính là rất có duyên với con gái, có điều Hàn Dục để ý hình như chỉ có hoa khôi của lớp. Lúc đó Khương Vệ và Hàn Dục ngồi cùng bàn, khi đến tiết tự học, hai người có thư từ qua lại, nhiều lần chuyển thư trước mặt cậu, thật rất ảnh hưởng đến việc học tập của bạn học Khương, khiến cậu nhìn cái này rồi tâm phiền á! May mà tình cảm ngây thơ còn chưa kịp đâm chồi, nhà Hàn Dục đã xảy ra tai nạn, ngoại trừ lúc kiểm tra thì quay về tham gia trung khảo, cơ bản sẽ không đi học.

Sau đó mọi người lên phổ thông, hoa khôi của lớp và Khương Vệ vào cùng một trường phổ thông dành cho con em nhà giàu, cô bé chuẩn bị nửa buổi mới không nể nang hỏi Khương Vệ là Hàn Dục có học lên không, trường lớp nào.

Khương Vệ biết đây là giấy còn chưa kịp chuyển nốt mà, vì vậy bèn viết địa chỉ lên lòng bàn tay, nhưng làm vậy viết tên trường lớp sai hết.

Té ra chuyện bỗng dả duyên ương này ngay cả chính cậu cũng đã quên, bây giờ đột nhiên nghe Hàn Dục nhắc tới, mới bỗng lục ra, nhất thời có phần đuối lý.

“Cái đó... cái đó, ta không phải sợ mi yêu đương để lỡ việc học sao! Ai u...”

Hàn Dục nghe xong câu này, dứt khoát xoay người ngồi lên lưng Khương Vệ, bóp cổ cậu nói: “Người mịa nó cầm tiền cho ta đi học thì thật sự coi mình là cha mẹ ta? Người quản cũng đủ rộng đấy!”

Bắp đùi cường tráng trượt ngay bên hông mình, nóng rực sau lưng theo sống lưng truyền thẳng đến đỉnh đầu. Bị bóp đến hai mắt sắp trợn trắng, Khương công tử còn có tâm tư suy nghĩ đến cái đồng nho nhỏ ma sát phía sau lưng kia — thật nặng!

Có điều bị Hàn Dục chà đạp một trận, Khương Vệ lại chậm rãi yên lòng, xem ra Hàn Dục cũng không quá chú ý đến việc này, không thì đãi ngộ được hưởng không chỉ có bóp cổ đơn giản như vậy đâu. (Sứ: Khương cục cưng, cứng quên vụ bôi mủ tạt rồi sao, cơ mà bạn Hàn Dục cũng BT y chang bạn Thiệu đi, bôi vào cái khác ko bôi, đi bôi vào...)

Quả nhiên, sau khi đem Khương Vệ giày vò đến nước mắt nước mũi tứa ra, lại thấp hèn xin họ Hàn khoan dung tha thứ, tâm tình Hàn Dục tốt lên, liền nhéo mặt Khương Vệ mấy cái, rồi đá chân một cái, đuổi Khương Vệ xuống giường: “Đi, làm chút cơm rang lạc nướng cho ta!”

Khương Vệ đứng lên theo thói quen đi về phía nhà bếp, chưa đi được hai bước, bỗng nhiên nhớ tới công việc chết người kia.

“Không đúng... Ma... Mark kia đi đâu? Nếu hắn còn không đi, cha ta nhất định sẽ chém ta!”

Hàn Dục mở TV, tựa ở đầu giường lười biếng nói: “Yên tâm, hai người bọn họ hẳn sẽ chạy tới, ta để tiểu Vương ở bộ phận thương mại của công ty lái xe đưa hai người đi rồi.”

“...” Khương Vệ biết mình lại bị Hàn Dục lừa giỡn.

Thì ra tối hôm qua sau khi hai người chia tay, Hàn Dục lập tức gọi điện cho tiểu Vương, nói hai kiến trúc sư không quen ở nhà trọ, bảo cậu đưa hai người đến khu nhà cao cấp chuyên khoản đãi khách nước ngoài ở gần công ty, sau đó gọi cho Mark, khéo léo nói sắp tổng rất coi trọng hai vị, vừa nãy thấy cơ sở vật chất của nhà trọ quá đơn sơ, định đưa hai người đến chỗ khác.

Mark nghe xong đương nhiên rất cao hứng. Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới chỉ có y thạo tiếng Đức, tiểu Vương được vài câu tiếng Anh sứt sọc đương nhiên cũng không biết cạm bẫy ở chỗ nào.

Vì vậy, Khương Vệ không biết gì cả, từ đầu tới đuôi giống con ruồi không đầu bị lừa giỡn vòng vòng.

Khương Vệ đeo tạp dề, ở trong bếp tìm chảo rang và nguyên liệu nấu ăn, mở nồi cơm xối cơm ra, hấp lên, sau đó rất thuần thục đánh trứng, xào lạc nướng và hành hoa.

Có trời mới biết cậu ở nhà mình là cái loại chai dầu đổ cũng không biết đỡ, mẹ Khương nếu nhìn cảnh này, chắc cảm cũng rút xuống đất.

Chính là cho dù dốt thế nào đi chăng nữa, làm chuyện này suốt 8 năm cũng sẽ trở nên thành thạo.

Đúng vậy, từ khi lên phổ thông, Khương Vệ thỉnh thoảng chạy tới chỗ mình lén lút chăn nuôi vắt và đưa chút thức ăn gia súc.

Nhưng vị này quá khó nuôi, nhìn KFC nhà nhà đều thích chỉ bĩu môi nói: “Ta muốn ăn cơm rang lạp xưởng!” Chờ cậu có lòng chạy đến quán cơm mua cơm rang nóng hổi về, vị kia chưa ăn được mấy miếng đã đầy bát, cau mày nói khó ăn.

Bất đắc dĩ, tiểu Khương theo sách dạy nấu ăn, mò mò, từ một nồi lạp xưởng xào “viên đạn” (viên đạn đen sì sì ~> chảo cơm rang cháy đen á) lúc bắt đầu, đến bây giờ đã thành cơm rang thơm nức béo ngậy xốp ngon, chua xót trong đó e rằng chỉ có chính cậu mới biết được.

Nhưng mà nhìn Hàn Dục ăn từng miếng từng miếng cơm rang mình làm, không biết vì sao, quả thật giống như so với nhận một đơn hàng lớn còn có cảm giác thành tựu hơn.

Lúc ăn, Khương Vệ cố ý đem ghế dịch đến bên cạnh Hàn Dục, ánh mắt trời ngoài cửa sổ hắt vào, đem bóng hai người chiếu cùng một chỗ, giống như đang thân thiết ôm nhau vậy.

5. Chương 5

Khi thư ký trông thấy trợ lý Hàn như thường lệ quay về ra ra vào vào, mà tổng giám đốc Khương cũng chẳng nhắc tới chuyện tuyển người, cô không khỏi gờn gợn cái với trưởng phòng, gừng càng già càng cay nha!

Trưởng phòng cũng thở dài một tiếng, vị Hàn Dục này “tam tiến cung”(1) ra vào công ty như vậy cũng không ngừng trình diễn. Bất kể ai cũng có thể nhìn ra được tổng giám đốc Khương trẻ tuổi nhất định bị thua.

Theo cô thấy, Khương Vệ này chính là vị Lưu A Đầu(2) kia, thủ đoạn kinh doanh bình thường, cho dù có giang sơn vạn dặm được ông bố gây dựng nên, thì sớm muộn cũng thua sạch. Mà Hàn Dục ngược lại là một nhân tài kinh doanh, nhưng tuyệt đối không phải hiền tướng phụ tá phía sau chủ nhân, tướng mạo thấy thế nào cũng cũng là một bạch nhãn lang (kẻ vô tình vô nghĩa, tâm địa ác độc), nuôi không được.

Cũng không biết tổng giám đốc Khương bị vị bạn học cũ này cho ăn bùa mê thuốc lú gì, bình thường cũng không có sao, thời điểm mấu chốt lại đi theo sau cầu người ta quay về.

Khụ, tương lai của công ty thật đáng lo mà.

Khương Vệ đương nhiên không biết cái nhìn của cấp dưới với cậu. Cậu bây giờ đang sút đầu mẻ trán.

Điện thoại của Hàn Dục hai ngày nay rõ ràng tăng nhiều, có một hai lần cậu cố ý kè sát nghe, thế là nghe được đôi câu vài lời, thanh âm kia rõ ràng là của nữ. Sau đó thừa dịp Hàn Dục đi toilet, cậu lén mở điện thoại ra, lên lên xuống xuống trong số đã gọi có một cái gọi đến nhiều nhất, là một chữ “Lộ”.

Đệt, khẳng định là hoa khôi của lớp Lộ Dao kia.

Tổng giám đốc Khương oán hận bỏ đi động xuống. Đối với hành vi lén xem đi động người khác của mình, cậu ngược lại rất thần nhiên. Hàn Dục này còn nợ mình ngập đầu cơ mà, có tư cách gì mà quen bạn gái. Nghĩ đến cảnh Hàn Dục cùng Lộ Dao mặc lễ phục áo cưới đi vào nhà thờ, còn cầm tiền lương mình phát mở tiệc rượu, Khương Vệ liền hận đến nghiến răng.

Sắp tới giờ tan ca, Hàn Dục theo thường lệ nhận được điện thoại, Khương Vệ giả vờ kiểm tra tài liệu, đi vòng quanh cái bàn của Hàn Dục, không để yên.

Chờ Hàn Dục cúp điện thoại, Khương Vệ giống như lơ đãng nói: “Tan ca theo ta đến phòng tập thể thao đi, gần đây cũng không rèn luyện.”

“Không được, tan ca ta có việc, tự người đi đi!”

Có việc? Việc gì? Bồi gái vui vậy sao? Tổng giám đốc Khương tái mặt.

“Cái đó... gần đây công ty muốn nhận thầu hạng mục lắp đặt thiết bị cho trung tâm thể dục xa hoa nhất, lần này chúng ta đi chủ yếu là để xem người khác lắp đặt bài trí thế nào, có một ít chi tiết nhỏ vẫn nên khảo sát thực tế trước thì tốt hơn.”

Lý do quang minh chính đại như vậy quả nhiên đứng được. Hàn Dục cau mày suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, đồng thời cúi đầu nhấn tin, đại khái là các loại “Phải tăng ca cho nên không thể đến chỗ hẹn” đi.

Tâm tình tổng giám đốc Khương sáng khoái rất nhiều, lập tức duyên dáng trở lại văn phòng, sắp xếp lại ba lô thể thao của mình.

Tan ca, hai người đi thẳng đến trung tâm thể hình. Lúc ở trong phòng thay quần áo, con mắt Khương Vệ không ngừng lén ngắm Hàn Dục.

Vóc người thật tốt, cơ bắp rắn chắc, bộ quần áo thể dục bó sát người đến có hình có kiêu, xem ra ánh mắt mình không tệ, chọn quần áo cũng rất hợp với Hàn Dục.

Khương Vệ vẫn tận lực biến mình thành một nhân sĩ thành công, tuy từng bên cạnh đương nhiên cũng phải không mất phẩm vị, mỗi lần mua quần áo luôn kìm lòng không dặt chọn vài món thay Hàn Dục. Lại nói

tiếp, chính là người vóc dáng cao mặc gì cũng hợp, giống như một bộ quần áo, mặc trên người Hàn Dục thì có hình có kiểu, nhưng mặc trên người mình, lại giống như túi xịt. Không phải là kém có 10 cm thôi sao? Sao lại kém nhiều như vậy? Khương Vệ nắn lòng nhìn cánh tay không có bao nhiêu thịt của mình, cũng không biết phải rèn luyện bao lâu mới có thể xuất hiện bắp thịt đây.

Đã là công việc, Hàn Dục ngược lại rất chăm chú xem xét bố cục thiết bị trong câu lạc bộ, cũng liên tục lấy di động chụp ảnh.

Khương Vệ cầm khăn mặt ướt đi tới trước máy tập ngực, chỉnh sức nặng xong liền bắt đầu chăm chú tập luyện. Không bao lâu, một huấn luyện viên thể hình ngực đeo thẻ tên đi tới trước mặt cậu, nhiệt tình giúp cậu điều chỉnh động tác sai, cũng hướng dẫn cậu phối hợp hô hấp như thế nào để tăng hiệu quả.

Luyện vài cái, Khương Vệ liền cảm thấy có chút không thích hợp, tay huấn luyện viên kia luôn thường chạm vào hông và phần rốn mình. Khương Vệ chau mày, nghiêm mặt nói: “Anh đi đi, tôi muốn tự mình tập.”

“Buổi tối có hứng đi uống chén rượu với tôi không? Đến nhà của tôi?” Huấn luyện viên kia đột nhiên thấp giọng nói.

Khương Vệ kinh ngạc nhìn gã một cái, huấn luyện viên câu lạc bộ này cũng quá nhiệt tình đi, cho dù muốn bắt chuyện cũng nên tìm gái đẹp chứ, mời người xa lạ như mình đến nhà làm gì?

Huấn luyện viên cũng coi như anh tuấn kia thấy Khương Vệ không lên tiếng, tưởng rằng cậu động lòng, lập tức thì thầm nói tiếp: “Vừa nãy ở phòng thay đồ, tôi thấy ánh mắt cậu nhìn người ta thay quần áo liền biết cậu là, thế nào? One night stand, có hứng thú không?”

Mắt Khương Vệ trừng lớn, rất nghiêm túc suy nghĩ xem ‘one night stand’ có ý tứ gì.

Mẹ ôi, coi thường mình dốt tiếng Anh đúng không?

Vị tổng giám đốc Khương này có thể không biết mình mắt tròn, mắt lại càng tròn hơn, bình thường khi bày ra bộ dáng ông chủ kiêu ngạo còn khá tốt, nhưng thời điểm phát ngôn, hai con mắt tròn long lanh kết hợp với hàng mi thật dài giống như đang quyến rũ người ta.

Tưởng rằng Khương Vệ ngầm đồng ý, huấn luyện viên có phần kiêu chế không được, đón lấy cơ hội dịch người, thò tay chạm vào cái đó của Khương Vệ.

Trong cuộc sống khi thật sự gặp phải biến thái, não bạn trẻ còn nhất thời điều chỉnh không kịp, còn đang phân tích ở đây cũng cần phải tập kéo duỗi?

Chờ cậu cuối cũng xác định được mình bị quấy rối tình dục, đang muốn nhảy dựng lên, một bàn tay to đột nhiên duỗi qua, giữ lấy bàn tay sưng sã của huấn luyện viên kia.

“Anh làm gì đây?”

Hàn Dục không biết đã tới từ lúc nào, lạnh lùng hỏi. Huấn luyện viên nhất thời sượng mặt, vội vàng ngược ngừng thu tay về, đùa chút, vội vã xoay người rời đi.

“Người chết hả? Để người ta sờ như vậy?” Quay người lại, Hàn Dục thoải mái nói với ông chủ mình.

Lúc này Khương Vệ mới tỉnh ra, cũng rất tức giận, nhưng dù sao một người đàn ông bị người đàn ông khác đùa giỡn cũng không phải chuyện hay ho gì, vội chuyển chủ đề hỏi: “One night stand là cái gì?”

Hàn Dục dùng vẻ mặt cổ quái nhìn Khương Vệ lại không nói lời nào, sau đó thấp giọng hỏi: “Là vừa này người kia nói với người?”

(1) Xuất phát từ nhị tiến cung: lần đầu bị phán vào tù, đẽ thả ra, sau đó lại bị bắt vào tù, đợi thẩm lý và phán quyết, tam tiến cung là nhị tiến cung thêm lần nữa, ý là mọi người đã quá quen với việc Khương Vệ cứ đũa đẩy Hàn Dục xong rồi lại gọi y quay về. Cảm ơn bạn A Tà đã chỉ cho mình

(2) Lưu A Đầu: Hán Hiếu Hoài Đế Lưu Thiện (tiếng Hoa giản thể: 汉惠帝; tiếng Hoa phồn thể: 漢惠帝; 207-271) tự Công Tự (公) hay Thục Hậu Chủ, tên lúc nhỏ là A Đầu, là vị hoàng đế thứ hai và là hoàng đế cuối cùng của Thục Hán. Lưu Thiện là con Lưu Bị và Cam phu nhân. Người Trung Quốc dùng tên A Đầu để chỉ những đứa trẻ kém cỏi, hay dùng thay thế cho tính từ thiếu năng. Tham khảo thêm

6. Chương 6

Khương Vệ ngốc lăng gật gật đầu, mình còn đang phân tích mà, “one night” là một đêm, “stand” kia thì có ý gì nhỉ?

Hàn Dục không trả lời, chỉ âm trầm nhìn huấn luyện viên cách bọn họ không xa, đang giả vờ kiểm tra máy móc, quay đầu nói: “Đi, ta đưa ngươi đi luyện quyền anh.”

Khương Vệ cảm thấy mình không chỉ không nghe hiểu tiếng Anh, ngay cả nghe tiếng Trung cũng không lưu loát. Cậu có chút không rõ rốt cục vừa này Hàn Dục bảo mình qua luyện quyền anh, hay là làm bao cát?

Khi một quyền nặng nề đánh vào bụng mình, tổng giám đốc Khương rụt như con tôm ngã xuống đệm, cậu muốn chỉ vào mũi họ Hàn mắng, mịa nó ta nào có căn cơ, cư nhiên ra tay ác như vậy? Lại chỉ có thể ôm bụng lằm bằm.

“Thật là, ta đánh qua ngươi cũng không né, những gì lúc trước dạy ngươi quên hết rồi à, đi! Không luyện nữa, ta đưa ngươi về nhà.” Nói xong, Hàn Dục túm Khương Vệ dậy rồi đến phòng vệ sinh lấy túi thể thao, ngay cả quần áo cũng chưa đổi đã kéo cậu ra cửa.

Khi đi qua bên người huấn luyện viên kia, Hàn Dục thấy Khương Vệ dọc đường đi lảo đảo, liền dứt khoát ôm ngang eo cậu, sau đó mỉm cười gật đầu với huấn luyện viên, đi ra ngoài cửa.

Mấy cô bé tập hip-hop, vừa từ phòng nhảy đi ra thấy một soái ca ôm một thanh niên thanh tú lập tức ở một bên ồn ào.

Hàn Dục chỉ mỉm cười thản nhiên giải thích: “Dạ dày cậu ấy bị đau...”

Khương Vệ có phần xấu hổ, bắt đầu giãi ra: “Mi... mi thả ta xuống...”

“Ngoan, đừng động, để anh trai mang em đi khám bệnh nha!” Cái giọng điệu quái dị của Hàn Dục khiến mấy cô bé cười phá lên, chỉ nghĩ hai anh chàng thân nhau đang nháo, có một cô bé mắt to tóc đỏ còn nói to một câu: “Khụ, dạ dày em cũng đau, không thì anh đưa em đến bệnh viện đi!”

Khương Vệ vừa nghe lập tức bất động, mịa nó không phóng điện thì chết à?

Vì sao Hàn Dục đi đến đâu cũng có thể chọc tới ông bướm? Từ trước đến giờ, đều là như vậy.

Nhớ năm đó, mình liều mạng học trước như vậy, mà vị này tan học thích đi đá banh, lên lớp chuyền giấy với gái, lại dễ dàng đứng thứ nhất, lòng hâm mộ sâu nặng kia thật có thể không hoá thành căm hận ngút trời được sao?

Nhớ rõ năm đó, cuộc sống năm nhất vừa bắt đầu, thầy chủ nhiệm đối với cậu – học sinh dốt bị nhét vào lớp mình này kỳ thật rất chi là quan tâm.

Nhưng lâu dần, giáo viên chỉ có thể thở dài một tiếng.

Đừng nhìn đứa nhỏ này trong nhà có tiền, thật ra rất biết vươn lên, lúc lên lớp luôn chăm chú ghi chép bài, không bao giờ trốn học.

Khổ nỗi đầu óc chậm không gì sánh được, tính toán đơn giản còn ổn, hơi phức tạp một chút sẽ không biết biến đổi thế nào, các môn xã hội còn được chút, cũng có thể gò lưng học thuộc tám chín phần, nhưng đọc phân tích từng phần là lại rối tinh rối mù.

Trẻ con loại này là điển hình cho việc kiến thức căn bản bậc tiểu học không vững, phỏng chừng là phụ huynh ham kiếm tiền, chênh mắng dạy dỗ lúc đầu, cho dù bây giờ nghĩ mất bò mới lo làm chuồng, nhưng cũng không phải tổ chức học một biết mười, học một phờ cũng chả có hiệu quả.

Mỗi lần thấy đứa nhỏ này hết giờ học cầm vở chăm chú hỏi mình, giáo viên ưu tú lại có thâm niên hơn 10 năm của tỉnh cũng cảm thấy thái dương muốn nổ tung. Không phải là giáo viên không có nhiệt tình trách nhiệm, thật sự là cùng một loại hình bài tập giảng đến bốn năm lần xong còn không hiểu thực khiến người

làm nghề giáo phát điên mà. Thật muốn bỏ đầu ra xem bên trong là gì.

Nhưng dù trong lòng mệt mỏi thế nào đi chăng nữa cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài.

Vì vậy giáo viên nghĩ ra một biện pháp một lần vất vả cả đời nhàn nhã, trực tiếp cho vị học sinh có chí vươn lên này đến ngồi cùng bàn với Hàn Dục. Cũng nhiệt tình khuyến khích Khương Vệ tiếp tục cố gắng, có cái gì không hiểu cứ hỏi bạn cùng bàn.

Khi đó chỗ ngồi trong lớp đều là xếp theo thành tích, từ bàn cuối đếm ngược lên bàn đầu mà xếp, hơn nữa không tốn một phân tiền của ông bố, cái này quả thật khiến tiểu Khương Vệ thụ sủng nhược kinh, cũng khiến mọi người thấy được sự quan tâm và giúp đỡ của giáo viên đối với đứa nhỏ biết vươn lên này.

Tình sâu nghĩa nặng của giáo viên lập tức chuyển hoá thành động lực học tập, Khương Vệ quyết tâm đạt thành tích tốt, đem một đồng vấn đề đi hỏi học sinh tài giỏi ngồi cùng bàn với mình.

Vừa mới bắt đầu, Hàn Dục cũng không từ chối, dù sao khi phân chỗ, giáo viên đã đặc biệt dặn mình phải để ý học sinh cây vàng này.

Nhưng không thể tưởng tượng nổi, vị này chết người như vậy!

Khi cùng một đề đại số giảng đến lần thứ 3, Hàn đại tài tử hoàn toàn bạo phát, lúc đó người cũng còn trẻ, sẽ không có được sự hàm súc như thầy cô.

Hàn Dục nghiêm mặt trực tiếp hỏi cậu: “Đầu cậu không có bệnh chứ? Không thì bảo người nhà đưa cậu đi kiểm tra trí lực đi?”

Khương Vệ đang chăm chú nghe Hàn Dục giảng bài, đột nhiên nghe được câu như thế, còn đang xy số đã biết, số chưa biết thì sao nhỉ.

Chớp mắt mấy cái mới tỉnh ra mình bị mĩa, lập tức sững sờ, khuôn mặt tròn nghẹn đỏ bừng, qua hồi lâu mới lớn tiếng tranh cãi: “Cậu... cậu mới thiếu tưởng tượng ý!”

Bất kể lớn tiếng phản bác thế nào đi chăng nữa, cũng không thay đổi được sự thật đầu óc mình không linh hoạt. Khương Vệ cảm thấy lòng tự trọng bị kim châm đau đớn.

Mặc dù ở tiểu học, cũng bởi vì thành tích không tốt mà bị giáo viên lên án mạnh mẽ, bạn học chế nhạo. Nhưng qua một kỳ nghỉ, tốt xấu gì trong nhà cũng mời gia sư dạy kèm mình, trẻ con khác nghỉ hè chơi thoải mái, mình thế nhưng không chút nào dám lười biếng việc ôn tập và chuẩn bị bài trước.

Vốn tưởng vào môi trường học tập mới, có một khởi đầu tốt đẹp, nhưng cái loại nhiệt tình được lên trung học vừa mới lại bắt đầu thoáng cái đã bị Hàn Dục nhấn tâm dập tắt.

Nghĩ vậy, tội ác Hàn Dục gây ra cho mình thật sự là khánh trúc nan thư, cho dù kiếp sau làm trâu làm ngựa cho mình cũng không đủ hả giận.

“Còn đau lắm sao?” Khi Khương Vệ nghiêng răng nghiêng lợi nhớ lại chuyện cũ, Hàn Dục đang lái xe đột nhiên cúi đầu hỏi.

“Mi thử đánh chính mình một quyền xem!” Khương Vệ vừa nói vừa kéo áo lên để Hàn Dục nhìn cái bụng mình bị đánh có hơi đỏ lên, “Nhìn xem, cũng sắp bầm tím rồi!”

Hàn Dục liếc liếc bụng tổng giám đốc Khương, vươn tay véo nhẹ cái bụng trắng nõn một phát.

Đây là một thói quen xấu của Hàn Dục, khi tâm tình y tốt cũng như không tốt, nếu Khương Vệ bên người, đều thích néo cậu một cái.

Nhìn từ điểm đó, Hàn Dục cũng chín chắn không ít, phải biết rằng trước kia khi mình làm cho tâm tình Hàn tài tử không vui, thường được cho một châu quả đấm.

Có thể thấy bụng Khương Vệ thật sự có hơi xanh tím. Hàn Dục lại đưa cậu về nhà mình. Để cậu cởi quần áo nằm trên giường, sau đó cầm dầu thuốc hoa hồng xoa chỗ máu bầm cho cậu.

Bàn tay Hàn Dục đặt trên bụng cậu xoa dầu rất có quy luật, sau khi đau đón lúc đầu qua đi, cảm giác hơi nóng liền lan ra, chạy khắp toàn thân, Khương Vệ lim dim nhện không được rên rỉ ra tiếng.

Hàn Dục nhìn Khương Vệ giống như mèo con thoải mái phơi bụng, nhện không được tăng thêm lực đạo.

“Ai u... nhẹ chút...” Khương Vệ đau kêu lên.

“Xoa dầu thuốc cho người thôi, gọi cái gì xuân? Nhìn bộ dạng người như vậy, thảo nào bị đàn ông dụ dỗ lên giường.”

Vừa nghe lời này, Khương Vệ không khỏi nhồm dầy, tròn tròn mắt: “Mi nói cái gì?”

“One night stand, chính là ý một đêm tình, huấn luyện viên kia muốn người cởi sạch quần áo, mở rộng chân để hấn thượng một đêm.” Lời nói cay nghiệt phun ra từ đôi môi mỏng của Hàn Dục.

Mặc dù mơ hồ đoán được huấn luyện viên kia không có ý tốt, nhưng lời trắng trợn như thế, lại phun ra từ miệng cấp dưới của mình, quả thực khiến Khương Vệ sượng mặt.

“Hấn... hấn tên biến thái! Ta phải đến khiếu nại với ông chủ của hấn!”

Hàn Dục nở nụ cười: “Đây cũng không trách được người ta, phỏng chừng cũng có nguyên nhân của người, không phải làm cái gì khiến người ta hiểu lầm chứ?”

Khương Vệ nóng nảy ưỡn ngực, đứng lên phân bua: “Ta làm sai? Làm sai cái gì? Ta là đàn ông, người bình thường có thể hiểu lầm sao?” Đứng quá vội, một chân giẫm lên ống quần, quần thể thao vốn để thuận tiện xoa bóp nên đã cởi ra một nửa, soạt một tiếng rớt xuống.

Cái này cũng chưa tính, trí mạng nhất chính là bị cái quần vướng vào chân, cả người thẳng tắp ngã về phía Hàn Dục ngồi ở bên giường, khiến y bị đặt dưới thân mình.

Phần dưới mặc cái quần màu đen dán trên mặt Hàn Dục. Cách lớp vải mỏng có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại và hạ thể ma sát, còn có sự kích thích của hơi thở nóng rực như bàn ủi.

Khương Vệ chỉ cảm thấy máu trào lên, ba giây sau, lập tức vung về bờ dậy. Thấp thỏm không yên nói với Hàn Dục nằm ở trên giường: “Ngại quá, ta không cố ý.”

Bị thứ kia của ông chủ đè lên, mặt Hàn Dục ngược lại vẫn bình tĩnh như cũ.

Y chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn quần ông chủ rồi chậm rãi phun ra mấy chữ: “Người cương...”

Khương Vệ cúi đầu nhìn, quả nhiên! Quần con lực đàn hồi rất tốt thành thật bày ra sự hùng dũng và cao ngất của nhiệt huyết nam nhi.

Ngay khi cậu nóng lòng muốn chứng minh mình không phải cùng một giuộc với huấn luyện viên kia, thì gặp sự cố, lập tức tay chân luống cuống, chỉ có thể bưng mũi, lập đi lập lại giải thích: “Đây không phải do ta, đều tại mi vừa nữa ra sức thổi khí...”

“Người vẫn còn là một xử nam đi?” Hàn Dục không nể tình hỏi tiếp.

Vấn đề sắc bén như vậy lập tức khiến tâm tư tổng giám đốc Khương hỗn loạn. Khương Vệ là bé con chín muồi điển hình, khi những người khác hùng hục viết thư tình cho các bạn nữ, cậu dường như lại thích chơi điện tử, xem manga và nhìn đầu nô lệ kiểm tra mình chăn nuôi hơn. Nào có thời gian đi tán gái chứ?

Nhìn vẻ mặt Khương Vệ một bộ “sao mi biết”, Hàn Dục cuối cùng lộ ra nụ cười ác độc.

“Người hai tư tuổi vẫn phòng không, lại ở trên mặt một người đàn ông cạo xát đến cương lên, người không phải biến thái thì là cái gì? Thảo nào lại hấp dẫn huấn luyện viên kia.”

“Mi nói vậy!” Khương Vệ tức giận giậm chân, cậu cầm quần mình lên, muốn mặc vào rồi rời đi.

Bây giờ mình rõ ràng bị vây ở thế hạ phong, không thể ham chiến, đợi sau khi cậu về nhà, sắp xếp lại từ ngữ đầu đó rồi quay lại hồi mã thương. Rồi mắng họ Hàn kia đến cầu huyết phun đầu cũng không muộn.

Nhưng một khắc sau, lưng quần đã bị Hàn Dục đè lại.

“Tổng giám đốc Khương, vừa mới đùa giỡn lưu manh với ta xong đã muốn chạy? Người cũng quá khinh người đi?”

Khương Vệ kinh sợ trong lòng, quay đầu hỏi: “Không thì mi muốn thế nào?”

Hàn Dục mỉm cười nói: “Làm một nhân viên nam, ta nhất định phải tinh tường hiểu rõ tính hướng của ông chủ, mới có thể tránh để mình chịu quấy rối không cần thiết của cấp trên.”

Cảm thụ được bàn tay còn dính dầu thuốc kia thỉnh thoảng về hạ thân không có chút yếu đi của mình, tổng giám đốc Khương sợ đến mức lập tức kêu lên.

Không đợi phản kháng, đã nhanh nhẹn bị đặt trên chiếc giường mềm mại.

Khi bị khuất nhục lột quần con xuống và tiếp nhận kiểm tra, cậu mơ hồ nghĩ đến: không biết làm ông chủ, có lúc bị quấy rối không nhỉ?

7. Chương 7

Dầu thuốc hoa hồng không kém mùi tạt là mấy.

Khi Hàn Dục không có ý tốt cầm cái gộc hơi ngượng ngừng kia, Khương Vệ đầu tiên là cảm thấy gió mát thổi vào trong đùi quần, sau đó giống như con ếch bị ném vào nồi nước sôi, vừa đập nước vừa kêu thảm thiết.

“Ai nha, mau buông tay! Á! Á! Muốn giết người!” Lập tức gộc hành rất có tinh thần bị dầu thuốc làm mềm.

Hàn Dục từ trên cao nhìn kỹ ông chủ đang chật vật khôn tả.

Quần con lột xuống nửa đầu gối. Làn da trắng nõn chỗ bắp đùi làm nổi bật vật héo rút giữa rừng rậm, hơn nữa nước mắt nước mũi bị kích thích tràn ra đầy mặt, không còn nửa điểm cổ làm ra vẻ thường ngày.

Nhìn cậu, con mắt Hàn Dục ý tứ hàm xúc không rõ hơi híp lại. Khương Vệ hơi nghiêng đầu không dám

nhìn thẳng y, hận không thể chui vào khe hở của cái gối.

Cảm giác tự ti ăn vào tận xương tủy lại bắt đầu toát ra. Dù mình có tiền thì sao chứ? Chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương dựa vào ông bố để có thể miễn cưỡng đứng trong xã hội, một ngày vứt đi bộ áo ngoài hàng hiệu, chính là chỉ có thể bị người ức hiếp đến run bần bật khóc thút thít.

Lại nhìn nhìn người ta, cho dù lúc này đề lên trêu chọc mình như thế vẫn là khí định thần nhàn, quả thật có đáng vẻ đến khiến người đổ kị.

Khương Vệ vừa xấu hổ vừa giận dữ khàn giọng quát: “Ta... ta phải đuổi mi!”

Hàn Dục ngừng tay, nhướn mày hỏi: “Người xác định?”

Tổng giám đốc Khương bỗng nhớ tới bài học đau thương vừa trải qua, chữ “cút” kia lặn ba vòng ở đầu lưỡi lại nuốt trở về.

Nhìn dáng vẻ Khương Vệ ghen đến đỏ mặt tía tai, Hàn Dục cuối cùng nhịn không được nở nụ cười: “Đùa với người chút thôi, sao? Giận thật?”

Nói xong kéo Khương Vệ đi phòng tắm, vặn vòi hoa sen, chỉnh nước ấm xong giúp Khương Vệ rửa sạch hạ thể dính đầy dầu thuốc.

“Ta... ta tự mình làm...” Khương Vệ muốn cầm lấy vòi hoa sen, lại bị Hàn Dục đẩy ra.

“Ta làm cho, người đứng thẳng lên, trên bụng vừa xoa dầu thuốc, đừng để dính nước.” Có lẽ cảm thấy vừa này trêu chọc thủ trưởng quá tay đi, Hàn Dục hiếm hoi tỏ ra ân cần chu đáo.

Khương Vệ đứng thẳng người, người nọ chỉ mặc chiếc áo ba lỗ bông thuần trắng, lồng ngực đang không ngừng đu đưa trước mặt, bọt nước bắn tung toé trên tấm lưng bóng bóng, màu da vân da theo động tác mà phập phồng, như ẩn như hiện.

Không biết vì sao, Khương Vệ cảm thấy có chút khát nước, sau khi khó nhịn nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt vội vàng chuyển lên trên, lại rơi xuống hai cánh môi hơi mỏng kia.

Đừng thấy mỏng, thể nhưng cũng đủ mềm đầy, nhất là khi thở ra hơi nóng... Lúc Khương Vệ chợt phát hiện không đúng, Hàn Dục đã dừng tay, quý dị nhìn cậu.

“Người lại cương lên...”

Khương Vệ luống cuống, cậu vừa định giải thích đây có thể là do nước chảy kích thích. Hàn Dục đã đứng

thăng người, hai cánh môi rất mỏng rất mềm dán lên miệng mình.

Không chỉ mềm còn trơn... Khi một đầu lưỡi trơn mềm tiến vào trong, trong đầu tổng giám đốc Khương chỉ còn lại ý nghĩ này.

Không chỉ là đầu lưỡi, ngay cả người cũng quẩn lầy, mười ngón tay linh hoạt giống như không ở yên, vỗ về chơi đùa, xoa nắn... Dục vọng nôn nóng khắp người cứ như vậy bị đôi tay kia ép ra từng chút một.

Khắc cuối cùng, Khương Vệ thất thần nửa tựa trong lòng Hàn Dục, kích động đến cả người khó có thể kiềm chế mà run run.

Khi lý trí cuối cùng cũng trở lại đại não, nhìn thứ ô uế màu trắng kia theo dòng nước chảy vào ống cống, thân thể Khương Vệ không ngừng run rẩy.

Cậu vừa nãy thế mà lại nhìn Hàn Dục loã thể rồi nổi lên phản ứng, cũng ở trong tay đối phương nhanh chóng hoàn thành một loạt quy trình lên đạn bắn ra.

Khương Vệ dùng sức đẩy Hàn Dục ra, tay run run cầm khăn tắm để bên cạnh, quẩn quanh thân mình, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: “2012 gì đó, bao giờ thì đến?”

Ngày đó mình làm thế nào mặc quần áo đi ra đã không còn nhớ quá rõ.

Lái xe về nhà xong cấp tốc chui vào ổ chăn thật lâu, Khương Vệ mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, lúc đó vì sao Hàn Dục hôn mình?

Thời cơ phản công tuyệt hảo như vậy, mình thế mà lại không nắm lấy, thật quá khiến người phẫn nộ. Có điều nghĩ đi nghĩ lại, đáp án hẳn chỉ có một, chọc ghẹo mình đi?

Tối hôm đó, Khương Vệ trần trọc một đêm, thần kinh nôn nóng khôn tả, thế cho nên nằm mơ cũng rất vụn vặt, mà trong mộng ngoài mộng đều là bóng dáng một người — Hàn Dục, cái mũi y vẫn cao cao như thế, theo thói quen hướng về phía mình cười khẩy nói: “Người là tên biến thái!”

Ngày hôm sau đã 10 giờ, Khương Vệ hít sâu vài cái, cuối cùng cũng đủ dũng khí đi làm.

Dậy từ 5 giờ sáng luyện với gương đến mấy tiếng đồng hồ, hoàn toàn có thể lưu loát linh hoạt mắng họ Hàn kia đến nằm lẩn ra đất, để y biết cái gì gọi là công tư khác nhau, đừng tưởng nắm được nhược điểm gì đó là có thể cười lên đầu mình tác oai tác quái.

Nhưng khi cậu mang theo khí thế sầm vang chớp giật đẩy cửa văn phòng ra, nghênh đón cũng không phải trợ lý đặc biệt Hàn thường xuyên đến văn phòng đầu tiên, mà là bố già mình cũng đang đầy khí thế sầm vang chớp giật.

“Tiểu tử thói mày cuối cùng cũng nhớ tới việc đi làm, cha hỏi mày, hôm qua mày phạm phải lỗi gì hả?”

Khương Vệ liếc Hàn Dục đứng phía sau cha. Về mặt anh bạn rất thâm trầm, biểu tình ngũ quan có thể dùng thành ngữ để hình dung. Chính là bốn chữ —— tiết ai thuận biến (kiềm chế đau thương thuận theo thời thế).

Y vậy mà lại dám nói ra ngoài! Còn tố cáo với cha mình! Không biết xấu hổ! Quá con mẹ nó không biết xấu hổ!

Khương Vệ kích động đến môi cũng run run, chỉ vào Hàn Dục hét lớn: “Là... là y ép buộc con!”

8. Chương 8

Hàn Dục vậy mà lại tố cáo chuyện khó mở miệng như thế với cha. Khương Vệ nhất thời rối loạn, bị phản bội khiến lời trách mắng buột miệng thốt ra.

Trợ lý đặc biệt Hàn đứng sau chủ tịch chỉ nhàn nhạt liếc cậu một cái, sau đó đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt kia, khỏi cần nói có bao nhiêu thâm thúy.

Ông chủ Khương nghe con trai đổ lỗi, lập tức ưỡn cái bụng phê tiến lên, đập mạnh một tập tài liệu vào mặt con trai.

“Cha dặn đi dặn lại, bảo mày chuẩn bị bản dự thầu cho tốt, nhưng mày nhìn xem, mấy con số này, tất cả đều đặt sai vị trí. May mà Hàn Dục đọc lướt qua, không thì sẽ gây ra rắc rối lớn!”

Chớp liên tục mấy cái, Khương Vệ mới tỉnh ngộ. Té ra không phải cha nói cái chuyện thói nát hôm qua, tảng đá lớn lập tức rơi xuống mặt đất.

Mà ông chủ Khương bên kia càng mắng càng hăng: “Vì sao cha cho mày tự mình chuẩn bị bản dự thầu này? Không phải là hy vọng mày có thể thuần thục nắm rõ các công đoạn nhận thầu ư? Làm ông chủ, không phải là cứ há mồm chờ sung đơn giản như vậy! Làm việc từ sáng đến tối đó! Mày lại coi như trò chơi thể này? À? Còn Hàn Dục ép buộc mày? Nếu không ép buộc, mày liền viết cũng không thèm viết? Mày xem bây giờ mấy giờ rồi mà mới đi làm? Mẹ nó, trong nhà có núi vàng núi bạc cũng không đủ cho mày phá!”

Tập bài liệu vỗ bộp bộp trên mặt Khương Vệ, trốn cũng không trốn được, có lẽ là Hàn Dục cảm thấy chứng kiến cảnh cấp trên mặt mặt như vậy, có phần không ổn đi, y đứng dậy nói với ông chủ Khương: “Chủ tịch, cháu ra trước, ngài có việc gì thì gọi cháu.”

Ông chủ Khương thuận thuận khí, cũng không phản ứng Khương Vệ bị đập có phần ử rữ, lấy bản dự thầu trong tay đưa cho Hàn Dục: “Thời gian không còn kịp nữa rồi, cậu vẫn theo hạng mục này mà, xem điểm

nào cần phải thay đổi thì sửa lại, lát nữa đưa đến chỗ tôi.”

Dặn dò xong, cha Khương mới ưỡn cái bụng hăm hăm đi ra.

Khương Vệ xoa khuôn mặt rất khổ sở của mình, tầm quan trọng của bản dự thầu kia cậu đương nhiên biết. Để lập văn kiện này, cậu cũng đã chuẩn bị đủ từ mấy hôm trước. Thế nhưng hôm qua chính bởi vì nghe được mấy cú điện thoại kia của Hàn Dục, mới nhất thời phân tâm, không cẩn thận gõ sai vài con số.

Vốn tưởng rằng tốn công sức như vậy để làm bản dự thầu này sẽ được cha khen ngợi, không ngờ lại thất bại trong gang tấc, bị mấy con số làm hại mất bị đập một phát.

Nói đến nói đi đều là Hàn Dục làm trò quỷ, hôm qua không chỉ hại mình phân tâm, buổi tối còn đối với mình cái gì kia, thù mới hận cũ cùng lúc trào lên trong lòng. Đợi cha vừa đi, Khương Vệ lại lần nữa cố lấy thể sấm vang chớp giật, định bụng công khai lên án đầu sỏ.

Hai người vẫn ở cùng một phòng làm việc, Hàn Dục cầm tài liệu trở về bàn mình chăm chú kiểm tra các số liệu, ngay cả liếc cũng không liếc Khương Vệ một cái. Làm hại con mắt tổng giám đốc Khương trùng nửa ngày cũng không cách nào dứt được.

Kết quả trùng như vậy nửa ngày, cuối cùng vạn quân sấm sét biến thành một tiếng muỗi kêu: “Việc kia... đêm hôm qua...”

“Tổng giám đốc Khương, trong dự toán người vạch ra, chi tiết vận chuyển dọn sạch rác thật ra có thể coi là chi phí vặt không đáng kể, bởi vì toà nhà văn phòng sát toà nhà này cũng đang tiến hành lắp đặt chỉnh trang, người phụ trách chỗ đó ta rất thân quen, anh ta có con đường vận chuyển dọn sạch rác đặc biệt, nếu có thể đi nhờ xe, dự toán của chúng ta sẽ giảm đi không ít. Như vậy khả năng thắng thầu lại lớn hơn nữa...”

Thấy Hàn Dục nghiêm trang bàn việc công, Khương Vệ cũng không muốn lời mấy đề tài không tốt đẹp kia ra nữa, nỗ lực tập trung tinh thần nghe Hàn Dục điều chỉnh cân nhắc chi tiết dự toán.

Kỳ thực người học giỏi, chưa chắc khi làm việc đã thuận lợi suôn sẻ; nhưng người học giỏi, đầu óc lại linh hoạt, làm việc sẽ bắt đầu rất mau, ý tưởng lại xoay chuyển nhanh.

Hàn Dục chính là cái loại người học một biết mười này, mình tốn tâm huyết vài ngày mới nghiên cứu ra, lại bị Hàn Dục thuần thục dễ dàng gạt bỏ từng cái một.

Cái loại mùi vị bối rối này, so với bị tài liệu đập lên mặt còn khiến người không cách nào chịu đựng hơn.

Đáng giận nhất chính là, từ đầu đến cuối Hàn Dục ngay cả liếc cũng chưa liếc cậu một cái. Mặc dù nói việc công, khuôn mặt kia lại giống như bức tường, tâm tình họ Hàn dường như cũng không quá sáng sủa, giống như cô đề nên chán ghét để trao đổi việc công với mình, giống như đây là việc trốn cũng không được.

Khương Vệ dần những suy nghĩ lung tung đầy đầu xuống, cuối cùng sau khi thảo luận xong, nhin không được hỏi dò: “Nhanh đến trưa thật, lát đi ăn chút gì đi?”

Bình thường hai người cơ bản là đi ăn cùng nhau, mặc dù công ty có căn tin cho nhân viên, có điều hương vị không ngon, mỗi lần đều là Khương Vệ gọi cơm hộp tới, hai người cùng nhau ngồi trong văn phòng ăn, hoặc là đến nhà hàng gần đó ăn mấy món xào nóng hổi.

Nhưng hôm nay khi Khương Vệ đề nghị xong, Hàn Dục cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, phát hiện đã tới giờ nghỉ trưa, liền cầm áo khoác treo trên ghế, không nói một lời tự mình đi ra, khi cánh cửa khép lại phát ra tiếng “ầm” nặng nề, liền chấn động đến mức tổng giám đốc Khương giật mình một cái.

Bây giờ cậu có thể khẳng định, người ngày hôm qua giống như bị diên ôm mình hôn, bây giờ đã ghét bỏ đến ngay cả nói cũng không nói với mình một câu. Làm người chợt nóng chợt lạnh như y, chơi người sống không nộp thuế hay sao?

Mặt Khương Vệ xanh đỏ đan xen, một bước chạy ra ngoài, đi theo phía sau Hàn Dục, thừa lúc y muốn vào thang máy liền kéo y vào cầu thang vắng vẻ.

“Gì chứ! Ta nói chuyện với mi, mi nghe không thấy sao?”

Hàn Dục nhìn chằm chằm đôi tay đang túm cổ mình kia, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Buông ra.”

Theo đạo lý, người lạnh lùng xem thường đối phương, vốn nên là mình. Ít nhất khi sáng sớm tỉnh mơ đối diện với gương, là diễn tập như vậy. Nhưng đến hiện thực lại sai lệch quá đáng như vậy.

“Không!” Khương Vệ cũng ngang bướng nghễnh cổ, mặc dù cảm thấy uất ức là mình, nhưng đắm chìm trong loại vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng này của Hàn Dục, ấy thế mà nổi lên lỗi giác chợt dạ, giống như mình thật có lỗi gì đó với người ta, cứ vậy buông tay, người có thể không thấy bóng dáng nữa.

Hàn Dục thấy Khương Vệ bỏ cái bộ dáng lãnh đạo xuống mà tỏ vẻ đánh đá, nhin không được vung tay, rốt cuộc dùng lực quá lớn, tổng giám đốc Khương bị đẩy đập vào cửa cầu thang. Tiếng động kia cũng vượt qua cả tiếng hoà thượng rung chuông trong chùa.

Khương Vệ thoáng cái ngã nhào xuống đất, đụng đến mức hoa mắt, nhưng tay cũng không buông ra.

Hàn Dục cũng bị hoảng sợ, vội vàng ngồi xuống nhìn Khương Vệ, một tay không tiện kiểm tra, liền muốn rút tay kia ra, nhưng vẫn như cũ không rút ra được.

“Ta không đi, ngươi buông tay.” Nghe xong lời cam đoan của y, lúc này Khương Vệ mới buông tay, “ai ai” rên rĩ.

Hàn Dục cau mày xoa đầu Khương Vệ, bởi vì dựa vào gần, mùi hương riêng biệt trên người y xông thẳng vào mũi Khương Vệ, cậu len lén nhích lại gần chỗ Hàn Dục.

Cái việc mờ ám này đương nhiên không thoát khỏi mắt Hàn Dục. Y hơi cứng người, thở dài một tiếng: “Người làm gì mà lại dựa vào ngực ta vậy, đây cũng là ta ép người?”

Lúc này Khương Vệ mới bừng tỉnh đại ngộ, té ra bởi vì lời nói này Hàn Dục mới nổi lên tính tình đùa giỡn.

Thế nhưng mình nói cũng không sai mà, chẳng lẽ tối qua chính là tự mình chủ động yêu cầu hôn môi sao?

“Hôm qua, mi hôn ta để làm chi?” Câu hỏi ghen cả đêm, bây giờ cuối cùng cũng hỏi ra.

Hàn Dục ngược lại chăm chú suy nghĩ: “Bởi vì vẻ mặt người như thiếu nợ hôn vậy.”

“...”

Tổng giám đốc Khương chấn kinh, cái này mà nó là lý do thôi nát gì chứ?

“Người xem, là cái bộ dạng như bây giờ vậy...” Vừa nói, Hàn Dục vừa vươn đầu qua. Ngay lúc ấy là ngậm lấy môi mình, sau đó ngậm lấy đầu lưỡi, nhẹ nhàng gặm cắn, tiếp theo lại quần quăn, lại mạnh mẽ mút giống như muốn nuốt vào bụng vậy.

Khương Vệ cảm thấy hai chân như nhũn ra, một loại cảm giác tê dại chạy khắp toàn thân, máu huyết sôi sục vọt lên, bên tai tràn ngập tiếng nổ bang bang.

Chờ khi Hàn Dục cuối cùng hỗn hển có hơi rút khỏi, dùng chóp mũi dựa vào mình, Khương Vệ mới giật mình phát hiện bản thân đã hoàn toàn dựa vào lồng ngực y, thậm chí tay đã vói vào trong áo sơ mi của Hàn Dục, đói khát tìm kiếm cơ bắp rắn chắc của đối phương.

Hàn Dục cũng không túm móng vuốt làm càn của cậu ra, chỉ gắt gao ôm lấy cậu tựa trên tường.

“Xem đi, ta không nói sai mà.”

Khương Vệ run run môi, không dám tin nhìn Hàn Dục, cái loại tình cảm đồ kỵ phần hận không thể nói rõ ràng cho tới nay sau hai lần tiếp xúc thân mật, cuối cùng cũng có giải thích hợp lý.

Bỏ đi lớp ngoài nguy trang, lộ ra thì ra là dục vọng xấu xí, bản thủ của mình.

Bắt đầu từ khi nào? Từ khi nào mình đặc biệt để ý đến Hàn Dục?

Hắn là lúc đầu năm thứ hai đi?

Thời gian Khương Vệ ngồi cùng bàn với Hàn Dục cũng không dài, Hàn Dục nói rõ ràng với giáo viên có một bạn cùng bàn ngu ngốc kéo việc học tập của mình xuống rất nhiều, giáo viên liền vì tình hình chung, chuyển tiểu Khương Vệ tới bàn phía sau Hàn Dục.

Mỗi ngày nhìn cái đầu người nọ lắc lư phía trước, Khương Vệ chung quy ảo tưởng mình là Tiểu Lý Phi Dao, lệ vô hư phát đem tiểu đao sắc nhọn cắm phập vào đầu cái vị phía trước kia.

Cuối cùng có một ngày, ước mơ này thiếu chút nữa thực hiện được.

9. Chương 9

Khi đó cùng Khương Vệ vào lớp tốc hành còn có một học sinh cây vàng, tên là Lữ Phong Bình. Cha đứa nhỏ này nghe nói là mở công ty nhập khẩu, cho nên khắp người đều là hàng ngoại.

Đứa nhỏ này mặc dù học không giỏi, nhưng về ngoài mang phong cách tây, ra tay rộng rãi, cũng được không ít cô bé yêu mến.

Hai đứa đều là mũi nhọn khác loài trong lớp, tự nhiên đồng bệnh tương lân, bình thường luôn cùng nhau chơi đùa cùng nhau đi về vân vân.

Cha mẹ Khương Vệ đều xuất thân nghèo hàn, cho dù đến trung niên trở nên phát đạt, quần áo trang điểm cũng không chú trọng cho lắm, cách ăn mặc của con nhà mình cũng không theo kịp trào lưu.

Dưới ảnh hưởng của Lữ Phong Bình, Khương Vệ trở nên một không ít, tối thiểu cũng biết giày phải đi Adidas Nike. Giày sáu bảy trăm tệ vừa lên chân, quả nhiên thu hút không ít ánh mắt.

Tiểu Khương Vệ bình sinh lần đầu tiên hiểu chân lý “người đẹp vì lụa”. Nhất thời cũng rất hưng phấn, khi vào lớp, liều mạng duỗi cái chân đi giày mới về phía trước, giày trắng tinh nghiêm chỉnh đặt hai bên một đôi giày đá bóng hơi cũ, khiến cho vị phía trước kia cũng phải cúi đầu nhìn nhìn vài lần.

Nhìn giày mới được tôn lên lại càng vui mắt, Khương Vệ còn chưa kịp thu cái miệng toe toét, đã bị chân ghế vị phía trước kia hung hăng dè lên.

Lúc đó chính là tiết lịch sử, giáo viên vừa mới dâng trào cảm xúc giảng về sự tàn bạo của giai cấp thống trị thời cổ, ở trên là một hình ngoạt (chặt chân – một hình phạt tàn khốc thời xưa), hai chân bị chặt đứt răng rắc, bên dưới lại là một tiếng kêu thảm thiết thấm vào ruột gan: “Chân của tôi aaa —!”

Tất cả mọi người tưởng rằng giáo viên lồng tiếng thôi, lập tức cười rộ lên. Khương Vệ đau đến mặt mũi trắng bệch, giọng run run giải thích với giáo viên một hồi.

Lúc này, Hàn Dục mới chậm rãi quay đầu nói: “Thật ngại quá, không để ý chân cậu đặt đấy.”

Gật quở hả? Y rõ ràng thấy chân mình, hơn nữa cái ghế kia lệch thành dạng khỉ gù chứ, vừa nhìn đã thấy chính là tìm đúng vị trí, rồi đặt mông hung ác ngồi.

Khi hết tiết, Khương Vệ cởi giày phát hiện chân đã sưng phù lên, nhưng khiến cậu đau lòng là đôi giày mới mua kia, có một vết đen rất bắt mắt.

Lữ Phong Bình thấy bạn thân của mình bị ngoạt thành cái dạng này, liền nhướn mày lý luận với Hàn Dục. Vị này nhìn Hàn Dục không vừa mắt đã lâu. Nguyên nhân hình như là liên quan đến cô bé nào đó. Lữ Phong Bình từng nói riêng với cậu, hai người là tình địch, mỗi hận đoạt gái không đội trời chung.

Bây giờ lại tìm được cái cơ chính diện giao phong với Hàn Dục, hai người rất nhanh liền từ lời nói bất hoà tăng lên động tay động chân xô đẩy.

Vóc người Hàn Dục hồi đó cũng tầm một mét tám rồi. Thường xuyên chơi bóng rổ cũng luyện được một thân cơ bắp, mặc dù là học sinh trung học, nhưng nói y là học sinh phổ thông cũng sẽ có người tin. Lữ Phong Bình đẩy vài cái, cảm thấy mình một mét 70 thật sự là không chiếm được ưu thế gì, lập tức rút lại hai câu, nói chờ đấy.

Đến khi tan học, Lữ Phong Bình kéo Khương Vệ ra cổng trường chờ người.

“Cậu chờ xem, chờ tớ tìm đến ‘cửu long nhất phượng’, không thể không đánh thẳng oắt kia nằm bò.”

“Cửu long nhất phượng” trong miệng Lữ Phong Bình kỳ thật chính là một đám côn đồ trong trường. Khi đó thịnh hành ‘cổ hoặc tử’ (chỉ thanh thiếu niên bất lương). Một đám thanh thiếu niên xấu xa nhiệt huyết sôi sục nghĩ ra cái tên có khí thế như vậy, rồi bắt đầu tiếp cận vài người. Lữ Phong Bình cũng bị tiếp cận, bình thường chủ yếu phụ trách cung cấp kinh phí hoạt động, ví dụ như đánh bi-a, ăn thịt quay vân vân.

Nhìn xem, tiền cũng không tiêu phí nha, lúc này dùng tới rồi đó! Chờ Lữ Phong Bình nói hết tình hình với tên cầm đầu xong, gã đại ca liền hất cái đầu nhuộm vàng chói: “Các anh em, bắt đầu thôi!”

Khương Vệ ở một bên nhìn, chỉ sợ sệt kéo Lữ Phong Bình lén hỏi: “Sẽ không tai nạn chết người chứ?”

Lữ Phong Bình lắc đầu, vẻ mặt thâm trầm nói: “Vậy phải xem họ Hàn có nhận sai hay không, đại ca chúng ta rất mạnh, thiếu tay gãy chân là không thể tránh khỏi, nếu đánh nhẹ, sẽ tổn hại tên tuổi ‘cửu long nhất phượng’ của chúng ta.”

Nghe thế, lại nhìn nhìn mấy tên côn đồ còn chưa thoát vẻ trẻ con này, mỗi người đều là đầu đầy sát khí, trong mắt phun lửa. Ngay cả “nhất phượng” — cô bồ của đại ca, bộ dạng cô nhóc đầu loan xoắn nhai kẹo cao su nhóp nhép cũng giống y cộp cái Tôn Nhị nương(1), đáng sợ muốn chết à.

Còn chưa đầu vô, mà chân Khương Vệ đã nhũn ra, cậu muốn về nhà. Nhưng Lữ Phong Bình trừng mắt: “Hôm nay bạn thân thay cậu ra mặt còn gì! Cậu đi trước sao biết chuyện gì xảy ra? Cũng khiến đại ca mất hứng, tính tình gã hung bạo lắm, cẩn thận bắt cậu chịu tội đấy!”

Thế là, Khương Vệ bị ép cùng mấy vị “gang hồ đại lão” này đẩy Hàn Dục vừa mới quét dọn xong xuôi, tan học đang định về nhà vào một chỗ vắng vẻ.

Hàn Dục lạnh lùng nhìn đám người mặt mày dữ tợn này, khi tên cầm đầu còn đang đứng đó nói lời mở đầu, y đã đi tới đập một cước khiến tên đại ca ngã trên mặt đất.

Vừa thấy Hàn Dục này không có lịch sự gì cả, một chút quy tắc gang hồ cũng không hiểu, bát long còn lại tức khắc đồng thời xông lên, báo thù cho đại ca. Nhất thời, giấy cặp bay đầy trời.

Khương Vệ nhìn Hàn Dục đánh mấy tên xông lên kia như đánh bao cát, sợ đến mức lui tọt về phía sau. Nhưng chưa lui được vài bước, đã bị người ở sau đẩy lên.

Quay đầu nhìn, hoá ra là bà chị “nhất phượng” kia, cô nhóc có lẽ là thích chưng diện, sợ máu bắn lên người, trốn phía sau cậu, đỡ mớ! Dân chuyên nghiệp gì chứ, còn run kịch liệt hơn cậu!

Khương Vệ cùng cô nhóc ôm thành một đoàn, nghe tiếng gào khóc thảm thiết phía trước, trong bụng mơ hồ hiểu ra “cửu long nhất phượng” này là cái loại hàng gì. Đầu đang tính chuẩn thể nào, đột nhiên thấy Hàn Dục xử lý mấy vị kia xong, đang cầm viên gạch đi về phía mình.

Học sinh tài giỏi bình thường lạnh lùng, vẻ mặt hiện tại phải nói là lưu manh chuyên nghiệp luôn ấy chứ, hung thần ác sát đến chết người à, nhìn tư thế kia hẳn là muốn qua chỗ này thưởng cho mình viên gạch đây mà.

Còn chưa kịp khóc lên, Khương Vệ đã thấy tên cầm đầu lúc mở màn đã nằm xuống kia đang giơ một con dao gọt hoa quả lao về phía Hàn Dục.

“Cẩn thận!” Khương Vệ theo phản xạ có điều kiện hô lớn, cũng đẩy Hàn Dục ra. Con dao gọt hoa quả kia thoáng cái rạch một nhát trên cánh tay Khương Vệ.

Khi máu chảy ra, tên cầm đầu hùng hổ kia thấy tình hình không ổn, lập tức cười lạnh nói: “Họ Hàn, thấy chưa, lần sau dám thế nữa, thằng nhóc này chính là tấm gương cho mày!”

Có bậc thang thuận lợi đi xuống, các “cửu long nhất phượng” công đức viên mãn, diu lẫn nhau, lập tức giải tán.

Ở đây chỉ còn lại Khương Vệ ôm cánh tay, khóc lóc rên rỉ và Hàn Dục đang cau mày.

“Một đám tâm thần!” Hàn Dục ném viên gạch xuống, định nhặt cặp lên rồi đi. Đi hai bước, lại lộn về, xách cổ áo Khương Vệ: “Đứng lên, ta giúp ngươi băng bó vết thương.”

Kỳ thực vết dao kia chỉ cứa vào da, chảy tí máu, vết thương liền khô lại. Chỉ là chiếc áo đáng thương, cả nửa tay áo đều dính máu, Khương Vệ không dám về nhà, sợ bị mẹ thấy hỏi nguyên nhân đến cùng.

Dù sao mình cũng là bên khiêu khích đánh nhau, còn thảm thương bị đồng bọn vứt bỏ. Truyền ra ngoài, bị ghi tội chưa tính, lòng tự trọng một đấng mày râu của mình lại càng bị nứt rạn.

Khi Khương Vệ thấp thỏm đề xuất có thể ngủ qua đêm ở nhà Hàn Dục không, Hàn Dục không dám tin nhướn mày nói: “Đầu ngươi không bị bệnh chứ?”

Hàn Dục đương nhiên không có khả năng dẫn Khương Vệ cả người đầy máu về nhà dọa mẹ mình. Có điều ngoài dự đoán của Khương Vệ chính là, Hàn Dục cũng không bỏ mặc cậu, mà tìm một nhà trọ nhỏ ở lại, sau đó dùng di động của Khương Vệ gọi cho mẹ cậu, nói mình phải giúp Khương Vệ ôn bài, nên cậu ở lại nhà mình ngủ qua đêm.

Mẹ Khương vừa nghe là Hàn Dục, không hỏi một tiếng, lập tức miệng đầy tán thưởng, còn liên tục nói khiến Hàn Dục hao tâm tổn trí rồi. Đây là sức mạnh của học sinh loại ưu đứng đầu. Thấy vậy Khương Vệ rất chi là xót xa trong lòng.

Ở trong toilet, Hàn Dục giặt sạch áo cho Khương Vệ, sau đó dùng khăn mặt vắt khô, nói với Khương Vệ: “Ngày mai ta mang cho ngươi một cái áo dài tay. Như vậy người khác sẽ không hỏi.”

Khi đó, Khương Vệ đột nhiên cảm thấy, học sinh tài giỏi mồm miệng rất xấu này, lòng dạ cũng tốt dã man nha. Ít nhất, y không đối với kẻ gieo gió gặt bão mình đây giậu đổ bìm leo, còn hơn cái thằng Lữ Phong Bình tự xưng là bạn thân của mình kia, chạy trốn còn nhanh hơn, mạnh hơn thỏ.

Có phải từ khi đó, mình bắt đầu dâng lên hảo cảm với Hàn Dục không?

Nhất thời, tổng giám đốc Khương cũng không muốn biết rõ. Chỉ là hiện giờ vì sao hai người lại trở thành tình hình quỷ dị thế này? Khương Vệ quyết định không nghĩ, một phen đẩy Hàn Dục đang ôm mình ra, chạy ra giữa cầu thang.

Hàn Dục không đuổi theo, y nghe tiếng bước chân Khương Vệ dần xa, rồi móc di động ra, thành thạo bấm một dãy số. Chờ đối phương nhấc máy, ôn hoà trầm thấp nói: “Alô, là tôi, hôm qua từ chối lời mời của cậu thật ngại quá, không biết, hôm nay có thể cho tôi cơ hội bồi thường không?”

(1) **Tôn Nhị Nương** (nghĩa: *Cô Hai nhà họ Tôn*), tên hiệu **Mẫu dạ xoa** (*Dạ xoa cái*), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Tác phẩm mô tả Tôn Nhị Nương là một phụ nữ sắc sảo. Tôn tinh thông võ thuật, chân tay khoẻ mạnh. Bà thường ăn mặc diêm dúa, sử dụng đồ trang sức. Nguồn: wiki

10. Chương 10

Khương Vệ cho tới bây giờ chưa từng nghĩ rằng sự quan tâm săn sóc đến mức dư thừa của mình đối với Hàn Dục là xuất phát từ tình yêu lệch lạc khó có thể mở miệng. Đột nhiên tư tưởng thoáng cái được khai thông như vậy, tâm bạn nhỏ nhất thời loạn thành một đồng.

Chẳng lẽ mình thật sự thích đàn ông? Vậy Hàn Dục thì sao? Y có cũng thích mình không? Buổi tối không ngủ được, bèn lục album ra xem, nhìn những năm tháng xanh tươi thời trung học.

Bé con có thói quen tốt, thích phân loại đồ đạc, album cũng theo quy củ dựa vào nội dung chia thành mấy quyển lớn, có tập thời thơ ấu cởi truồng sún răng, có tập gia đình thân tình gặp gỡ, có tập cùng giáo viên bạn học chụp chung, những bức ảnh chụp riêng với Hàn Dục cũng tổng hợp thành một quyển album.

Còn nhớ sau lần trả thù không thành công kia, quan hệ giữa hai người xích lại gần không ít. Mặc dù cơ bản đều là Khương Vệ chủ động chết cũng không buông lời kéo thân cận, nhưng Hàn Dục ngoại trừ thỉnh thoảng trừng một cái ra, ngược lại không giống lúc trước luôn hung ác mắng mình.

Mà mẹ Khương biết con trai mình có một người bạn học giỏi như vậy, liền dặn dò con trai dẫn bạn học Hàn về nhà nhiều một chút.

Vì vậy Khương Vệ liền thường xuyên quấy rầy kéo Hàn Dục đến nhà mình ôn bài. Đương nhiên đồ ăn vặt Hàn Dục thích cũng không thể thiếu được.

Còn nhớ có một lần Hàn Dục nói hạt dẻ cười ăn rất ngon, khi đó hạt dẻ cười chính là món rất hiếm, nếu muốn thoả thích ăn cũng phải tốn đến mấy trăm tệ. Trong mắt nhiều rất nhiều người, tốn tiền như vậy để mua hạt dẻ lớn khác thường ăn đúng là rất không biết tính toán. Cho dù trong nhà có tiền, cũng chỉ có vào dịp tết, mẹ Khương vốn tính cần kiệm mới có thể mua một ít.

Khương Vệ liền nhớ kỹ, còn dùng tiền tiêu vặt tích góp từng tí một thường xuyên mua một ít để trong nhà, dùng để chiêu đãi bạn học loại ưu kén chọn này.

Nhưng chỉ có như vậy, hai người cũng không thể xem là bạn bè. Ít nhất trong nhận thức của Khương Vệ, bạn bè sẽ không luôn chăm chọc, hờ hững với mình. Nhưng Khương Vệ vẫn ao ước Hàn Dục đối với mình khác biệt một chút, khi chỉ còn một mình hai người, Hàn Dục mặt lạnh thỉnh thoảng cũng sẽ biết nhe răng cười khi mình kể truyện tiểu lâm, phức cảm tự ti học tập kém cỏi dường như có thể ở trong nụ cười của y giảm đi không ít.

Khi đó, mỗi lần đến kỳ nghỉ, cậu liền kéo Hàn Dục đi leo núi, hoặc là đi biển bơi, cho nên cậu cũng giúp Hàn Dục chụp lại không ít ảnh.

Hiện tại xem ra, dù tính thể nào, chụp nhiều ảnh thân mật với người cùng giới như vậy đích thật rất khả nghi. Thầm mắng mình đáng xấu hổ, nhưng vẫn như cũ, bò trên giường say sưa nhìn Hàn Dục trong album, nhìn đôi môi mỏng này! Hôn lên miệng sao lại linh hoạt vậy chứ?

Khương Vệ nhin không được đồ mắt cọ cọ trên album, ác cảm biến thái tội lỗi đã bị niềm vui không rõ kia tách ra đến hầu như không còn.

Y hôn mình, còn là hai lần! Sau khi lăn qua lăn lại mấy cái trên giường, Khương Vệ cũng không nhin nổi nữa, bấm số gọi cho Hàn Dục.

Khoảnh khắc gọi đi, tổng giám đốc Khương liền hối hận. Nhìn thời gian đã 10 giờ đêm, y có thể đã ngủ rồi không? Hơn nữa chờ y nhận điện thoại thì phải nói gì?

Không đợi cậu nghĩ xong xuôi, bên kia đã bị người ấn ngắt, Khương Vệ thầm thở phào đồng thời cũng không khỏi thầm nổi cáu, qua một khoảng thời gian điện thoại mới bị gọi lại.

Khi điện thoại kết nối, bên kia lập tức truyền tới tiếng nhạc tiếng hò hét hỗn tạp, có lẽ là đang ở nơi nào đó tương tự quán bar.

“Alô, có chuyện gì sao?” Tiếng Hàn Dục từ trong micro nhẹ nhàng truyền tới.

Lời không cách nào nói tiếp, Khương Vệ cắn lưỡi hồi lâu cũng không nói nên lời nguyên do, cuối cùng then quá hoá giận hỏi: “Mi ở đâu vậy? Trễ thế này rồi còn không về nhà ngủ?” Lời này hỏi ra quá mất khí thế, còn hơi có mùi vị oán phụ.

Hàn Dục ở đầu dây bên kia bật cười, chỉ nói một câu: “Người đừng ngủ, ở nhà chờ ta.” Nói xong liền cúp máy.

Khương Vệ trừng cái điện thoại trong tay, hàm hè nghĩ: ai là ông chủ? Lại dám không cho ông chủ nghỉ ngơi? Thật sự là quá vô lý! Hơn nữa y nói vậy có ý tứ gì? Còn muốn đến chỗ mình hay sao?

Vừa nghĩ vừa hầm hừ đi mở nước tắm, dùng sữa tắm mùi hương dễ chịu, còn xức ít nước hoa không hay dùng, nhìn khuôn mặt hưng phấn không hiểu vì sao trong gương, Khương Vệ thầm tính lát nữa nhất định không mở cửa cho y!

Ngồi trên sofa vừa xem băng hình giết thời gian, vừa luôn nhìn lên đồng hồ treo trên tường.

Đã qua 2 tiếng, kim đồng hồ chỉ về phía 12 giờ. Khương Vệ tắt TV, buồn bã vứt dép nằm bẹp trên giường,

bị người cho leo cây đi? Cậu mơ hồ nghĩ.

Nhưng đúng lúc này, chuông cửa bỗng vang lên. Trong buổi đêm tĩnh lặng chấn động đến lòng người rối loạn một trận, Khương Vệ vọt ngồi dậy, ngay cả dép cũng bất chấp không đi, chạy thẳng ra cửa, mở cửa ra. Khoảnh khắc mở cửa, tổng giám đốc Khương mới ảo não nghĩ: có phải mình mở cửa quá nhanh không?

Hàn Dục dễ thấy là vừa từ trong quán bar đi ra, âu phục trên người đã cởi, vắt trên cánh tay, áo sơ mi mà xám bạc nửa mở, lộ ra non nửa bờ ngực, chính là bộ dạng công tử hư hỏng muốn tiến vào phòng cô nương làm mấy chuyện bất chính trong phim ảnh, thật mỉa nó đẹp trai đến chết người!

“Mi... mi đến làm gì?” Khương Vệ nuốt nước bọt, cà lăm hỏi.

Hàn Dục không trả lời, khi cửa mở đã nửa tựa trên người Khương Vệ, mũi dí trên cổ cậu ra sức ngửi ngửi, sau đó không nặng không nhẹ cắn một cái và nỉ non nói: “Chóng mặt, đỡ ta lên giường người nằm đi.”

Lúc này, Khương Vệ cũng ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người y, vừa nhỏ giọng oán giận vừa đỡ y tới giường mình.

Sợ Hàn Dục nằm không thoải mái, lại giúp y cởi quần và giày. Nhìn Hàn Dục chỉ mặc áo và quần con, áo sơ mi nửa mở, nhắm mắt ngủ say trên giường mình, Khương Vệ liền nuốt mấy ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy làn da được tắm rửa sạch sẽ lại bắt đầu rướm mồ hôi, thân thể Hàn Dục bị mùi rượu xông đến đặc biệt ngon miệng, mê hoặc người nhất định phải làm chút chuyện gì đó mới không phụ cảnh đẹp, ngày lành này.

Khương Vệ run run vươn tay, vuốt ve da thịt y dưới áo sơ mi, chỉ dùng hai tay dường như không đủ đã khát, ngay sau đấy hai cánh môi cũng theo đó đói khát mút mát hai hạt tiểu cầu hồng sắc đứng thẳng nơi lồng ngực cấp dưới. Hai tay muốn đi xuống, nhưng sau khi dịch dịch vài cái, tiểu xử nam chung quy không có can đảm làm càn trong khu vực quần con một phen.

Cứ như vậy hôn một hồi, tổng giám đốc Khương chợt cảm thấy thân mình hơi nghiêng, người đã bị lật ở trên giường. Hàn Dục chẳng biết từ lúc nào đã mở mắt, sắc mặt âm trầm nhìn mình: “Người đang làm gì?”

Khương Vệ bị đè tay chân lại, nhìn vẻ mặt Hàn Dục là một bộ dáng trở mặt quỵt nợ, tức thời lúng ta lúng túng, sau khi đầu lưỡi đánh mấy cái, theo phản xạ miễn cưỡng trả: “Mi nửa đêm nửa hôm, uống rượu xong chạy đến chỗ ta, không phải chính là muốn câu dẫn ta sao?”

Hàn Dục nhướn mày nói: “A?”

Nhìn thấy chưa, cái loại bộ dạng chính mình phóng hết thí lại nhìn người khác này, rất mỉa nó khiến người ta không nói được lời nào! Khương Vệ bị y nhóm lửa, liền không dừng miệng nói: “Ta cung cấp nuôi dưỡng cho mi đi học, lại thay mi tìm việc, đừng nói mi là cố ý, cho dù không hề có ý tứ này, ta muốn thế nào, mi cũng phải thế ấy! Ở thời cổ cái này gọi là lấy thân báo đáp, phẩm chất tốt đẹp nghìn năm đấy! Mi hiểu hay không?”

Hàn Dục âm áp nở nụ cười, cười không ngừng đến mức Khương Vệ lạnh run.

“Tổng giám đốc Khương nói đúng, ngâm vành kết cỏ thôi! Tiểu nhân đây không phải suốt đêm nổi điên chạy tới báo ân rồi sao? Ngày lành gần lắm, chúng ta bắt đầu đi!”

Khương Vệ liền cứ vậy mở to mắt, bị người kết cỏ ngâm vành báo ơn cởi bay áo ngủ và quần trong.

Đợi đến khi cậu ý thức được hình như có điểm không đúng, lập tức cà lăm hô: “Mở... mở cái đầu mẹ mi ý! Mi mau bỏ ngón tay ra cho ta!”

Hàn Dục gắt gao đè đầu ân chủ xuống, hàm răng trắng sáng trong đêm tối toả ra hàn quang: “Ngoan, đừng nhúc nhích! Không đau, một hồi là tốt liền!”

Khương Vệ cứng người, cuối cùng đợi đến khi ngón tay quấy phá ở phía sau kia rút ra, còn chưa kịp để cho mình thở phào, một vật nóng rực đã nối đuôi tới.

Khương Vệ cũng nhịn không được nữa, kêu to một tiếng “Auuu —— “. Nhưng làm thế nào cũng không đẩy được cái người giống như xe tăng hạng nặng đè phía trên mình ra.

Ra giường theo nhịp đong đưa của hai người cũng nổi lên sóng gợn xoắn xuýt, từng giọt từng giọt mồ hôi của người phía trên rơi xuống đập vào lồng ngực loã lồ, kích thích cảm giác run rẩy tê dại.

Cái loại mùi vị này, không thể dùng đầu óc cảm nhận được, toàn bộ cơ thể dường như đều xoay lượn đến giữa không trung, mỗi một lỗ chân lông bàng hoàng kêu gào, lại không rơi được xuống một chỗ nào.

Cuối cùng, sau một lần lại liều mạng va chạm, Khương Vệ thuận theo tách rời ra, bị ép ôm lấy cổ Hàn Dục, gào khóc: “Có... có báo ân như mi sao? Đau... đau!”

Chờ Hàn Dục rút cục báo nốt giọt ân tình cuối cùng xong, kim đồng hồ đã chỉ về phía 2 giờ. Hàn Dục về mặt thoải mái mãn nguyện ôm lấy ân nhân đặt vào bồn tắm lớn đổ đầy nước nóng, cắn tai Khương Vệ cúi đầu hỏi: “Thế nào? Thoải mái chứ?”

Khương Vệ mệt mỏi tựa trong lòng y, nước ấm vừa phải khiến toàn thân cậu thư thái, trong đầu cũng giống như ngâm nước, không nghĩ được nguyên do gì, cậu chỉ cảm thấy tất cả những cái này đến thật đột ngột, quá không chân thực, cũng không phải là mình muốn.

11. Chương 11

Tính xấu của Hàn Dục dường như cũng bị màn hoan ái sáng khoái vui vẻ vừa nãy làm trôi đi gần hết. Cẩn thận tỉ mỉ giúp Khương Vệ tắm xong, lại nhéo nhéo khuôn mặt bị hơi nóng hun đến giống như tôm luộc của ông chủ, cánh tay to khỏe nâng một cái liền kéo cậu từ trong nước lên.

Khương Vệ này giờ vẫn thất thần không nói chuyện, chờ khi hai người một lần nữa trở lại giường, cậu mới cúi đầu ỏi ra một câu: “Đây là ‘one night stand’ sao?”

Hàn Dục không nói gì, chỉ cười kéo Khương Vệ ôm vào lòng, vừa kéo chăn qua, đã liếc thấy quyển album đặt trên tủ đầu giường.

Vươn một tay cầm quyển album qua. Cũng chưa xem được hai trang đã bị Khương Vệ đoạt lấy, nặng nề vứt trên mặt đất.

Mới nhận rõ tình cảm của mình với y, cảnh ngộ gặp phải cũng không hề là một hồi tình ái ôn nhu đáng nói. Lúc này album tích đầy hồi ức thật sự là châm chọc cực độ.

Mặc dù mới lật vài tờ, nhưng Hàn Dục cũng đủ thấy rõ ảnh chụp trong album.

“Nhặt lên đây!” Hàn Dục lạnh mặt chỉ vào quyển album trên mặt đất hướng về phía Khương Vệ ra lệnh.

“Không!” Tổng giám đốc Khương khó có được dũng khí tràn đầy, hướng về phía y quát lớn lại.

Hàn Dục cũng không có kiên trì, chỉ từ trên giường đi xuống mặc quần áo.

Lại là cái vẻ này! Khương Vệ oán hận nghĩ. Mỗi lần đến cuối cùng, Hàn Dục đều thi hành bạo lực ngầm với mình, không quan tâm không để ý, nhưng tính chất lần này không giống, bạo lực hồi trước chỉ trông cậy mình cúi đầu nhận thua trước, đó là nằm mơ!

Khi Hàn Dục mặc quần áo muốn đi, y đột nhiên quay đầu nói với Khương Vệ: “Người chú ý giữ gìn sức khỏe, ta đi!”

“Đi, đi đâu? Lại muốn uy hiếp mặc kệ ta sao? Phụng Thiên nói nhỏ không nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, mi tin hay không ta sẽ khiến mi không tìm được một miếng cơm ăn!”

Lời này không phải phô trương thanh thế, cha Khương có thể đem sản nghiệp càng làm càng lớn, quan hệ rộng rãi, nhất là còn có chợ vật liệu, hắc đạo, bạch đạo đều có giao thiệp hết. Đừng tưởng rằng Khương Vệ cậu thật sự là bột nhào mặc người ức hiếp, bức đến nổi nóng cũng sẽ cần người đó.

Hàn Dục mỉm cười nhìn Khương Vệ, khó có được trong mắt không có sự đùa cợt, ngược lại giống như tràn

đầy sủng nịch.

“Nước Đức.”

“Hả ——?” Khương Vệ nhất thời không nghe rõ, kéo dài một tiếng “hả”, khí thể thật vất vả mới gom góp được tức khắc tan thành mây khói.

“Cuối tuần sau ta sẽ đi Đức.”

“Chuyện khi nào vậy? Ta cũng không nghe cha ta nói muốn phái mi đi công tác mà?”

Lần này Hàn Dục hoàn toàn cười ra tiếng: “Không phải công ty phái ta đi, mà là ta tự mình muốn đi du học.”

Du học? Thói quen của ông chủ đi bao dưỡng, Khương Vệ theo phản xạ có điều kiện nghĩ tốn bao nhiêu đây, tiền trong kho nhỏ của mình cũng chẳng biết có đủ không. Mà không đúng! Y nói đi Đức với ai chứ, mình không đồng ý thì dựa vào cái gì lấy tiền?

“Ta... ta không đồng ý! Dựa vào cái gì ta cho mi đi Đức, ta còn chưa đi qua đó mà!”

“Visa của ta đã xong rồi. Trường bên kia cũng giải quyết ổn thỏa. Còn thiếu nói chuyện với công ty bên này thôi, nhưng mà ta cũng đã đề cập tới với chủ tịch Khương, ngày mai hẳn sẽ phái người qua tiến hành nói chuyện.”

Khương Vệ nghe đến lọt vào biển sương, nhìn đáng vẻ Hàn Dục trịnh trọng, màng tai kêu ong ong. Chú tâm chẩn nuôi lâu như vậy, lại nói đi là đi, mình cũng là người cuối cùng biết.

Lẽ nào y cho rằng báo cho mình xong thì tận tình tận nghĩa sao?

Vừa bị chà đạp xong, tổng giám đốc Khương tâm linh đang rất yếu đuối, đột nhiên nghe được mình rơi vào kết cục xôi hỏng bỏng không, sao có thể chấp nhận được chứ? Cái mông trắng trần trụi liền lủi trên mặt đất, tùm cổ áo Hàn Dục la hét đòi tiền.

“Mi dựa vào cái gì ra nước ngoài? Nói với ta chưa? Biết rõ phải đi, còn... còn cái kia ta, ta không cho mi đi! Không cho!” Mặc dù lời nói rất hung ác, nhưng nước mắt nước mũi trên mặt lại không có chút khí phách nào.

Hàn Dục cúi đầu nhìn ngũ quan Khương Vệ chen nhau cùng một chỗ, nhịn không được hôn lên.

Bên này đang trong trạng thái khóc lóc, đột nhiên bị người gắt gao che mũi miệng lại, nhịn không được

phát ra tiếng “dùng dùng”.

Hàn Dục nhéo nhéo cái mũi ông chủ, kéo cậu ôm vào lòng, đong đưa trái phải: “Người cũng lớn hơn rồi? Sao vẫn là cái bộ dạng này?”

Khương Vệ cảm thấy có chút khổ sở, đứng nha, mình giống như con lừa đen, lật qua lật lại chỉ có mấy ngón này, một ngày bị cộp nhìn thấu, chỉ có âm ỉ kêu to, rơi vào tình cảnh bị ăn đến ngay cả móng chân cũng không thừa lại.

Hàn Dục kiên nhẫn hiếm thấy, cư nhiên không ném mình ra, chỉ ôm cậu về giường, lấy chăn bọc lấy thân thể xích lô của cậu.

“Hồi trước, khi còn chưa tốt nghiệp đại học, ta đã nghĩ cách ra nước ngoài học chuyên sâu, nhưng ngay lúc đó điều kiện kinh tế không cho phép...” Nhìn Khương Vệ muốn mở miệng nói, y lập tức bưng kín miệng Khương Vệ, “Đừng nói người có thể giúp đỡ ta, bản lĩnh của người về điểm này, ta còn không rõ ràng sao? Mỗi một phần đều là hồi tiền của nhà, ra nước ngoài du học không phải chỉ cần lượng nhỏ, cho nên ta chưa từng nhắc tới với người. Có điều làm việc hai năm nay, tích góp của ta, hơn nữa còn đầu tư chứng khoán, cần kiệm chút, cũng đủ chi trả tiền du học.

Vừa may công ty và Mark hiệp đàm công tác, ngoại trừ hội nghị online ra, ta còn mượn cơ hội đi Đức mua thiết bị gặp mặt hần vài lần, sau đó trường học và sát hạch nhập học cũng giải quyết ổn thỏa... Duy nhất ta không yên lòng chính là người, gốc hồ hồ, bị người đem bán còn có thể giúp người ta đếm tiền...”

“Ta nào...” Đáng tiếc chưa phản bác hết, Khương Vệ lại bị cấp dưới thô bạo cắt lời.

“Đi một phòng tập thể thao cũng có thể trêu chọc đến cái loại đàn ông không tử tế, chẳng lẽ không phải bởi vì bộ dạng người rất tốt sao? Có còn Mark kia, hần hình như là bi, vừa nhìn đến người liền cảm thấy rất hứng thú, thậm chí còn hỏi ta số điện thoại của người.”

Mark? Khương Vệ bỗng nhớ tới sau khi đưa hai người Đức kia đến nhà trọ, Mark từng túm Hàn Dục lại nhìn mình huyền thuyên nói gì đó.

“Vậy mi cho hần?” Hàn Dục lạnh lùng hừ một tiếng, đáp án khỏi cần nói cũng biết.

“Người Đức kia cũng không phải thứ giữ mình trong sạch gì cả, ta để tiểu Vương dẫn bọn hần đi hộp đêm, Mark chính là như cá gặp nước, đêm đó liền dẫn hai tiểu thư (lấy từ tiểu thư đứng đường aka gái làng chơi) đến phòng. Như vậy, phỏng chừng dính bệnh không ít, rất bẩn! Người sau này phải cách xa hần một chút!”

Mark ôm tâm tư gì, Khương Vệ không chút lưu tâm, cho dù cho hần số điện thoại, mình với vị người Đức kia cũng là ông nói gà bà nói vịt ù ù cạc cạc.

Ghen tuông trong lời nói của Hàn Dục, ngay cả trì hoãn như Khương Vệ cậu cũng cảm nhận được rõ ràng. Góc nhìn mang theo đủ loại ngọt ngào yêu đương, ngay cả tình sự thô bạo cũng được làm nổi bật lên đến có phần lãng mạn.

Thế nhưng vừa nghĩ đến Hàn Dục phải rời mình đi đến một đất nước xa xôi, Khương Vệ cảm thấy tâm giống như bị ai đó bóp chặt.

“Mi muốn đi, sắp đặt kỹ như vậy, cũng không chịu nói cho ta biết... còn... còn trêu chọc ta, mi so với những người kia còn khôn nặn hơn!”

Hàn Dục đưa tay nâng cằm ông chủ lên: “Đứng ở góc độ cấp dưới mà nói, đối với chuyện liên quan đến tiền đồ của bản thân, che giấu cấp trên là rất bình thường. Chỉ có người yêu mới có thể nói việc riêng của mình cho đối phương thôi. Khương Vệ em nói một chút, hai ta hiện tại là quan hệ gì?”

Khương Vệ mông trần trụi bọc trong ra giường, phía sau còn mơ hồ có chút đau đau, giống như có một đại gia hỏa thô cứng còn ở bên trong làm càn, mà cái tên tận tình hưởng thụ kia lại hỏi mình với y có quan hệ gì?

Nghe hồi lâu, ông chủ chỉ phun ra ba chữ: “Ờ ờ ờ!”

Hàn Dục hơi nhướn mày, gọn gàng lưu loát đem Khương Vệ ném lên giường, một tay không chút khách khí vuốt ve đệ đệ của ông chủ hỏi: “Nói! Hai chúng ta là quan hệ gì?”

Khương Vệ gắt gao cắn môi, nhưng tiểu tử nam suy cho cùng vẫn yếu hơn, không quá vài cái liền thét chói tai buông khí giới đầu hàng...

Khoảnh khắc khoái cảm tập kích toàn thân, cậu hình như nghe được Hàn Dục ngậm vành tai mình nói: “Trong khoảng thời gian tới đi, em ngoan ngoãn chút cho tôi! Phải thủ thân như ngọc, hiểu chưa!”

Mà mình bị lăn qua lăn lại hình như cũng ậm ờ “ừm” một tiếng thì phải?

—

Thủ tục tạm rời cương vị công tác của Hàn Dục làm rất thuận lợi, chủ tịch Khương rất nhanh phái trợ lý mới đến cho con trai. Người này là một tiến sĩ hơn ba mươi tuổi thông minh lanh lợi lại giàu kinh nghiệm.

Mặc dù làm việc nhanh nhẹn, tổng giám đốc Khương vẫn nhìn không được bởi lông tìm vết, cẩn thận tìm ra những chỗ còn chưa đủ của người thay thế, chờ không muộn không nhạ trách mắng trợ lý xong, lát sau lại gọi điện cho Hàn Dục.

“Anh đang ở đâu vậy? Không phải tuần sau mới đi sao? Làm gì mà hôm nay không đến công ty?”

Tiếng ở đầu dây bên kia rất âm ỉ, Hàn Dục cũng không biết bận cái gì, chỉ đơn giản nói đang mua đồ, liền vội vàng ngắt máy.

Khương Vệ có hơi nản lòng, hận không thể lập tức phi thân ra ngoài, thời gian ở cùng Hàn Dục cũng chỉ còn lại vài ngày.

Đáng tiếc cha già gọi một cú điện thoại tới, cậu chỉ có thể mang theo trợ lý đặc bị ăn mắng đến chán nản đi khách sạn dự tiệc.

Trên bàn cơm ngoại trừ chủ tịch Khương, mấy ông chủ ngành xây dựng quen biết ra, còn có một người phụ nữ. Cô nàng cũng không từ chối đắng mỳ râu, nâng chén rượu ‘tam anh chiến Lã Bố’ (3 anh em Lưu Bị đánh nhau với Lã Bố), động tác cặn ly phi thường phóng khoáng.

Khương Vệ chỉ cảm thấy cô nàng có hơi quen mắt, chờ sau khi đối mặt mới phát hiện hoá ra là người quen cũ —— hoa khôi của lớp Lộ Dao.

“Khụ, bạn học cũ, lại gặp mặt.” Lộ Dao đặt chén rượu xuống thoải mái chào hỏi Khương Vệ. Khương Vệ đề sự kinh ngạc khôn cùng nơi đáy lòng xuống, chỉ mỉm cười với Lộ Dao nói: “Khéo vậy?” Rồi ngồi xuống bên cạnh cha.

Chủ tịch Khương đối với chuyện hai người là bạn học cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lập tức trách cứ con trai mình: “Con quen trưởng phòng Lộ cục đất đai cũng không biết giới thiệu cho cha một chút.”

Lần này Khương Vệ thật sự vô cùng kinh ngạc. Cậu không nghĩ tới Lộ Dao vậy mà lại đảm đương chức vị quan trọng ở cục đất đai. Phải biết rằng tuổi Lộ Dao ngang mình, một cô nhóc chưa từng trải vào cơ quan nhà nước thoắt cái lên cấp trưởng phòng, đúng là hiếm thấy.

Trước đây chỉ biết Lộ Dao xinh đẹp, học cũng không tệ, chủ yếu là có duyên với bậc trên, hẳn là giáo viên hay lãnh đạo vân vân gì đó, đều quý mến cô nàng, bất kể là trung học hay phổ thông đều là nhân vật quan trọng trong đám học sinh của trường.

Xem ra chỉ số IQ cao và quen biết rộng thì đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, một mạch thăng chức.

Từ những lời cha mình cực lực bày tỏ sự khen ngợi ở trên bàn cơm, có hai khả năng:

Một là cha mình bị sắc đẹp của Lộ Dao mê hoặc. Có điều cha mình so với đàn bà còn thích tiền hơn. Ông cho rằng đàn bà đều là dạng kéo đèn (ta cũng chẳng hiểu ở đây là ý gì, vô dụng chẳng)! Dùng tiền cưới một cô vợ, lại dùng tiền nuôi những yền yền oanh oanh chính là phí phạm tài nguyên cực độ, cho nên kiểu đàn ông có tiền liền thói nát kia mà nói, trên người cha mình ngược lại không có xiu xiu biểu hiện nào, mẹ mình mặt đầy nếp nhăn, hai người vẫn thường nắm tay nhau đi chợ sớm mua bánh mì quẩy đây chứ.

Hai là cha cậu có việc cầu cô nhóc Lộ Dao. Điểm này ngược lại có chút chuẩn xác. Chờ tiệc sắp tàn,

Khương Vệ cũng dần nghe ra đầu đuôi sự việc.

Thì ra thành phố sắp có quy hoạch tổng thể, muốn tiến hành điều chỉnh nhiều chợ vật liệu xây dựng lấp đặt trong thành phố, nói đến cùng, là muốn vớt ra mấy toà nhà ở một số chỗ. Mà chợ của công ty bọn họ nằm ngay trong danh sách quy hoạch tổng thể.

“Trưởng phòng Lộ, thuế thu nhập của chợ chúng tôi nộp lên hàng năm thế nhưng khá lớn, nếu quy hoạch chỉnh hợp chợ này, vậy đối với nguồn tài chính trong thành phố cũng tổn thất không nhỏ á?”

Lộ Dao lộ ra vẻ mặt ngây thơ của phụ nữ, sau khi mỉm cười lịch sự nghe tổng giám đốc Khương trình bày xong liền chậm rãi nói: “Vậy ư? Thế nhưng tôi nghe nói có người báo cáo chợ của các cậu kinh doanh có rất nhiều chỗ bất lợi. Hơn nữa có rất nhiều công ty kinh doanh trong thành phố báo lên trên, chợ này của các cậu đã gần như thành khối tâm bệnh của lãnh đạo thành phố rồi.”

12. Chương 12

.

Lời này giống như một quả ngư lôi nổ tung nơi nước sâu, lão Khương bề ngoài thoát nhìn không gọn chút sợ hãi, nhưng trong lòng đã sớm nổi lên sóng to gió lớn.

Có người báo lên trên gì đó cũng không sao, dạo này khá nhiều kẻ ghen ghét, tiểu nhân không có gì là hiểm lạ cả. Thế nhưng lãnh đạo đã xem xét, vậy muốn tránh cũng không tránh được. Đến lúc đó chỉ cần một tờ giấy lệnh, nửa giang sơn của mình sẽ bị thiệt hại nặng nề, hậu quả thật khó lường á!

Trong bữa tiệc, lão Khương âm thầm liếc Khương Vệ ý bảo cậu tìm cơ hội lợi dụng tình bạn học nói khó với Lộ Dao.

Khương Vệ đương nhiên biết chợ đầy đối với công ty mình có ảnh hưởng thế nào, vì vậy trong bữa tiệc rất lễ phép hỏi số điện thoại của Lộ Dao để sau này bạn bè tiện liên lạc.

Tiệc tàn, Khương Vệ tỏ ý muốn đưa Lộ Dao về nhà, Lộ Dao cũng vui vẻ đồng ý. Nghĩ đến để có thể thuận lợi nói chuyện, Khương Vệ bảo trợ lý về trước, cậu tự mình lái xe đưa Lộ Dao đi.

Khi hai người cùng đi ra ngoài, Khương Vệ phát hiện Lộ Dao tuy rất giản dị, chỉ mặc một bộ váy màu đen thông thường, nhưng kính mắt cô đeo chính là Dior mẫu năm nay số lượng có hạn, trên gọng kính còn nạm thạch anh Swarovski màu tro, dưới ánh mặt trời toả ra tia sáng. Mà túi xách trong tay cũng là túi da dây kim loại kinh điển nhất của Chanel.

Hễ nhìn giá trị của người phụ nữ, đều phải nhìn từ những vật nhỏ bé trong tay. Lộ Dao là một người phụ

nữ thông minh, hai vật này đều là vật phẩm được nhái lại đầy đường, cho dù ngang nhiên đeo, phần lớn người cũng chỉ nghĩ cô dùng hàng nhái chất lượng cao mà thôi.

Nhưng Khương Vệ dù sao cũng từng đi Hương Cảng công tác, hơn nữa đối với hàng hiệu có loại chấp nhất trời sinh, đôi khi cho dù không mua, cũng sẽ nhìn một chút, hành thật hàng giả vẫn có thể liếc mắt một cái liền phân biệt được.

Như vậy xem ra, vị nô bộc của nhân dân này ăn mặc thật là quá xa hoa đấy! Một nhân viên công vụ còn trẻ tuổi, có thể kiếm được nhiều đến mức mua đồ xa xỉ mặc tiền thế này sao? Khương Vệ cảm thấy đáng để ý đây, con ruồi không chui vào quả trứng không có khe hở, chỉ cần chữ “tham” phủ đầu, còn sợ có chuyện gì không dần xếp được chứ?

Trên đường về, Khương Vệ thử thăm dò hỏi Lộ Dao, nếu muốn giữ lại chợ thì có biện pháp gì không. Lộ Dao trực tiếp nói, mấy nhà chợ sau khi điều chỉnh, hợp lại cả vốn và sức mạnh, mà Khương gia so với mấy nhà kia, rõ ràng bị vây ở thế hạ phong, bị mất tên chợ là điều khó tránh, có lẽ nên sớm dự tính đi thì hơn.

Vì vậy Khương Vệ trắng trợn nói ra, nếu có thể giúp đỡ nhau đầu vào đó thì sẽ hậu tạ các loại. Phải biết rằng, sau khi vào công ty, cậu cũng không ít lần giúp bố già hồi lộ từ cao xuống thấp, một số quan viên chính phủ hay thay đổi sắc mặt cũng thấy không ít. Sau khi nói xong, cứ tưởng rằng thái độ của Lộ Dao sẽ thoải mái. Lại không ngờ, Lộ Dao chỉ ý vị sâu xa liếc cậu một cái, miệng nở nụ cười, rồi lại không nói chữ nào.

Khương Vệ đoán không ra ý tứ của Lộ Dao, trong bụng thầm nổi cáu: cái đệt, vẫn là đáng về nữ lớp phó đại tài năm kia, đối với người mình xem thường cũng không nói nhiều lời, chỉ treo nụ cười kia, liền khiến cho đối phương tự động thấp đi nửa đoạn. Nhìn từ điểm đó, cô nàng quả thật là giống Hàn Dục dã man...

Có điều giống cũng vô dụng! Hàn Dục đã ngủ với mình, Lộ Dao cô ta có cười đến tựa như Võ Tắc Thiên, so với mình cũng kém một khoảng lớn, một con quỷ nhỏ cũng không tranh được với cậu – một người đàn ông, cố chấp cái gì mà cố chấp hả?

Loại tinh thần thắng lợi này hiển nhiên rất dễ chịu, Khương Vệ cũng bắt chước Lộ Dao, cười đến được gọi là một người cao quý thận trọng.

Còn chưa cười đủ, xe đã đi tới một ngã rẽ, đột nhiên một bóng đen đụng vào đầu xe mình, phát ra một tiếng “bịch”.

Khương Vệ lại càng hoảng sợ, vội vàng xuống xe nhìn. Hoá ra là một người đi xe đạp đụng vào đầu xe mình. Đầu xe BMW sáng bóng bị rạch một đường vô cùng bắt mắt.

Trên xe đạp của người kia còn có một túi vải, mấy cuộn tranh, thanh đồng vật nhỏ các loại gì đó từ bên trong rơi ra, còn có một thẻ bài giấy dán bìa cứng, mặt trên chìm ỉnh mấy chữ rất to “Mua đồ cổ giá cao”.

Xem ra vị này chính là từ chợ đồ lân cận thu mua đồ cổ của đám buôn lậu. Nhưng mà đồ ở chợ này tám

chín phần đều là văn vật nguy tạo (aka đồ rởm).

Vị này phổng chừng hôm nay cũng không thu hoạch được gì, thấy một chiếc BMW liền tính toán lừa bịp. Về mặt đầu đốn móc từ trong túi ra mấy cuộn giấy, cái bình sứ bên trong bị văng ra vỡ thành hai nửa lập tức kêu “Ai u”.

“Xong rồi! Xong rồi! Cái bình của tao tiêu rồi! Mà con mẹ nó, vôi vàng đầu thai à! Đi cũng không nhìn đường!”

Khương Vệ chính là người có lá gan nho nhỏ, vừa nhìn đối phương cao to vạm vỡ, còn để râu quai nón, lập tức rụt nửa cái cổ.

“Tôi lái xe theo quy định mà, là anh làm trái luật... hơn nữa đầu xe tôi còn bị anh rạch cho một vết đầy thối!”

Đối phương vừa nhìn Khương Vệ còn dám đắp lại, lập tức rút cái bình vỡ trong tay tiến lên túm cổ áo Khương Vệ. Nhưng khi túm cổ áo vung nắm tay lên, lại nhìn đôi mắt Khương Vệ trừng đến tròn xoe, hơi sưng một chút. Anh bạn vừa nãy chỉ lo tiếc thương cái bình, bây giờ mới nhìn rõ vị mình đụng phải, giống như con gái, làn da dưới nắng cũng toả ra ánh sáng trắng hồng.

“Anh!” Đột nhiên Lộ Dao từ trong xe đi ra, và hô lớn một tiếng.

Vị kia quay đầu nhìn, lập tức sưng sốt một chút: “Dao Dao?”

Lộ Dao hấp tấp đi qua kéo kéo chòm râu: “Anh, anh mau buông tay ra, đây là bạn học của em!”

Té ra vị này chính là anh ruột Lộ Dao — Lộ Mã Lực. Cũng không biết nhà bọn họ ai có tài như vậy, từ “lộ dao tri mã lực”(1) chụp ra hai cái tên như vậy.

Khương Vệ thăm đánh giá hai anh em nhà này, thường thức quần áo cũng không kém nhiều đến thế chứ? Trên người Lộ Mã Lực là cái loại quần áo gì vậy? Giống như giẻ lau.

Anh chàng Mã Lực kia hình như chứng phân liệt hơn người, khắc trước còn giống như thổ phỉ, khắc này đã trở thành một người nhiệt tình, thân thiết choàng vai Khương Vệ nói, may mà đụng chính là gã ta, đều là người một nhà, có cái gì khó nói chứ?

Nói xong liền gọi điện, muốn tìm người sửa ô tô cho Khương Vệ.

Khương Vệ vôi vàng nói: “Không cần, không cần, ô tô của em có bảo hiểm, trợ lý sẽ giải quyết việc này.” Nói xong liền lấy điện thoại ra bấm số.

Chờ điện thoại thông, cậu mới phát hiện mình theo thói quen bấm số Hàn Dục.

“Alô!” Nghe được thanh âm bên kia, Khương Vệ vội vàng nói: “Úi chao, gọi lộn số, em muốn gọi cho trợ lý mới cơ.”

Hàn Dục bên kia thấp giọng nở nụ cười: “Ở đâu vậy?”

“Đang trên đường, vừa nãy không cẩn thận đâm xe...” Không đợi Khương Vệ nói xong, bên kia liền lớn tiếng ngắt lời: “Đâm xe? Trợ lý mới làm ăn kiểu gì không biết? Sao không ở cùng với em? Ở đâu vậy?”

Khương Vệ thành thật nói địa chỉ xong, vừa định bảo không có việc gì, bên kia liền ra lệnh: “Ở đó chờ anh, anh lập tức đến.” Nói xong, liền cúp điện thoại.

Bên kia Lộ Mã Lực cũng nhịn không được nhìn đầu xe một chút, dừng dưng nói: “Bị rạch một chút thôi, khỏi cần tìm công ty bảo hiểm, anh quen một người bạn mở gara sửa chữa, đưa em đi bảo dưỡng miễn phí luôn. Hơn nữa, đây cũng là trách nhiệm của anh, em cũng không cần khách sáo!” Nói xong liền gọi điện bảo người đến đem xe đi.

Sau khi nói chuyện điện thoại, Lộ Dao nói: “Thật ngại quá, cậu có lòng đưa tôi về lại làm hại cậu gặp nhiều chuyện như vậy. Đến nhà tôi ngồi chơi đi!”

Khương Vệ hiện tại có việc phải cầu cô nàng, đương nhiên mừng rỡ lời kéo làm quen rồi. Vì vậy vui vẻ đồng ý.

Nhà Lộ Dao cách chỗ này không xa, là một căn nhà hai tầng thuần một màu, tuổi đời cũng lâu, đứng nhìn bề ngoài cũ nát khôn tả, thực tế bên trong không thua gì một số biệt thự mới xây đâu. Có thể ở nơi này, cơ bản đều là lão thành cách mạng có quân hàm cao.

Trước đây Lộ Dao chưa bao giờ nhắc tới gia đình mình với bạn học. Tới nơi này, Khương Vệ mới mơ hồ cảm giác, vị Lộ Dao này xem ra rất có gia thế, tuổi còn trẻ đã lên làm trưởng phòng cục đất đai cũng không bất ngờ.

Quả nhiên sau khi tới căn tận cùng bên trong của toà nhà, Lộ Dao mới ấn chuông cửa ẩn mình dưới hàng dây mây xanh lá, một cô gái nông thôn trẻ tuổi, có thể là giúp việc của nhà họ, vừa mở cửa vừa kính cẩn nói: “Anh, chị, hai người đã về rồi?”

“Lộ Dao, nhà hai người là con cháu Hồng quân à?” Khương Vệ rốt cuộc nhịn không được hỏi.

“À, ông nội đã qua đời của tôi, thời kháng chiến, là sư trưởng một sư đoàn độc lập của Đông Bắc đã chiến quân. Sau giải phóng, trở thành thủ trưởng quân khu Phụng Thiên.” Lộ Dao nói qua loa.

Wow, gia cảnh thế này thật đúng là cây to rễ sâu nha! Có điều hồng nhị đại (thế hệ thứ 2 của người cách mạng) thì sao? Như thường liều mạng cũng không hơn phú nhị đại (thế hệ thứ hai của con nhà giàu). Cô cháu nhà họ Lộ ngược lại rất không chịu thua kém, nhưng thằng cháu thì lại thành buôn lậu đồ cổ, ở trên đường bày quán.

Tổng giám đốc Khương cảm thấy mình không cần thiết bị một căn nhà hai tầng nho nhỏ đè ép khí thế, bèn bắt chéo chân ngồi trên sô pha, khi Lộ Mã Lực hỏi mình uống cái gì, suy nghĩ một chút, rồi rất có phẩm vị nói: “Trà Ô Long.”

Lộ Mã Lực có lẽ cảm thấy mình vừa nãy đuối lý, cũng không để cô giúp việc làm, mà tự mình bưng bộ ấm trà ra đặt trên bàn trà phòng khách, thành thực lưu loát pha một bình trà cho Khương Vệ.

Sau khi rót nước trà màu cam sáng vào chén đưa cho Khương Vệ thưởng thức, Lộ Mã Lực hỏi: “Thế nào, mùi vị không tệ chứ?”

Khương Vệ híp mắt lại, nhắm nháp thưởng thức một phen rồi nói: “Hương vị nồng đậm, rất ngon, có điều so với Đại Hồng Bào, còn kém một khoảng.”

Quý báu nhất trong trà Ô Long chính là Đại Hồng Bào sinh trưởng trên vách núi Vũ Di. Bây giờ chỉ còn lại 6 gốc cây mẹ, sản lượng hàng năm có hạn, giá cả có thể so với báu vật. Mấy năm gần đây giá lại càng ở mức trên trời, 20g Đại Hồng Bào cũng đã đến 20 vạn tệ.

Kỳ thực đối với Khương Vệ mà nói, lá trà có đắt tiền nữa cũng không có hứng uống, Đại Hồng Bào gì đó kia, cậu căn bản chưa từng uống qua. Nhưng người làm ăn mà, đôi khi phải giả bộ chứ, nhất là nhà họ Lộ này là gia đình cán bộ cấp cao ngày càng xuống dốc, muốn để bọn họ đối đãi đặc biệt chút, phải nói năng có khí phách, trấn áp cục diện.

Quả nhiên lời ấy vừa nói ra, trong đại sảnh lập tức lặng ngắt như tờ, mặt Lộ Mã Lực giật giật, qua hồi lâu mới cười nói: “Trong bình này, chính là Đại Hồng Bào anh mới mua từ hội đấu giá ở Quảng Châu.”

Khương Vệ tiêu hết nhuệ khí, cho dù sau đó, anh Mã Lực rất hiểu lòng người nói, mưa năm nay không đủ, cho dù là lá trà ở cây mẹ cũng mất nhiều mùi vị, cũng không thể khiến tổng giám đốc Khương phẩm vị cao nhã phần chần lẩn nữa.

May mà có một hồi chuông điện thoại, đúng lúc phá tan cục diện xấu hổ.

Hoá ra là Hàn Dục không tìm được mình, gọi điện tới. Lúc này Lộ Dao vẫn ở bên cạnh mỉm cười tiếp khách, đột nhiên nói: “Là Hàn Dục hả? Gọi anh ấy qua đây luôn đi!”

Khương Vệ trăm phần không tình nguyện, chỉ nói chỗ này khó tìm, cậu vẫn nên cáo từ trước. Nhưng Lộ Dao lại đoạt lấy điện thoại, nói vị trí nhà mình cho Hàn Dục.

Chỉ chốc lát, Hàn Dục đã tìm qua. Khi y bước vào phòng khách, trông thấy Lộ Mã Lực hơi sửng sốt, không đợi Khương Vệ giới thiệu, liền tiến lên rất quen thuộc chào hỏi: “Tổng giám đốc Lộ, chào anh.”

Khương Vệ kinh ngạc tròn tròn mắt: “Tổng giám đốc Lộ? Hai người quen biết?”

Hàn Dục lộ ra vẻ mặt khách sáo nói: “Tôi cũng gần đây mới có may mắn biết đến, vị này chính là sếp tổng tập đoàn bất động sản Khang Hoa —— Lộ Mã Lực. Trước đây công ty bọn họ vẫn chiến đấu anh dũng ở thành thị loại 1, bây giờ bắt đầu chuyển sang thành thị loại 2, tổng giám đốc Lộ thế nhưng lần này là người trả giá hấp dẫn nhất cho chợ lấp đặt thiết bị sau khi Phụng Thiên điều chỉnh đó!”

(1) Trích từ thành ngữ “lộ dao tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm” ý là đường xá xa xôi mới biết nỗi khổ của ngựa, ngày rộng tháng dài mới nhìn ra lòng người tốt xấu.

13. Chương 13

Sau khi hàn huyên vài câu, Hàn Dục xoay người nhìn ông chủ mình một chút, mặt không biến sắc quan sát từ trên xuống dưới một vòng, dường như không có dấu vết bị thương gì, mới xoay qua thân thiện trò chuyện với tổng giám đốc Lộ.

Khương Vệ bị gạt ở một bên, râu rĩ cầm chén uống nước trà năm nghìn một chén vào bụng. Khi anh Mã Lực nhiệt tình mời hai người lưu lại ăn cơm, Hàn Dục mỉm cười nói dối: “Công ty chúng tôi còn có hội nghị online với mấy vị khách nước ngoài, bởi vì bên kia chênh lệch thời gian, phải buổi tối mới họp được, cho nên sẽ không quấy nhiễu tổng giám đốc Lộ thêm nữa.”

Khi từ nhà họ Lộ đi ra, Khương Vệ rất nhanh đem răng cắn nát. Hiện tại cậu cuối cùng cũng hiểu nụ cười ý tứ không rõ kia của Lộ Dao là có ý gì.

Người muốn tranh giành chợ vật liệu chính là anh ruột của cô nàng á! Hiện tại Khương Vệ đã hết sức khẳng định người chiến thắng cuối cùng của chiến dịch tẩy trắng hiệu này là ai.

“Người nhà họ Lộ bọn họ cũng quái dị, người đứng đầu một tập đoàn lớn, làm gì lại ăn mặc y chang công nhân nhà máy, đạp xe đạp đi chợ đồ cũ làm con buôn chứ?” Khương Vệ ngồi sau xe máy của Hàn Dục nhìn không được oán hận nói.

Có lẽ là gió quá mạnh, Hàn Dục không nghe đến, cũng không trả lời Khương Vệ. Chờ xe chạy đến dưới lầu nhà Khương Vệ trọ, tổng giám đốc Khương mới phát hiện trợ lý lúc trước của mình đang sa sầm mặt, hình như đang suy tư về cái gì đó.

“Theo em lên đi, đêm nay ở lại chỗ em.”

Hàn Dục suy nghĩ một chút, khoá xe, cùng Khương Vệ lên lầu. Khi ở trong thang máy không một bóng người, Khương Vệ nhịn không được ôm lấy cánh tay Hàn Dục, thân thiết lấy mặt cọ cọ cổ Hàn Dục.

Ngày hôm nay nghe được mình xảy ra chút sự cố, y thế nhưng liền bay đến xem mình có sao không trước tiên! Hàn Dục hơi cúi đầu nhìn Khương Vệ hiếm khi chủ động làm nũng, thản nhiên nói: “Trong thang máy có giám sát.”

Y nhắc tỉnh, Khương Vệ mới nghĩ đến, lập tức đứng thẳng người, khẩn trương đưa lưng về phía camera.

Chờ vào phòng, Khương Vệ lại dính cứng lấy cổ Hàn Dục, thế nhưng lần này đổi thành Hàn Dục chủ động, kéo tổng giám đốc Khương qua hôn môi thật sâu.

Đến khi văng vất thoáng cái tới bên giường, trên người Khương Vệ chỉ còn lại mỗi cái quần lót. Chỗ vải hơi gồ gồ lên, gấp đến mức cậu luống cuống tay chân cởi dây lưng của Hàn Dục.

Lúc làn da nóng rực dán cùng một chỗ, trong cổ họng Khương Vệ nhịn không được tràn ra một tiếng rên rỉ, kích thích Hàn Dục càng thêm thô bạo.

Khi Hàn Dục càn rỡ tàn sát bữa bãi trong cơ thể mình, Khương Vệ gắt gao bắt lấy cánh tay rắn chắc của trợ lý trước, hai bắp đùi khó nhịn kẹp lấy phần eo người hung dữ kia.

Bên trong gian phòng tối tăm, ngoại trừ tiếng thở dốc nặng nề, thì khó có thể thấy rõ vẻ mặt đối phương, nhưng Khương Vệ lại cảm thấy Hàn Dục hẳn là vui sướng vì đạt được giống như mình đi?

Khoảnh khắc cao triều như một mất một còn ập đến, Khương Vệ cảm thấy mình thật sự rất khó buông tay, mặc y rời khỏi mình đi đến nơi đất khách quê người...

Hôm sau, Khương Vệ báo cáo với lão Khương một phát hiện quan trọng, chỉ nghe hàm răng lão Khương nghiêng nghiêng.

“Mẹ nó, ở trong thành phố mò đủ rồi, thì bắt đầu chạy xuống đây, đoạt thức ăn với những bản nông trung nông chúng ta!” Lão Khương lẩn lộn hơn nửa đời người trên thương trường, tới được địa vị hôm nay, ngoại trừ lớn tiếng oán giận, cũng chỉ có thể kiên trì suy nghĩ lối thoát tiếp theo.

Nhìn cha già mệt mỏi ngồi trên ghế da, day day huyết thái dương, rơi vào trầm tư. Khương Vệ vốn định mở miệng nói với cha già cũng muốn ra nước ngoài du học, nhưng lời nói tới bên miệng, lại mạnh mẽ tự nuốt xuống. Mình từ hồi học tiểu học đã không chịu thua kém, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng khiến cha nở mày nở mặt ở phương diện này, cho dù sau đó vào công ty, ở phương diện quản lý cũng không có bao nhiêu thành tích. Nhưng cũng giống như hồi đó đến trường đi học, cậu rất chăm chỉ học tập, hy vọng được người ta nhìn với cặp mắt khác, chứng minh mình cũng không phải nhị thế tổ (con cháu nhà giàu, ỷ có tiền có quyền ăn chơi trác táng) chỉ dựa vào bóng cha.

Hiện tại công ty đang trong mối nguy lớn như vậy, mình sao có thể vì tư tình, vứt bỏ công ty chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, đều là tại Lộ Mã Lực đáng ghét bắt chước Trình Giảo Kim kia. Toàn bộ kế hoạch tươi đẹp đều sau khi cái tên râu ria kia xuất hiện thì hôi phi yên diệt.

Khương Vệ một mình trốn trong văn phòng mây đen u ám căn đầu bút. Đúng lúc này, di động cậu bỗng nhiên kêu vang. Cầm qua nhìn, là một dãy số xa lạ, sau khi kết nối, một giọng nam truyền tới: “Xin chào, là Khương Vệ hả?”

Khương Vệ sau khi do dự “ừm” liền hỏi: “Anh là?”

“Ha ha, mới một đêm mà em đã quên anh rồi? Anh là Lộ Mã Lực nè!”

“... A, là tổng giám đốc Lộ sao... ngài tìm tôi có việc gì?”

“Gọi tổng giám đốc Lộ cái gì chứ! Quá xa lạ, em với Lộ Dao là bạn học, gọi anh Lộ là được rồi, đang ở công ty à?”

“Đúng vậy...”

Không đợi Khương Vệ nói xong, anh Mã Lực kia đã vội vàng nói: “Mau, xuống lầu!”

Lông mày Khương Vệ lập tức nhíu chặt, thật mỉa nó âm hồn bất tán!

Khi Khương Vệ ra khỏi thang máy, Lộ Mã Lực đang mặc một bộ đồ thoải mái, ngồi trên sofa ở đại sảnh. Thấy Khương Vệ đi đến, giơ tay ném một thứ qua.

Khương Vệ theo phản xạ đón lấy rồi nhìn, hoá ra là một cái thìa khoá xe.

“Chiếc BMW kia của em sau khi phun sơn lần nữa, anh đã bảo người đưa đến cổng công ty các em.”

Trong lòng dù thấy phiền thế nào, bề ngoài cũng vẫn phải giữ, Khương Vệ vội vàng nói: “Tổng giám đốc Lộ quá khách khí, anh gọi cho tôi một cú điện thoại là được, nào còn cần anh tự mình đưa đến chứ!”

Lộ Mã Lực lộ ra hàm răng trắng sáng giữa vòng ria mép, thân thiện kéo tay Khương Vệ nói: “Đi, đi xem một chút!”

Ra cổng công ty, thứ đầu tiên hấp dẫn ánh mắt Khương Vệ, không phải chiếc BMW kia của mình, mà là một chiếc xe thể thao màu xám đen.

Quá con mẹ nó đẹp! Toàn thân xe tạo dáng tiền vệ, đường cong mềm mại cho dù bất động, cũng có thể khiến người ta tưởng tượng ra tốc độ của nàng nhanh như điện. Nhất là logo nổi bật mặt trước xe.

“Lamborghini...” Khương Vệ không dám tin mở to hai mắt nhìn. Phải biết rằng Lamborghini có thể coi là hãng xe đua duy nhất tính năng thật sự có thể so với Ferrari. Bởi vì số lượng hàng năm có hạn, dòng xe thể thao này quả thực chính là biểu tượng cho thân phận và tài phú.

Bởi vì đối với địa bộ phận người buôn bán mà nói, nó quá mức rêu rao và hoa hoa công tử, thật sự không thích hợp dùng cho việc buôn bán, cho nên mua nó đều là nhân vật nổi tiếng, siêu sao hoặc là nhà giàu muốn thưởng thức mùi vị hơn người. Lão Khương cho dù không tiếc tiền, cũng nhất định sẽ không cho con trai mua em xe này, hơn nữa thành thị loại 2 giống như bọn họ, loại xe thể thao kiểu mới nổi tiếng và quý giá này cũng không gặp mấy.

Nhìn Khương Vệ liên tục lượn vòng quanh chiếc xe thể thao, Lộ Mã Lực cười lớn nói: “Còn chần chờ cái gì? Nhanh lên thử xe đi!”

“A?” Nhìn Khương Vệ tròn tròn mắt, Lộ Mã Lực không bỏ qua thời cơ choàng vai cậu nói: “Trên tay em chính là chìa khoá xe đó!”

Khương Vệ kích động lao lên xe, oán thán với anh bạn Mã Lực sớm đã bay lên chín tầng mây, sau khi lên xe, lập tức khởi động, suy cho cùng cũng là xe nổi tiếng lâu năm, trong nháy mắt liền từ trạng thái tĩnh chuyển tới tốc độ cực cao, giống như mũi tên bắn ra.

Loại kích thích thay đổi tốc độ này khiến Khương Vệ nhện không được hét to, chọc Mã Lực ngồi ở ghế phó lái cười ha hả.

Xe rất nhanh chạy đến tuyến đường chính vùng ngoại ô thừa thớt xe cộ. Mui xe hoàn toàn mở ra, gió mát thổi vào mặt khiến người lái xe sản sinh lỗi giác như đang ngồi trên tuần mã phi băng băng.

Khương Vệ giống như con nít được cho món quà mới, kích động lái một vòng lớn quanh thành phố.

Có điều sau khi mới mẽ qua đi, cậu cũng cảm thấy mình lại có chút thất lễ. Tốt xấu cũng là sếp tổng một công ty, nhưng trước mặt Lộ công tử gia thế thâm sâu, lại một lần nữa bày ra toàn bộ vẻ nhà quê giữa thành phố nhỏ.

Lúc lái xe về cổng công ty, Khương Vệ cố gắng giữ cho giọng điệu mình một lần nữa bình tĩnh xuống: “Xe của tổng giám đốc Lộ thật không tồi, có điều cá nhân tôi lại thiên về Ferrari...”

Anh Mã Lực vừa nghe mở to hai mắt nhìn: “Em thích Ferrari hả? Vậy được, mai anh sẽ bảo người đổi một chiếc Ferrari qua, em thích loại nào?”

“A —— ” Khương Vệ ngây ngốc nhìn anh bạn Mã Lực, nhất thời không rõ gã nói vậy có ý tứ gì.

“Anh thấy xe của em mặc dù phun thêm nước sơn nữa, nhưng xe đang tốt bị rạch huỷ, cho dù phun sơn lên trong lòng khăng định cũng khó chịu. Cho nên anh nghĩ đi nghĩ lại, cần phải đền em một chiếc mới, vì vậy liền suốt đêm điều một chiếc Lamborghini từ Bắc Kinh tới. Nhưng mà em không thích cũng không sao, tổng đại lý bán xe là một người bạn của anh, em cứ tùy ý chọn!”

“Không phải... Tổng giám đốc Lộ, xe này quá quý giá, tôi không thể...”

Lộ Mã Lực ôm cổ Khương Vệ, thân thiết dán vào cậu nói: “Đã nói rồi, đừng gọi anh tổng giám đốc Lộ, gọi anh Lộ đi!”

Khương Vệ vừa muốn nói gì đó, đột nhiên phát hiện một chiếc xe máy đang đứng ở chỗ rẽ trước công ty, Hàn Dục đang cưỡi mũ bảo hiểm, mặt không chút thay đổi đi về phía bọn họ.

Lamborghini: trong truyện ko ghi dòng xe nào nên ta lấy bừa 1 cái của Lamborghini

14. Chương 14

Đang không biết làm sao, đột nhiên trông thấy vị cứu tinh này, Khương Vệ lập tức nghĩ ra cách, hướng về phía Hàn Dục vẫy tay: “Mi tới vừa đúng lúc, mi xem tổng giám đốc Lộ quá khách khí, không nên đền cho ta xe này!”

Nói xong liền trông mong nhìn về phía Hàn Dục, chờ y quyết định. Hàn Dục hướng về phía Lộ Mã Lực lễ phép chào hỏi xong, liền mỉm cười không nói nhìn sếp tổng của y.

Khương Vệ vốn trông cậy y có thể đưa ra biện pháp cho mình, nhưng sau khi ngốc ngốc theo trợ lý đặc biệt lúc trước nhìn nhau nửa ngày, mới đột nhiên tỉnh ngộ mình là ông chủ, sao lại trông cậy vào người ngoài trước, để cấp dưới quyết định cho mình chứ?

Vì vậy cà lăm nói: “Tổng giám đốc Lộ, ý tốt của anh tôi xin nhận. Nhưng lễ vật này quá quý giá, tôi thật sự không thể nhận được.”

Lộ Mã Lực cười nói: “Em đã không thích Lambor, anh đương nhiên không thể ép em nhận.” Nói xong, móc một tờ giấy vàng tinh xảo từ trong túi ra, “Đây là một quán bar anh mới khai trương ở Phụng thành, tối nay bắt đầu kinh doanh, hy vọng em tới cổ vũ!”

Nói xong bước vào xe thể thao nhả khói rời đi. Khương Vệ nhìn theo đến khi chiếc xe thể thao tuyệt trần kia đi khuất, mới lưu luyến thở dài một tiếng quay đầu lại, giờ mới phát hiện Hàn Dục vẫn đắm chiều nhìn theo cậu.

“Xe rất đẹp nhỉ?” Mặc dù chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng Khương Vệ lại nhất thời có loại cảm giác

mình đã làm sai.

“Thì là chuyện kia, người phá hỏng xe đến tìm.”

Có lẽ bộ dạng Khương Vệ đoán ý qua lời nói sắc mặt quá rõ ràng, Hàn Dục nhin không được nở nụ cười, dùng sức nhéo mặt Khương Vệ: “Cũng không phải người khác, giả bộ gì chứ? Đàn ông trông thấy xe kia nếu không có cảm giác, chính là một thái giám, cho dù thấy báu vật tuyệt sắc, cũng là không có cảm giác gì.”

Khương Vệ thấy Hàn Dục có tâm tình nói giỡn với mình, cũng nở nụ cười theo, cười được phân nửa cảm thấy không thích hợp, không đúng á, dám nói mình không phải đàn ông đây mà! Liền trừng mắt theo thói quen nói: “Nói cái gì hử, tiền thưởng tháng sau của mi không có... Ai u!”

Lần này Hàn Dục nhéo rất mạnh, trên khuôn mặt tròn tròn của Khương Vệ đều nổi dấu hồng.

“Còn coi em là ông chủ của tôi à! Đi thôi, tôi đưa em về nhà thay quần áo.”

“Cái gì?”

Hàn Dục đi đến bên cạnh chiếc BMW vừa được đưa tới, nói: “Quán bar của tổng giám đốc Lộ khai trương, em cũng phải đi cổ vũ chứ! Mặc âu phục giày da lố thời, nên về nhà đổi bộ khác thôi!”

Tới nhà Khương Vệ, Khương Vệ mở tủ quần áo chọn một bộ tây trang thoải mái Versace, quần áo này là cậu mua năm ngoái ở Thượng Hải, bình thường không tùy tiện mặc. Cái tính vắt cổ chày ra nước của cha Khương ở nhà đã thấm vào máu mủ, ăn sâu bén rễ. Cho dù sau khi Hàn Dục tốt nghiệp, tiền tài trong tay Khương Vệ cũng không dư dả nhiều, nên luyện tiết tiêu xài hoang phí, trong tủ quần áo ngoại trừ mấy bộ trang phục cần thiết ra, cũng không có cảnh tượng rực rỡ muôn màu mà các công tử ca bình thường hay có.

Nhưng trong tủ khác của tủ quần áo, quần áo rõ ràng là một đồng, đều là quần áo của Hàn Dục, thân là trợ lý của sếp tổng, Hàn Dục thường theo sếp tổng tăng ca đến khuya, có đôi khi khó tránh khỏi lưu lại qua đêm, luôn phải chuẩn bị chút quần áo. Khỏi phải nói, những cái này đều là Khương Vệ thay y mua.

Quần áo mua không nhiều, nhưng bộ nào bộ nấy đều là hàng hiệu khiến người há mồm. Khương Vệ về mặt bao dưỡng không keo kiệt chút nào, thấy hợp với Hàn Dục là ngứa tay mua vài bộ luôn.

Mặc dù khi bỏ tiền khó tránh khỏi đau lòng, nhưng nhìn dáng người Hàn Dục cao ngất rần rở rất thời thượng, bản thân liền có loại cảm giác tự hào “nhà tôi có con trai cả trưởng thành”, trai đẹp như vậy đặt bên người, quả thực so với chính mình mặc còn có giá trị hơn.

Hàng hiệu chính là hàng hiệu, quần jean với áo sơ mi đen khiến Hàn Dục đậm vẻ dã tính chán chường, nhìn cơ ngực cường tráng dưới cổ áo chữ V, ông chủ háo sắc nhin không được nuốt mấy ngụm nước bọt, lại bắt đầu nhìn trộm cái mông được quần jean bó sát vào người.

Khi Hàn Dục thất thất lưng xong, xoay người hỏi mình thế nào, Khương Vệ cũng không nhận được nữa, nắm lấy cổ Hàn Dục hôn sâu.

Vì sao phải nhẫn nhịn? Cả quần áo lẫn người đều là của cậu, quả thực cảm giác hạnh phúc suýt tràn ra khỏi lồng ngực càng kích thích tính dục của đàn ông.

Rất nhanh, Hàn Dục liền đảo khách thành chủ, thành thạo liếm lộn bên trong khoang miệng cậu.

Lúc Khương Vệ khó nhận cởi quần áo Hàn Dục, Hàn Dục lại bắt tay cậu lại nói: “Sắp muộn rồi, chúng ta phải đi.”

Kích tình vừa nảy dường như rất nhanh tiêu tán trên người y, cả người khôi phục lại trạng thái lãnh tĩnh. Phía dưới Khương Vệ đã cứng đến không chịu được, lại nhìn vẻ mặt Hàn Dục như kỷ băng hà, cảm thấy mình hình như chỉ giống như một con cún nhỏ không nghe lời, bị chủ nhân chỉ vào kê kê sưng đỏ nói: “Mi lại động dục.” Thật sự là khiến người ta khó chịu không thôi mà.

Hàn Dục cũng chú ý tới tình cảnh quần bách của ông chủ, nhưng chỉ khẽ nhéo mắt Khương Vệ: “Ngoan, chờ khi chúng ta trở về.”

Phải nói đường đến nhà họ Lộ thật là tệ. Mặc dù gia thế ở địa phương chắc nịch là đạt tới gia đình hiển hách, thế nhưng phần lớn người đối với con cháu nhà họ Lộ vẫn rất xa lạ.

Chỉ có điều Lộ Mã Lực này mấy năm gần đây buôn bán phát lên, cây to đón gió, gia thế của gã tự nhiên có người hỏi thăm, cho dù cá nhân không tận lực khoe khoang, nhưng lại tăng thêm vẻ thần bí khó có thể trào cao. Có rất nhiều nhân sĩ có lòng muốn kết giao, nhưng khổ nỗi không có cửa, nghe nói Lộ công tử mở quán bar, đương nhiên có một số người không mời mà đến.

Nhưng tới cổng, đều bị nhân viên quán bar lịch sự giữ lại, thỉnh xuất trình thiệp mời mạ vàng, nếu không có, đều cự tuyệt hết.

“Xin lỗi, thưa ngài, khách mời có thể mang theo một vị nữ quyến, nam sĩ không thể đi theo.” Khương Vệ vừa nghe vậy liền nổi giận, đây là nam nữ bất bình đẳng á, dựa vào cái gì chỉ có thể dẫn theo nữ?

Cậu xoay người nói với Hàn Dục: “Đi! Một mình em vào cũng không có ý nghĩa, chúng ta về nhà.”

Hàn Dục móc ra tờ giấy mời màu vàng từ trong túi quần jean: “Tôi cũng có giấy mời, vào thôi!”

Khương Vệ nghi hoặc hỏi: “Lộ Mã Lực đưa cho anh?”

“Không, là Lộ Dao đưa cho tôi.”

15. Chương 15

Loại quán bar này muốn kinh doanh đặc sắc, có quan hệ chặt chẽ với phẩm vị của chủ quán.

Cho nên những người từng đi tới quán bar tên là “Lâm uyên tiện ngư” (ý là có nguyện vọng nhưng ko thực hiện đc) này đều cảm giác thấy phả vào mặt là hơi thở của Lộ Mã Lực.

Cao cao phía trên cửa quán bar treo hai ngọn đèn lồng lớn. Quả trám của cửa chính cũng là đầu thú ngậm vòng, phía trên mặt tiền màu đỏ thắm treo ngay ngắn một tấm vải màu vàng.

Lúc vào trong quán bar, bốn phía đều là tường gạch cũ kỹ khảm gương đồng cổ điển để khúc xạ ánh sáng, nhưng thỉnh thoảng xen kẽ một chút thiết kế hiện đại, yếu tố Trung Tây kỳ dị kết hợp cùng một chỗ với nhau. Có mấy trằng kỷ ở bầy tháp sàng kiểu Trung quốc bằng gỗ lim. Phía trên ngoại trừ vài thêu tinh xảo, còn có đệm dựa mềm mại chất đồng, mê hoặc người ta có loại xúc động muốn cởi giầy lên đẩy nhĩ ngời nửa khấc. Ở giữa giường còn bày một cái bàn vuông, nếu lại đặt thêm hai tẩu hút thuốc phiện lớn, thì quả thực rất hợp.

Nhận được thư mời đều là những tên tuổi hàng đầu trong giới thương nhân của tỉnh, ngoài ra có mấy đầu não công – kiểm – pháp (công an, kiểm sát, tư pháp), thậm chí còn mấy ngôi sao thường xuất hiện trên màn ảnh lớn, toàn thân trang phục đẹp để điểm xuyết vào đám người.

Một đám nhân vật nổi tiếng trong xã hội tụ cùng một chỗ, cũng xem như sôi nổi hiếm thấy. Trong đám người không khỏi có người nghị luận về trang trí của quán bar mới mở này.

“Vị tổng giám đốc Lộ này ở mặt lấp đặt thiết bị cũng quá keo kiệt đi? Phải biết rằng quán bar mới mở đối diện, toàn bộ bàn đều đặt mua từ một hãng nổi tiếng của Italia, vậy mới gọi là khí phái chứ...”

Còn chưa nói hết, đã bị một người khác ngắt lời: “Tổng giám đốc Lý ơi, lời này của ông nói xong thật có chút không phóng khoáng. Cái khác không nói, vừa này có để ý tới cái gỗ cửa ở cổng chính không? Không để ý đi? Tôi nếu không phải mới đến hội đấu giá Hương Cảng giai sĩ trở về, cũng không thể để ý. Đầu thú ngậm vòng này, khi đó cũng bị tranh giành kinh lắm. Cuối cùng người đoạt được chính là Lộ Mã Lực, biết giá của đầu thú ngậm vòng kia là bao nhiêu không?”

Nói xong, người này xoè ba ngón tay ra.

“Ba mươi vạn?” Vị tổng giám đốc Lý kia ngập ngừng đoán.

“Ba mươi vạn? Là ba trăm vạn.” Lời này vừa nói ra, các thương nhân đều không khỏi “ồ” một tiếng.

Tốn ba trăm vạn mua một món đồ cổ về nhà ngắm cũng không tính là chuyện hiếm có, nhưng đem món đồ

cổ đáng giá như vậy tuy tiện đóng ở cổng chính quán bar mang tính chất buôn bán, vậy thì lại khác hẳn. Ngoại trừ siêu cường, còn từ gì khác có thể hình dung chuẩn xác đây?

Đoạn bí văn này rất nhanh lưu truyền trong đám người. Người nghe xong lời ấy, lúc này lại nhìn về phía dụng cụ lớn nhỏ nửa mới nửa cũ bày trong quán bar, cảm thấy ông nhỏ để trong góc kia, cũng vô giá.

Khương Vệ không có tâm tình để ý đến quán bar này đến tột cùng trưng bày nhiều hay ít đồ cổ, cậu đang rầu rĩ bưng một ly rượu sứ, đổ rượu vang vào trong miệng. Vừa này sau khi vào quán bar, cậu còn chưa kịp chất vấn Hàn Dục vụ tiếp mời, Hàn Dục đã bị mấy người bạn quen biết trong thương giới kéo đi trò chuyện.

Ở phương diện này, Hàn Dục so với mình tốt hơn nhiều. Bình thường khi trao đổi bàn bạc, thông thường đều là Hàn Dục đứng ra, không ít ông tổng thậm chí còn toát ra ý tứ khen ngợi Hàn Dục trước mặt cậu, hành vi đào góc tường sau lưng lại càng không ít, thế nhưng từng cái đều bị Hàn Dục từ chối. Bởi vì không biết Hàn Dục là “nô lệ” của mình. Những người đó đều bị loại kiên trung này của Hàn Dục làm cảm động, kể tiếp trở thành bạn bè của y.

Ngược lại chính cậu trở thành ông tổng bị thịt, một mình ngồi trong góc không người hỏi thăm, sầu não không vui.

Thì ra Hàn Dục cùng Lộ Dao bí mật qua lại, thậm chí anh trai cô ta khai trương quán bar, cô ta cũng không quên đưa thiệp mời cho y. Lẽ nào, hai người bọn họ...

Không đợi cậu suy nghĩ cẩn thận, Lộ Mã Lực đã mặc một thân Đường trang cải lương đi lên sân khấu, dùng micro nói: “Hoan nghênh các vị đã đến cổ vũ, khiến quán nhỏ của Lộ Mã Lực tôi vẻ vang. Trong các vị ở đây có người là bạn bè tôi, cũng có người là bạn vừa quen. Hôm nay có thể gặp nhau chính là duyên phận, tin rằng chúng ta sau này, sẽ có nhiều cơ hội hiểu rõ đôi bên hơn.

Người xưa nói ‘*Lâm yên tiện ngư, bất như thối nhĩ kết võng*’ (biểu thị bạn đứng ở bờ sông, nhìn con cá tung tăng bơi lội trong nước, huyền tưởng đến tình cảnh nó nằm trong tay, còn không bằng quay về bờ thời gian đan lưới đánh cá để thực hiện nguyện vọng, đại ý là so với ước ao sông, không bằng bắt tay vào làm). Làm một nhân sĩ trong thương giới, mỗi người đều hy vọng có thể tạo ra càng ngày càng nhiều của cải, cái này cần phải giăng lưới, cái gì là lưới chứ? Ngoại trừ mạng lưới thông tin càng cần phải quen biết rộng, tôi hy vọng tập đoàn của mình có thể phát triển hưng thịnh, càng hy vọng tạo nên cơ hội để bạn bè bên cạnh cũng thu được nhiều lợi ích...”

Lời còn chưa dứt, đã kích thích một tràng pháo tay dưới sân khấu. Lộ Mã Lực lại khoe ra hàm răng trắng sáng giữa chòm râu nói: “Quán bar này áp dụng quy chế hội viên, các vị hôm nay nhận được thiệp mời, sau này đều là hội viên ở đây, hy vọng ở nơi này, mọi người có thể kết giao thêm bạn bè, kết giao thêm thiện duyên.”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí của quán bar sôi nổi lên. Các vị ở đây, vốn không có mấy người trẻ tuổi, tự nhiên không cần ca nhiều nhảy mạnh, thế nhưng như lời Lộ Mã Lực, thương nhân, sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để kết giao bạn bè trong thương giới. Vị Lộ Mã Lực này vốn chưa có tiếng ở Phụng thành, vậy mà vừa vào trận đã có một khởi đầu tốt đẹp.

Tài lực kinh người và nhiệt tình phóng khoáng khiến người ta sinh thiện cảm. Mượn tiệc khai trương quán bar này, đã thành công thay gã mở ra cánh cổng xã giao ở Phụng thành.

Sau khi Lộ Mã Lực xuống sân khấu, chào hỏi với mấy người quen biết xong, liền trực tiếp đi tới bên cạnh Khương Vệ, giống như thân thiết nói: “Sao lại trốn ở đây uống rượu? Đi, tầng hai nơi này có một phòng nhỏ độc lập, điều kiện không tệ, anh đưa em đi xem.”

Khương Vệ đang muốn gọi Hàn Dục, lại liếc mắt thấy y đang đứng cùng Lộ Dao, cười cười nói nói gì đó.

Khương Vệ thật sự tức giận, cũng không phản ứng tổng giám đốc Lộ, đẩy đám người ra, đi vài bước tới bên cạnh Hàn Dục, nỗ lực kéo khuôn mặt tròn xoe thành cứng rắn. Khuôn mặt cứng rắn hơi có chút hiệu quả, ít nhất hai người đang trò chuyện đến khí thế ngất trời kia cũng ngừng lại, nhìn về phía mình.

Hàn Dục cúi đầu hỏi Khương Vệ: “Có việc gì à?”

Khương Vệ nghĩ thầm chuyện này còn không nhỏ đâu! Nhưng nghìn vạn lời cũng không cách nào nói trước mặt người khác. Vì vậy nén giận nói: “Tổng giám đốc Lộ mời ta lên phòng trên lầu, muốn hỏi chút mi có đi không?”

Hàn Dục liếc nhanh Lộ Mã Lực phía sau Khương Vệ, cười nói: “Có thể có cơ hội đương nhiên phải nhìn mãn nhãn mới được.”

Lộ Dao ở một bên cười nói: “Anh, anh không phải nói phòng ở tầng hai là hương cách lý lạc (Shangri-la ý chỉ nơi cát tường như ý) cuối cùng của ngài sao? Sao thế? Nhanh như vậy đã dâng ra rồi?”

Hàn Dục nhướn mày nói: “A? Tôi đây thật muốn đi mở mang kiến thức một chút.”

Lộ Mã Lực ôn hoà cười: “Tất cả đều là người trong nhà, sau này có cả đồng cơ hội, chỉ là anh muốn cùng tổng giám đốc Khương bàn chút việc công, nên lên trước, Dao Dao, em tiếp đãi Hàn tiên sinh cho tốt nhé.”

Tiếp đó gã ta nói với Khương Vệ: “Mời lên, tổng giám đốc Khương.”

Thấy mắt Khương Vệ còn nhìn Hàn Dục, Mã Lực thấp giọng nói: “Là về chuyện chợ thiết bị sau khi điều chỉnh...”

Thế là Khương Vệ liền rất thoải mái lên lầu với Lộ Mã Lực.

Khi gian phòng quý giá như vậy được mở ra, Khương Vệ cũng không thấy hương ở đâu, đây phòng đều là bình lọ, trong đó có một cái rất đặc biệt, rõ ràng là đã bị vỡ, rồi dùng keo dán siêu dính dán lại. Cái bình bị hư như vậy lại được xếp chính giữa giá.

Mã Lực chỉ vào cái bình kia nói: “Cái bình này chính là cái lần đầu tiên hai ta gặp nhau đụng vỡ, chính là điều người ta gọi là không đánh không quen, ý nghĩa kỷ niệm đã vượt xa giá trị bản thân cái bình.”

Khương Vệ đối với đồ cổ ù ù cạc cạc, ngồi trên nhuyển tháp lịch sự nghe anh bạn Mã Lực bùi ngùi xong, thăm dò nói: “Tổng giám đốc Lộ, vừa nãy ngài nói việc chợ vật liệu thiết bị kia...”

Mã Lực ngồi xuống bên cạnh Khương Vệ, vươn tay vòng lấy cánh tay Khương Vệ: “Đã nói rồi, gọi anh là anh Lộ.”

Lực tay nít có hơi mạnh, Khương Vệ cau mày vừa muốn mở miệng, lại phát hiện Lộ Mã Lực đang sáng ngời mắt nhìn mình.

Mắt vị này là mắt hai mí hẹp dài, khoé mắt hơi nhếch lên. Nếu là phụ nữ, đó là mị nhân trời sinh, nhưng ở trên mặt đàn ông, lại lộ ra một cổ xảo trá âm trầm.

Hiện tại đôi mắt như vậy nhìn chòng chọc mình, hơn nữa mùi đàn hương trong phòng cũng xông lên đây, cho dù người thần kinh thô nữa, cũng ngửi ra mùi vị khác thường.

“Còn nhớ ngày chúng ta gặp gỡ không?” Lộ Mã Lực đột nhiên hỏi.

Khương Vệ đang lo bầu không khí quá mức xấu hổ, vội vàng đón lấy: “A, đúng, tôi còn không hiểu anh đường đường là sếp tổng tập đoàn, sao lại cười xe đạp đảm nhiệm công việc đi chợ đồ cũ mua đồ cổ đây?”

Lộ Mã Lực cũng không buông tay, ngược lại tăng thêm độ mạnh: “Thú vui thu thập đồ cổ, không do giá trị bản thân nó cao thấp, mà là cậu có thể ở giữa một đồng vật bình thường, tinh mắt phát hiện báu vật hay không, niềm vui ấy thật sự là vô giá đó.”

Cảm giác người này nói thì nói sao còn càng ôm càng chặt, Khương Vệ vội vàng cười: “Ngại quá, ngày đó đụng vỡ mất cái bình của anh, giá trị không ít tiền đi?”

“Chỉ là một cái bình đời Thanh, lớp men cũng không tệ, coi như đáng giá thưởng thức, có điều... thu hoạch lớn nhất ngày đó của anh cũng không phải nó, mà là —— em.”

Nói đến đây, Khương Vệ cũng lơ mơ. Cậu còn chưa kịp phản ứng, Mã Lực đã dứt khoát đặt cậu trên nhuyển tháp: “Anh thích em...”

Nói xong liền cúi người hôn Khương Vệ.

Cái đệt! Khương Vệ cảm giác bàn chải kia đột kích, cái miệng đầy lông kia bắt lấy đầu lưỡi mềm mại, trong lòng cảm phần nhiều hơn kinh ngạc. Tốt xấu cũng đã trải qua bài học của huấn luyện viên biến thái kia, hơn nữa Hàn Dục tận tâm chỉ bảo, lần này Khương tổng không chút nào sợ hãi.

Mặc dù tay bị dè lại, nhưng còn có miệng, đầu lưỡi sắc ma kia coi như linh hoạt, tránh được một kiếp, nhưng ria mép không thể may mắn thoát khỏi, Khương Vệ hung hăng cắn một ngụm lông, cái cổ xoay xoay, “phụt”, túm đứt mấy sợi râu rậm, đau đến mức tổng giám đốc Lộ không khỏi kêu lên “Ai u”.

Khương Vệ nhân cơ hội đẩy cửa phòng ra, hung hăng nhổ chỗ râu trong miệng trên mặt đất, trợn mắt: “Người mịa nó muốn làm gì?”

Kỳ thực câu hỏi này rất không ra làm sao, cực kỳ rõ ràng là vị tổng giám đốc Lộ này muốn làm cậu.

Khương Vệ sau khi vút lại một câu kiên định, cũng không nghĩ vậy là xong, tranh thủ thời gian vội vàng mịa nó la lên.

16. Chương 16

Người vừa mới đi ra cửa, phía sau đã nghe được vị kia vút ra hai chữ: “Đứng lại...”

Nói không sợ, kỳ thực là giả, lá gan Khương Vệ cho tới giờ đều là bỏ túi (ý chỉ vật nhỏ). Nghe thế, không những không đứng lại, ngược lại còn đi nhanh hai bước hăm hăm mở cửa. Không ngờ cánh cửa kia lại bị khoá, khoá cửa cũng không biết là văn vật thời đại nào đây, chất lượng kẻ trộm cũng chào thua, sao cũng không phá nổi.

Cảm giác được Lộ Mã Lực đang đi tới phía mình, cậu vội vàng xoay người lại, một bộ dạng miệng hùm gan sứa, lắc ngón tay nói: “Người đừng tới đây, không thì ta cũng không khách khí với người đâu!”

Chòm râu đẹp đẽ của Lộ Mã Lực bây giờ bị nhổ mất một túm, vẻ hỗn loạn kết hợp với ánh mắt hung ác tàn nhẫn, quả thực chính là phát rồ sau khi không đạt được như kế hoạch.

Khương Vệ tiện tay nhắc chân đèn bằng đồng bên cạnh lên dứ dứ hù dọa họ Lộ, ý tứ là nếu dám tiến tới nữa sẽ máu bắn xa năm bước.

Lộ Mã Lực rõ ràng không thèm giả bộ nữa, chỉ vào “hung khí” trong tay Khương Vệ, âm trầm ra lệnh: “Đưa nó cho ta!”

“Ta lúc trung.. trung học cũng từng gia nhập bang hội, ra tay cũng ác lắm đấy!”

Lộ Mã Lực nhìn hai cánh tay Khương Vệ, cau mày xoa xoa cái cằm còn đang đau đốn nói: “Chém giết được mấy người rồi hả?”

Khương Vệ nỗ lực bắt chước vẻ cao ngạo của Hàn Dục, nhếch miệng nói: “Giống... giống như người bình

thường đều thiếu tay gãy chân!”

Lộ Mã Lực phỏng chừng là bị trấn trụ, cũng không xoa cằm nữa, nhếch miệng nửa ngày mới phun một câu: “Cậu như vậy... lại còn có thể lăn lộn trên thương trường?”

Khương Vệ cảm thấy mình lần thứ hai bị cái tên ria mép này bôi nhọ. Trình độ làm nhục so với cường hôn còn hung mãnh hơn. Cái khi gì lại bảo cậu như vậy còn có thể lăn lộn trên thương trường? Xem thường người là đây!

Ánh mắt Lộ Mã Lực phát ra vẻ âm lãnh: “Có điều... cậu như vậy, ta thích...”

Khi Khương Vệ đang định lên cơn, bên ngoài bỗng truyền đến một hồi tiếng gõ cửa.

Đúng lúc này, Lộ Mã Lực đột nhiên nghiêng người qua đoạt lấy chân đèn trong tay Khương Vệ, sau đó cầm một cái khăn trắng bọc lấy chân đèn, lại nhét vào tay Khương Vệ.

“Chân đèn này đã xử lý đánh bóng, khá sắc, lúc cầm phải cẩn thận.” Vẻ hung ác vừa nãy giống như là ảo giác của Khương Vệ, lúc này tổng giám đốc Lộ chỉ là vẻ mặt đau lòng vì đồ cổ bị cầm bản.

Lộ Mã Lực vừa nhiệt tình giải thích, vừa mở cửa phòng ra.

Khương Vệ nhìn phía bên ngoài, nước mắt suýt chút nữa chảy ra, thì ra là Hàn Dục đứng ở ngoài cửa.

“Thật ngại quá, tổng giám đốc Lộ, chủ tịch chúng tôi tìm tổng giám đốc Khương có chút việc, cần phải đi trước.”

Kỳ thực khoảnh khắc cửa vừa mở ra kia, người thông minh đều có thể thấy dị trạng bên trong, nhưng Hàn Dục giống như không thấy, lễ độ nói với Lộ Mã Lực xong, liền thân nhiên liếc nhanh Khương Vệ một cái.

Có bậc thang đương nhiên phải bước xuống, Khương Vệ vội vàng buông chân đèn trong tay, sau khi hung hăng trừng Lộ Mã Lực, liền theo Hàn Dục đi ra...

Lộ Mã Lực cũng không nói gì, nhìn bóng lưng hai người, chỉ cười cười ngồi trên ghế sofa, nhặt chỗ râu rơi trên sofa, chăm chú nhìn...

Lúc hai người ra khỏi quán bar, Khương Vệ giống như con nít bị người bắt nạt, vội vàng tìm chỗ dựa của mình để tố cáo: “Lộ Mã Lực kia thật không phải người, gã ta vừa vào phòng liền... liền...”

“Đừng nói nữa!” Lời của cậu bị Hàn Dục thô bạo cắt ngang.

Khương Vệ sững sờ, giờ mới tỉnh ngộ mình vừa định nói cái gì. Một người đàn ông bị bắt nạt như vậy, còn khóc sụt sùi tố cáo với người yêu. Trên đời này e rằng khó tìm người thứ hai như cậu đi? Người cũng bối rối cứng tại đó, mặt giống như đèn nê ông chớp tắt.

Hàn Dục dường như ý thức được giọng điệu mình không tốt, vươn tay kéo Khương Vệ vào xe. Nhấn ga, một mạch đi tới bờ đê sông thành tây.

Giữa đêm khuya, bên bờ đê, không một bóng người. Hàn Dục dừng xe, duỗi tay kéo Khương Vệ vào lòng, nghiêng người qua, hôn lên.

Khương Vệ giống như cún ngọc bị oan ức lại bị đuổi sang một bên, tự mình ủ rũ hồi lâu, đột nhiên chiếm được yêu thương của chủ nhân, tức thời vành mắt nóng lên, cảm thấy đầy bụng oan ức kia, như dãi non lấp bể, cuộn trào mãnh liệt.

Miệng mặc dù bị lấp kín, nhưng tiếng nước nở vẫn tuôn ra. Cậu mơ hồ cảm thấy cái hôn này của Hàn Dục khác trước kia rất nhiều, đầu lưỡi bá đạo quần lấy, dường như muốn đem niêm mạc bên trong khoang miệng cậu liếm thủng.

Khương Vệ lơ mơ cảm thấy, đây không phải hôn môi, mà là tẩy sạch để biểu thị công khai chủ quyền.

17. Chương 17

Đứa ngọc chưa yêu bao giờ cũng yếu hơi, tẩy chưa được mấy, Khương Vệ đã cảm thấy choáng váng đầu. Oan ức vừa nãy phải chịu ở “Lâm uyên tiện ngự” bay hết lên mây, còn lại chỉ có kích tình đè nén không được.

Liều chết quần lấy hôn môi tựa như không đủ, tay cũng tham lam chạm vào làn da ướt đẫm mồ hôi. Khương Vệ vội vàng cởi quần áo của trợ lý trước, sau đó giống như súng vật làm nũng ra sức quần lấy cọ cọ, ám chỉ kế tiếp nên làm sao thì làm.

Hàn Dục chẳng lẽ không hiểu ý này sao? Chờ đem Khương Vệ trêu chọc đến bốc lửa, liền ngừng lại, đè Khương Vệ phát xuân xuống, đột nhiên nói: “Em đi Đức với tôi đi!”

Tổng giám đốc Khương trước nay nào không được nhanh nhạy lắm, nhiệt huyết tiểu thanh niên hôm nay liên tục hai lần bị bảo dừng, máu huyết nghịch lưu là tối kỵ với người động dục, xử lý không ổn liền có thể “héo”, đang lúc vô cùng cấp bách, nói cái gì chẳng đáp ứng chứ!

Mặc dù không nghe rõ Hàn Dục nói cái gì, nhưng cậu vẫn cuống quýt gật đầu nói “được”, sau đó tách rộng hai chân ra ngồi trên đùi Hàn Dục, nước mắt lưng tròng không có tự trọng: “Hàn Dục, em khó chịu...”

Nhỏ giọng mềm nhũn như vậy, thật đúng là hiệu nghiệm, hô hấp của Hàn Dục cũng rõ ràng thô hơn, sau khi hạ ghế dựa, liền cởi sạch ông chủ ấn lên ghế dựa, ánh trắng mờ mịn xuyên qua cửa sổ xe chiếu vào, đem ông chủ nhỏ bị cởi sạch có vẻ càng tươi ngon hơn.

Chờ bốn bánh xe lao đi không sai biệt lắm, Khương Vệ đã có hơi thoải mái quá sức, mệt đến tê liệt ngã trên ghế, động động ngón chân cũng ứ có lực.

Hàn Dục biếng nhác ngã vào ghế dựa bên cạnh cậu, nhìn cái miệng nhỏ của Khương Vệ thở dốc, nhin không được lại dán qua hôn một cái, sau đó từ ghế sau lấy ra một chai nước khoáng, thấm ướt khăn tay giúp ông chủ thu dọn giải quyết hậu quả.

Tuy rằng hai người không chỉ một lần làm, thế nhưng chứng kiến chất nhầy đáng thẹn dính trên khăn tay, Khương Vệ vẫn nhin không được đỏ mặt.

“Em ngày mai phải đi làm visa đi, du học không có visa thì không làm được, không bằng đến làm theo diện vụ công, như vậy sẽ nhanh hơn, sau này thỉnh thoảng sẽ...”

Khương Vệ nghe vẫn mơ màng, mình muốn đi Đức lúc nào vậy?

“Không đúng, em đi Đức làm gì?” Nhìn mặt Hàn Dục trầm xuống, Khương Vệ cuống quýt đổi giọng nói, “Em đương nhiên muốn đi Đức với anh... Thế nhưng, bây giờ công ty chúng ta gặp tình cảnh này, em cũng không rồi đi được!”

Mặt Hàn Dục hơi hoà hoãn: “Em lưu lại có thể giải quyết được cái gì? Còn không phải ở một bên giương mắt nhìn?”

Mặc dù là nói thật, nhưng ở tình huống nào đó, nói thật cũng có thể là chuyện thiếu đạo đức. Ít nhất Khương Vệ nghe xong cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu.

“Em... em sao không có ích chứ? Ít nhất em có thể thử trao đổi với Lộ Mã Lực...”

Còn chưa nói hết, một chai nước khoáng đã hắt vào mặt, Khương Vệ cả kinh kêu “Aaa” một tiếng.

“Anh làm gì vậy! Có bệnh à!”

Hàn Dục đem chai nước không ném ra ngoài cửa sổ, cười nói: “Xem ra hôm nay tôi thật không nên đi vào trong, làm lỡ em cùng Lộ tổng trao đổi, nếu không tôi đưa em trở lại, các người tiếp tục trao đổi?”

Khương Vệ mặc dù sớm đã quen với sự quái gở của Hàn Dục, nhưng vừa mới trong mật ngọt, giờ đã đổi diện với sông dài sóng lớn, bé con còn chưa kịp chuyển tần số, tính tình cậu ầm lại nổi lên, tức giận đến môi run run, cao giọng tiếp lời: “Được! Mi đưa ta quay lại đi!”

Kỳ thực cái này cũng là trong cơn giận nói, không ngờ Hàn Dục vậy mà lại làm thật, lập tức khởi động xe, quay đầu chạy tới quán bar.

Làm nhân viên mà không có nhân lực, không để bậc thang xuống cho ông chủ. Việc này khiến Khương Vệ buồn bực, cũng muốn cho mình cái bạt tai, vừa nãy sao lại lỡ nói câu như vậy chứ? Muốn đổi giọng, nhưng nhìn khuôn mặt Hàn Dục chẳng thêm để ý, Khương Vệ cảm thấy mình cũng ghen oan rồi!

Xe rất nhanh chạy đến cổng “Lâm uyên tiện ngự”, nhìn cửa chính xa hoa truy lạc, người đến kẻ đi.

Hàn Dục đơn giản ném ra hai chữ —— “Xuống xe!”

Khương Vệ bị nói vậy, bất chấp chuẩn bị xuống xe, một chân vừa chạm đất. Thanh âm như bị ướp đá của Hàn Dục lại truyền đến: “Em còn muốn đi. Chỉ cần em lại chủ động đi tìm họ Lộ kia, hai chúng ta coi như hết! Sau này ít mịa nó làm nũng treu chọc tôi đi, tôi đi Đức, hai chúng ta cũng đoạn tuyệt luôn!”

18. Chương 18

Đây là một câu hỏi lựa chọn, nhưng trong các lựa chọn hình như không có đáp án Khương Vệ muốn. Nói thật, tổng giám đốc Khương cho tới bây giờ vẫn chưa từng rõ hai người nói thể nào, lại đem mình tổng vào góc này.

Không phải chỉ là nói ác thôi sao? Họ Hàn còn nói ít chắc? Lúc trước còn ngheh cổ nói không thêm cầm tiền mình cung cấp cho y đi học mà, sau đó chẳng phải lại đổi ý ư?

Hai người đầu võ mồm đã thành quen, Khương Vệ nhanh như chớp không suy nghĩ đắp một câu: “Ta thích tìm ai thì tìm người đó!” Nói xong, động tác nhảy xuống xe kia cũng có thể coi là tiêu sái. Không đợi cậu đứng vững, cái xe yêu của mình đã vụt đi, chỉ còn lại đồng khối.

Chờ dứt xe không còn bóng dáng, Khương Vệ thấy tay chân đã lạnh cóng, lúc này mới nhớ tới xe là của mình, phải xuống cũng là Hàn Dục xuống mới đứng chờ.

Nhìn cửa chính quán bar người đến kẻ đi, bên trong chính là một hang ma quỷ, mình cho dù bị Hàn Dục làm tức đến bốc khói, cũng sẽ không chủ động vào.

Đang định cất bước rời đi, phía sau chợt có người gọi lại.

Nhìn lại, hoá ra là Lộ Dao động lòng người đang đứng phía sau mình.

“Sao đi sớm vậy? Không vào chơi thêm chút nữa?”

Bởi vì anh trai của cô nàng, vốn đã không thích Lộ Dao, bây giờ nhìn lại càng khó chịu, nhất là đôi mắt hơi hơi nhúu lại kia, quả thực giống Lộ Mã Lực như đúc luôn.

“Không được, tôi phải về.” Khương Vệ cứng rắn đáp, tâm nói, chơi? Để anh cô chơi à?

Lộ Dao ngược lại rất có phong độ, Khương Vệ nói lời không khách khí như vậy, cô nàng cũng chỉ mỉm cười: “Cãi nhau với Hàn Dục đi?” Xem ra Lộ Dao này không biết trốn chỗ nào nhìn hết màn vừa nãy rồi.

Khương Vệ không lên tiếng, nhưng con mắt lại khẩn trương bắt an nhìn thẳng vào Lộ Dao. Cậu không chắc vừa nãy cô ta nghe được bao nhiêu, lại liên tưởng đến cái gì. Chuyện giữa mình và Hàn Dục, nói đến cùng không thể đưa ra ánh sáng. Nếu bị Lộ Dao biết, có trời mới biết sẽ dấy lên sóng gió cỡ nào.

Song Lộ Dao dường như cũng không liên tưởng đến chỗ không ổn kia, chỉ dùng vẻ mặt đồng tình nói: “Tính tình Hàn Dục luôn cao ngạo, thật sự không hợp làm trợ lý cho người khác. Cậu làm ông chủ lại phải chịu cơn giận của thuộc hạ, nhiều năm như vậy cũng thật không dễ dàng.”

Mặc dù nói đều là sự thật, nhưng châm chọc trắng trợn như thế này, Khương Vệ nếu nghe không hiểu thì đúng là kẻ ngu. Khương Vệ lần đầu tiên phát hiện miệng lưỡi vị bạn học cũ này cũng sắc quá đấy.

“Sao... sao lại nói vậy? Tôi sao lại bị ức hiếp chứ? Tôi chính là thấy... thấy y đáng thương. Trong nhà chỉ còn một mình y, sách cũng không được đọc, từ góc độ bạn cùng lớp thì giúp đỡ y thôi. Đền ơn đáp nghĩa, hiểu chưa? Tôi không nổi cáu với y thì thôi!”

Lộ Dao vẫn tốt tính, nhìn Khương Vệ nổi nóng với mình, giống như trông thấy con nít ầm ĩ lăn lộn dưới đất, một bộ dạng rộng lượng không chấp nhặt với nhóc.

“Một tháng cậu trả cho Hàn Dục bao nhiêu hả?”

” 3 nghìn, còn bao ăn bao ở!” Lúc nói lời này, Khương Vệ kiêu ngạo ưỡn ngực. Phải biết rằng ở thành thị loại 2 này, đãi ngộ tốt như vậy không dễ tìm đâu, nhất là đối với một sinh viên vừa tốt nghiệp mà nói, sau khi tìm được công việc, một tháng khoảng 800, mới là bình thường.

Quả nhiên Lộ Dao kinh ngạc há to miệng.

“Ba nghìn? Tôi còn tưởng rằng cậu cho anh ấy đãi ngộ rất cao, cho nên anh ấy mới sẵn lòng làm chứ trợ lý chứ? Ba nghìn đủ để làm gì? Hơn nữa, Hàn Dục chính là người tư vấn nổi tiếng trong giới chứng khoán. Khi anh ấy học năm thứ hai đại học, cũng đã nổi danh. Một học sinh chưa tốt nghiệp, nhưng lại có rất nhiều trùm đầu tư trở thành khách hàng cố định của anh ấy, khi đó cổ phiếu được chào lái trong tay anh ấy thậm chí có ngày đạt tới kỳ tích tăng 100%. Lúc đó tôi đang du học ở Mỹ, cũng biết đến tiếng tăm của anh ấy. Thế nhưng sau khi tốt nghiệp, anh ấy lại rửa tay gác kiếm, mai danh ẩn tích. Đến lần bạn cũ tụ họp, tôi mới biết được hoá ra anh ấy làm ở công ty các cậu... Trên tiệc rượu bị cậu sai khiến như vậy, thực sự là...”

Lời tiếp theo, cho dù Lộ Dao chưa nói nốt, trong lòng Khương Vệ cũng có thể suy ra, không phải là “dao mổ trâu giết gà” sao! Nếu khó nghe hơn nữa chính là “hổ xuống đồng bằng bị chó khinh”.

“Có điều may mà Hàn Dục kịp thời tỉnh ngộ, quyết định ra nước ngoài du học, kỳ thực cũng đúng, cho dù giúp bạn học cũng phải để ý đến tương lai của mình, không nên học Gia Cát Lượng kia, hơn nữa đời giúp đỡ, cũng không phò trợ được quân chủ thánh minh nào đến...” Lộ Dao tiếp tục miệng phun hoa sen, không dùng lời thô tục nào mà vẫn tổn thương người.

Cũng bị mắng là A Đẩu, Khương Vệ lại không như thường ngày mở miệng phản bác. Nếu lời Lộ Dao nói đều là sự thật, vậy Hàn Dục đến tột cùng có bao nhiêu chuyện giấu mình? Nếu y thật sự là người tư vấn chứng khoán hàng đầu, lợi nhuận thu được quả thực không nhỏ, vì sao sau khi tốt nghiệp lại vứt bỏ sự nghiệp như mặt trời ban trưa, đến công ty mình làm kẻ chạy vặt?

Lộ Dao thấy vẻ mặt Khương Vệ kinh hoàng, cảm thấy đã trút giận thay Hàn Dục chịu nhục, liền giậm giày cao gót lắc lắc thân mình xoay người đi.

Khương Vệ thất hồn lạc phách rời khỏi cửa quán bar, không mục đích đi về phía trước, lúc rẽ qua một ngã tư, liền thấy một chiếc BMW quen thuộc đang đậu ở chỗ ngoặt.

Hàn Dục đang ngồi trong xe hút thuốc, thấy Khương Vệ đi tới, thì ném đầu mẫu thuốc lá xuống, giọng điệu ôn hoà nói: “Lên xe đi!”

Như mọi khi, sau khi hai người to tiếng, nếu Hàn Dục chịu cho bậc thang để xuống, ông chủ Khương sẽ vui mừng như điên bước xuống. Thế nhưng hôm nay, Khương Vệ tựa như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

Hàn Dục cau mày bước nhanh tới kéo tay Khương Vệ lại: “Sao thế, còn giận à?” Kết quả kéo như vậy, phát hiện trên gương mặt trắng nõn tròn trịa của Khương Vệ đã ửng đỏ một mảnh.

Hàn Dục lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Khương Vệ ngơ ngác nhìn bàn chân mình, vô tri vô giác nhớ lại tình cảnh khi ở đại học.

Còn nhớ năm nhất đại học, Hàn Dục có nói với mình muốn mua một chiếc máy vi tính, lý do là khi lên lớp học lập trình cần dùng.

Lúc đó mình đang say mê chơi game online, ghét ra tiệm net chơi nhưng nghiện quá cũng dự định mua một chiếc vi tính. Nghe Hàn Dục nói cần, lập tức không chút do dự không nề hà đòi mẹ Khương cho ít tiền, đi mua một cái máy tính bàn mang tới nhà trọ Hàn Dục thuê.

Trường Khương Vệ quản lý rất lỏng lẻo, chỉ cần không phải đến gần kỳ thi, vắng tiết vài ngày cũng không thể bị người phát hiện. Tiền không đủ để mua hai máy, nếu khi Hàn Dục luyện tập biên trình mới cần dùng máy tính, vậy mình thừa lúc ban ngày chơi game online không phải một công đôi việc sao?

Vì vậy giả vờ nhìn không thấy ánh mắt Hàn Dục tròng đến mức coi thường, sau khi thu xếp xong xuôi, Khương Vệ dạt dào vui sướng mang theo quần áo sạch, chuẩn bị đến chỗ Hàn Dục ở mấy ngày.

Khi Hàn Dục ở trong phòng ngủ học, mình ngoan ngoãn giúp y quét dọn nhà cửa sạch sẽ, nghĩ đến không thể để Hàn Dục quá mức xem nhẹ mình, còn long trọng lấy sách rất lâu không lật ra, chăm chú học tập. Buổi tối lúc đi ngủ, có thể tâm tình Hàn Dục trở nên tốt chút xíu, cứ nhiên để cho mình ngủ cùng giường với y, cái giường kia của Hàn Dục rất mềm mại, dường như ngủ ngon lắm, làm hại kế hoạch muốn thức đêm cày game của mình thất bại.

Thật vất vả chờ đến ban ngày, đợi Hàn Dục đi học xong, mình liền thích chí bật nguồn điện lên, mở máy vi tính xong, lại phát hiện tên này qua cầu rút ván, thiết lập mật mã máy tính. Mình mày mò nửa ngày, cũng không mở được.

Chờ Hàn Dục về, khi mình nhón nhác chất vấn y, Hàn Dục lại lễ thẳng khí hùng nói máy tính nếu đã mua cho y, đó chính là đồ sở hữu tư nhân, giống như quần cộc bàn chải, hai người không thể xài chung.

Khương Vệ bị lời nguy biện này khiến cho tức giận vô cùng, chỉ vào mũi Hàn Dục mắng to là đồ vô ơn bội nghĩa, ăn mảnh một mình. Sau đó cầm bọc quần áo nổi giận ùng ùng về trường.

Lúc đó vì chuyện này, mình nguyên một tuần lễ không gọi điện cho Hàn Dục, sau đó vất óc mới nghĩ được cách xuống nước, mượn cớ quên tắt ở nhà Hàn Dục, gọi điện qua.

Có điều từ đó về sau, mình cũng không chạm vào máy tính của Hàn Dục nữa, đối với chuyện y chơi chứng khoán càng không mảy may biết gì cả. Kỳ thật Hàn Dục hẳn là còn có nhiều chuyện nữa giấu mình đi, nếu lời Lộ Dao nói là thật, như vậy tiền tích góp của Hàn Dục bây giờ có thể còn nhiều hơn ông chủ nhỏ bề ngoài vinh quang này, một mình đặc chí đã cứu người, luôn mĩa mai Hàn Dục phải quý trọng cơ hội làm việc không dễ có này.

Xấu hổ và giận dữ cực độ sao không khiến Khương Vệ rơi lệ đầy mặt chứ?

19. Chương 19

“Lộ Dao nói với ta mi là người tư vấn chứng khoán hàng đầu gì đó...” Dưới hàng loạt câu hỏi của Hàn Dục, Khương Vệ cuối cùng bắn ra một câu như thế.

Hàn Dục thông minh như vậy, nghĩ chút nguyên nhân hậu quả liền hiểu rõ toàn bộ. Y hơi giãn lông mày, dùng ngón cái lau đi nước mắt của Khương Vệ, cái gì cũng không nói, nhét Khương Vệ vào xe.

Lúc gió lạnh thổi vào xe, Khương Vệ cũng chậm rãi tỉnh táo lại. Sau khi khóc đã, tinh thần cũng thả lỏng, cả người vùi thật sâu vào bên trong ghế ngồi, ủ rũ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ vụt bằng bằng.

Khi xe chạy đến cửa hàng KFC, Hàn Dục kéo Khương Vệ xuống, mua hamburger đùi gà cay(1), bánh trứng(2) còn có cà phê đánh bọt Khương Vệ thích ăn, sau đó ngồi vào xe.

Dem gói thịt gà được mở ra đưa đến bên miệng Khương Vệ, Khương Vệ lắc đầu, tỏ ý ăn không vô. Hàn Dục cũng không ép, vẫn lái xe đến gần một khu biệt thự trên núi cao.

Đứng ở đỉnh núi, nhìn cảnh đêm dưới chân núi, lác đác những ngọn đèn, Hàn Dục chậm rãi nói: “Khi chúng ta còn bé hẳn là đều có ước mơ, có muốn làm chủ tịch nước, có muốn làm bác sĩ. Khi còn bé, cha tôi thường đưa tôi và mẹ tới đây ngắm cảnh đêm. Có một lần, bị người đuổi đi, lý do là đứng trước cổng nhà bọn họ. Khi đó ước mơ của tôi chính là có một ngày, có thể chính mình có một toà biệt thự xa hoa ở trên ngọn núi này, ước mơ này cho đến giờ cũng chưa từng thay đổi... Nhất là sau khi cha mẹ qua đời, càng khiến tôi hiểu được tầm quan trọng của tiền bạc. Tiền gửi ngân hàng, nhà ở đều như nhau biến thành của người khác, nếu không có tiền, thân thích cũng chỉ bắt quá là người qua đường. Khoảng thời gian kia, bộ mặt lạnh nhạt cũng không biết đã nhìn qua bao nhiêu lần... Sau đó có một tên ngốc tự cho là đúng, nhảy ra mặt dày nói muốn bao dưỡng tôi.”

Khương Vệ nghe thế đương nhiên biết rõ tên ngốc kia chính là cậu, lập tức tròn mắt nhìn Hàn Dục.

Hàn Dục cười nhéo nhéo mặt cậu, “Em có thể tưởng tượng ra ngay lúc đó tôi giận thế nào không? Biết rõ hẳn là một tên ngốc, là một con gà gầy yếu, lại thế nào cũng không kiềm chế được muốn đánh cho hắn một trận.

Mãi đến khi hắn bị đánh đến mặt mũi bầm dập, còn ngồi dưới đất ôm đầu oan ức khóc, bộ dạng kia, thật sự là khiến người ta vừa tức vừa hận...”

Nghe thế, Khương Vệ cũng không nhin được nữa: “Mi không thích có thể từ chối, mi cho rằng kẻ ngốc thích làm kẻ ngốc sao!”

Hàn Dục không phản ứng cậu, tiếp tục nói: “Tên ngốc kia không có việc gì thì bao giờ cũng thích đánh vào tôi, chuyện mờ ám làm đặc biệt nhiều, tôi đã sớm phát hiện hắn không giống những thằng con trai khác, chỉ là không ngờ hắn ở thời điểm mấu chốt này nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Nhưng sau bình tĩnh lại, tôi còn có lối đi khác sao? Tôi chỉ có thể cúi đầu sống, nhưng tôi thầm nói với mình, ai thiếu ta, cuối cùng sẽ có một ngày trả sạch cả vốn lẫn lãi, chỉ là... chỉ là không nghĩ tới tên ngốc chính là tên ngốc, hắn vậy mà lại thật rất nghiêm túc dè dặt bao dưỡng. Ngay cả khi tôi cố tình hoạch hoẹ muốn ăn cơm hắn làm, hắn cũng ngốc nghếch đi làm, lại không biết thừa dịp yêu cầu chút gì đó, tôi cũng thật lâu sau, mới phát hiện hắn có thể căn bản không phát hiện nổi lòng mình, bộ dạng ngốc nghếch bập môi thật đúng là... thật đúng là... A?”

Năm tháng tươi đẹp của mình qua miệng họ Hàn, lập tức biến thành biên niên sử đứa ngốc trưởng thành.

Nhìn cũng không nhin nổi nữa, Khương Vệ vọt dậy hô to: “Thật đúng là thiếu tâm nhân quá mà! Ta bây giờ đã biết hết rồi, ta là một tên biến thái thích đàn ông, mà mi không cần ta cũng có thể sống rất tốt. Hơn nữa mi lập tức sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mi, ở nước ngoài có rất nhiều cơ hội, tin rằng không bao lâu, mi sẽ có biệt thự của chính mình trên ngọn núi này.

Mà ta cũng tuyệt đối sẽ không dính lấy mi nữa, ta là một thằng ngốc, nhưng ta không phải tên ăn mày, tuyệt đối sẽ không vẫy đuôi ăn xin của mi, mi đi đi, ta sẽ sống tốt, thích đàn ông thì sao chứ? Ít nhất ta cho đến bây giờ chưa từng gạt người, ta lừa gạt... lừa gạt chỉ có chính mình...”

Lừa gạt mình Hàn Dục cần cậu, lừa gạt mình Hàn Dục thích cậu, đáng tiếc thời gian lừa gạt không thể kéo dài, khi trò lừa mình dối bị vạch trần, thứ không thuộc về mình cuối cùng cũng sẽ rời đi. Nói vậy những động tác vô thức kia của mình, đã quấy nhiễu Hàn Dục thật lâu đi? Có phải về sau biểu hiện quá mức đói khát, mới khiến Hàn Dục nhìn sự ghét bỏ xuống đáy lòng để thoả mãn mong muốn nhiều năm của mình hay không?

Nhưng ngoài miệng nói không quan tâm, vì sao lòng lại đau như vậy, giống như hồ nước bị tát cạn, mà bản thân chính là con cá dưới đáy ao há miệng liều mình giãy giụa.

Ngày hôm nay có phải chính là ngày thanh toán “cả vốn lẫn lời đều phải trả hết” mà Hàn Dục vừa nói không, nếu sớm biết vậy, có lẽ mình sẽ thông minh chút, sẽ không nói hết lời của Lộ Dao. Như vậy có thể đem ngày thanh toán lùi lại vài ngày không, ít nhất hạnh phúc giả dối mặt ngoài bọc đường cũng rất ngọt ngào.

Nước mắt bất tri bất giác lại chảy đầy mắt, Khương Vệ biết lúc này, nếu vẻ mặt lạnh lùng chút, tốt nhất có thể lộ vẻ không sao cả, tự mình đánh trống lảng một chút, lại xoay người rời đi, là tiêu sái nhất trên đời. Ai có thể đến giúp cậu ngừng lệ trào dâng nơi đáy mắt, giống như một người đàn ông thuần thực rời đi.

Hàn Dục thở dài, lẩm bẩm một câu: “Cùng em cả đời có thể cuối cùng bị tức chết không đây?” Sau đó gắt gao ôm lấy Khương Vệ, dùng miệng mình từng chút một hút sạch lệ nơi khoé mắt cậu.

“Nếu chán ghét em, lúc đại học năm hai tôi đã rời khỏi em rồi, em nghĩ lại mà xem, cách có nhiều lắm, sao phải kéo thêm tiền đồ của mình vào chứ?”

Khi cả người được giữ trong lồng ngực ấm áp của Hàn Dục, ngửi mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người y, Khương Vệ còn có chút chưa kịp hồi hồn.

“Em đã bao dưỡng, phải kiên trì đến cùng, nếu bỏ dở giữa chừng, cẩn thận tôi đánh em đó!”

Đêm hôm đó, Khương Vệ qua đêm ở nhà Hàn Dục, sáng sớm tỉnh lại, ra giường đã bị kích động ban đêm làm cho hỗn độn.

Mặc dù Hàn Dục không nói rõ, nhưng cái kia na ná với lời yêu thương, đủ để cậu phần chần chãi.

Khương Vệ cho tới giờ đều là người như vậy, chỉ cần có chút cổ vũ, là có thể làm việc nghĩa không chùn bước, đứng cảm tiến lên.

Tương lai của hai người được Hàn Dục phác hoạ, tốt đẹp như một câu chuyện cổ tích vậy. Đến Đức, tin

rằng Hàn Dục nhất định sẽ thực hiện từng cái một.

Sáng sớm ngày hôm sau, Khương Vệ sau khi dẫn đo chán chê, liền chuẩn bị đưa ra ý kiến đi du học với cha Khương.

Vào thang máy công ty, đang định ấn nút đóng, thì có người hùng hực chạy vội tới.

“Chờ một chút!”

Khương Vệ vội ấn mở, chỉ thấy từ ngoài thang máy, một người đàn ông anh tuấn rất cao đi vào.

Chỉ thấy người đến có khuôn mặt thanh tú, đuôi mắt hơi xếch lên mang theo chút quyến rũ, khoé miệng hình như thường lộ ý cười, dáng vẻ rất ấm áp, cùng với thân hình cường tráng của gã tạo thành sự đối lập mạnh mẽ.

Đàn ông có ý vị như vậy hẳn phải đi làm người mẫu, Khương Vệ tựa trong thang máy buồn chán nghĩ thầm, phát hiện đối phương đang cười nhìn mình, lập tức cảm thấy quan sát vừa nãy không quá lịch sự, liền đảo mắt, nhìn trần nhà ngậy người.

Lúc này, dư quang nơi khoé mắt cậu thấy người nọ nhích về phía mình. Khương Vệ không khỏi nghi hoặc nhìn người tới.

Chỉ thấy ý cười của người nọ càng sâu thêm, lộ ra hàm răng trắng sáng, một bộ dạng vô cùng thân thiết nói: “Sao không nói lời nào vậy? Còn giận tôi à?”

.

20. Chương 20

.

Khương Vệ trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy giọng nói này ngược lại rất quen. Khi người nọ khom lưng xuống, mặt mũi kề sát vào mình, đầu liền giống như bị gậy gõ một cái, nhất thời hoàn toàn giác ngộ — là Lộ Mã Lực!

Không nghĩ tới Lộ Mã Lực sau khi cạo sạch ria mép thế mà lại có hình có dáng như vậy. Khương Vệ nhất

thời ngây người, miệng mở lớn.

Nếu trên cằm vị này còn mang theo một vòng bàn chải lại treo nụ cười dâm loạn, bản thân còn một mình ở trong thang máy với gã ta, Khương Vệ khẳng định sẽ lập tức ấn nút ra khỏi thang máy.

Nhưng hiện tại người ta khuôn mặt trơn nhẵn, nụ cười kia có thể gọi là chân thành, cả người đều là kiểu cảnh xuân rục rở, làm hại Khương Vệ cảm thấy nếu mình lộ ra sợ hãi, thì là không tôn trọng ánh mắt trời âm áp rồi. Nhất thời mặt cứng tại chỗ không biết làm sao cho phải.

Mã Lực tựa bên người Khương Vệ, vẻ mặt cô đơn nói: “Xin lỗi, ngày đó tôi uống chút rượu, có phần kích động...”

Nghe gã nói như vậy, Khương Vệ bị chấn động thị giác khiến cho mê muội cũng tỉnh lại. Vợ vàng gắng gượng nói: “Quên đi, chuyện ngày đó coi như không phát sinh, chúng ta sau này ai cũng không được nói ra.”

Lộ Mã Lực không nói tiếp nữa, chỉ hơi cúi đầu, chăm chú nhìn Khương Vệ lui ở trong góc, thấp giọng hỏi: “Biết vì sao tôi cạo râu không?”

Cái góc độ nghiêng nghiêng này, thật vượt quá cự ly lễ nghi bình thường phải giữ, không có ria mép che lấp, hai cánh môi gợi cảm chậm rãi kề sát vào mình.

Trong lòng Khương Vệ căng thẳng, đúng lúc này, cửa thang máy mở, Khương Vệ thầm thở phào, hấp tấp đi ra, phát hiện Lộ Mã Lực cũng đi theo phía sau mình, vợ vã nói: “Việc đó... nếu đã nói xong, anh cũng đi đi, tôi bên này còn nhiều việc, cũng không có thời gian tiếp đãi anh...”

Ý cười của Lộ Mã Lực càng sâu thêm: “Vậy cậu cứ đi đi, tôi hôm nay là tới thăm hỏi chủ tịch Khương.”

“...” Khương Vệ bị vút ở một bên, nhìn Lộ Mã Lực theo thư ký đã chờ sẵn ở cửa thang máy, hiên ngang đi vào văn phòng ông già mình.

Nói đến cùng, gừng càng già càng cay. Biết được ông tổng tập đoàn Khang Hoa tự mình đến thăm, lão Khương đưa Lộ Mã Lực qua phòng tiếp khách, sau khi bày nước trà điểm tâm xong, an vị ngồi đối diện Lộ Mã Lực, một chữ không nói, cười híp mắt chờ Lộ Mã Lực nói rõ mục đích đến.

Có lẽ do cạo ria mép, khuôn mặt non nớt của Mã Lực tỏ ra vô cùng khiêm tốn chân thành. Vừa bắt đầu liền biểu lộ vẻ thấp thỏm bất an khi lần đầu đến quý bảo địa, nói đầu năm nay kinh doanh, mọi người chú trọng nhất chính là hoà thuận vui vẻ phát tài, quầy hàng bày nhiều quá, kỳ thực cũng không phải là chuyện gì tốt. Cho nên muốn sát nhập chợ vật liệu thiết bị, nếu đứng ở góc độ tập đoàn thành thị loại 2 bị dời đi để suy tính, kế hoạch có lẽ cũng không đứng vững lắm. Cho nên tập đoàn bọn họ không có kinh nghiệm gì, cũng không phân nhiều tâm tư trên miếng bánh nhỏ bán buôn bán lẻ này. Ý tứ Lộ Mã Lực là, đem một phần cổ phần chợ chuyển cho lão Khương, cũng trao quyền kinh doanh cho ông, mà tập đoàn Khang Hoa lại lấy hình thức đại cổ đông để ăn tiền lời, nhưng chợ nhất định phải lấy tên Khang Hoa.

Những lời này lão Khương nghe được trong lòng nổi sóng, cũng không các nào bày ra dáng vẻ Khương thái công câu cá.

Phải biết rằng, chợ này không phải bình thường. Một lần điều chỉnh quy hoạch quy mô chợ bán buôn lớn gấp ba so với trước. Phần cứng phần mềm thậm chí vượt tiêu chuẩn quy định của quốc gia, bước thẳng lên tiêu chuẩn tầm quốc tế, khách hàng ước chừng bao gồm cả thương gia nước ngoài. Những cái này đều dựa vào nguồn tài chính hùng hậu.

Cho dù cổ phần 2 tầng, đến lúc đó tiền lời cũng vẫn lớn. Đột nhiên từ trên trời rơi xuống miếng bánh lớn như vậy, lão Khương ngoài vui mừng còn không khỏi có chút hoài nghi, vì cái gì Lộ Mã Lực nguyện ý nhả miếng thịt mỡ đã đến miệng, sẵn lòng chia phần cho mình chứ?

Đáp án của tổng giám đốc Lộ khiến người ta tràn đầy mơ mộng: “Em gái tôi và Khương Vệ là bạn học, quan hệ của hai đứa khi còn ở trường cũng không tệ, hai nhà chúng ta qua qua lại lại, đối với thanh niên cũng là điều tốt, nếu là người một nhà, còn phân chia tôi chú gì nữa? Ha ha ha...”

Lão Khương lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, lập tức ngằm hiểu cười to theo: “Vậy thì quá tốt!” Người thế hệ trước, quá thuần khiết, căn bản không nghĩ con trai mình sau này thông gia với ai nhà bọn họ.

Mây đen đè nén dưới đáy lòng nhiều ngày thoáng cái tản ra. Lão Khương hăng hái, vội vàng gọi con trai đến tiếp anh vợ tương lai, lại thu xếp gọi thư ký đến dọn trà nước trên bàn, thay bằng hạt cà phê và bột cà phê xay mình mua khi đi Đức.

“Đến, tổng giám đốc Lộ ném thử xem, cà phê Đức chính cống, một cân 300 Euro, tính thành nhân dân tệ cũng đến 2400 đấy!”

Khương Vệ méo miệng ngồi ở một bên, nhìn cha mình múa rìu qua mắt thợ. Họ Lộ chính là loại người uống quen Đại Hồng Bào, làm sao thích hạt cà phê bảo bối của cha mình chứ?

Lại nhìn Lộ Mã Lực kia cầm chén, cẩn thận nhấp nháp, mân miện khen ngợi: “Ừm, cà phê của châu Âu quả nhiên chính tông, hương vị so với trước đây cháu uống qua cũng thuần hơn.”

Lão Khương nghe xong liền vui mừng đến mức cái bụng cũng rung lên, rất quyết tâm, lại múc ba muôi bột cà phê, để thư ký đóng gói lại cho Lộ tổng mang về nhà.

Tối giữa trưa lão Khương giữ Lộ Mã Lực ở lại ăn cơm. Khương Vệ bị ép đi theo tiếp khách, ở một bên không tập trung nghe, bụng nghĩ Lộ Mã Lực lúc nào thì cuốn xéo nhĩ, để còn nói chuyện ra nước ngoài với cha chứ.

Nếu mỗi nguy của công ty đã được giải trừ, như vậy mình đi du học hẵn cũng không phải việc khó gì đi? Nghĩ vậy, họ Lộ ngược lại làm được một chuyện tốt rồi.

Đang nghĩ vậy, Lộ Mã Lực mở mồm nói: “Chủ tịch Khương thật có phúc, có một người con trai khiêm tốn biết vươn lên như vậy. Cháu với Khương Vệ thật sự là mới gặp đã thân, có một yêu cầu quá đáng, trong lòng cháu kìm nén đã lâu, không biết nói ra ngài có chê trách hay không?”

21. Chương 21

Nghe thế trong đầu Khương Vệ lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo, cảnh giác nhìn Lộ Mã Lực, không biết vị này muốn chơi trò gì đây.

Chủ tịch Khương có thể chê trách? Cũng giống con ông tròn tròn mắt chờ câu kể của Lộ Mã Lực.

Mã Lực nhìn hai cha con tròn mắt cười nói: “Trọng tâm tập đoàn chúng cháu hiện giờ chuyển hướng về thành thị loại 2, gần đây mới lấy hai mảnh đất liền nhau trong khu vực nội thành mới. Trong đó một mảnh muốn làm thành nhà ở để bán, đã sắp tới giai đoạn kết thúc, bởi vì hướng tới thị trường cấp cao, cho nên chọn dùng kiến trúc sư Đức. Không biết chủ tịch Khương có ý hợp tác hay không?”

Hiện tại chủ tịch Khương đã coi Mã Lực quả thực là thần tài. Nghe thế lập tức cười đến mặt mày hớn hở: “Nếu là công trình của cậu, tôi khẳng định sẽ giảm tới giá thấp nhất, coi như giúp cậu, thế nào?”

Mã Lực cười nói: “Cảm ơn chủ tịch Khương, sau này nghiệp vụ giữa chúng ta khẳng định tới tấp, con người cháu đối với cộng sự rất soi mói, không bằng để Khương Vệ phụ trách công việc phân bổ này đi!”

Lần này Khương Vệ nhanh tay lẹ mắt, thừa dịp bố già chưa mở miệng liền giành nói trước: “Cái đó tổng giám đốc Lộ, anh quá đề cao tôi rồi. Nhưng mà tôi gần đây có việc quan trọng muốn làm, chỉ sợ nhất thời không giành được thời gian để...”

Lão Khương còn không biết con trai mình sao? Có chuyện gì quan trọng chớ? Chỉ là làm trò trước mặt người ngoài thôi, cũng không muốn lật tẩy con trai, đành phải hàm hồ nói, sẽ phái quản lý chuyên nguyện phụ trách hạng mục này.

Tổng giám đốc Lộ nghe xong, cũng không nói gì, nhưng có thể thoáng nhìn ra vẻ không hài lòng, chờ ổn định lại tâm tình, cũng không lưu lại lâu, chỉ nói nếu đã như thế, vậy lại cân nhắc.

Chờ cơm trưa kết thúc, liền mượn cớ còn có công việc chớp mắt cáo từ.

Đưa tiễn thần tài xong, lão Khương xoay người kéo hỏi con trai con mẹ nó giả bộ cái gì? Có nghiệp vụ gì khiến mày lao tâm lao phé hả?

Khương Vệ vội vàng nói những lời đã luyện một ngày ra, ý trọng tâm chính là muốn đi Đức đào tạo thêm, chăm chỉ học tập, ngày ngày hướng về phía trước.

Lão Khương thở dài nói: “Con trai à, không phải là cha tiếc tiền, con thật sự không phải loại đọc sách! Hiện tại cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt con, Lộ Dao đó! Con trai, con muốn lấy cô ấy, cha còn sầu cái gì? Có chỗ dựa vững chắc như vậy lại không dựa, con đi Đức làm cái gì chứ!”

Khương Vệ cũng nóng nảy: “Cha, người đừng nghe Lộ Mã Lực kia lừa gạt, Lộ Dao cha cũng không phải chưa từng gặp qua, cô ta có thể coi trọng con sao? Trong mắt cô ta làm gì có con.”

Cha Khương nghĩ lại dáng vẻ tinh anh xã hội của Lộ Dao, con trai gốc nhà mình thật đúng là không bằng được người ta, hơi thở dài, con trai nói cũng đúng, nàng dâu như vậy chuẩn bị tiến vào cửa, không chịu khuất phục cũng là việc lớn đây.

“Thật đáng tiếc, có điều... con gái nhà người ta con không động đến, vậy công trình kia nhất định phải giữ cho cha.”

“Thế nhưng cha, chuyện con đi Đức...”

Lão Khương trừng mắt: “Chờ cha chết, mày lên trời cũng không ai quản! Bây giờ thành thành thật thật ở trên địa cầu cho cha đi!”

Sau khi bị cha mình một búa đóng đinh, Khương Vệ uể oải rời khỏi công ty, đi xuống bãi đỗ xe ngầm, tựa trên cửa xe mình, rút di động ra gọi vội cho Hàn Dục.

Sau khi Khương Vệ nói tình hình cụ thể, Hàn Dục bên kia cũng trầm mặc hồi lâu.

“Hàn Dục, em không muốn xa anh... Nếu không anh đừng đi Đức...”

Lời ra khỏi miệng, Khương Vệ liền hối hận, vị trong lòng mình này, cũng không phải vật trong ao (chỉ người không có hoài bão lớn), lần này đi du học đã dày công chuẩn bị rất lâu, mà câu yêu cầu bốc đồng vừa nãy của mình có bao nhiêu không hợp chứ? Nói vậy lúc này trong lòng Hàn Dục chắc hẳn lúng túng.

Đang muốn nói thêm gì đó, bên kia Hàn Dục đã lên tiếng: “Tôi cho dù đi Đức, cũng không có gì đáng ngại, tiền vé máy bay đi đi về về, với tôi mà nói cũng không phải vấn đề, nếu thật sự không được, hàng tháng tôi về thăm em một lần. Cha em đã không cho em đi, vậy đừng nghĩ nhiều, buổi tối em qua chỗ tôi, an ủi ông chủ của tôi.”

Khương Vệ ghét suy nghĩ chuyện quá phức tạp, nếu Hàn Dục đã đưa ra cách giải quyết, tuy trong lòng phảng phất đối với việc một tháng chỉ có thể gặp một lần hơi bất mãn, nhưng đối với việc “an ủi” ban đêm lại tràn đầy chờ mong.

“Vậy đêm nay anh để em ở mặt trên nhé!” Khương Vệ cảm thấy mình rất đàn ông, dựa vào cái gì chung quy bị y đặt ở phía dưới? Ngấp nghé muốn chủ động đã không phải ngày một ngày hai, thừa dịp Hàn Dục không có thời gian nói, lập tức chớp lấy thời cơ đưa ra yêu cầu không an phận.

Đầu bên kia điện thoại hơi ngừng một chút, rồi truyền tới tiếng cười âm trầm: “Được, buổi tối em chờ đấy!”

Một ngày không quá tốt đẹp cuối cùng cũng có hy vọng, thoải mái cần phần thưởng trong tay, Khương Vệ khấp khởi ngắt điện thoại, xoay người đang muốn mở cửa xe, lại sợ đến hét to “Aaa” một tiếng.

Không biết tự lúc nào, Lộ Mã Lực đáng lẽ đã rời đi đang dựa vào bên kia xe, cười mỉm nhìn mình.

Bãi đỗ xe rất yên tĩnh, âm lượng di động Khương Vệ cũng đủ lớn. Không biết cuộc trò chuyện triền miên vừa này, vị tổng giám đốc Lộ này nghe được bao nhiêu.

22. Chương 22

Năng lực ứng phó khẩn cấp của Khương Vệ gần đây không mạnh. Nhìn Lộ Mã Lực như hồn ma bóng quế đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, lập tức không biết phải làm sao.

Lộ Mã Lực rướn qua, đem hai tay giữ người Khương Vệ lại, vững vàng vây cậu vào giữa thân thể mình và cửa xe, vô cùng thân mật nói: “Làm sao bây giờ? Tôi đều nghe thấy được...”

Khương Vệ vội vàng dùng tay ngăn chặn gã ta áp sát, căng thẳng nhìn chằm chằm chỗ cảm đã sạch sẽ của Lộ Mã Lực, cố gắng trấn tĩnh nói: “Nghe... nghe được thì cứ nghe đi, cũng không có gì ghê gớm.”

“A? Hoá ra cậu không ngại người khác biết hả! Sớm biết vậy tôi liền trực tiếp bày tỏ tình cảm ái mộ của mình với cậu cho chủ tịch Khương...”

“Im ngay!” Khương Vệ sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Thổ phỉ (bộ ria cũ á, giống thổ phỉ ế) khốn nạn vẫn là thổ phỉ khốn nạn, bí mật mình che giấu đã bị Lộ Mã Lực biết rồi, kế tiếp gã sẽ làm gì, thật sự khiến người ta không dám tưởng tượng.

Lộ Mã Lực thoáng cái ôm chặt con cừu non.

“Ây! Đừng kêu, nếu để cho người ta nghe thấy thì hỏng bét rồi. Không thì như vậy đi, tôi sẽ không nói bí mật tư tình giữa cậu với trợ lý bên cạnh cho người khác, có điều sau này cậu cũng không thể luôn lạnh mặt với tôi như vậy, giữ bí mật rất hao tổn tâm thần nha, nếu tâm tình sa sút, rất dễ không cẩn thận lỡ miệng đó.”

Khương Vệ không nói, cậu không biết nói cái gì, bị đối phương bóp trong tay chính là yếu điểm của mình, nghĩ đến đại loạn sau khi bị cha mẹ biết rõ ẩn tình, Khương Vệ liền cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Nhận ra được u buồn của Khương Vệ, Lộ tổng lập tức tận dụng triệt để, được voi đòi tiên nói: “Như vậy

hiện tại tôi muốn chút phúc lợi nho nhỏ cũng không quá nhỉ?”

Khi môi Lộ Mã Lực dán tới, Khương Vệ theo phản xạ giãy giụa, Lộ Mã Lực cùng cái cảm trơn nhẵn của mình cọ cọ môi cậu, cười nói: “Tiểu bại hoại, lại cần ta, cần thận miệng ta không kín để lộ tin tức đấy!”

Khi Hàn Dục về nhà, y phát hiện Khương Vệ đã sớm tới, đang ở trong phòng tắm đánh răng. Bởi vì mình phải ra nước ngoài, cho nên chìa khoá phòng cũng cho Khương Vệ cầm, chờ thủ tục xuất ngoại hoàn thành liền giao cả cho Khương Vệ sắp xếp.

Mặc dù rất buồn bực lúc này đánh răng cái gì chứ, Hàn Dục cũng không hỏi nhiều, tự mình đến trước tủ lạnh lấy cá và thịt rau tươi ngon ra.

Thật ra tay nghề đầu bếp của Hàn Dục không tệ, dù sao cũng sống một mình nhiều năm, có thể nào không chạm vào khói lửa? Có điều khi Khương Vệ tới, y cho tới bây giờ cũng chưa hề thò tay vào giúp đỡ. Lúc bắt đầu là cố ý, về sau chính là thói quen.

Y thích cái cảm giác ngồi trước TV lười biếng xem TV, mà có người ở trong bếp bận rồi thay mình chuẩn bị cơm canh. Căn phòng một người thật ra rất cô đơn lạnh lẽo.

Cảm giác có người cùng ăn cơm cũng không tệ lắm, cho dù là tên ngốc mưu đồ bất lương, nhìn xuyên qua hơi nóng từ thức ăn bốc lên, khuôn mặt thanh tú cũng sẽ khiến người ta thêm thèm ăn.

Nhưng mà hôm nay Khương Vệ vừa bị đả kích, câu “không hy vọng anh đi Đức” trong điện thoại lúc này kia còn mơ hồ dẫn theo ý cần xin, y mặc dù cứng rắn hạ quyết tâm từ chối yêu cầu vô lý đó của Khương Vệ, nhưng vẫn muốn cho nhóc vừa chịu mất mát kia chút bồi thường.

Lát nữa làm canh cá diếc đi, mặc dù y không thích mùi tanh của cá, nhưng lần trước đi ăn, Khương Vệ hình như rất thích uống canh này.

Sau khi làm sạch cá, còn chưa thấy Khương Vệ đi ra, Hàn Dục rút cuộc phát hiện có chỗ không thích hợp.

Đến phòng vệ sinh nhìn, Khương Vệ đã đánh răng xong, đang cầm nước súc miệng “ọc ọc” súc!

Hàn Dục nhíu mày hỏi: “Sạch lắm rồi còn không để yên, em ăn bánh à?”

Khương Vệ nhỏ nước súc miệng ra, dùng khăn mặt chậm rãi lau miệng nói: “Lát nữa anh muốn ăn gì, em đi nấu cơm cho anh.”

Hàn Dục nhìn chăm chăm vào mắt Khương Vệ, lại phát hiện đối phương cũng không nhìn về phía mình. Y kéo Khương Vệ qua bên cạnh mình: “Em làm sao vậy?”

“Không... không có gì, vừa nãy khi ra khỏi công ty, ở... ở ven đường ăn cháo.”

Hàn Dục không nói gì, liền như vậy nhìn chăm chăm Khương Vệ, sau đó y nhẹ nhàng hôn một cái lên cánh môi bị tẩy rửa đến đỏ thắm, khoảnh khắc môi chạm nhau, Hàn Dục rõ ràng cảm giác được thân thể ôm trong ngực căng thẳng co lại một chút.

“Hôm nay tôi nấu cơm, em giúp tôi nhặt rau đi!” Hàn Dục lại hôn trán ông chủ, giống như dỗ con nít lắc lắc người cậu nói.

Hàn Dục làm việc rất nhanh nhẹn, cơm canh cũng đâu ra đó, sau khi thuần thực làm xong ba món rau một món canh, liền kéo Khương Vệ còn đang thất hồn lạc phách nắm chặt lá rau lên bàn ăn.

Sau khi cứng rắn ép Khương Vệ ăn một bát cơm đầy, liền kéo cậu lên giường.

Cởi quần áo xong, Hàn Dục lần thứ hai phát hiện Khương Vệ không ổn, toàn bộ quả dưa héo rũ, bộ dạng tung tăng lúc gọi điện đã sớm biến mất, tay chân thẳng tắp ngã vào giường, mắt gắt gao nhắm, người không biết còn tưởng mình muốn cưỡng bạo cậu ta ấy chứ!

Hàn Dục cuối cùng nhịn không được, dùng động tác, ngồi phất dậy, kéo Khương Vệ lên: “Nói! Làm sao vậy!”

Nhìn Hàn Dục hình như nổi giận, Khương Vệ động môi hồi lâu, cuối cùng nói ra: “Lộ Mã Lực hôm nay đến công ty chúng ta...”

“Em gọi điện thoại, sau đó thì...”

“Gã... gã nghe trộm được chúng ta nói chuyện, đã biết quan hệ của hai ta...”

Mắt Hàn Dục thoáng cái híp lại: “Sau đó thì sao?”

Khương Vệ dùng một chút, nhỏ giọng nói: “Gã... gã nói thay em giữ bí mật!”

“Vậy... gã yêu cầu được cái gì?” Xem ra Hàn Dục vẫn rất hiểu rõ Lộ Mã Lực, vừa nói đã nhằm trúng chỗ quan trọng.

“Không có, chính là đáp ứng không nói cho cha em à...” Không đợi nói xong, cậu đã bị Hàn Dục cắt ngang.

“Khương Vệ, em giỏi lắm! Lại dám bịa chuyện với tôi, em biết rõ tôi ghét nhất bị người khác lừa gạt!”

Lúc nói lời này, mặt Hàn Dục dữ tợn đến dọa người, lần trước Khương Vệ thấy y như vậy đã là nhiều năm trước, khi đó y đã đánh mình thành đầu heo. Bình thường khi hai người giận nhau, Hàn Dục cũng vẫn chằm chọc, nhiều nhất là rống một trận với mình thôi.

Trong lời nói lộ rõ sự tức giận, sự hung ác ẩn núp trong thân thể nam tinh anh xã hội cũng không theo tuổi tác lớn lên mà giảm đi chút nào.

Trong lòng theo phản xạ có điều kiện hơi lạnh cóng, lời nói thật lập tức phun ra: “Gã... gã hôn em.”

Hàn Dục đứng phắt từ trên giường dậy, cả người giống như băng khác: “Sau đó?”

“Không có sau đó, chính là sau khi hôn xong, gã liền lái xe đi, em liền đến...” Nói xong lời cuối cùng, Khương Vệ xấu hổ nắm chặt ra giường. Lúc đó sau khi bị Lộ Mã Lực cưỡng ép, đầu cậu cũng là một mảnh hỗn loạn, đứng cứng tại chỗ không biết làm sao để Lộ Mã Lực ôm vào lòng thống khoái hôn một trận.

Kinh nghiệm của Khương Vệ, đơn giản là từ Hàn Dục dạy vài lần, mà Lộ Mã Lực này rõ ràng là tay lão luyện trong chuyện đó. Cái loại hôn môi thuần thực này giống như quỷ sứ cần quét, linh hoạt mà quay cuồng.

Chỉ là hôn môi còn không tính, Khương Vệ bị ép chặt trên thân xe, rõ ràng có thể cảm giác được kinh lực mười phần đến từ nửa người dưới của Lộ Mã Lực húc húc ám chỉ.

Đây không phải là hôn để biểu lộ tình yêu, mà là tràn ngập dục vọng xâm chiếm. Nhưng mình cuối cùng vẫn bị khiêu khích hơi có phản ứng, đáy lòng cũng hơi dâng lên cảm giác cường liệt.

Mặc dù chuyện là bất đắc dĩ, bị ép buộc, nhưng cái đầu không nhanh nhạy của Khương Vệ cũng đã nhận ra mình hình như làm sai gì đó, loại cảm giác này sau khi nói thẳng ra cho Hàn Dục, lại càng mạnh mẽ.

23. Chương 23

Hàn Dục đi một bước về phía Khương Vệ, quả đấm nắm chặt đến vang lên “răng rắc”. Khương Vệ sợ hãi ngẩng đầu nhìn về mặt Hàn Dục lúc này, khuôn mặt giống như nhựa đường bị hun nóng, lập tức sợ đến mức ôm đầu.

Nhìn Khương Vệ cái mông trần trụi lui thành một đoàn, Hàn Dục nghiêng răng ngồi xổm trước mặt cậu, một phen nâng cằm cậu lên: “Biết hối hận rồi?”

“Ừ...”

“Vậy lần tới nên làm thế nào?”

“Không nên bảo đừng nói...” Khương Vệ thật sự có chút hối hận, nếu liều chết cắn răng thì tốt rồi, trong cuộc sống đôi khi cần một vài lời nói dối tốt đẹp, đáng tiếc vị này không biết đến, lại vứt ra một câu nói thật.

“Bịch” một tiếng, một quyền của Hàn Dục đánh vào tường, đau đớn mãnh liệt khiến mặt y vặn vẹo biến dạng, lập tức chấn động đến mức tay chân Khương Vệ lạnh ngắt.

Nhìn lớp sơn trên mặt tường bị đánh trúng nứt ra, khiến người không khỏi liên tưởng đến hậu quả nếu nắm đấm này đánh vào người mình.

Thấy vẻ mặt Hàn Dục đau đớn, Khương Vệ lập tức cuống cuồng nhào qua, nâng nắm tay y lên nói: “Anh không sao chứ?”

“Đừng chạm vào tôi!” Vẻ mặt Hàn Dục chán ghét.

Khương Vệ méo miệng, mang theo tiếng nước nở nói: “Hàn Dục, anh đừng như vậy, em... em khi đó không có biện pháp, gã doạ dẫm sẽ nói cho cha em...”

“Thật là bị ép buộc sao? Chẳng lẽ lúc gã ta đưa em Lamborghini, em không động lòng ư?” Khương Vệ lại cảm thấy chột dạ một hồi, chiếc Lamborghini kia đến bây giờ thỉnh thoảng còn lượn vài vòng trong đầu mình, tiếng động cơ ầm ầm càng quẩn lầy, ba ngày không dứt bên tai.

Nhìn Khương Vệ xấu hổ cúi đầu, Hàn Dục quay đi không nhìn cậu.

“Khương Vệ, tôi muốn cái gì cho tới giờ đều rất rõ ràng, tôi muốn chính là người yêu cùng tôi vai kề vai đi dưới ánh mặt trời. Nhưng thứ em muốn là cái gì chứ? Tình yêu, tình thân đều muốn giữ đi, trên đời nào có chuyện vẹn cả đôi đường như vậy? Hay là em nghĩ được ngày nào hay ngày ấy? Đợi đến khi sự việc bại lộ lại dùng một câu ‘đều là hấn ép buộc ta’ để trốn tránh trách nhiệm?”

Nghe thế, Khương Vệ tự nhiên nghĩ tới chuyện lần kia Hàn Dục vì mình nói câu “đều là y ép buộc con” mà sinh hờn dỗi.

Khi đó cậu chỉ cảm thấy Hàn Dục chuyện bé xé ra to, xấu tính cáu kỉnh. Nhưng bây giờ cậu cuối cùng cũng lắng máng cảm giác được, Hàn Dục kỳ thật nghĩ xa hơn mình nhiều.

Nhiều năm qua như vậy, mình liều chết quẩn lầy Hàn Dục không tha, dùng sự ngây thơ không biết gì, tùy ý hoạch định tương lai của Hàn Dục. Thế nhưng sau khi Hàn Dục đứng như mình mong muốn phá vỡ ngăn

cách ái muội, y đặt mình ở vị trí nào trong tương lai, Khương Vệ dường như cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, thậm chí còn ôm tâm lý nếu may mắn thì có thể lừa gạt cha mẹ cả đời, cho nên khi Lộ Mã Lực uy hiếp, đã khiến cho lòng cậu đại loạn, lập trường hoàn toàn biến mất.

Nghĩ vậy, mình thực sự là so với Lộ râu xồm kia còn đáng xấu hổ hơn, quả thật là diễn hình đùa bỡn cấp dưới xong liền bội tình bạc nghĩa.

“Hàn Dục, em thích anh, thật sự... Lộ Mã Lực kia cho dù mang tàu sân bay đến, em cũng quyết không liếc gã ta một cái. Việc kia... ngày hôm nay là em làm sai, bất kể gã nói thế nào em cũng không nên phản ứng gã... Ngoài ra, chuyện của hai chúng ta em sẽ từ từ nói với cha mẹ...”

“Khỏi cần.” Hàn Dục đứng dậy, một tay gian nan mặc quần áo, “Khoảng thời gian tôi đi Đức, em cũng sẽ cô đơn khó nhịn, tôi cũng lo nghĩ lung tung, chỉ bằng vui vẻ chia tay đi. Em thích lăng nhăng với ai là việc riêng của em. Hôm nay cũng không còn sớm, em nhanh về đi!”

Khương Vệ không biết làm gì đứng bất động một hồi, thấy cơn giận của Hàn Dục rất lớn, ngẫm nghĩ hôm nay về trước đi, ngày mai trở lại xin lỗi. Dù sao mỗi lần hai người giận dỗi, chỉ cần thái độ mình mềm mỏng một chút, cuối cùng cũng sẽ sau cơn mưa trời lại nắng.

Khi cậu chậm rì rì mặc quần áo đi tới cửa, Hàn Dục đột nhiên nói: “Chờ một chút...”

Khương Vệ cảm thấy mừng thầm, vội vàng xoay người mở to hai mắt, vẻ mặt chờ đợi nhìn Hàn Dục.

Hàn Dục không mở mắt nói: “Trả lại chìa khoá cho tôi!”

Khương Vệ sửng sốt một chút, run rẩy thò tay vào túi lấy chìa khoá ra, nhưng không đợi Hàn Dục đưa tay tiếp nhận, ông chủ nhỏ đã nhào qua ôm tiểu Ngọc lang mặt lạnh bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

“Họ Hàn, mi bắt nạt người! Ta không đưa cho mi, có chết cũng không để mi đi, mi có thể nào như vậy!” Khương Vệ ôm Hàn Dục, khóc đến nước mắt nước mũi chảy dài.

Hàn Dục đen mặt, giọng run run nói: “Buông tay!”

“Không buông!” Một tiếng rống lại, khóc càng thêm kinh, Khương Vệ bây giờ thật dưng cảm!

“Buông... mịa nó mau buông tay! Tay... cánh tay ta hình như đứt rồi!”

Hàn Dục nói là sự thật, lúc này đâm vào tường dùng sức quá mạnh, xương có cứng nữa cũng không chịu được, hơn nữa Khương Vệ ôm, lại ép cánh tay xuống, con người kiên cường cũng suýt nữa chảy nước mắt. Kế tiếp chính là Khương Vệ luống cuống tay chân đưa Hàn Dục đi bệnh viện.

Khi chụp X-quang, bác sĩ vừa nhìn, liền bảo xương tay cũng bị nứt. Hỏi rõ nguyên nhân xong, bác sĩ thăm tình nói: “Người trẻ tuổi à, luyện võ cũng phải kiềm chế chút, nắm tay đánh vào bao cát thì càng đánh càng mạnh, đánh vào mặt tường sớm muộn cũng bị tổn thương.”

Hàn Dục không lên tiếng, Khương Vệ xấu hổ nhếch miệng cười với bác sĩ. Chờ bác sĩ xử lý, cố định, đổ thạch cao chỗ bị thương của Hàn Dục xong xuôi, hai người liền ra khỏi bệnh viện về nhà.

Bởi vì thạch cao còn chưa khô, Khương Vệ cẩn thận dìu Hàn Dục nửa nằm trên giường, cũng chỉnh lại dây đeo, tận lực nâng cánh tay lên cao, đề phòng máu chảy ngược, tránh cho ngón tay bị sưng tấy.

Sau khi từ bệnh đi ra, cơn giận của Hàn Dục hình như cũng tiêu tan không ít, nhưng vẫn nhắm mắt không phản ứng Khương Vệ.

Nhìn Hàn Dục bởi vì đau đớn, ra một thân mồ hôi. Khương Vệ vào phòng tắm cầm khăn mặt ướt vắt khô ra, ân cần giúp Hàn Dục lau người. Lau xong nửa thân trên, lại cởi quần y lau nửa thân dưới.

Hàn Dục hơi mở mắt, híp híp nhìn Khương Vệ chu đáo giúp mình lau người, hình như đang trầm tư cân nhắc gì đó.

Lúc này khăn mặt tần lau lên trên, chờ khi chuyển qua vị trí quần con, Khương Vệ do dự một chút. Đúng lúc này, Hàn Dục tách rộng hai chân ra, ý tứ chính là ám chỉ Khương Vệ tiếp tục.

Bây giờ Hàn Dục không nói lời nào so với Thượng đế còn sướng hơn, Khương Vệ theo ám chỉ, lập tức cởi quần con cẩn thận lau lau lợi khí luôn khi dễ mình đến nghẹn khóc.

Khi lau xong, Khương Vệ nâng khuôn mặt hơi đỏ lên: “Làm... làm sao bây giờ?”

Hàn Dục vẫn không nói chuyện, thế nhưng vươn cánh tay không bị thương đặt trên cổ Khương Vệ dùng sức ấn xuống một chút.

Khương Vệ cảm thấy máu đã xông thẳng lên đầu, liền dí qua. Nghe Hàn Dục phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, miệng lưỡi di chuyển càng thêm cần mẫn.

Đối với Hàn Dục, cậu luôn có thể làm chuyện mình không thể tưởng tượng nổi. Cậu chưa thích qua người khác, từ tuổi dậy thì ngây thơ, trong mắt mình cũng chỉ có thanh niên kiêu ngạo này. Cậu muốn đuổi kịp y, không cần vượt qua, chỉ cần cùng y kề vai sát cánh là được rồi. Về phần người khác, cho dù có gia sản bạc triệu cũng không bằng một phần vạn người này.

“Hàn Dục, em thích anh...” Bị sắc khó chịu, Khương Vệ ngẩng đầu giống như tuyên thệ nước nỏ nói.

Hàn Dục dùng tay không bị thương ôm chặt Khương Vệ, dùng miệng mình chặn cái miệng thắm ướt của

cậu lại...

Ngày hôm sau, Khương Vệ làm xong bữa sáng, sau khi lại phục vụ Hàn Dục ăn sáng xong, liền lưu luyến đi làm. Hàn Dục thử hươ hươ cánh tay bọc thạch cao, trực tiếp mặc quần áo thường ngày ở nhà rời khỏi cửa.

24. Chương 24

Sau khi bắt xe, y trực tiếp tới trụ sở chính tập đoàn Khang Hoa. Các công ty lớn nổi tiếng bình thường chú ý phô trương, khu vực tốt xấu cũng có thể quảng cáo thân phận xí nghiệp.

Hễ có chút tên tuổi, trụ sở chính đều đều thiết lập tại “CBD”, cũng chính là nơi gọi là khu buôn bán trung tâm thành phố. Một toà nhà văn phòng giống như chuồng bồ câu, có thể chứa đến trên dưới trăm công ty lớn nhỏ.

Nhưng phẩm vị tổng giám đốc Lộ có thể giống những người buôn bán kia sao? Cứ thế ở trong ngõ hẻm cổ kính nơi nội thành mua một căn nhà trệt làm khu làm việc.

Có điều người đã từng tới trụ sở chính Khang Hoa, đều bị sự kết hợp giữa nét cổ kính và hơi thở làm việc buôn bán hiện đại làm cho rung động, giống như cảm giác sau khi bọn họ làm việc với Lộ Mã Lực, toà kiến trúc này và ông chủ đều không như bình thường.

Hàn Dục sau khi hỏi cô nhân viên tiếp khách, an vị trên ghế tràng kỷ bằng gỗ lim bọc gấm nhắm mắt dưỡng thần.

Trên thực tế, hôm qua y cũng một đêm không ngủ, nghe tiếng hít thở kéo dài vui vẻ của vị trong lòng kia, cứ vậy trợn mắt đến bình minh.

Khi giọng nói ngọt ngào của cô gái vang lên bảo Hàn Dục vào văn phòng giám đốc, đã quá ba tiếng. Đòn ra oai phủ đầu này thật quá rõ ràng, Hàn Dục cũng không để bụng, hai tiếng cũng đủ cho y nghỉ ngơi một hồi, sau đó đánh một trận ác liệt.

Đi vào một gian phòng nằm ở chính giữa tiểu viện, hai chân giẫm lên thảm dày, cảm giác thoải mái lập tức theo bàn chân dâng lên cuộn cuộn. Có điều Hàn Dục biết, gian phòng thư thái dễ chịu này thật giống như tấm lưới dẻo dai mà nhện giăng, một khi bạn buông lỏng, kẻ đi săn ẩn trong góc sẽ nắm lấy cơ hội nuốt chửng bạn.

Tại đây, Lộ Mã Lực đang giống như lười nhác ngồi trên xích đu bên cửa sổ, cầm một ổ bánh mì, đem vụn bánh tung vào chậu cá vàng gồm thanh hoa (tiếng Anh là blue and white porcelain) đường kính hai mét.

“Ngại quá đi, để cậu đợi lâu, tiệc xã giao hôm qua xong muộn quá, kết quả vừa mới tới văn phòng liền ngủ

khò, thư ký cũng không dám đánh thức tôi, liền bắt cậu chờ lâu như vậy, thật không có năng lực, bao giờ phải đổi người lanh lợi chút thôi.” Tổng giám đốc Lộ cứ vậy đem tội danh nặng nghìn cân này đổ lên đầu thư ký, còn mình thì thanh thoi làm người vô tội.

Hàn Dục liếc trà vừa uống nửa bình còn toả hơi nóng và một hộp bánh điểm tâm ăn chỉ còn vài miếng trên bàn, chỉ mỉm cười, cũng không vạch trần lời nói dối không có chút thành ý này.

Lộ Mã Lực thấy Hàn Dục không nổi cáu, liền tiếp tục ném vụn bánh lại liếc cánh tay đắp thạch cao của Hàn Dục, hỏi: “Không biết hôm nay cậu tới đây, có việc gì?”

Bộ dạng thân sĩ của vị tổng giám đốc Lộ trước mặt này hình như hề quét là sạch, có điều Hàn Dục cũng không bắt ngờ.

Lộ Mã Lực là ai? Có tiếng là không gặp thỏ không xoè vuốt ưng, Hàn Dục hiện tại chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, cho dù trên thị trường chứng khoán có chút danh tiếng, trong mắt gã ta xem ra cũng chỉ là một thằng hề nhảy nhót đầu cơ tích trữ mà thôi. Hết lần này đến lần khác miếng thịt thơm mình muốn kia bị thằng nhóc này ném trước, trong lòng tổng giám đốc Lộ có thể không tức sao?

Thấy Lộ Mã Lực không có ý mời mình ngồi, Hàn Dục tự mình tìm một cái ghế đối diện với gã rồi ngồi xuống, sau đó nói: “Trước đây, chúng ta chỉ từng gặp mặt một lần trong lần đầu thầu đất đai ở kinh đô, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội ngồi xuống nói chuyện hợp tác với tổng giám đốc Lộ.”

Lộ Mã Lực thật không phúc hậu, “phì” cười một tiếng, bánh mì trong tay thoáng cái bị vứt toàn bộ vào trong chậu cá.

“Hợp tác với tôi? Hợp tác cái gì? Đầu tư cổ phiếu sao? Xin lỗi, tôi có công ty đầu tư độc lập của mình, không cần thuê người khác thay tôi quản lý tiền bạc.”

Hàn Dục mỉm cười nói: “Công ty TNHH truyền – nhận – chia sẻ thông tin Bắc Kinh Tấn Lợi, công ty TNHH đầu tư Bắc Kinh Tấn Lợi, công ty TNHH cung cấp thông tin tài chính Bắc Kinh Tấn Lợi, ba công ty này liên tục trong ba tháng đăng ký thành lập, hơn nữa địa điểm làm việc của ba công ty hoàn toàn giống nhau. Một phòng làm việc nhỏ chỉ có 30 m² ở ngoại ô Bắc Kinh, vốn đăng ký lại lên tới hàng tỷ, ba công ty này cũng nhanh chóng tham gia vào một xí nghiệp sắt thép quốc hữu sắp phá sản, trở thành khổng cổ (nắm trong tay một số lượng cổ phần nhất định, khống chế các nghiệp vụ trong công ty) lớn nhất, lấy địa vị lãnh đạo xí nghiệp này, dứt khoát chuyển quốc hữu thành tư nhân.

Công ty sắt thép này, chẳng qua bởi vì khủng hoảng tài chính Hoa Kỳ ảnh hưởng tới sắt thép xuất khẩu mà khiến cho nguồn tài chính bị đứt đoạn, một khi bơm tiền vào để quay vòng, lợi nhuận sẽ tương đối lớn. Ông tổng ba công ty kia thật đúng là anh tài có đôi mắt tinh tường hơn người...”

Cái ghế cụ già Lộ Mã Lực đang ngồi đã sớm không lắc nữa, gã nhìn chằm chằm Hàn Dục: “Đúng vậy, cơ hội kinh doanh như vậy thật đúng là hiếm thấy, khiến người ta ao ước!”

“Cơ hội kinh doanh? Vậy thật đúng là vừa khéo, trùng hợp ba ngân hàng tín dụng cho công ty sắt thép này vay đồng thời yêu cầu trả nợ trước thời hạn, lại thêm đó là các khoản vay đảm bảo, khiến cho công ty rơi vào nguy cơ nợ nần chồng chất. Thêm đó người phụ trách công ty sắt thép này lại không hề cố kị kéo ba công ty mới xuất hiện đến giải quyết nguy cơ nợ nần, quan trọng nhất là, sau khi nguy cơ được giải quyết, công ty sắt thép này lập tức bị lấy giá cao sang tay cho một công ty sắt thép khác của địa phương để đầu cơ trục lợi, nếu tiếp nhận rồi lại bán ra, lợi nhuận mua đi bán lại, thật là một con số lớn mà ngành sản xuất bình thường khó có thể với tới. Từ trên trời rơi xuống miếng bánh lớn như vậy, lẽ nào Lộ tổng không cảm thấy quá kỳ quặc sao?”

Lộ Mã Lực lại tựa lưng vào ghế, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ tay vịn hỏi: “Vậy nhận xét của Hàn tiên sinh là...”

“Lộ tổng có nhiều năm kinh nghiệm thương trường như vậy, hẳn là đối với loại phương pháp vụng về ngàm thôn tính tài sản quốc hữu này liếc mắt liền thấy ngay đi?”

Lộ Mã Lực nhú mày: “Không biết nội tình, cũng không thể chụp mũ bậy nha! Nếu nói như cậu vậy, phần lớn các loại hình đầu tư thôn tính theo nề nếp cũ, đều bị chụp mũ là vi phạm pháp luật làm loạn kỷ cương, như thế những người làm ăn chúng tôi sao kiếm sống đây?”

Hàn Dục mỉm cười gật đầu: “Đúng nha, loại chuyện này gần đây có chỗ sơ hở mới bị coi là trái pháp luật, nói cách khác chỉ có thể xem như là giải cứu xí nghiệp quốc gia trong cơn nguy nan... Có điều may mà, có chỗ sơ hở, không thì chẳng phải là để những con sâu mọt làm hại đất nước nhơn nhơ ngoài pháp luật sao?”

Lộ Mã Lực tỉnh rụi nói: “Chỗ sơ hở nào?”

“Nửa chỗ vốn ba công ty đầu tư kia rót vào, là tập trung từ nguồn vốn của 11 nhà đầu tư lớn nhỏ tạo thành. Đương nhiên bọn họ chỉ để ý khi chia lãi, sẽ không để ý cụ thể nguồn vốn được sử dụng như thế nào. Thế nhưng làm người đại diện cho bọn họ — tôi, cũng cần phải chú ý cận kề đến hướng chảy của dòng vốn.”

Con mắt Lộ Mã Lực hípmạnh: “Cậu là Rischer (mình chịu, ko hiểu Rischer là cái gì =.=), hình như là dạng dạng như trùm điều khiển phía sau)! Sao...”

“Sao Rischer là một người Trung Quốc được? Xin lỗi, tổng giám đốc Lộ, ngài để tránh khỏi nỗi lo về sau, hao tâm tổn trí thu nạp vốn từ châu Âu, nhưng tất cả là do một người Trung Quốc thay mặt chi phối, các khách hàng ở châu Âu của tôi hết sức tin tưởng tôi, bởi vì mỗi lần tôi đều mang đến cho bọn họ một khoản tiền lãi đáng kể, lần này cũng không ngoại lệ...”

Lộ Mã Lực ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thì sao chứ? Nếu cùng ngồi trên một chiếc thuyền, như vậy ăn thịt chính là lần lượt mọi người đều có phần.”

Hàn Dục lắc lắc ngón tay: “Sai rồi, tổng giám đốc Lộ, những nhà đầu tư chúng ta chỉ để ý đến tiền, thao tác cụ thể không liên quan đến chúng ta, tự ngài cũng ý thức được, mình chơi đã quá lớn, chiến tuyến dài như vậy, ngài lao cũng không ra đâu! Chỉ cần ngài rút tay để tảng đá kia rơi xuống, bị đặt dưới tảng đá diển con khỉ họ Tôn chỉ có một mình ngài.”

Mí mắt Lộ Mã Lực nháy vài cái, khuôn mặt sau khi cạo râu vốn tuấn tú, giờ thoát nhìn lại âm ngoan như vậy.

“Nói điều kiện của cậu đi!”

“Tránh xa Khương Vệ và công ty bọn họ một chút! Nếu không, tôi nhất định sẽ cho tổng giám đốc Lộ ngài một kinh nghiệm suốt đời khó quên.”

Lộ Mã Lực lặn lộn trong thương trường nhiều năm như vậy, hai chữ “thức thời” này cũng hiểu rất thấu đáo. Gã cũng không tốn nước miếng nhiều với Hàn Dục, tự mình đưa Hàn Dục đến cổng sau của công ty, rồi trở về bàn làm việc của mình, sau khi nhắc điện thoại, dùng tiếng Đức thuần thực nói: “Điều tra tường tận Rischer này cho tôi!”

Sau khi đặt điện thoại xuống, gã có hơi tức quá mà cười. Lúc đầu chỉ tưởng rằng trêu đùa một món đồ chơi mới mẻ, không nghĩ tới lại dẫn ra một con đại xà ẩn mình trong vườn sau như vậy. Ông trời đối đãi với Lộ Mã Lực gã vẫn không tệ.

Họ Hàn, ta ngược lại muốn nhìn xem bị tảng đá kia đè là ai đây!

25. Chương 25-1

Hàn Dục đã quen với việc quỹ đạo đời người bị phá vỡ.

Y thích nhất tác phẩm “Ông già và biển cả” của Hemingway, hình ảnh ông lão đánh cá Cuba kia đã để lại ấn tượng sâu sắc cho y, sự dũng cảm của con người đủ để phá vỡ cực hạn của bản thân. Khi gặp đủ loại biến cố, y luôn lặng lẽ tự khuyến khích mình như vậy.

Lúc ở trung học, mẹ từng chơi chứng khoán, y khi đó cảm thấy tò mò, đối với sách nhập môn đơn giản về đầu tư chứng khoán ngược lại chăm chú giở ra đọc một phen, đôi khi còn có thể đánh giá một hai loại cổ phiếu mà mẹ giữ. Mẹ vui mừng xoa đầu y nói y có thiên phú về phương diện này. Có điều khi đó, ngay cả chính y cũng không nghĩ tới mình về sau phải nhờ bản lĩnh này để vượt qua cửa ải khó khăn.

Sau khi cha mẹ cùng lúc qua đời, lưu lại cho y, chỉ có mấy cái áo bông, cổ phiếu bị rớt giá đến không đáng một đồng. Thắng đến khi lên đại học, y lục ra biên bản mua bán ngày trước từ trong túi một cái áo bông mẹ lưu lại, mới bỗng nhiên nhớ tới việc này.

Tài khoản mật mã của mẹ y đều biết, lúc đi phòng giao dịch kiểm tra, mấy cổ phiếu này ấy vậy mà lại xoay mình. Từ đó, Hàn Dục liền bắt đầu lặn lộn lẩn sở trong thị trường chứng khoán.

Về sau càng làm càng thuận lợi, hơn nữa trong công ty của Khương Vệ tiếp xúc nhiều người, Hàn Dục

không những không bởi vì tiến vào công ty mà xao lãng đầu tư quản lý tài sản, ngược lại như hổ thêm cánh, được rất nhiều khách hàng châu Âu tin cậy.

Có điều thay người khác làm chung quy cũng không thể dài được. Lần này Hàn Dục đi Đức, mục đích là chế tạo một bộ “chiến giáp” vô địch, chấm dứt kiếp sống thay mặt người khác.

Thế nhưng mới trước, khi thăng thân bộc lộ thân phận với Lộ Mã Lực, việc này đối với mình đã vô cùng không thuận lợi. Những cái này trong lòng Hàn Dục đều tính đến. Nếu không phải bất đắc dĩ, y cũng sẽ không ra đưa ra hạ sách ấy, đối với dòng chảy ngầm mãnh liệt trong tương lai, khoảnh khắc rảo bước tiến vào cửa chính của Khang Hoa, trong lòng liền có tính toán.

Chỉ là Hàn Dục cũng không sợ những cái này, y là một người đàn ông đang lúc phong hoa, đàn ông có dã tâm, không thể lương kiêu “đọc Tam quốc bí Xuân Thu”. Kế hoạch nhiều năm, tiền đồ rực rỡ đang đợi y thực hiện, đối mặt với kẻ địch mạnh như Lộ Mã Lực, ngược lại càng có thể kích thích ý chí chiến đấu vô tận của y.

Cho dù sau này có bao nhiêu sóng to gió lớn, lại có bao nhiêu bộ răng cá mập sắc nhọn chờ đợi mình, chỉ cần khi chiến đấu, thấy được khuôn mặt tròn ngốc nghếch kia, sẽ có điểm dễ chịu.

Còn chưa lên lầu, đã thấy cửa sổ nhà trọ mở toang. Hẳn là Khương Vệ lo lắng tình trạng vết thương của mình nên về sớm.

Người ngốc chút, nhưng không tệ, Hàn Dục trong lòng ấm áp, nhấc chân đi lên lầu.

Cầm chìa khoá mở cửa, chỉ nghe một chuỗi tiếng “phạch phạch”, một con gà mái đang vỗ cánh bay về phía mình.

“Ngăn lại! Mau ngăn nó lại!” Khương Vệ đeo tạp dề ở phía sau giơ dao phay.

Hàn Dục mặt không chút thay đổi hơi nghiêng người, để con gà mái không biết bị chà đạp bao lâu cứ vậy bay ra ngoài.

Khương Vệ gấp đến mức giậm chân, nhưng nhìn đến tay Hàn Dục đỏ thạch cao, lập tức cảm thấy để người bệnh làm việc yêu cầu kỹ thuật như thế có phần không tốt, lập tức chạy đi. Qua hồi lâu, mới đầu đẩy mồ hôi mang con gà chết đã vật lông về.

“Em nghe thư ký Lý nói, canh gà nuôi thả rất bổ, bán ngoài chợ không đáng tin, liền lái xe đến hộ nhà nông ở ngoại ô chop một con về. Di bán gà nhà bọn họ nói gà này nuôi từ nhỏ, có cảm tình, chỉ bán chứ không giết. Em nghĩ rằng giết gà cũng không có gì, liền bắt một con về, nhưng lúc giết nó, cái cổ cứ động động, cuối cùng không thể xuống tay! Vừa nãy em ra chợ bán thức ăn trả hai mươi tệ, nhờ người giết giùm.”

Cậu đem gà vào bếp, lại khom lưng lấy dép từ tủ giày, cúi người giúp Hàn Dục đổi dép.

“Tay anh bị thương, sao còn chạy ra ngoài?”

Hàn Dục không phản ứng cậu, nhìn lông gà và phân gà rải rác trong phòng khách một chút, miệng đang đóng mở ra, chầm chọc nói: “Em cho rằng gà cũng ngốc giống em, đuổi cổ chờ chết à! Sớm nên dùng tiền giết, lại một mực muốn đem vào nhà khiến cho chướng khí mù mịt.”

Một quyền ngày hôm qua tạm thời khiến dáng vẻ ông chủ của Khương Vệ bị chấn động đến tan thành mây khói, tổng giám đốc Khương làm bộ không nghe thấy, cuống cuống trở lại phòng bếp, bấm hành tỏi chuẩn bị nấu canh gà.

Đang đặt con gà lên thớt ngũ mã phanh thây, đột nhiên phía sau nóng lên, chẳng biết từ lúc nào, Hàn Dục đã dán lên lưng cậu, một tay ôm thắt lưng đầu bếp, dùng miệng từng chút một gặm cái cổ dính đầy mồ hôi của Khương Vệ.

Chỗ đó của Khương Vệ rất mẫn cảm, lập tức cảm thấy tay chân như nhũn ra, hạ dao cũng không có sức nặng.

“Anh làm gì vậy, đừng nháo, em đang làm cơm mà!”

“Ừm... canh có hơi mặn...”

Miệng Hàn Dục không chịu bỏ qua đảo vòng quanh vành tai Khương Vệ, con rắn nhỏ mềm mại chui thẳng vào lỗ tai. Khương Vệ cố gắng điều chỉnh hô hấp, cuối cùng dứt khoát buông dao xuống, xoay người gắt gao ôm lấy Hàn Dục.

Khuôn mặt trước đây chỉ có thể len lén nhìn, còn có cái mũi cao ngất kia, bây giờ đều có thể tùy tâm sở dục hôn môi mút vào, khi miệng lưỡi hai người quấn lấy nhau, Khương Vệ phát ra tiếng nức nở mềm nhũn, khiến cho động tác của Hàn Dục càng lúc càng thô bạo.

Đáng tiếc trợ lý có một tay tàn phế, làm chút chuyện lưu manh phạm pháp cũng không nhanh nhẹn được. Ngày xưa Khương Vệ chỉ cần tình trong như đã mặt ngoài còn e, lại nữa nhắm mắt là có thể hưởng thụ đầy đủ, nhưng bây giờ cũng không thể không trong lúc ý loạn tình mê, tự mình chủ động tháo dây lưng, lại vội vàng giúp trợ lý cởi quần áo, còn phải đích thân chủ động điều chỉnh vị trí hai bên, hơn nữa được kích thích đến tay run run, cả thấy một bộ dạng quỷ hao sắc, cách tổng giám đốc Khương rụt rè thánh thiện xa lắc xa lơ.

Chờ vô cùng sáng khoái nhắm nháp “canh gà” xong, Khương Vệ nằm sấp trên ngực Hàn Dục hơi nhắm mắt lại nghe tim y đập.

Cách lồng ngực, truyền đến tiếng rầu rĩ: “Vừa nãy trường bên Đức gọi tới, có vài việc, tôi phải qua sớm để giải quyết, chiều mai bay.”

Khương Vệ mệt mỏi “ừ” một tiếng, một phút sau mới nhồm mạnh dậy: “Nhanh như vậy?”

Hàn Dục tựa ở đầu giường vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt rõ ràng ủ rũ xuống của Khương Vệ: “Đều ở trái đất thôi mà, tôi chỉ đi trước vài ngày, nhìn em thế này, cứ giống như ngày tận thế sắp đến ý.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng vừa nghĩ đến ngày mai Hàn Dục sẽ ngồi trên máy bay bay tới nước khác, mình như bị xé xuống một tay. Mấy năm qua chưa từng tách ra, cứ như vậy một cánh bay đi, trong lòng sa sút lắm chứ!

Cảm giác sa sút của Khương Vệ dường như rất vừa ý Hàn Dục, cho dù một tay cũng có lực kinh người, ôm chầm lấy người chăn nuôi tâm tình sa sút kia, mỗ mỗ môi, gầy gầy tiểu JJ, lại sau một trận đảo điên, cuối cùng đem Khương Vệ dỗ cho cười nhiều chút.

“Em nghe nói nước Đức rất loạn, ngay cả gái điếm cũng là hợp pháp, anh đến đó có thể hay không... Ai u!” Khương Vệ vẫn nhịn không được nói ra nỗi lo trong lòng.

Không đợi cậu nói xong, khuôn mặt trơn mịn đã bị Hàn Dục hung hăng cắn một cái.

“Tôi như vậy phải tìm gái điếm sao? Cho dù đến Đức không nhịn được, cũng phải kiếm một cô gia đình tử tế mang theo người hầu hạ chứ.”

“Anh dám!” Khương Vệ lập tức trợn mắt, lại bày ra tư thế vừa nãy, cười trên lưng Hàn Dục.

Dương Quá cụt tay nổi lên ác tính húc eo: “Yên tâm, tôi sang bên kia nhất định thành thành thật thật, nhưng mà em phải chụp ảnh cỡ trường gọi cảm một chút, đến lúc đó tôi đặt đầu giường, đối diện với ảnh em luyện ‘ngũ long phàn ngọc trụ.’” (5 con rồng bám vào cột ngọc ~ aka DIY =)))

Khương Vệ bị húc đến điên luôn, đang bò trên người y, bèn nằm sấp xuống ở bên tai Hàn Dục khẽ nói: “Nếu không anh đêm nay ăn no chút, đến Đức cũng đỡ đói...”

Ông chủ cũng đã lên tiếng, làm thuộc hạ liền thống khoái ăn thôi.

Cả một đêm, trong đầu Khương Vệ chỉ có một câu: “Quá nhi, đại điều của người quả là thần diệu á! (Phụt ~~~~)

—

Ngày hôm sau, Khương Vệ dậy sớm, chăm chỉ đóng hai rương hành lý, tay Hàn Dục bị thương, sang Đức bên kia không ai chăm sóc, điều này khiến Khương Vệ rất lo lắng, nhưng cũng không có cách gì.

Tới sân bay, sau khi gửi hành lý, Hàn Dục sắp tiến vào chỗ kiểm tra an ninh. Khương Vệ vành mắt phát nóng, một đôi bên cạnh cũng sắp sửa người yêu biệt ly, cũng ôm nhau thăm thiết, thậm chí còn hôn môi tạm biệt.

Thế nhưng Khương Vệ lại cái gì cũng không dám làm, chỉ có thể vành mắt hồng hồng nhìn người yêu sắp đi xa.

Hàn Dục ngược lại rất thản nhiên ôm chầm Khương Vệ một cái, lực rất lớn nhưng cũng chỉ ngấn ngủ vài giây.

“Tôi đi, hàng ngày sẽ gọi điện cho em.” Nói xong liền đi vào chỗ kiểm tra an ninh.

Khương Vệ lưu luyến nhìn bóng lưng Hàn Dục, mãi cho đến khi không thấy nữa, mới chậm chạp xoay người lại.

Chưa đi được hai bước, đã vừa vịn dụng phải một người.

Khương Vệ cuống quýt nói xin lỗi, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy Lộ Dao vẫn như cũ mặc một bộ váy đen, phổ hợp với khăn quàng cổ vân báo GUCCI kinh điển, kính râm to đùng, lưng đeo túi xách LV đang ưu nhã mỉm cười với mình. Mặc dù sân bay người đến người đi, nhưng khí chất mỹ nhân của Lộ Dao như vậy, vẫn thu hút không ít ánh mắt của người khác.

“Thật khéo nha, Khương Vệ.”

Khéo? Khéo thật. Vừa nhìn đến Lộ Dao, Khương Vệ như được nạp đủ điện lập tức tiến vào trận chiến, cậu mắt sắc phát hiện vé máy bay trong tay Lộ Dao, là cùng một chuyến bay với Hàn Dục, đầu lập tức thoáng cái “ong ong”.

“Cô đây là... cũng muốn đi Đức?”

Lộ Dao nghe được chữ “cũng” không khỏi nhú mày, cười nói: “A, tôi được nghỉ đồng, cho nên định đến Đức du lịch, nghỉ ngơi thoải mái, ai ‘cũng’ đi Đức cơ?”

Khương Vệ mập mờ nói: “A, một người bạn của tôi...” Còn chưa nói hết, đã ảo não nghĩ đến cho dù cậu không nói, có lẽ hai người cũng sẽ đụng nhau trên máy bay. Hơn nữa... vì sao lại mịa nó khéo như vậy chứ?

Không đợi cậu suy nghĩ cẩn thận, Lộ Dao đã tạm biệt cậu, bước nhanh đến chỗ kiểm tra an ninh. Khương Vệ theo phản xạ có điều kiện ngóc ngễch đi theo sát, lập tức bị nhân viên ngăn lại: “Thưa ngài, xin ngài xuất trình vé.”

Khương Vệ gấp đến mức trợn mắt, liều mạng dùng tay chỉ vào Lộ Dao, cố tình muốn nói, phiền ngài giúp

tôi coi chừng cô nàng này, để cô ta đừng quyến rũ người của tôi. Nhưng nói không nên lời, chỉ có thể ghen nghĩ trong lòng.

Ra khỏi sân bay, ngửa đầu, nhìn máy bay bay đi, Khương Vệ hết sức cô đơn nghĩ: “Dương Quá khổ sở chờ đợi Tiểu Long Nữ mười sáu năm, có phải quá mĩa nó hoang đường không? Trong những năm tháng nhàn rỗi, đại hiệp có cùng người khác luyện bĩ dục song phi không đây?”

26. Chương 25-2: Hồi Ưc Dạng Ngoại Truyện “nỗi Lòng Của Chú Cua”

Đây là kỳ nghỉ hè thứ nhất từ khi Khương Vệ lên phổ thông, khoảng thời gian này, phần lớn học sinh chỉ mong chờ nhà trường tổ chức dã ngoại hàng năm, Khương Vệ rất theo phong trào nghĩ đến hạng mục “du lịch tự túc” này tiêu tốn được bao nhiêu ngày hè nóng nực đây.

Từ sau khi bao dưỡng Hàn Dục, Khương Vệ trở nên vô cùng túng quẫn về kinh tế, tự nhiên không thể hoang phí chọn du lịch thắng cảnh quá mức xa xỉ, đối với quảng cáo của công ty du lịch cũng chỉ liếc qua một cái, Khương Vệ cuối cùng gõ nhập một hải cảng nhỏ không mấy tiếng tăm.

Cầm quyển vở mình ghi chặt cứng, Khương Vệ kích động đi tìm Hàn Dục.

Cậu giúp Hàn Dục thuê nơi ở trọ cách mình có 30 phút đi xe. Không có cách nào cả, chính là bởi vì kinh tế eo hẹp, chỉ có thể chọn nơi ở giá rẻ ở khu vực cách xa trung tâm.

Mặc dù nhà lâu cũ nát chút, gian phòng cũng rất nhỏ, chỉ có 30 m². Thế nhưng lại có đồ đạc cần thiết, còn có tủ lạnh và TV hơi cũ. Cảnh vật xung quanh cũng coi như u tĩnh, trị an không tệ, là khu dân cư toàn các cụ nghỉ hưu. Mỗi tháng chỉ cần 300 tệ tiền thuê, Khương Vệ cầm tiền mừng tuổi nhét tận đáy hòm của mình ra trả tiền thuê một năm luôn. Như vậy, Hàn Dục không có nhà để về xem như là có chỗ đặt chân.

Tối trước cửa sắt, Khương Vệ kích động gõ cửa.

Kỳ thật là người đi thuê, cậu đương nhiên có chìa khoá căn nhà. Lúc đó tiểu Khương Vệ còn tưởng tượng hết sức tươi đẹp, nếu như cuối tuần, có thể chạy đến đây trải qua kỳ nghỉ cuối tuần an nhàn, đỡ phải nghe mẹ ở một bên cảm rằm thì tuyệt biết bao.

Thế nhưng khi lần đầu tiên cậu dùng chìa khoá mở cửa, lại phát hiện Hàn Dục đã chẳng nói chẳng rằng tìm thợ khoá, đổi khoá cửa ngoài. Làm hại cậu ở bên ngoài đứng đợi 2 tiếng đồng hồ, mới đợi được đến khi Hàn Dục hết giờ học trên trường trở về.

Là người bỏ tiền, vốn nên lễ trắng khí hùng, vậy mà dưới ánh mắt lạnh băng của Hàn Dục, lập tức xấu hổ kiểm điểm lại chính mình không mời mà tới, cũng bị Hàn Dục cảnh cáo: không có chuyện gì, thì đừng có chạy tới đây làm phiền y học tập.

Nhưng hôm nay không giống, cậu thế nhưng có lý do chính đáng tới tìm Hàn Dục mà.

Sau khi cửa sắt mở ra, quả nhiên không ngoài dự đoán, Hàn Dục đang ở trong phòng học. Thiên chi kiều tử (chỉ đứa con được cha mẹ cưng chiều, làm càn không bị quản thúc) khi trung học cà lơ phất phơ cũng vẫn có thể duy trì thành tích kia dường như không thấy nữa. Trước khi gặp biến, cuộc sống sau giờ học của Hàn Dục rất chi là phong phú, hoạt động nào trong lớp tổ chức cũng đều có bóng dáng y, lại càng hoà mình với các bạn nữ.

Thế nhưng bây giờ, cuộc sống của Hàn Dục dường như chỉ còn lại mỗi việc học tập. Nếu là ngày nghỉ, dưới tình trạng đồ ăn đầy đủ, thậm chí có thể chân không ra khỏi cửa ở lì trong phòng cả tuần. Ánh sáng rực rỡ trên người cậu bé trước kia đã dần dần bị một loại khí chất âm trầm thay thế.

Điều này khiến cho Khương Vệ chậm chạp từ tận đáy lòng cũng dần cảm thấy bất an.

Ra ngoài chơi đùa sẽ tốt hơn đi! Tâm tư bé con suy cho cùng vẫn đơn giản như vậy, Khương Vệ sau khi kê thuốc liền chuẩn bị bắt đầu thực hiện.

Thế nhưng chính là tuyến đường dày công chuẩn bị như vậy, còn ghi chi chút những món đặc sản và nhà nghỉ có giá cả vừa phải, lại bị Hàn Dục ngay cả nhìn cũng không nhìn vút sang một bên.

“Nếu người quá nhàn, thì tìm người khác đi du lịch là được rồi, đừng phiền tới ta, ta còn phải ôn bài!”

Khương Vệ oan ức nhất quyển vở bị ném sang một bên lên, vẫn chưa từ bỏ ý định tiến đến bên cạnh Hàn Dục: “Chuyến du lịch này rất ngắn, chỉ ba ngày thôi, tiếng tăm chỗ đó tuy không lớn, nhưng phong cảnh rất đẹp. Mặc dù đã tới mùa phong hải (mùa động vật biển sinh sản), thế nhưng ta nhớ món ăn ở đây lại có hải sản tươi ngon nhất...”

Có lẽ là không chịu nổi Khương Vệ nhõng nhẽo bám cứng, tận lực cầu xin một ngày, Hàn Dục cuối cùng không kiên nhẫn đáp ứng.

Như phụng thánh chỉ, Khương Vệ lập tức thu xếp hành lý, gạt mẹ mình lấy 600 tệ, lại cầm thêm 400 tệ nữa từ cái kho nhỏ của mình, tổng cộng một nghìn tệ, cùng Hàn Dục bắt đầu chuyến du lịch độc lập đầu tiên trong đời.

Dọc đường đi, đối lập với Khương Vệ tung tăng, Hàn Dục lại có vẻ chán ngán, trên tàu hoả cũng chỉ cầm sách tiếng Anh đọc không ngừng.

Thế nhưng sau khi đến nhà trọ, Hàn Dục lại thay đổi sắc mặt.

“Vì sao lại là phòng giường lớn?” Trùng mắt nhìn giường đôi bên trong, Hàn Dục mặt lạnh như băng hỏi.

“Bây giờ là mùa du lịch, những phòng tiêu chuẩn giá phù hợp đều chật cứng. Có điều phòng giường lớn này có giá đặc biệt rẻ nha, cũng không đắt hơn với phòng tiêu chuẩn là mấy.” Khương Vệ bắt đầu đặc ý khoe khoang mình tính toán khôn khéo.

Hàn Dục dùng mũi hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Thông tin trên quảng cáo cũng là thật, sau khi sắp xếp hành lý, Khương Vệ kéo Hàn Dục đi tìm một làng chài ở lân cận, trong các món ăn vặt của làng quả nhiên có bán đại phi giải (1 loại cua biển) còn ôm trứng.

Bởi vì là lén đánh bắt, giá đại phi giải so với giá bình thường đắt gấp hai lần. Khương Vệ đi đi lại lại vòng quanh sọt cá vài vòng, cuối cùng khế cần mua hai con, đem con cua lớn nâng trong tay, nhìn cái càng to của nó bị dây chun trói lại đang quơ quơ, thoả mãn thưởng thức một hồi, liền chuẩn bị dẫn ông chủ hấp lên ăn.

“Hừ...” Lúc này Hàn Dục bên cạnh lại lạnh lùng hừ một tiếng.

“Sao vậy? Ta chọn con cua không béo sao?”

“Không, người gần đây chọn kỹ quá, toàn chọn những con không có sức phản kháng để ăn...” Lời này nghe thế nào cũng không giống như lời khen, Khương Vệ cũng nghe không hiểu ý tứ của y, bèn nghi hoặc hỏi: “Con cua này quá yếu?”

“Hiện tại là kỳ phong hải, nói cách khác là thời kỳ những sinh vật biển này sinh sản, chúng đều đẻ trứng vào mùa này, biết đâu nó ở đây sinh đẻ một vụ, sinh ra ngàn vạn quả trứng, thế nhưng bây giờ chúng nó vì sự tham lam của loài người, bị đánh bắt trái pháp luật, sẽ không còn cơ hội sinh sôi nảy nở nữa. Khỏe mạnh nữa thì có ích gì chứ? Chỉ không bị chọn trước tiên, sau đó bị các người ăn vào bụng thôi!”

Lần này Khương Vệ cảm thấy mình nghe hiểu. Cậu lập tức thả con cua trong tay xuống, nói với ông chủ: “Ông chủ giúp cháu chọn một con đực một con cái đi.” Ông chủ rất nhanh chọn giúp cậu hai con lớn.

Khương Vệ dùng túi lưới xách hai con cua đang liềm mạng giãy giụa lên, lại kéo tay Hàn Dục nói: “Đi!”

Hàn Dục nghi hoặc không hiểu, tưởng rằng cậu mua cua chuẩn bị về nhà trọ mới ăn. Kết quả Khương Vệ lại kéo y tới bờ biển.

Sau khi mở túi lưới và dây chun, Khương Vệ ném hai con cua về biển khơi.

Hàn Dục ở một bên nhứ mày nhìn, cuối cùng nhịn không được muốn banh đầu Khương Vệ ra: “Đầu người bị nước vào à?”

Đây mịa nó là bờ biển, tên này coi đây là ao sen phóng sinh chắc?

“Không phải mi nói rồi sao? Ta thả một đực một cái, hai chúng nó lại sinh con, vậy tương đương với cứu lại sinh mạng hơn một nghìn con của còn gì!”

Hàn Dục tức đến xì khói: “Một mình ngươi làm vậy có ích gì? Hôm nay ngươi thả, nói không chừng một hồi nữa chúng nó lại bị bắt...”

Khương Vệ lắc lắc đầu: “Đều đã bị bắt một lần, hẳn là sẽ thông minh hơn chút đi? Hơn nữa nghe mi nói như vậy, ta cảm thấy những con của này thật đáng thương, còn nuốt trôi được sao? Thả hết chúng ta cảm thấy dễ chịu hơn... A!”

Khương Vệ đang cảm thán, đột nhiên giống như bị điện giật lùi lên. Hoá ra vừa nãy có mấy cơn sóng đánh về, trong đó một con của được Khương Vệ phóng sinh lại bị vỗ trở về. Một chân Khương Vệ giẫm lên người nó, con của bò ngang, cũng không nhận ra ân nhân, đi lên gờ cảng, quắp đến mức Khương Vệ gào khóc.

Nhìn Khương Vệ còm nhom không kéo được con của đang treo lơ lửng trên chân, một chân nhảy lò cò trong nước, Hàn Dục vẫn u sầu nghiêm mặt cuối cùng nhịn không được cười lớn.

Chờ khi Hàn Dục kéo con của xuống, chân Khương Vệ đã bị quắp đến rách da, chạm vào tí nước biển, liền xót đến kêu cha gọi mẹ, hai mắt đỏ hồng, một bộ dạng đáng thương.

Hàn Dục nhìn cậu đau đến không đi được, liền ôm ngang cậu, đặt trên đá ngầm cách xa bờ biển một chút, sau đó lấy chai nước khoáng mang theo rửa cái chân bị thương cho cậu.

“Đừng tưởng rằng ngươi có lòng tốt ban ơn, người khác sẽ cho ngươi hồi báo ngang bằng. Đến lúc bị cản ngược lại, ngươi chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo thôi!” Hàn Dục một câu hai ý châm biếm.

Khương Vệ suy cho cùng vẫn chậm chạp: “Không sao cả, cái cảng hỏng của nó quắp không chết ta được, hơn nữa mi xem, con của được ta cứu, có bao nhiêu sức sống á!”

Hàn Dục nghe xong liếc cái xem thường, quyết định không nói với tên gốc nữa. Lúc này, Khương Vệ nhìn về phía Hàn Dục, nhỏ giọng nói: “Nếu nó quắp ta, mi có thể cười một cái, ta đây hy vọng nó quắp nhiều thêm hai cái... Ta đã một thời gian dài, không thấy mi cười...”

Nghe được, Hàn Dục mới giật mình phát giác bản thân vẫn mang theo ý cười, liền thu lại.

“Hàn Dục, ta cảm thấy mi rất giống con của kia... A, không phải nói mi ngang, mặc dù mi đánh người rất đau... Ta chính là cảm thấy chỉ cần mi có cơ hội thích hợp, cũng sẽ giống con của kia, có cuộc sống thật tốt. Nhưng mi hiện tại đem chính mình chui vào trong túi, ta cũng không biết làm thế nào mới có thể giúp mi chui ra, chỉ hy vọng mi vui vẻ chút... Dù sao ta cũng không hy vọng cấp dưới sau này của mình có chứng u uất... Ai u!”

Hàn Dục cảm thấy mình thật sự nghe không nổi lời nói vớ vẩn của Khương Vệ, dùng cái chai không gõ nhẹ

lên đầu ngan ngốc một cái.

“Ta đói bụng! Người để cơm tối của chúng ta chạy rồi, lát nữa lấy gì ăn hả?” Lần này, Hàn Dục giống như vô tình diu Khương Vệ đi lại bất tiện, vẫn không hề buông ra.

Ánh tà chiều chiếu ngoài khơi, đem bóng hai người kéo rất dài. Con cua kia hướng về bóng lưng hai người quơ quơ cái càng, giống như đang tạm biệt.

Ai nói cua không biết cảm ơn? Chỉ là cảm giác sợ hãi bị thương tổn, khiến nó quên mất làm sao chào hỏi thân mật với người, sau khi gắng sức nắm chặt, cho dù là y, có thể cũng phải thật lâu mới hiểu được tâm tình ngay lúc đó...

Đại phi giải nè:

27. Chương 26

Khương Vệ thất hồn lạc phách rời khỏi sân bay, tâm loạn đến độ không muốn lái xe, ngồi trên ghế lái ngây người, sau đó lại lấy di động ra, buồn bực gọi cho Hàn Dục, nhưng người đang trên máy bay mà, điện thoại đương nhiên đã sớm tắt.

Trái lo phải nghĩ ngược lại ra biện pháp, mặc dù không thể đi du học, nhưng cậu có thể giống như Lộ Dao đi du lịch Đức mà!

Ít nhất tận mắt thấy mọi thứ sinh hoạt ăn uống của Hàn Dục ổn thoả, lòng mình cũng có thể thả lỏng. Chăm sóc một người một khi đã thành thói quen, từ bỏ nó cũng phải làm tuần tự. Trong lòng có biện pháp lập tức cảm thấy an tâm không ít, đầu Khương Vệ không nhảy bén lăm, nhưng may mà ý chí kiên định, có được chủ ý, liền khẳng khái trăm năm cũng không dao động.

Mở danh bạ ra, lật lật vài cái, tên “Lữ Phong Bình” đập vào tầm mắt.

Lần trước bạn học gặp gỡ, rất nhiều bạn cũ phân tán nhiều năm có thể gặp lại, lúc còn trẻ và bây giờ tương phản quá lớn làm hại nhiều bạn học không nói lời nào cũng không dám nhận thức, kỳ thật trở nên lạ nhất thì có mỗi mình Lữ Phong Bình.

Lúc học trung học thì hàng hiệu đầy người, kiểu tóc theo mốt, tốt xấu cũng là thành viên trong bang hội “cửu long nhất phượng” nổi tiếng, trong mắt nữ sinh không mê đảo một đồng, thì nửa đồng cũng không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ nhìn lại, vóc người rộng như ván cửa, bụng thịt dày dày, nào còn có nửa điểm hình ảnh phong lưu phóng khoáng?

Nhìn chăm chăm mặt Lữ Phong Bình, khi thấy lỗ chân lông do hormone giống đực trưởng thành thúc cho to ra, mơ hồ có thể cảm giác được mỡ cũng sắp phun mạnh ra.

Đừng nhìn ngoại hình bị huỷ thành như vậy, sự nghiệp của anh đầu heo cũng phát triển lắm đó, mặc dù cha có công ty xuất nhập khẩu, thế nhưng hẳn tự mình gây dựng sự nghiệp mở một công ty du lịch quốc tế, thường dẫn cấp dưới là một đám nữ hướng dẫn viên thiên kiều bách mị đi du sơn ngoạn thủy đó. Trên bàn rượu khi tụ họp, nghe xong vài đoạn “quy tắc ngầm” ướt át tột cùng của hắn, phần lớn bạn học nam đều bày tỏ sự hâm mộ với các mức độ khác nhau, khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Bây giờ Khương Vệ nghĩ đi tìm Lữ Phong Bình nhờ giúp làm hộ chiếu.

Không hổ là bạn học cũ, nhận được điện thoại của Khương Vệ liền đáp ứng, cũng bảo Khương Vệ hai ngày nữa tới đưa chứng minh thư, hộ khẩu gốc và các loại giấy chứng nhận liên quan.

Hàn Dục từ khi lên máy bay, liền chưa từng liên lạc với Khương Vệ, bất kể ấn phẩm thế nào, điện thoại đầu bên kia luôn là nói đối phương đã tắt máy.

Mặc dù biết chuyến bay Hàn Dục ngồi đi qua Bắc Kinh chuyển trạm rồi an toàn đến Berlin, nhưng chậm chạp không liên lạc với mình khẳng định là có điều ngoài ý muốn xảy ra. Ốc tưởng tượng của Khương Vệ không đủ phong phú, hết lần này đến lần khác đều là tai nạn, không có gì mới, lần qua lần lại hai buổi tối không ngủ ngon, trong mộng vài lần tỉnh lại, cầm di động đặt ở mép chăn, rồi lại cô đơn vút nó về.

Sáng sớm hôm nay, di động đột nhiên kêu vang, Khương Vệ đang rửa mặt nhanh chóng chạy ra, hưng phấn cầm di động nhìn, hoá ra là Lữ Phong Bình gọi tới.

“Alô, bạn cũ, có vài bản khai cần cậu ký một chút, tiện thì lát qua luôn đi?”

Cửa của Lữ Phong Bình khá nhiều, ngay cả toàn bộ hộ chiếu visa bình thường phải mất một tháng, giờ cơ bản đã xong. Khương Vệ hận không thể bắn một phát bay đến Đức, cho nên nhận được điện thoại của Lữ Phong Bình không dám chần chừ, lập tức lái xe tới văn phòng Lữ Phong Bình.

Vừa vào công ty du lịch của bọn họ, chỉ thấy mỹ như như mây, đều vây quanh tổng giám đốc Lữ bụng phê, toàn bộ là một “cửu phượng nhất long”.

Lữ Phong Bình vừa uống cà phê vừa lên mạng. Thấy Khương Vệ vào, lập tức vui vẻ gọi cậu qua.

“Khương Vệ, qua đây ngồi, cha tớ có người quen ở lãnh sự quán Đức, chúng tớ biến phức tạp thành đơn giản, đảm bảo cậu 10 ngày sau đến lấy visa, có điều lát nữa chuẩn bị xong, buổi trưa cậu phải lưu lại ăn cơm đó!”

Đối với thịnh tình của Lữ Phong Bình, Khương Vệ cười gật đầu.

Giữa bạn học chỉ có điểm tốt ấy, bàn bạc chuyện gì so với bạn bè đều vui vẻ hơn, tựa như mình làm không xong, liền bị bạn học coi thường. Cúc cung tận tụy như vậy, so với nói là vì tình nghĩa bạn học, chẳng bằng nói là khoe khoang, dùng sự thật chứng minh một chút huy hoàng của bản thân.

Chính lúc đến bên cạnh Lữ Phong Bình, Khương Vệ trong lúc vô tình nhìn lướt qua máy vi tính Apple trước mặt hắn, vừa nhìn, cả người giống như bị điểm huyết cứng đờ tại đó.

Chỉ thấy trên màn hình máy vi tính là ảnh một đôi nam nữ ôm nhau. Trên con phố tràn đầy vẻ nước ngoài, đôi nam nữ phương Đông này, so với những người nước ngoài kia lại rực rỡ chói mắt như vậy, thật sự là trai tài gái sắc, khiến người ta nhìn thẩn thức không thôi.

Lữ Phong Bình thấy Khương Vệ ngây người, lập tức cười nói: “Nhận ra không? Hai người này? Khụ! Lộ Dao và Hàn Dục đó!”

Khương Vệ đương nhiên nhận ra, chỉ là mặt cậu càng lúc càng tái: “Ảnh này chụp lúc nào?”

“Tớ thấy, hẳn là ngày hôm qua đi? Đây là blog bạn học của Lộ Dao mới đăng lên chinaren (một dạng facebook của các bạn Tung Cửa). Tớ giúp cô nàng làm visa du lịch, hai ngày trước mới đi, xem cảnh hẳn là đang ở Pháp... Nhìn này, thấy tháp Eiffel phía sau không? Mịa nó, Lộ Dao hoá hoa này cuối cùng vẫn bị họ Hàn kia lừa tới tay! Lúc trước vì nàng ông đây còn đánh hắn một trận, lần nọ đánh hắn, cậu còn nhớ rõ không?”

Môi Khương Vệ giật giật, cậu rất muốn nói: lần đó không phải rõ ràng nói muốn trút giận cho tôi sao? Cậu càng muốn nói: mi thú lắm! Lộ Dao tính cái thá gì chứ! Hàn Dục là của ta!

Nhưng những lời này cũng chỉ cứng ở trong họng, nôn không ra cũng nuốt không vào.

28. Chương 27

Về nhà, Khương Vệ mở máy tính, vào blog bạn học kia, nhìn tám ảnh gai mắt lập tức lại buồn bực tắt phụt máy.

Cậu không nghĩ ra hai người rõ ràng đi Đức vì sao lại cùng xuất hiện ở Paris, lại càng không nghĩ ra Hàn Dục sao lại tùy ý Lộ Dao ôm mình chụp ảnh, Hàn Dục chậm chạp không liên lạc với mình là bởi vì đang cùng một chỗ với Lộ Dao sao?

Buồn bực lẩn lẩn trên gối, lại liếc thấy album đầu giường, tiện tay mở ra, đập vào mắt chính là ảnh chụp kỳ nghỉ hè phổ thông năm nhất cùng Hàn Dục đi biển chơi.

Mình mặc quần đùi đang ngồi trên bờ cát vui vẻ ôm tay Hàn Dục cùng nhau chụp ảnh. Mình da mịn thịt

nộn cùng Hàn Dục hơi ngăm đen hình thành sự đối lập rõ nét. Bản thân trên bức ảnh cười đến giống như bánh mì siêu lớn của Nga, lộ ra một hàm răng trắng sáng; ngược lại Hàn Dục, vẻ mặt hung dữ, hai người để cùng một chỗ rất giống phim hoạt hình — “Không đầu óc và Không cao hứng”(1).

Còn nhớ lần đó khi thuê phòng, chính là phòng giường lớn, tới buổi tối lúc đi ngủ, Hàn Dục hung dữ đến mức khiến mình phải ngủ trên sàn nhà. Nhà trọ cạnh biển, gian phòng quá ẩm thấp, sàn nhà cũng phủ một lớp hơi nước. Nhìn mình áo giấy dép lê không biết làm thế nào đứng trên sàn, Hàn Dục suy nghĩ một chút, mới không tình nguyện để mình ngủ trên giường, thế nhưng cũng cảnh cáo, bảo mình cách xa y một chút.

Vì vậy tối hôm đó, cậu dùng chăn bọc chặt lấy mình, thành thành thật thật lui sang mép giường ngủ một đêm. Bây giờ nghĩ lại, cuối cùng hậu tri hậu giác hiểu ra phản ứng của Hàn Dục lúc đó, e rằng khi đó y đã rõ ý nghĩ xấu xa của mình, cũng e sợ mình không dám gần đi.

Trái lại y chụp ảnh chung với Lộ Dao, nụ cười nho nhã như vậy, có một loại thoải mái mãn nguyện phát ra từ đáy lòng.

Kỳ thực cho tới nay Hàn Dục dường như đối với mình đều bắt giả ngôn từ (ý chỉ không đón ý hòa theo người khác, không chau chuốt từ ngữ, cũng không giấu diếm gì cả, thái độ thẳng thắn). Lên trung học thì kiêu ngạo, với ai cũng là bộ dáng Thiên vương lão tử. Sau đó, trải qua nhiều chuyện hơn, người cũng thu liễm không ít, nhưng lúc ở với mình mà không có ai, vẫn là bộ dạng oán hận chọc ghẹo kia.

Trước kia không cảm thấy hai người ở chung như vậy có gì không đúng, nhưng đối lập rành rành, cái này không thể không khiến Khương Vệ buồn từ tận đáy lòng. Hàn Dục vẫn thích con gái, đây là chuyện thật trăm phần trăm. Cho dù sau này y chủ động mây mưa với mình, cũng không loại trừ khả năng báo ân.

Tính tính vài lần như vậy, báo cũng sắp hết rồi, sau đó hết nợ cả người nhẹ nhàng khoan khoái, cầm hành lý ôm người yêu chân chính, cuối cùng có thể rời xa quê hương.

Đang lúc suy nghĩ miên man buồn rầu, di động mình đột nhiên vang lên, Khương Vệ hít hít nước mũi, nhìn một dãy số xa lạ, liền ấn nhận sau đó giọng khàn khàn hỏi: “Alô, xin chào.”

“Sao vậy? Đang ngủ à? A, đúng rồi, bây giờ bên kia hẳn là giữa trưa, ăn trưa xong rồi?” Trong điện thoại truyền tới giọng nói quen thuộc không gì sánh được, giọng điệu thoải mái kia giống như hai người cũng không có xa cách.

“Hàn... Hàn Dục, là anh sao?” Khương Vệ nhất thời có chút không dám xác nhận.

“Sao vậy, cái này nghe không nhận ra tôi sao!” Trong lời nói của Hàn Dục mơ hồ lộ ra mất hứng.

Khương Vệ không trả lời, cậu đang cầm điện thoại, không biết nên nói gì.

Điện thoại trông mong rất nhiều ngày, nếu sáng nay nhận được, nhất định sẽ vụng về cuống quýt giải thích

lý do, cho đến tận khi trong lời nói của Hàn Dục một lần nữa tràn ngập ý cười, rồi sẽ lớn tiếng tuýt hừng trách móc Hàn Dục vì sao giờ mới nhớ tới gọi điện, không đến khi Hàn Dục đỡ mình vài câu thì không được.

Giữa một mảnh tĩnh lặng, ánh mắt cậu hướng tới trên album, hai khuôn mặt lộ vẻ trẻ con, nổi bật giữa trời biển xanh một màu, cho dù biểu cảm có khác xa, nhưng tay lại gắt gao đan cùng một chỗ, giống như hai người chưa từng có ngăn cách và khoảng cách gì.

Nhận thấy sự khác thường của Khương Vệ, giọng điệu Hàn Dục ngược lại hoà hoãn xuống: “Sao thế? Giận? Di động của tôi sau khi xuống máy bay mới phát hiện không đăng ký quốc tế, đến lúc tìm được một khách sạn ở lại, việc cũng vô cùng nhiều, mỗi lần muốn gọi điện cho em, tính toán thời gian, bên kia đã là đêm khuya. Hôm nay thật vất vả tính chuẩn thời gian, nếu em không nói lời nào, tôi sẽ cúp máy à nha?”

Khương Vệ cuối cùng mở miệng: “Anh... hiện giờ ở đâu?”

Bên kia đáp: “Ồ khách sạn thôi, hai ngày nữa tìm được chỗ ở sẽ dọn ra. Đây là số di động hiện giờ của tôi. Em có chuyện gì có thể gọi đến số này.”

Ngón tay Khương Vệ vô thức nắm lấy ra giường, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói: “Ồ sân bay em thấy Lộ Dao...”

“Ừ... Trên máy bay tôi cũng gặp cô ấy... Đúng rồi, hai ngày nay Lộ Mã Lực không tới tìm em chứ?” Hàn Dục rõ ràng tránh nặng tìm nhẹ.

“Không có, lát nữa em phải đến công ty họp, bị muộn rồi, họp xong sẽ gọi cho anh sau.” Nói xong liền vội vàng cúp máy. Nếu nói thêm gì nữa, nhất định sẽ nhịn không được vạch trần lời nói dối của Hàn Dục, loại tình cảnh này nghĩ chút liền khiến người quần bách không thôi.

Nói đến cùng, Khương Vệ sợ hãi, sợ Hàn Dục thừa nhận, sau đó có thể ‘*tương vong vu giang hồ*’ (vứt bỏ sự truy cầu đối với tình cảm nào đó vô cùng chấp nhất). Nơi Hàn Dục hướng về kia, trong biệt thự xa hoa trên đỉnh núi hẳn là có một nữ chủ nhân mới tính là gia đình trọn vẹn đi?

Khương Vệ mặc dù trì hoãn, nhưng chung quy cũng từng nghe mẹ Khương tán gẫu chút việc nhà của các bà lớn. Mẹ thường sau khi bình xong, sẽ tổng kết một câu: nếu chồng có nhân tình, trực tiếp vạch trần là rất không có đầu óc!

Cha mình nhiều năm như vậy quần quanh mẹ – gốc hoa già này, không phải không có nguyên nhân. Ngoại trừ cha dùng tiền nhỏ giọt, không nở bao tình nhân ra, việc mẹ Khương quần chồng cũng chiếm nguyên do rất lớn.

Tinh túy bên trong mặc dù chưa lĩnh hội qua, nhưng chuyện hôm nay đổ xuống đầu mình, cũng bắt chước y chang mà theo phản xạ lựa chọn né tránh.

Thế nhưng tiểu Khương suy cho cùng cũng không đủ già dặn, nhẹn cơ tức kia đến mức lực phủ ngũ tạng mình giống như bốc cháy, kể tiếp nên làm thế nào, hoàn toàn không có trình tự.

Cậu lại gọi cho Lữ Phong Bình, nhấn mạnh visa của mình phải Schengen (hiệp định Schengen cho phép đi lại giữa các quốc gia trong EU), như vậy phần lớn các quốc gia châu Âu đều có thể đi. Om sòm trong điện thoại chưa đủ hả giận, cậu muốn bắt ngờ xuất hiện trước mặt Hàn Dục, bắt gian cũng phải bắt đôi, tưởng rằng ngủ mấy đêm là có thể tính báo ân sao? Người là mình ngậm đắng nuốt cay đường ra, cô ả Lộ Dao muốn ăn sẵn, không có cửa đâu!

Có lẽ hai ngày này, bởi vì điện thoại gọi cho Lữ Phong Bình quá thường xuyên, anh Phong Bình muốn tình cảm hai người tiến thêm một bước. Buổi tối, nhận được điện thoại của hắn, gọi mình ra cùng mấy người bạn uống rượu. Khương Vệ không muốn gặp người khác cho lắm, nhưng không thể không nể mặt từ chối bạn cũ, liền xốc lại tinh thần lái xe đến buổi tiệc xã giao một chút.

Chỗ tụ họp là một nhà hàng kiểu Tây. Cơ bản không có phòng riêng, đều là dùng bình phong ngăn thành một gian yên tĩnh, ngọn đèn mờ ảo, khăn trải bàn và bộ đồ ăn cao cấp tôn nhau lên tạo nên sự thú vị, là nơi rất thích hợp để tán tỉnh. Đương nhiên, giá cả ở đây khiến người lú lười, so với thức ăn ngon càng có thể kích thích hormone nữ, đàn ông xấu nữa, động tác móc ra thẻ hội viên vàng cũng đặc biệt tiêu sái.

Có điều nếu một đám bạn bè đến đây uống rượu, thì có chút sát phong cảnh. Làm bạn với tiếng nhạc saxophon du dương lại là tiếng phạt rượu “tiểu mật phong”, thấy thế nào cũng không hoà hợp.

Chờ sau khi những người liên quan ngồi xuống, Khương Vệ cuối cùng cân nhắc. Bàn này là bốn người, ngoại trừ cậu là Lữ Phong Bình ra, còn có bạn gái hiện tại của Lữ Phong Bình cùng một cô em họ của Lữ Phong Bình.

Đây chính là xem mắt chính tông á, mặc dù em họ Lữ Phong Bình xem như là người đẹp, nhưng mỗi khi Lữ Phong Bình cố ý vô tình đem trọng tâm câu chuyện dẫn về phía hai người bọn họ, thì Khương Vệ vẫn cảm thấy khó chịu.

Lúc vào toilet, Khương Vệ gọi cho trợ lý của mình một cú, bảo anh ta năm phút sau gọi cho cậu, nói công ty có văn kiện khẩn chờ cậu xử lý, như vậy mình có thể không bất lịch sự mà tạm biệt bạn cũ.

Khi cúp điện thoại xong, từ gian bên cạnh trong toilet đi ra một người, mỉm cười nói: “Khương Vệ, không nghĩ tới cậu cũng biết xài mách đó?”

Khương Vệ khẩn trương run run, ngẩng đầu vừa nhìn, Lộ Mã Lực đang cười dài nhìn cậu.

(1) “Không đầu óc và Không cao hứng” là bộ phim hoạt hình được sản xuất năm 1962. Câu chuyện kể về hai người con trai, một người là “không đầu óc”, một người là “không cao hứng”. “Không đầu óc” làm việc luôn qua loa sơ ý, không mất cái này thì lại quên cái kia, chung quy luôn gây ra chút nhầm lẫn. “Không cao hứng” thì lại không được tự nhiên, bạn muốn cậu ấy đi đằng đông, thì cậu ấy lại đi đằng tây. Người khác khuyên hai cậu bé này bỏ tính xấu đi, nhưng bọn họ đều không cho là đúng, để giúp bọn họ sửa khuyết điểm, tạm thời biến hai người họ thành người lớn.

29. Chương 28

Dễ thấy mảnh nhỏ mình vất óc nghĩ ra đều bị gã ta nghe được. Khương Vệ xấu hổ cười, bỏ điện thoại xuống đi đến bồn tiểu tiện đang định đi tiểu, đột nhiên nhớ tới vị bên cạnh là cái loại người gì, khoá quần vừa kéo ra đã giật “soạt” lại.

Động tác nhỏ ấy nào thoát được mắt tổng giám đốc Lộ? Mắt thấy Khương Vệ muốn đi ra, gã bước nhanh qua nắm lấy tay Khương Vệ kéo lại: “Sao vậy? Ngay cả một câu cũng không nói với tôi?”

Hiệu quả cách âm của WC thật rất tốt, nếu vạn nhất thật có người đùa giỡn lưu manh, trinh tiết kia thật có chút khó đảm bảo.

Trong mắt Mã Lực mặc dù tràn đầy ý cười, thế nhưng Khương Vệ chung quy cảm thấy trong ánh mắt tươi đẹp kia của gã cất giấu dao găm, có thể rạch da người đến máu chảy đầm đìa mà móc ra vật gì đó. Người có loại ánh mắt như vậy, cho dù cạo sạch ria mép, khí chất thô phỉ trong xương vẫn không biến mất.

Khương Vệ sợ gã.

“Thế... thế này thật khéo nha, tôi phải đi ra ngoài, bạn tôi còn đang chờ tôi...”

“Bạn nào vậy? Cần cậu lên thông đồng với trợ lý nói dối để rút lui?”

Điều bộ Lộ Mã Lực quá mức hùng hổ dọa người, Khương Vệ rốt cục cúi gập nói: “Người là công an chắc? Việc gì ta phải trả lời người!”

Khương Vệ khi ra ngoài vừa mới tắm qua, dựa vào gần, mùi thơm thoang thoảng của sữa tắm toả ra từ phần cổ xông thẳng vào mũi Lộ Mã Lực. Gã phát hiện thanh niên có khuôn mặt tròn này, hương vị trên người cũng dụ người như vậy, tản ra sự sạch sẽ, mê hoặc người phải làm chút gì đó.

Kỳ thật từ lúc bọn Khương Vệ vào cửa, mình tới chỗ này ăn cơm cũng đã xuyên qua cửa phòng liếc thấy cậu ta. Ý tứ của tổ hợp hai nam hai nữ ghép đôi toả ra đến sâu sắc, mà Khương Vệ giống như chuột bị mèo dồn đến góc tường, một bộ dạng quần bách khôn tả. Khi Khương Vệ đứng lên, mình liền đi trước một bước tới toilet.

Hiện tại ôm lấy chuột con thơm ngát vào lòng, Lộ Mã Lực không khỏi tăng thêm độ mạnh cánh tay. Cái này cũng không trách được gã không tuân thủ chữ tín, thức ăn chủ động dâng tới cửa, nếu không ăn thì quá không phù hợp với quy tắc sống của Lộ Mã Lực gã.

Người quen tùy ý cuồng vọng, đối với thiên thời địa lợi cũng không quá kén chọn, “nhân hoà” mới là việc lớn hàng đầu. Nghĩ như vậy, vươn tay khoá cửa toilet lại, rồi gắt gao giữ lấy gáy Khương Vệ, dùng miệng

gã che kín. Họ Lộ này dám có gan hạ miệng, mắt thấy gã lại giở trò cũ, Khương Vệ cũng bắt chước y chang há miệng cắn xuống.

Không còn râu, đương nhiên là cắn xuống mấy miếng thịt rồi, xem họ Lộ kia còn dám quen thói thế nữa không!

Đáng tiếc chút mảnh nhỏ này của tổng giám đốc Khương sớm đã bị người nhìn thấu, không đợi rằng dùng sức, phía dưới đã bị người hung hăng nắm rồi thành thạo nhéo một cái, Khương Vệ nhất thời sắc, suýt nữa khàn cả tiếng. Lộ Mã Lực thừa dịp chui vào, hôn càng lúc càng mãnh liệt.

Khương Vệ phía dưới đau đến đổ mồ hôi lạnh, tuyệt vọng muốn khóc. Đột nhiên, di động vang lên, Khương Vệ bỗng nghĩ đến là trợ lý gọi tới, ngay khi một tay Lộ Mã Lực vói vào quần con mình, Khương Vệ giật một tay ra lấy điện thoại ấn nhận, không đợi trợ lý nói ra lời kịch đã sắp sẵn, cậu liền hô trước: “Tôi ở trong toilet nhà hàng Aegean Sea, mau báo cảnh sát giúp tôi!”

Lộ Mã Lực lập tức đoạt lấy di động của cậu đập máy. Khương Vệ đẩy mạnh gã ta ra, liều mạng nhổ nước bọt, đáng tiếc mùi đầy miệng làm thế nào cũng không hết.

Lộ Mã Lực cho dù càn quấy thế nào đi nữa, nói đến cùng cũng là một thương gia có máu mặt. Cậu cũng không trông cậy trợ lý có thể phản ứng kịp thời báo cho cảnh sát, nhưng làm lạnh tâm trí bị họ Lộ kia mê hoặc vẫn thừa sức.

Lộ Mã Lực mặc dù dừng tay, nhưng con dao trong mắt lại sắc bén thêm, phảng phất sau một khắc là có thể rách bụng cậu ra, sau đó ngẫu nhiên ăn.

“Lộ Mã Lực, ngươi đừng có quá đáng! Nếu không đừng trách ta không nể mặt, cùng ngươi cá... cá chết lưới rách!”

Mã Lực thẳng người sửa lại áo mình, nhã nhặn lịch sự đem điện thoại di động trả lại cho Khương Vệ, mỉm cười nói: “Chỉ là đùa chút thôi, tổng giám đốc Khương hơi quá hẹp hòi đi? Có điều... cư nhiên còn có người muốn giới thiệu bạn gái cho cậu, bọn họ mất mù sao? Báu vật như cậu nên nằm dưới thân nam nhân!”

Nói xong, Lộ Mã Lực giống như không để trong lòng bước ra ngoài.

Khương Vệ hơi bị từ “báu vật” bữa bữa này khiến cho chán ghét, lại mạnh mẽ nhổ một ngụm lớn trên mặt đất.

Đúng lúc này, di động trong tay Khương Vệ lại vang lên, có lẽ là trợ lý vừa nãy nghe xong câu không đầu không đuôi kia thấy lo lắng, liền gọi lại.

Khương Vệ vẫn nắm tay mở cửa toilet, xoay người đi ra ngoài. Tuy rằng họ Lộ thật ghê tởm, nhưng những chuyện tồi tệ dính tới gã cũng không nên nói ra, đừng nói nháo ra thì cả nhà mất mặt theo mình, kế hoạch

hợp tác giữa hai công ty khẳng định sẽ đặt dấu chấm hết.

Kết quả này, cậu gánh không nổi, sợ rằng Lộ Mã Lực cũng dựa vào điểm ấy mới không hề sợ hãi. Nghĩ thế, chỉ có thể mạnh mẽ giả vờ nói trong điện thoại: “Alô, tôi vừa nãy nói giỡn với bạn bè thôi, anh đừng tưởng là thật nha, mà việc kia 3 phút sau anh lại gọi cho tôi một cú, vẫn là bảo tôi...”

“Tôi đã báo cảnh sát rồi!” Bên kia truyền đến tiếng nói giận dữ.

Khương Vệ hoàn toàn ngây người, giọng nói này căn bản không phải của trợ lý, mà là giọng nói quen thuộc của Hàn Dục.

Hiển nhiên vừa nãy gọi điện tới là Hàn Dục, cậu không đầu không đuôi lúc nãy, hơn nữa sự sợ hãi trong giọng nói của Khương Vệ, khiến Hàn Dục dù cách xa trùng dương, tâm cũng thất lại, dứt khoát, lập tức gọi điện cho một người bạn làm ở cục cảnh sát.

Báo nguy xong, Hàn Dục lại gọi cho Khương Vệ, không nghĩ tới Khương Vệ vậy mà lại nói: “Đùa anh thôi”, đây quả thực muốn chọc Hàn Dục nổ tung mà.

“Bởi vì mấy ngày nay tôi không gọi cho em, nên làm cái loại trò lừa bịp này? Khương Vệ em cũng quá không hiểu chuyện rồi đây! Em có biết vừa nãy tôi nhận được điện thoại, trong lòng thế nào không!”

Chợt nghe đến giọng nói quen thuộc, sợ hãi trong phòng vệ sinh lúc trước thoáng cái liền dâng lên, cũng không áp chế được nữa, Khương Vệ khóc “oa” một tiếng.

Quen thân nhiều năm như vậy, ông chủ nhỏ Khương này là cái dạng gì, Hàn Dục có thể không biết sao? Mấy trò quá mức gian xảo, Khương Vệ đại não không có mấy nếp nhăn không thể nghĩ ra được.

Hàn Dục tỉnh táo lại chợt hiểu được, Khương Vệ vừa nãy là thật sự gặp chuyện.

“Đừng khóc, vừa nãy làm sao vậy?”

“Làm sao chứ? Chính là anh trai Lộ Dao —— Lộ Mã Lực!”

Hai anh em này không phải thứ tốt gì, mịa nó đàn ông trên toàn thế giới chết sạch rồi sao? Toàn bám lấy mình và Hàn Dục.

“... Gã ta làm cái gì? Em kể lại đầu đuôi ngọn ngành cho tôi nghe.”

Đáng tiếc không đợi Khương Vệ kể khổ, Lữ Phong Bình bên kia đã đợi không được, đi qua tìm.

“Ông trời ơi, còn tưởng rằng phải vào toilet vớt cậu lên chứ! Cậu chậm quá đấy!”

Khương Vệ vội vàng hơi xoay người, lau lau mắt, hạ giọng nói: “Bây giờ thật không có việc gì, em cùng Lữ Phong Bình đi ăn thôi, lát nữa về nhà, gọi cho anh sau.”

“Không được, em đưa điện thoại cho Lữ Phong Bình, tôi nói với hắn vài câu!”

Khương Vệ từ trước tới nay đều không lay chuyển được Hàn Dục, đành phải đưa điện thoại cho Lữ Phong Bình. Mặc dù biết Hàn Dục nói chuyện có chừng mực, nhưng vẫn hồi hộp lắng qua nghe.

Chỉ nghe Lữ Phong Bình ưỡn bụng, tùy tiện cười nói: “Hàn Dục à, cậu ở Pháp chơi vui chứ?... Tôi làm sao biết được hả? Trông thấy ảnh cậu cùng Lộ Dao thôi, thằng oắt cậu ra tay nhanh thật, ha ha ha... Có điều ông chủ cậu cũng không kém nha, điểm phúc cũng hạng nhất đấy, là như thế này, tôi có một cô em họ, ấy đó phải nói là xinh xắn, đặc biệt xứng đôi với Khương Vệ, hai người vừa nãy trên bàn cơm trò chuyện rất nhiệt tình đó! Ha ha ha ha...”

Khương Vệ cứng người, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cái miệng rộng của Lữ Phong Bình, trong bụng nghĩ: ai mịa nó đưa kim đây, để khâu bít cái thứ này lại!

30. Chương 29

Sau khi Lữ Phong Bình giống như còn chưa nói chán chấm dứt cuộc điện thoại, Khương Vệ rũ vai nhận lại điện thoại, chỉ nói câu: “Xin lỗi, tôi có việc gấp đi trước, thật ngại quá, hôm khác mời lại cậu sau.”

Nói xong cũng bất chấp lễ phép, chật vật rời khỏi nhà hàng.

Lúc lái xe, Khương Vệ thỉnh thoảng lại nhìn di động, mà Hàn Dục lại không gọi qua. Chắc chắn y cũng không biết nên giải thích với mình nguyên nhân cùng Lộ Dao xuất hiện ở Paris đi?

Đây là một đêm rối loạn, không có việc gì trong lòng bàn tay mình cả, Khương Vệ trầm nghĩ mau mau về nhà, chui vào ổ chăn, về phần chuyện tình sau đó, toàn bộ để mai rồi tính.

Thế nhưng về đến nhà, ngã vào giường lại thế nào cũng không ngủ được, Hàn Dục kiên quyết không gọi cho mình là việc bình thường, mỗi lần đều là mình chịu không nổi đi gọi trước, đây đã trở thành lệ thường.

Thế nhưng lần này không quá giống, rõ ràng là Hàn Dục lừa gạt trước, y sao không biết xấu hổ còn tỏ ra mình đúng như thế?

Khương Vệ chưa từng yêu, lúc này cũng không có cách nào tìm người trao đổi, chỉ có thể một mình âm ứ,

nghĩ trước nghĩ sau, vẫn cầm điện thoại lên.

Thế nhưng khi lại gọi qua, di động Hàn Dục đã trong tình trạng tắt máy.

Khương Vệ mơ hồ có chút ngộ ra, lòng buồn bã hình như chỉ có mình cậu.

Tình yêu cũng tựa như thị trường chứng khoán, không phải cứ đầu tư thì sẽ có lãi, đầu tư quá lớn, tám chín phần là nhẵn túi.

Xem ra mình không thích hợp chơi cổ phiếu rồi, trong tay rõ ràng là cổ phiếu rớt giá thảm hại, lại còn liều mạng mua vào, không thua đến mức nghèo rớt mồng tơi thì không chịu bỏ.

Lăn qua lăn lại như vậy tới rạng sáng, Khương Vệ mới mơ hồ một nhòai khép hai mắt lại.

Công ty không đến cũng được, dù sao người quyết định cuối cùng cũng chưa bao giờ là mình, làm việc siêng năng cũng không xoá được sự thật mình là một tên bất tài, chẳng bằng dứt khoát để mình nghỉ đi.

Mặc dù nghĩ như vậy, giấc ngủ lại vô cùng khó khăn, giống như một mình cậu ở giữa đồng hoang bát ngát, cuối cùng tìm được một cái điện thoại cũ nát khôn tả, đó là kiểu điện thoại bỏ tiền ngày xưa, mình móc tiền xu ra nhưng thế nào cũng không nhét vào được ống tiền chật hẹp kia, sau đó cậu không ngừng cứng ngắc, tuyệt vọng lặp đi lặp lại động tác nhét tiền lên, nhét tiền vào, mãi đến khi cánh tay mỏi nhừ, cuối cùng nhịn không được tủi thân ghen ngào khóc.

Đúng lúc này, bản thân được ôm vào một cái ôm ấm áp, giống như có người nói thầm bên tai mình, xoa xoa...

Cảm giác đau nhức giảm đi không ít, trong mũi tràn đầy mùi hương vô cùng quen thuộc, Khương Vệ lật người cuối cùng nặng nề thiếp đi.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua rèm cửa chiếu tới đầu giường, Khương Vệ lười biếng giật giật thân mình, đột nhiên cảm thấy hình như có cái gì đó ấm áp đang ở bên người mình.

Gắng gượng xốc mí mắt lên, liếc nhanh một cái, trong đầu không chuẩn bị, giống như con chuột bị thả vào nước sôi, lùi người lại kêu lên.

Dù là ai ngủ một đêm ngủ ra một người sống, đều kinh hãi cả.

Chỉ thấy vị đem đầu vùi vào gối kia, vẻ mặt tức giận vì bị làm tỉnh giấc đầu lên.

“Kêu cái quỷ gì! Là tôi!”

Khương Vệ nhìn chăm chăm, bất ngờ lại là Hàn Dục vốn nên ở cách nghìn dặm. Cậu kinh nghi bất định chỉ vào Hàn Dục: “Anh... anh sao lại về?”

Hàn Dục lật người lại, khoé mắt đuôi mày đều lộ ra chút mệt mỏi, thậm chí cằm luôn sạch sẽ cũng phủ đầy một tầng râu đen.

Y vươn tay về phía Khương Vệ: “Qua đây, để tôi ôm một cái.”

Nghe được mệnh lệnh của Hàn Dục, Khương Vệ theo thói quen nghiêng qua, mãi đến khi Hàn Dục gắt gao ôm lấy cậu, Khương Vệ mới khẳng định mình không nằm mơ.

“Tôi ngồi máy bay hơn chín tiếng, vừa đến chỗ em khép mắt một cái, em liền tỉnh dậy, em nói em giày vò hay không giày vò người đây.”

Thảo nào di động tắt máy, hẳn là đang ở trên máy bay đây. Tuy rằng biết tiền riêng của Hàn Dục so với chính cậu – một cậu ấm con nhà giàu còn nhiều hơn, nhưng hành động ngồi máy bay như ngồi taxi cũng có phần hơi quá.

Hàn Dục nhìn đồng hồ chút, vọt người dậy: “Tôi mua chính là vé khứ hồi, ba giờ sau phải đến sân bay. Chúng ta tranh thủ thời gian, em trước tiên nói với tôi lời em nói trong điện thoại kia là xảy ra chuyện gì?”

“Chính là tình cờ khi đi ăn gặp Lộ Mã Lực, Lộ Mã Lực gã ta...”

“Gã chiếm được tiện nghi gì không?” Hàn Dục hỏi thẳng, hai quả đấm gắt gao nắm chặt.

“Không, không có, vừa vặn anh gọi...”

“Vậy là tốt rồi” Hàn Dục dường như không muốn nói nhiều chuyện Lộ Mã Lực, trực tiếp đi vào trọng tâm câu chuyện, “Em họ Lữ Phong Bình thì là chuyện gì?”

Kinh hỉ khi vừa mở mắt bỗng thấy Hàn Dục, đã bị những lời tra hỏi liên tiếp của y làm nhật đi không ít.

“Anh dựa vào cái gì hỏi em? Em gái Lộ Mã Lực kia thì là chuyện gì?” Oán khí nghẹn rất lâu, cuối cùng có thể xả ra với đúng người.

31. Chương 30

Bị Khương Vệ hỏi ngược lại, Hàn Vệ ngừng một lát, sầm mặt hỏi: “Lữ Phong Bình nhìn thấy ở đâu?”

Khương Vệ đem chuyện chứng kiến ảnh chụp trên blog của bạn học kể từ đầu tới đuôi. Hàn Dục cau mày, hơi hừ lạnh.

“Em không tin tôi?”

Người rõ ràng phải ở Đức lại xuất hiện ở dưới tháp Eiffel tại Paris, ôm gái đẹp thế mà lại lẻ thẳng khí hùng nói, em không tin tôi.

Cái khí thế này quả mịa nó chấn động!

Khương Vệ méo miệng, giống như dê dữ vồ sói, vung hai nắm đấm nhào qua, không đầu không đuôi đánh Hàn Dục. Đáng tiếc không đánh được mấy cái đã bị Hàn Dục dễ dàng đặt trên giường, tay không dùng được thì dùng chân đá, góc độ không chuẩn đá không tới, liền lấy ngón chân cào cào, cậu muốn cho Hàn Dục biết, mình không phải dễ bắt nạt!

Hàn Dục nhìn thân thể thanh niên phía dưới tròng mắt, mặt đỏ bừng, má phồng lên, không để ý ngủ đến tóc tai bù xù, khoé mắt còn có mấy hạt gỉ mắt, vẫn như cụ có vẻ sạch sẽ ngon miệng. Vì vậy cũng không nhin nữa đem cơ thể nặng nề đè lên thanh niên không ngừng giãy giụa.

“Trước để tôi chính miệng nói, không phải cái gì cũng không nói cho em!”

Nghe nghe, mịa nó đây là lời người nói sao? Khương Vệ nộ hoả công tâm, há cái miệng đầy răng nhọn cắn một ngụm vào cằm Hàn Dục, sức mạnh kia giống như rùa đối.

Hàn Dục bị cắn đến kêu lên “Ai nha”!

“Ai... ai nha, em... em nhả ra cho tôi!” Khương Vệ cắn càng thêm dùng sức, nước dãi chảy trên khuôn mặt tròn của Hàn Dục.

Cuối cùng Hàn Dục không kêu nữa, thò tay vặn lỏng tai Khương Vệ, ông chủ đánh đá lúc này đau đến nhả ra.

“Em xem điểm tiến bộ của em đấy!” Hàn Dục xoa cằm dính đầy nước của mình, lại dùng sức nhéo mặt Khương Vệ một cái.

“Ta không tiến bộ... ta thấy bức ảnh kia rất khó chịu!” Vành mắt Khương Vệ dần ẩm ướt.

Thấy Khương Vệ co người lại trên giường, nghẹn ngào khóc không thành tiếng. Hàn Dục không xoa mặt mình nữa, thanh âm cũng ôn hoà rất nhiều: “Tôi ở trên máy bay đến trạm trung chuyển Bắc Kinh thì gặp Lộ Dao, nhận được tin nhắn của một khách hàng, bảo tôi lập tức đi Paris xử lý một chuyện nan giải, Lộ Dao vừa vặn có thể giúp được nhiều, cho nên liền làm phiền bảo cô ấy đi Paris với tôi một chuyến, tôi rất áy náy, mới mời cô ấy ăn bữa cơm, khi đi ngang qua tháp, liền chụp bức ảnh, đơn giản vậy thôi.”

Dăm ba câu liền giải thích rõ ràng, nhưng một chuỗi chuyện đơn giản như vậy xâu lại với nhau bao giờ cũng lộ ra điều không đơn giản.

“Sao lại khéo như vậy... Lộ Dao với anh... Lộ Dao với anh...” Lời đến miệng lại không thành câu, mơ hồ lo lắng những điều trong lời mình nói ra, biến thành sự thật.

Hàn Dục vì mình một đêm từ Paris bay về, trong lòng Khương Vệ cũng có chút cảm động. Nhưng những ngọt ngào kia vẫn không đủ để che giấu bất an tận sâu trong lòng.

Nâng tay nhéo khuôn mặt ươn ướt của Khương Vệ, Hàn Dục ôn nhu nói: “Tôi chỉ thích đứa ngốc thôi, phụ nữ quá thông minh tôi không cần.”

Chóp mũi cao thẳng của Hàn Dục được ánh nắng chiếu làm nổi lên một tầng tia sáng, thấy thế nào cũng vô cùng anh tuấn, lời nói chua xót, giống như bị ánh mặt trời làm dịu đi, lên men thành hương vị ngọt ngào.

Mặt Khương Vệ thoáng cái đỏ bừng: “Em... em mới không thích anh ý... không đúng, anh mới là đứa ngốc ấy!”

Bên kia Hàn Dục đã cười ngả xuống giường, đột nhiên nghiêm túc nói: “Em họ Lữ Phong Bình là sao?”

Thời gian như thoi đưa, thoáng cái đã qua hai tiếng đồng hồ.

Tra hỏi xong sự kiện “các cô em”, sau khi chứng minh Khương Vệ không có tà tâm cũng không có gan làm, Hàn Dục tỏ ý rời khỏi Tổ quốc lâu như vậy, có chút đói.

Bèn đề lên ông chủ mình, bổ sung thêm hương vị quê nhà.

Ông chủ mấy đêm nay chưa từng nghỉ ngơi tốt, đến cuối cùng liền hơi lỏng có thừa mà lực không đủ, nhưng vừa nghĩ đến người ta phong trần mệt mỏi trở về gấp, lại càng cảm thấy có lỗi với Hàn Dục.

“Chúng ta nghỉ chút đi, em... em mấy ngày nữa sẽ xong visa du lịch, đến lúc đó đi gặp anh... chúng ta lại...”

Hàn Dục đem Khương Vệ nửa ắn ở đầu giường, nghe được lời ấy lập tức dừng động tác, thở hắt ra nói: “Cái gì?”

“Qua vài ngày, em có thể ra nước ngoài...”

Chỉ là Hàn Dục nghe xong lời này, lại không vui mừng như điên giống Khương Vệ nghĩ, trái lại mang theo một tia lo nghĩ. Y tiện tay xé tờ giấy ở đầu giường, giúp Khương Vệ lau chấy lỏng dính dính trên người.

“Hộ chiếu lúc nào xong?”

“Lữ Phong Bình giúp em làm, hẳn là hai ngày nữa. Sao vậy? Em đi không tiện ư? Có phải Lộ Dao...”

Hàn Dục nhin không được vung tay lên: “Liên quan gì đến cô ta! Chỉ là... tôi hy vọng em có thể đi chậm vài ngày, giúp tôi làm một chuyện?”

Khương Vệ không chút do dự nói: “Được!”

Hàn Dục nghe xong trong lòng ấm áp, cúi đầu mút bộ ngực đầm mồ hôi của Khương Vệ một chút: “Ngay cả hỏi cũng không hỏi đã nói được. Ngộ nhỡ tôi bảo em giết người em cũng đi sao?”

Khương Vệ chớp chớp đôi mắt tròn xoe của mình nói: “Anh sẽ không.”

Bởi vì phải đuổi kịp máy bay, hai người ôm nhau nói chuyện một chút, rồi Hàn Dục phải đứng dậy mặc quần áo cho kịp máy bay.

Trước khi đi vẫn như cũ ân cần bảo Khương Vệ ngoan ngoãn, đừng có thấy người ta sắp đặt xem mắt trá hình vẫn ngốc nghếch đi đến. Có điều trong lòng Khương Vệ có hơi kỳ quái, lúc trước phản ứng của Hàn Dục đối với Lộ Mã Lực rất mạnh, lần này y lại một chữ cũng không nhắc tới. Giống như chuyện ngoài ý muốn trong toilet kia chỉ quá lắm là việc nhỏ không đáng kể.

Việc này khiến Khương Vệ thầm thở phào, bằng không những hành động xấu xa bỉ ổi trong toilet kia của Lộ Mã Lực, cậu còn không biết nên nói với Hàn Dục thế nào.

Hàn Dục không để cậu theo mình đến sân bay, chỉ bảo Khương Vệ chờ điện thoại của mình, khi cần thiết sẽ gọi điện bảo cậu làm như thế nào.

Khương Vệ mặc kệ, tốt xấu trên đường đi sân bay cũng có thể ở cùng một khoảng thời gian mà!

Hàn Dục cau mày bảo cậu nhanh đi làm đi. Cũng nói cho dù là công ty nhà mình cũng không thể quá lười biếng, có vô số ánh mắt đang âm thầm nhìn, đánh giá người kế thừa công ty tương lai đấy. Uy quyền của người cầm lái không phải một sớm một chiều là lập nên. Đối với bản thân dễ dãi, sao lãnh đạo được người khác?

Khương Vệ gật đầu, bắt đầu rửa mặt định bụng đi làm, khí thế đê mê lúc trước rơi xuống ngàn trượng, tự tin lại tăng vọt lên. Hàn Dục làm việc cho tới giờ đều đúng cả, rất ít lời, lại lập tức khiến mình có phương hướng tiến lên.

Cậu là một người theo thuyết vô thần, cho nên không cần Thượng Đế hay Bồ Tát chỉ điểm sai lầm, Hàn Dục so với mấy vị thần tiên cao cao tại thượng kia lại càng gần gũi hơn, thanh niên có cái mũi cao thẳng

này chính là tín ngưỡng của cậu.

Sau khi Hàn Dục cất bước, Khương Vệ lái xe tới công ty, vừa tới cổng công ty, liền thấy cha mình đang dẫn thư ký tài xế vội vàng đi ra.

Khương Vệ vô tội ngẩng đầu, trong lòng đang rất không vững dạ, để ông bố tóm được thể này còn sống sao? Lập tức rút cổ chờ cha quả măng.

Không nghĩ tới lão Khương chỉ hướng cậu vung tay, lớn tiếng nói: “Mau! Mày đi theo cha tới bệnh viện, Lộ Mã Lực đã xảy ra chuyện.”

32. Chương 31

Lên xe, Khương Vệ mới từ trong lời lão Khương hiểu ra nguyên nhân.

Lộ Mã Lực ở trong bãi đỗ xe ngầm của trụ sở của mình bị người đâm ba nhát, may mà lúc lớn tiếng hô hoán thì bảo vệ bãi đỗ xe nghe thấy, mới tránh được một kiếp.

Tuy rằng không có hảo cảm gì với Lộ Mã Lực, thế nhưng nghĩ đến mình vừa nãy ở nhà hàng gặp phải Lộ Mã Lực, sau đó gã ta đụng chuyện khủng khiếp như vậy, quả thực làm người ta thổn thức một phen.

Tới bệnh viện, bởi vì lão Khương cũng không phải người thân, chỉ có thể đi lại trong hành lang chờ.

Chủ tịch Khương ngược lại không quá để ý có thể gặp Lộ Mã Lực hay không, cụ chỉ quan tâm hai chuyện: một là Lộ Mã Lực đã chết chưa? Dù sao đây cũng là chuyện liên quan tới việc hợp tác chợ bán buôn. Hai là mình trước tiên chạy tới bệnh viện, nếu sau này Lộ Mã Lực không chết xuất viện, nhớ tới cảnh tượng cảm động này cũng có thể kéo gần cảm tình giữa hai bên.

Gầy gầy bần tính như vậy, lão Khương tóm con trai chạy tới chỗ một đám họ hàng bạn bè nhà họ Lộ đang đứng chờ trên hành lang, sau khi đảm bảo mỗi người đều có chút ấn tượng với cậu, liền kiên nhẫn chờ kết quả.

Người có ảnh hưởng chính là không giống với bình thường, không đến một chỗ trong hành lang đã đầy kín người. Có quen có lạ, mỗi người đều giống như mẹ ruột bị đâm, mặt lộ vẻ lo lắng.

Chủ tịch Khương vừa nhìn, lúc này sợ rằng người ta cũng chẳng nhận ra, chuyện thù hoa dật gấm cũng không có ý nghĩa gì, liền để con trai ở lại chờ tin, còn mình mở đường về phủ, cùng vợ ăn cơm chiều.

Khương Vệ một mình buồn chán ngồi trên ghế trong góc, nghĩ nghĩ hiện tại Hàn Dục hẳn đã lên máy bay.

Một lần không làm tốt, phần eo mơ hồ đau đau. Hàn Dục bình thường là đáng vẻ thanh cao, thể nhưng trên giường lại giống như ác thú, mỗi lần đều đem mình lặn qua lặn lại đến suýt tỉnh tẩn nhân vong, mặc dù oán giận như vậy, nhưng tưởng tượng đến chi tiết mặt đỏ tim đập vừa nãy, vẫn không nhịn được ý cười nơi khoé miệng.

Nơi đó bần như vậy, y cũng có thể hạ đầu lưỡi xuống! Thật không biết xấu hổ... Sau này muốn để y lộng như vậy... chẳng biết lần sau phải đợi đến khi nào...

Nghĩ nghĩ, càn quấy lúc trước quá tiêu hao thể lực. Không đến một chốc, đã ở trong hành lang âm ỉ, ngủ.

Mơ mơ màng màng, nghe được có tiếng đuổi người trong hành lang, vừa mở mắt ra nhìn, thì ra là y tá ngại người hỏi thăm đông quá, quấy nhiễu trật tự bệnh viện, bắt đầu dọn dẹp mấy người không phận sự đang đứng đợi này.

Như vậy thật đúng ý Khương Vệ, cậu lập tức đứng dậy, chuẩn bị về nhà ngủ bù.

Chưa đi được hai bước, có người ở phía sau gọi mình. Nhìn lại, là một chàng trai xa lạ.

“Tổng giám đốc Khương xin dừng bước, tôi là thư kí của tổng giám đốc Lộ, tổng giám đốc Lộ mời ngài vào phòng bệnh một chuyến.” Có lẽ sợ bị người ta nghe được, vị này tận lực đè thấp thanh âm nói.

Vốn tưởng rằng trong phòng chăm sóc đặc biệt phải là một bầu không khí ngưng trọng. Nhưng không đợi cậu vào phòng, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói sang sảng của Lộ Mã Lực.

Chỉ thấy người vốn nên bị đâm đến máu chảy thành sông, mười phần khoẻ mạnh tựa ở đầu giường, ra lệnh cho mấy thuộc hạ đang cầm bút ghi chép.

Trông thấy Khương Vệ đi vào, chỉ mỉm cười, xoay người tiếp tục nghe một người cấp dưới mặc âu phục báo cáo.

“Tổng giám đốc Lộ, người tập kích ngài đã bị bắt, cảnh sát căn cứ vào lời khai ban đầu của hắn, kết luận là có người phía sau sai khiến, hình như cùng một người tên Hàn Dục có quan hệ...”

Khương Vệ nghe thế, cơn buồn ngủ lập tức bay biến, mở to hai mắt hét lớn: “Anh nói vậy!”

Lộ Mã Lực xoay người lại, như cười như không nói: “Tổng giám đốc Khương, đây là kết quả thẩm vấn của cảnh sát, ngài nếu có gì dị nghị, có thể đến cục cảnh sát nói rõ, không nên nổi giận lung tung với thuộc hạ của tôi chứ!”

Khi nói chuyện, áo gã khoác trên người hơi mở ra, khuôn ngực rắn chắc bỗng được bọc kín bởi băng gạc trắng, có vài dòng tơ máu thấm ra.

Nhìn dáng vẻ Lộ Mã Lực mặc dù tràn đầy tinh lực, nhưng trận tập kích lúc trước kia quả thật rất nguy hiểm, đáng sợ.

Chính là đối mặt với dã thú hung tàn, nếu không thể một kích lấy mạng, thì nghênh đón bạn chính là cú phản công điên cuồng.

Lộ Mã Lực dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay, dù bạn vẫn ung dung nhìn Khương Vệ.

33. Chương 32

Nếu nói vừa mới bắt đầu, Khương Vệ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, lúc này nhìn ánh mắt Lộ Mã Lực, cậu đã hoàn toàn hiểu, không cần biết ai đâm Lộ Mã Lực, vị này chính là quyết tâm muốn đổ tội lên đầu Hàn Dục.

Máy bay Hàn Dục ngồi đã cất cánh, cho dù cảnh sát muốn triệu đến cũng là ngoài tầm tay. Thế nhưng nếu thật sự bị dính vào vụ án cố ý đả thương người này, không chỉ phá hủy cơ hội du học y trăm cay nghìn đắng đổi lấy, mà kiếp sống tư vấn chứng khoán cũng tuyên bố kết thúc, danh dự của người làm những việc liên quan đến tài chính cũng giống như con gái chưa gả đi, không thể làm dơ bẩn, không ai yên tâm đem tiền giao vào tay một tội phạm có đào tạo.

Khi cảnh sát Trung Quốc và cảnh sát Đức chưa liên lạc, mình hẳn có thể thay Hàn Dục làm chút gì chứ.

“Tổng giám đốc Lộ, Hàn Dục sẽ không làm như vậy, y không có lý do gì...” Lời còn chưa dứt, tổng giám đốc Lộ đã vung tay cắt lời câu, chờ những người khác rút khỏi phòng, chỉ còn lại hai người bọn họ, Lộ Mã Lực mới chậm rì rì nói: “Không có lý do? Vì tình thuê sát thủ, cái lý do này có đủ trọng lượng hay không?”

“Người... người đừng nói càn!”

Lý do này quả thực đủ trọng lượng, vừa hợp tình hợp lý, lại tràn ngập tính chất tin hot. Khương Vệ thậm chí có thể tưởng tượng đến sau khi cảnh sát công bố kết quả, những ánh mắt xem thường, và lời đồn đại giống như nước lũ đủ để nhấn chìm toàn bộ sự yên ả hiện tại.

Lộ Mã Lực cũng biết mình đã đập trúng mệnh môn của Khương Vệ, cũng không tranh cãi nhiều với Khương Vệ làm gì, chỉ dùng ánh mắt mèo nhìn con chuột nắm trong tay mình, thương hại nhìn Khương Vệ.

“Vậy anh định làm gì?”

Lộ Mã Lực tựa trên giường lười biếng vẫy vẫy tay: “Cậu qua đây nói chuyện, cách xa như vậy có phần tốn sức quá.”

Khương Vệ lại đi lên vài bước, tới trước giường, nhũn nhặn nói: “Tổng giám đốc Lộ, thật không thể là Hàn Dục làm, hơn nữa Hàn Dục cũng là bạn học của Lộ Dao...”

Tay cậu bị Lộ Mã Lực kéo lại: “Trong mắt cậu tôi là một kẻ xấu đi?”

Có lẽ do bị thương, lực tay không quá lớn, chỉ cần hơi dùng sức là có thể giãy ra. Nhưng hiện tại mình đang cầu người ta, lời nói ra hoàn toàn khép nép.

“Cũng không phải xấu... chính là anh có đôi khi luôn thích dùng ngôn ngữ cơ thể nói chuyện với người khác...” Bên này Khương Vệ đang cẩn thận từng li đắn đo dùng từ, Lộ Mã Lực lại bị cậu đùa nỡ nự cười.

“Tôi thì thích nói chuyện với cậu như vậy. Khương Vệ, cậu phải hiểu rằng, mặc dù cậu không thích tôi, nhưng tôi theo đuổi cậu là quyền tự do của tôi, Hàn Dục y tự mình không có bản lĩnh, nghĩ ra trò bĩ ỉ như vậy để đối phó tôi, y chính là kẻ điên, cậu có hiểu hay không? Trong chuyện này cái đàn ông ham muốn vốn chính là mọi người đều vui vẻ, cậu có thể cùng y sống tốt cả đời sao? Cậu là con một đi? Nếu chuyện này hở ra ngoài, cha mẹ cậu không bị cậu làm tức chết? Anh là người từng trải, cậu sớm muộn cũng có ngày phải kết hôn sinh con, đó là điều cậu phải làm, không thích cũng không trốn được. Thế nhưng có một đoạn tình cảm quá trốn như thế này, đó là thuốc cao vút cũng không vút được, ngộ nhờ y dùng sức mạnh đối với cha mẹ...”

“Đủ rồi!” Lần này Khương Vệ dùng sức hất tay Lộ Mã Lực.

“Chuyện của ta cùng y không cần người quản, Hàn Dục không phải là người như thế! Cảnh sát thích nói thế nào thì nói thế ấy, sớm muộn chân tướng cũng sẽ rõ ràng! Mặt khác... ta không thích người, miệng người có mùi hôi thối, mỗi lần bị người hôn đều buồn nôn, người sau này cách ta xa một chút! Tựa như người nói, cái đàn ông ham muốn chính là mọi người đều vui vẻ, người cũng dừng đến chỗ ta tìm không thoải mái! Ta cùng Hàn Dục chính là hai người chúng ta, ở giữa không có người khác, ta đời này... cũng sẽ không giống Hàn Dục thích người khác! Người nếu nói với cảnh sát chuyện của ta và Hàn Dục... ta cũng muốn nói một chút Lộ Mã Lực người đề tiện ép buộc ta thế nào, mọi người đều trong giới thương nhân, cùng lắm là phải thối thì cùng thối!”

Sắc mặt Lộ Mã Lực trở nên có phần khó coi, phỏng chừng bị người nói thối miệng làm tổn thương lòng tự trọng, càng nhiều hơn là không ngờ Khương Vệ lại phản ứng mạnh như vậy. Gã ta không biết hai ngày nay nội dung liên quan đến “phải chia tay với Hàn Dục”, quả thật đã trở thành bóng ma tâm lý của Khương Vệ, lại còn kích thích trắng trợn một trận như thế này, sếp tổng tiểu Khương có thể không bùng nổ được sao!

Khương Vệ cảm thấy không còn gì có thể nói với gã, găm xong liền không quay đầu rời khỏi phòng bệnh.

Cầu tình với loại người như Lộ Mã Lực, quả thật là trèo cây tìm cá. Nói nữa, ngược lại tỏ ra là Hàn Dục làm.

Ra khỏi bệnh viện, Khương Vệ lái xe tới chỗ một nhà luật sư nổi tiếng nhất Phụng Thiên, cậu muốn luật sư cố vấn cho chút. Luật sư nói hiện tại cảnh sát còn chưa nhắc tới kiện tụng, tất cả phải đợi khi tiến vào thủ tục pháp luật, căn cứ vào bằng chứng cảnh sát cung cấp mới quyết định được.

Lúc đi ra, Khương Vệ gửi cho Hàn Dục một tin nhắn, đem chuyện Lộ Mã Lực bị thương và nghi ngờ của cảnh sát, tất cả nói hết một lần. Toàn bộ sự việc quá mức phức tạp, Khương Vệ căn bản không biết theo ai, chỉ có thể nhanh chóng nói cho Hàn Dục, xem y có đối sách gì không.

Phòng chờ Hàn Dục đang ở trên máy bay, cũng không trả lời, mãi đến tối, mới gọi về cho Khương Vệ.

“Alô, là tôi.”

Khoảnh khắc nghe được giọng nói của Hàn Dục, Khương Vệ lại muốn khóc.

“Đọc tin nhắn em gửi cho anh chưa? Lộ Mã Lực gã ta quả đúng là chó điên, thấy ai liền cắn người đó...” Sau khi thao thao bất tuyệt hồi lâu, mới phát giác bên kia vẫn không có thanh âm nào.

“Hàn Dục, anh đừng sợ, em biết không phải là anh làm, em sẽ tìm luật sư giỏi nhất, nhất định sẽ không để anh xảy ra chuyện.” Đột nhiên bị người hắt nước bắn phải lên toà, chắc hẳn trong lòng Hàn Dục cũng rất rối loạn đi, Khương Vệ nghĩ vậy, nhin không được cảm thấy một trận đau lòng.

“Tôi không sao, em không cần lo lắng, em khỏi phải đi tìm luật sư, cũng không cần đi tìm Lộ Mã Lực, nên đi làm thì đi làm, còn nhớ tôi đã nói gì với em không? Em phải giúp tôi làm một chuyện.”

Quả thực, trong lời nói của Hàn Dục lộ ra vẻ trầm ổn, một chút cũng không có hoảng sợ và tức giận sau khi bị người vu cáo hãm hại nên có.

Khương Vệ cũng trầm mặc, cậu nhớ tới câu nói đùa “Ngộ nhỡ tôi bảo em giết người em cũng đi sao” kia của Hàn Dục lúc gần đi, cuối cùng nhin không được lấp bắp hỏi: “Thật là anh... phái người đi...”

Hàn Dục khẽ cười: “Em xem nhiều phim quá à? Cho dù tôi muốn giết gã cũng phải tìm một người chuyên nghiệp, sao có thể nửa vời giống thể này, người không giết chết ngược lại vứt cho bản thân một bãi cứt đáí?”

Khương Vệ thâm thở phào, cũng xấu hổ cười theo. Sau khi vui vẻ, cậu cuối cùng vẫn cảm thấy hơi hoảng sợ, có loại thấp thỏm chân không chạm tới đất.

“Vậy anh muốn em làm cái gì?”

“...Bây giờ chưa thể nói cho em được, khi visa xong thì báo cho tôi một tiếng. Đến lúc đó tôi sẽ bảo em phải làm thế nào, hơn nữa nếu khó xử, em cũng có thể không làm.”

Cúp điện thoại xong, Khương Vệ lại cảm thấy trong lòng càng thêm nặng nề. Hàn Dục là một người có tính độc lập rất mạnh, y không giống với mình, mình việc lớn việc nhỏ đều muốn nói cho Hàn Dục, nếu che giấu cái gì, liền giống như bị tảng đá lớn đè lên đầu vậy. Nhưng y thì rất ít nói cho mình về chuyện của y.

Giống như chuyện tư vấn chứng khoán vậy, cũng là từ miệng người khác mới biết được. Quen biết nhiều năm như vậy, cậu hiểu Hàn Dục không muốn nói, có hỏi cũng không được.

Thế nhưng vừa nãy cậu thật sự muốn hỏi: “Hàn Dục, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

34. Chương 33

Tuy rằng tổng giám đốc Lộ bị thương, nhưng công việc cũng không thể trì hoãn.

Công tác cụ thể của việc hai công ty kết hợp kinh doanh chợ đều tiến hành đầu vào đây. Nhất là cha Khương, tự mình làm, không cần người khác hỗ trợ, nghĩ hợp đồng ổn thỏa xong liền đích thân đưa đến trước giường bệnh của Lộ Mã Lực, còn nhân tiện đón ý nói hòa, đưa một bộ chén trà đời Thanh đến cho tổng giám đốc Lộ thưởng thức.

“Đồ cổ đời Thanh, giữ lại đừng tổ yến uống cũng không tệ à!” Lão Khương lật nhìn con dấu dưới chén trà, đắc ý bày ra cho tổng giám đốc Lộ xem. Lộ Mã Lực liếc phát liền có thể nhìn ra là đồ rởm, mỉm cười, chỉ cúi đầu lật xem hợp đồng.

Có thể là do bị thương, Lộ Mã Lực dường như đối với kế hoạch hợp tác không có chút hứng thú, tiếp nhận hợp đồng xong chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, sau đó trì hoãn nói phải mời luật sư đặc biệt của tập đoàn xem qua đã, rồi đặt sang một bên.

Chủ tịch Khương trong lòng sốt ruột, nét mặt cũng không lộ ra vẻ gì, kéo một cái ghế qua ngồi bên giường cùng tổng giám đốc Lộ tán gẫu về cách buôn bán: “Bước chân của tổng giám đốc Lộ bước ghê gớm thật, sớm đã đem công ty lên sàn chứng khoán, bước vào một năm bội thu trên thị trường chứng khoán. Tôi lại không được, đi sau người khác, mặc dù lên sàn, nhưng vốn vẫn không dồi dào à!”

Lộ Mã Lực mỉm cười: “Năm bội thu của thị trường chứng khoán Trung Quốc lúc trước cho dù không được bao lâu, có điều ‘sự tại nhân vi’ (việc phải nhờ người làm, trong điều kiện nhất định, việc có thành hay không phải xem người nỗ lực thế nào), làm việc hợp lý, còn sợ không thu hút được vốn sao?”

Nghe thế chủ tịch Khương sáng mắt: “A? Cậu có cao kiến gì?”

“Mượn nồi xào rau, đem giá cổ phiếu xào lên tự nhiên sẽ nóng.”

Chủ tịch Khương khê cau mày: “Cái này không tốt lắm, làm giá cổ phiếu chính là trái pháp luật, huống chi tôi cũng không có xẻng xào lớn như vậy!”

Kỳ thực ý tứ “xào” mà Lộ Mã Lực nói rất đơn giản, chính là: trước tiên dè thấp giá cổ phiếu của mình, rồi lập tài khoản khác mua vào với số lượng lớn, tiếp đó dồn sức đẩy giá cổ phiếu lên khiến tài sản của mình

khuyến đại, cổ phiếu có xu thế lên cao nhanh nhất định sẽ hấp dẫn lượng lớn nhà đầu tư, sau đó thừa cơ bán ra, hưởng chênh lệch giá rồi rút lui.

Đạo lý này rất đơn giản, nhưng thao tác khá phức tạp, vả lại đòi hỏi tiền vốn lớn, thậm chí còn phải chịu mạo hiểm khi thu mua ác ý. Quan trọng nhất là —— đây là trái pháp luật.

Nếu kiếm được một đồng tiền thì đồng nghĩa với có vô số nhà đầu tư bị thua lỗ đến khuynh gia bại sản.

Lộ Mã Lực thằng oắt này, mưu mô cũng không vừa đâu! Chủ tịch Khương đột nhiên có phần cảnh giác, dù sao lão Khương đã tung hoành nhiều năm trong thương giới, mắt nhìn người vẫn phải có. Tuy rằng nói ‘*vô gian bất thương*’ (ko gian dối sẽ không thể làm thương nhân), nhưng Lộ Mã Lực đằng sau mặt nạ non nớt sáng sủa, là một bộ dạng vì tiền không từ bất kỳ thủ đoạn nào, lớn mật làm bậy. Đối với việc hợp tác của hai công ty, chủ tịch Khương cũng mơ hồ sinh ra chút hồi hận, đáng tiếc mình cũng không còn cách nào, nếu không phải đã không còn lối thoát khác, thì tuyệt đối không hợp tác với Lộ Mã Lực.

Lộ Mã Lực là một kẻ rất tinh ranh, dăm ba câu liền thăm dò được lão Khương chính là một thương nhân cổ hủ theo nề nếp cũ, lập tức chuyển sang nói đề tài khác.

“Tôi cũng nghe người khác nói, cụ thể thì chưa làm qua, chủ tịch Khương ông nói rất đúng, nếu thật sự là tốt như vậy, người người đều kiếm lời ghê gớm, nào còn phần tôi ông chứ! Nói đến cùng, việc buôn bán chính là làm ra làm chơi ra chơi, ha ha... Tiếc là tôi bị thương không phải lúc, không thì mở chợ đã sớm nên bắt đầu rồi.”

Chữ “chợ” lập tức chạm vào tiếng lòng của chủ tịch Khương, ông liền xúc động nói: “Không phải vậy, tổng giám đốc Lộ, hung thủ kia bắt được không?”

“Bắt được rồi, một tên du thủ du thực thất nghiệp, có điều hắn cũng là bị người sai khiến...”

“Á?” Chủ tịch Khương lập tức hăng hái tinh thần, ông lão ở phương diện bà tám này rất giống mẹ Khương, vừa nghe có tin, lập tức nghiêng người, bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Lộ Mã Lực liếc tiểu Khương phía sau lão Khương, ông chủ nhỏ phỏng chừng bị cha cậu túm theo, ngồi trên ghế sofa trong phòng bệnh, đang buồn chán ngáp, nhưng vừa nghe “bị người sai khiến” lập tức mở mắt, đang ngáp dở cũng ngậm miệng lại. Nhìn điệu bộ mũi nhăn mắt trừng, Lộ Mã Lực nếu còn dám nói gì, Khương Vệ tùy thời đều có thể từ mèo gà gặt tiền hoá thành hổ rừng kiếm, cần cổ Lộ Mã Lực không tha.

“Tình hình cụ thể vẫn phải đợi cảnh sát xác minh, tôi tin rằng kết quả rất nhanh sẽ có.”

Trêu đùa Khương Vệ, Lộ Mã Lực xem ra tâm tình tốt, miệng cũng lưu chút đức, cuối cùng không nói ra Hàn Dục.

Khương Vệ mượn cớ đi WC, mang một thân đầm mồ hôi bước ra khỏi phòng bệnh, chưa đi được hai bước

đã ngửi thấy một mùi nước hoa khác với mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, ngẩng đầu nhìn, Lộ Dao đang xách túi đứng trước mặt mình, xem ra cô nàng hẳn là đã biết chuyện anh trai xảy ra sự cố, vội vàng trở về từ châu Âu.

“Cô về rồi à, anh trai cô đang ở bên trong nói chuyện buôn bán với cha tôi đó, cô vào đi!”

Khương Vệ không muốn nói nhiều với Lộ Dao, sau khi khách sáo một phen liền muốn rời đi.

“Tôi không phải tới tìm anh tôi, tôi muốn nói chuyện với cậu.” Nếu nói, lúc trước Lộ Dao nói chuyện với mình vẫn mang theo chút khách sáo dối trá, thì bây giờ sự chán ghét trong mắt cô ta quả thực là sống động như thật.

Tới một quán trà nhỏ cạnh bệnh viện, Lộ Dao đi thẳng vào vấn đề: “Khương Vệ, tôi hy vọng cậu rời khỏi Hàn Dục, cũng không cần liên lạc với anh ấy nữa.”

Không đầu không đuôi như vậy khiến Khương Vệ sửng sốt, lập tức cậu hiểu ra, Lộ Dao đã biết quan hệ giữa mình với Hàn Dục.

Vốn đã nhìn con nhỏ này không vừa mắt, bây giờ cô ta lại bưng cái điệu bộ vợ cả ra răn dạy mình, nhất thời máu nóng lên não.

“Tôi sao phải nghe lời cô chứ! Tôi thích... thích liên lạc với ai thì liên lạc, lát nữa tôi sẽ gọi cho anh ấy!” Khương Vệ rất uất ức, cậu nếu giống như Lộ Dao là nữ thì tốt rồi, lập tức có thể nhảy ra tính toán, để mọi người xem biết bao năm ngậm đắng nuốt cay, không cần kẻ thứ ba nhảy ra làm âm ỉ, cho dù Hàn Dục muốn bội tình bạc nghĩa, vậy dư luận xã hội cũng sẽ ngã về bên cậu.

Nhưng bởi vì bản thân là nam, thâm tình đối với Hàn Dục cũng tốt, nỗ lực cũng được, đều bị gọi là mang tâm tư xấu xa, dâm, và loạn.

Bộ dạng Khương Vệ tức đến phồng mang trợn má, trong mắt Lộ Dao quả thực thối không biết xấu hổ đến cực điểm.

Người nhà họ Lộ, không giận cũng có uy, Lộ Dao cố gắng kiềm chế cảm giác chán ghét buồn nôn như dãi sông lấp bể trong lòng, dựa người vào ghế cười khẩy: “Phải đẩy Hàn Dục vào tù cậu mới cam tâm sao?”

Khương Vệ khấn trong lòng: “Cô có ý gì?”

“Cậu biết ý nghĩa lần đi châu Âu này với Hàn Dục chứ? Tôi đã nói rồi, anh ấy là người làm việc lớn, ở thời trung học, tôi đã nhìn ra...” Lúc nói lời này, Lộ Dao hoàn toàn như Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiên cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài), vẻ mặt kiêu ngạo, “Quả nhiên, tôi không nhìn lầm, anh ấy đi châu Âu lần này chính là muốn thay đổi từ một người tư vấn chứng khoán trở thành một ông chủ công ty cổ phần.

Cậu có thể tưởng tượng rằng một xí nghiệp ở một thị trấn nhỏ phía nam, công ty thiết bị gia dụng chưa có tiếng tăm mua một công ty thiết bị gia dụng nổi tiếng lâu đời của châu Âu không? Kỳ tích này chính là do Hàn Dục tạo nên, anh ấy trước tiên dựa vào cổ phiếu của xí nghiệp ở thị trấn nhỏ sắp phá sản kia, dần dần nắm lấy 60% cổ phần của công ty này, trở thành người nắm quyền của công ty, sau đó kết hợp với các nhà đầu tư tín nhiệm anh ấy, dựa vào công ty nhỏ này, thu mua 74% cổ phiếu của công ty thiết bị gia dụng châu Âu đang làm ăn có lãi kia.

Trận chiến không chút khói thuốc này, chẳng kém gì cuộc chiến Xích Bích lấy ít thắng nhiều, Hàn Dục chính là một kỳ tài buôn bán!”

Đối với sự thật Hàn Dục lại một lần nữa giấu diếm mình, Khương Vệ trong lòng mặc dù có chút chua xót khổ sở, thế nhưng vẫn nhìn không được cảm thấy tự hào vì Hàn Dục.

“Tôi... tôi trước tiên thay mặt Hàn Dục cảm tạ sự ngưỡng mộ của cô đối với anh ấy, có điều Lộ Dao cô sợ rằng không có tư cách vung tay múa chân với tôi và Hàn Dục đi?”

Lộ Dao không cười, chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn Khương Vệ: “Cậu biết khi cậu bởi vì chút việc nhỏ nhàm chán, khóc sụt sùi bảo Hàn Dục báo cảnh sát, anh ấy đang làm gì không? Lúc đó việc thu mua đã tiến vào hồi kết, hai bên đang ký tên lên thoả thuận, nhưng một cú điện thoại của cậu gọi qua, đã khiến Hàn Dục không thể không bỏ hội nghị, chạy về chùi đất cho cậu! Kế hoạch hơn một nghìn vạn Euro, thiếu chút nữa đã bị cậu làm hỏng.”

Khương Vệ sửng sốt, cậu thật không biết lúc đó Hàn Dục gác chuyện quan trọng như vậy để quay về, trong lòng liền nổi lên một cỗ nhiệt lưu, mà cùng với đó chính là bất an vô tận.

“Vậy... sau này không ảnh hưởng gì đến anh ấy chứ?”

“Tôi nói nhiều như vậy, chỉ hy vọng cậu hiểu một chút, cho dù cậu là nam hay nữ, đều không xứng với Hàn Dục, cậu chỉ có thể trở thành vật cản trên con đường thành công của anh ấy thôi!”

Cậu có ân tình với Hàn Dục, nhưng ân tình này, sau này chúng tôi sẽ dùng tiền hoặc cách thức khác báo đáp cậu.”

“Chúng tôi?” Khương Vệ nghe thế sửng sốt, thẳng đến giờ phút này, cậu mới phát hiện ngón áp út của Lộ Dao đeo một chiếc nhẫn kim cương cực lớn.

“Đúng vậy, là chúng tôi, tôi và Hàn Dục đính hôn.”

Khương Vệ ngây người há mồm, cậu muốn nói: “Cô nói vậy!” Thế nhưng miệng lẫn cơ thể giống nhau đều không có chút sức lực, còn lại, chỉ có tiếng máu huyết toàn thân đổ vào chỗ màng tai.

“Y sẽ không kết hôn với phụ nữ, y với ta...”

Lộ Dao chán ghét vung tay: “Anh ấy đối với cậu chỉ là cảm kích mà thôi, dù sao nhiều năm như vậy, cậu cũng xem như là nửa người thân của anh ấy. Song anh ấy không phải đồng tính, điểm này, tôi với cậu đều rõ ràng!”

Câu cuối cùng này có sự ác độc nói không nên lời, phối hợp với vẻ mặt hạnh phúc tràn tràn ngập của Lộ Dao, lập tức khiến người ta suy nghĩ miên man, nhin không được suy nghĩ phụ nữ có thể từ điểm nào, phán đoán chuẩn xác tính hướng của đàn ông?

Khương Vệ suy cho cùng không phải người kiên cường, một khi bộ giáp nguy trang sụp đổ, liền lộ ra bộ mặt mềm yếu, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Bộ dạng này hiển nhiên cũng khiến giọng điệu Lộ Dao trở nên ôn hoà chút: “Tôi nhìn ra được, cậu là thật tâm yêu Hàn Dục, vậy cách xa anh ấy một chút đi, việc này đối với hai người các cậu đều tốt. Khương Vệ, chúng ta đều là bạn học cùng nhau lớn lên, cậu là dạng người gì, tôi rất rõ, lòng dạ cậu lương thiện, chưa bao giờ muốn để người khác bởi vì cậu mà chịu đau khổ, vậy cậu nhẫn tâm để Hàn Dục vì cậu mà phạm tội sao? Không nên khiến Hàn Dục vì cậu mà làm ra chuyện hoang đường nữa.”

Khương Vệ đảo đôi mắt đắm lệ, không hiểu lắm ý tứ trong lời Lộ Dao: “Anh trai tôi thật sự là Hàn Dục phái người đâm, tôi nghe được anh ấy nói chuyện với người ám sát kia, cho dù cậu không phải người yêu của anh ấy, nhưng nếu cậu phải chịu uất ức, anh ấy cũng sẽ không tiếc mạng sống giúp cậu đến cùng... Cho nên loại quan hệ cấm kỵ giữa hai người đến đây nên chấm dứt đi, không nên kéo Hàn Dục vào con đường tà đạo...”

Không hổ là hai anh em, lời bọn họ nói quả thật là giống y chang.

Nghĩ đến Hàn Dục vì mình mà giết người, Khương Vệ đột nhiên cảm thấy mình kỳ thực hoàn toàn không hiểu Hàn Dục, hoàn toàn không...

35. Chương 34

Lộ Dao thấy Khương Vệ đã mất bình tĩnh, giọng điệu càng thêm dịu dàng khuyên dụ: “Nếu cậu yêu Hàn Dục, thì hãy cứu anh ấy đi!”

Khương Vệ nâng mắt nhìn Lộ Dao, cô ta đang dùng ánh mắt long lanh nhìn chăm chăm cậu, trong nháy mắt, Khương Vệ thậm chí tưởng rằng đó là mắt Lộ Mã Lực. Không hổ là anh em, bắn ra từ mắt phượng quynh rũ đều là quang mang hùng hổ dọa người.

“Tôi có cách để anh cả không truy cứu chuyện này, thế nhưng cậu nhất định phải rời khỏi Hàn Dục... không được liên lạc với anh ấy.”

Khương Vệ cắn răng, không nói gì cả, đứng dậy đi ra ngoài.

Lộ Dao không hề đuổi theo, ngược lại nhàn nhã móc laptop ra, mở nguồn, xử lý công việc. Cô nàng là một người phụ nữ thông minh, đối với học thuyết tỷ lệ phần trăm trong cuộc sống quán triệt đến gần như hoàn toàn. Nếu vấn đề nhỏ trong hôn nhân đã giải quyết xong, còn lại đương nhiên là công tác chiếm tỷ lệ phần trăm lớn hơn. Chỉ có phú nhị đại tầm thường vụng về giống như Khương Vệ, mới có thể đặt toàn bộ trọng tâm cuộc sống lên tình cảm hư vô mờ ảo.

Khương Vệ không cảm thấy cuộc sống của mình có chỗ nào sắp xếp không ổn cả, cậu chỉ nghĩ: Lộ Dao nói gì cũng vô dụng, cậu phải tìm Hàn Dục chứng thực. Ra khỏi quán trà, cậu lập tức móc điện thoại ra gọi cho Hàn Dục, điện thoại kêu vài tiếng nhưng không ai bắt máy. Khương Vệ buồn bực thu hồi điện thoại, trong đầu lo lắng vớ vẩn, vì sao Hàn Dục không nghe máy, không phải là cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, không biết nói gì khi vứt bỏ mình chứ? Càng nghĩ càng giận, đúng lúc này, điện thoại bên kia đánh qua.

“Alô, tìm tôi có việc à?” Kèm theo là tiếng động vô cùng quen thuộc, còn có rất nhiều tiếng người huyên náo, hình như ở bên kia đang tiến hành tụ tập.

Khương Vệ đầy bụng oan ức cứng ở cổ họng, cố ý đi hỏi, lại sợ không thể tiếp thu việc chuyện này được chứng thực.

“Làm sao vậy, mau nói đi!” Dễ thấy, sự trầm mặc của Khương Vệ khiến Hàn Dục sốt ruột, giọng điệu lập tức trở nên nôn nóng.

“Anh có phải đã đính hôn với Lộ Dao không?” Mặc dù cảm thấy cách hỏi chuyện này hẳn phải uyển chuyển chút, nhưng lời vẫn cứ thế phun ra từ miệng.

Khương Vệ nín thở tập trung, đợi Hàn Dục quái gở giống như thường ngày mắng lại.

Lần này, đối thành Hàn Dục bên kia không có tiếng gì, tạp âm cũng thoáng cái biến mất, giống như Hàn Dục chuyển sang một gian phòng yên tĩnh.

“Em nghe ai nói?” Hàn Dục cuối cùng lên tiếng hỏi ngược lại.

Tâm Khương Vệ thoáng cái chìm vào hầm băng: “Là thật?”

“... Tình hình bên trong rất phức tạp, tôi nhất thời không thể giải thích với em. Có điều tôi sẽ không kết hôn với cô ấy, em phải tin tưởng tôi.”

Khương Vệ vẫn tin tưởng Hàn Dục, y học giỏi, suy nghĩ kín kẽ, còn có thể nhận định tình hình, quả thật là ông trời phái tới nhắc nhở mình cái gì cũng sai. Có điều lần này, cậu làm thế nào cũng không tin được Hàn Dục.

Nhẫn kim cương sáng loáng trên tay Lộ Dao là Hàn Dục tự tay đeo lên, theo cá tính rụt rè của Lộ Dao, nếu Hàn Dục không chính miệng ưng thuận hứa hẹn gì, cô nàng sao dám nói với mình như vậy?

Những lời kia, là chiến thư bảo vệ chủ quyền của phụ nữ khi kết hôn. Mình là một thằng đàn ông, cho dù có cảm tình sâu sắc nữa với Hàn Dục, vậy cũng là kẻ thứ ba.

“Hàn Dục, mi thật quá đáng, tự mình không dám nói rõ với ta, gọi một người đàn bà đến đuổi ta đi, nếu mi kết hôn, ta... ta liền cầm gậy phá các ngươi, đập đến khi nát vụn thì thôi! Đập hết! Một người cũng không chừa lại!” Nói xong lời cuối cùng, chính mình cũng bị ai, chán nản, quả thật là giống như người đàn bà chanh chua giãy chết mà! Máu chó phun ra, so với dì cả mụ (kính nguyệt) trên băng vệ sinh của phụ nữ cũng không gọi người tới nhìn (phương ngôn Bắc Kinh, ý nói làm việc khiến cho người không thoải mái, đôi khi cũng là ý nói một câu pha trò).

Phổng chừng Hàn Dục cũng bị chọc cười, thời khắc ngả bài rất nghiêm túc, vẫn “phì” cười ra tiếng.

“Em lúc này vẫn rất khí phách, được, đến lúc đó tôi phái xe đến đón em, chúng ta gom đủ sức lực đập.”

Mắt thấy đôi cầu nam nữ giống như cùng tiếp sức thi đấu bắt nạt mình, Khương Vệ nhất thời không có lời gì, chỉ còn lại phần oa oa khóc thét.

Bên kia lúc bắt đầu còn đang vui vẻ, sau đó nghe bên này khóc đến lạc giọng, cuối cùng bắt đầu nói tiếng người: “Được rồi, đừng khóc. Tôi không phải chỉ nói giỡn với em thôi sao? Tôi muốn kết hôn cũng phải lấy ông chủ nhỏ của tôi chứ, đương nhiên phải lái xe đến đón em, đến lúc đó, em phải mặc váy cưới, tiểu Vệ Vệ của tôi mặc váy cưới hẳn rất xinh đẹp... Đúng rồi, còn phải đi tắt chân, không cho dùng quần con nưa, trực tiếp đi tắt chân, đến lúc đó hai chúng ta cưới trong xe...”

Khương Vệ đang buồn bã khóc lóc đến mất hồn, nghe được bên kia càng nói càng hạ lưu, nước mắt quả thực đóng băng.

“Hàn Dục! Đờ mờ!”

Bên kia Hàn Dục cuối cùng cười đủ rồi, nghiêm túc nói: “Có phải Lộ Dao về không? Mặc kệ cô ta nói cái gì, em đều đừng tin. Tâm nhân của cô nàng này quỷ lắm. Có điều trước mắt tôi còn có việc phải nhờ cô ta, chính là chuyện anh cô ta bị người đâm... Mặc dù không phải tôi phái người làm, nhưng gây ra chuyện này là một người bạn thân của tôi, tôi nhất định phải giúp đỡ hắn. Chuyện này còn phải phiền Lộ Dao không ít việc.”

Mặc dù lại bị Hàn Dục chọc ghẹo một phen, nhưng Khương Vệ cảm thấy trong lòng an tâm không ít, điệu bộ Hàn Dục không đứng đắn với mình như vậy trái lại càng khiến cậu an tâm, y nếu đã nói Lộ Dao không có quan hệ với y, vậy không sao cả, cho dù Lộ Dao nói cái gì cũng phí công, nếu khoản lo lắng nhất đã rơi xuống, trong tư duy logic của cậu, việc nhỏ khác liền biến thành không quan trọng. Tiếng Khương Vệ khóc thút thút cuối cùng cũng ngưng hẳn.

Hàn Dục còn nói thêm: “Nếu em lại thấy cô nàng thì đừng nói gì nữa, em là đàn ông, để con gái nói thích miệng là được, mặt khác... Khương Vệ, visa của em xong chưa?”

Visa lúc sáng vừa làm xong. Hiệu suất làm việc của Lữ Phong Bình thật không tồi, không chút mảy may bị ảnh hưởng của chuyện cô em họ.

Nghe được Khương Vệ bảo làm xong rồi, Hàn Dục rút cuộc nghiêm túc nói: “Khương Vệ, biết vì sao tôi chọn đến Đức không? Tại quốc gia này, đối với đồng tính luyến ái khá là khoan dung, lúc trước tôi gạt em, cũng là sợ ngộ nhờ mình gây dựng sự nghiệp không thành công bị người chê cười. Song, hiện tại tôi có thể nói với em, chỉ thiếu gió đông thôi (trích từ câu Khổng Minh nói với Chu Du trong ‘Tam quốc diễn nghĩa’: “Muôn việc đủ cả, chỉ thiếu gió đông” ý là chờ thời cơ). Chỉ cần em làm xong việc cuối cùng, có thể bay tới Đức ở cùng một chỗ với tôi, đến lúc đó chuyện em di cư cũng không có vấn đề, sau này chúng ta sẽ định cư ở Đức, em nguyện ý không?”

Tương lai phác họa từ miệng Hàn Dục đặc biệt tươi đẹp, Khương Vệ nghe đến cảm xúc trào dâng mãnh liệt, lớn tiếng nói: “Em nguyện ý.”

“Được, vậy em quay về mở hòm thư trong máy tính ra, theo lời tôi nói mà làm... Đương nhiên, nếu dẫn đo bản khoản, em cũng có thể không làm. Có điều tôi sẽ coi đó là em không nguyện ý, và buông tay. Đến lúc đó tôi kết hôn với ai em cũng đừng quản.”

Hàn Dục là như vậy đấy, khi nói chuyện với mình, luôn thích mang theo chút uy hiếp, để biểu thị sự cường thế của bản thân. Song Khương Vệ cũng không để ý, cậu tin tưởng Hàn Dục, tin tưởng người đàn ông đã cùng mình trải qua năm tháng tươi vui ngây thơ này. Nếu Hàn Dục bảo mình làm, khẳng định sẽ không hại mình.

Trên đường về nhà, cậu thậm chí nhịn không được tưởng tượng trong đầu, trong xe chật hẹp, thân thể rắn chắc vùi trong váy cưới màu trắng bông bồng, đương nhiên là không thể thiếu tất chân thấm đẫm mồ hôi rồi.

Lên án ý nghĩ của bản thân ‘dâm dăng’, nhưng Khương Vệ vẫn nhịn không được nở nụ cười, nụ cười đó vẫn duy trì đến khoảnh khắc mở hòm thư ra.

36. Chương 35

Trong hòm thư chỉ có tro trọi một bức thư, mở ra là một phần bản thảo tin tức mới viết xong. Hàm súc mà lại không mất phiến tình nói ra vụ bê bối tuyệt mật của một thương nhân lớn có tiếng trong mắt mọi người, của một kim cương Vương Lão Ngũ (tục ngữ dân gian, chỉ đàn ông độc thân có nhiều tiền).

Kim cương Vương Lão Ngũ này lại ép buộc người cùng giới phát sinh quan hệ với mình, thật sự là một bữa tiệc bà tám sắc vị hương đủ cả. Bài báo không chỉ có chữ, chỉ cần là người trong giới thương nhân Phụng Thiên, đều biết đường sự hai bên trong đó là ai.

Khương Vệ nhìn bài báo mang tính chất phản ánh rất mạnh này, cảm giác hoảng sợ run run truyền thẳng tới đầu ngón tay. Trong đầu tự động hiện lên những điều xảy ra sau khi bài báo này được đăng lên. Chỉ nghĩ thôi, cũng bị sự tưởng tượng của bản thân làm cho kinh sợ đến khó thở rồi.

Vì sao Hàn Dục phải gửi bài báo như thế này chứ? Chẳng lẽ y muốn công bố ra ngoài?

Không hề nghĩ ngợi, Khương Vệ liền gọi điện qua, bên kia vừa tiếp máy, Khương Vệ không thể đợi được nữa gào lên: “Hàn Dục, phong thư này là chuyện gì? Không phải anh lại thích đùa đấy chứ!” Khương Vệ nỗ lực khiến giọng nói trở nên vui vẻ, nhưng vẫn thoáng mang theo run rẩy.

“Đây không phải vui đùa, chỉ cần em đồng ý, nó liền xuất hiện trên đầu đề các tờ báo lớn của Phụng Thiên.”

“Anh điên rồi! Cái... cái này, cha em sẽ giết em! Hàn Dục... anh đến tận cùng muốn làm gì?”

“Tôi không điên, nghe này, Khương Vệ, đây có thể là cơ hội cuối cùng của tôi và em. Tôi khổ cực sắp xếp lâu như vậy, cuối cùng đã đem con chó điên Lộ Mã Lực dồn tới đường cùng.

Hai năm nay, Lộ Mã Lực chơi quá lớn, để kiếm thêm vốn, cổ phiếu tập đoàn của gã lưu thông với lượng cực cao. Các cổ đông hợp tác với gã ta đều sầu lo, chỉ cần có xì căng đan về gã lộ ra ngoài, cổ phiếu công ty gã nhất định sẽ bị ảnh hưởng xấu. Đến lúc đó tôi có thể mua cổ phiếu của gã với số lượng lớn. Hai ngày nay, tôi đã tiến hành hiệp đàm bí mật với hai đại cổ đông của tập đoàn gã tại châu Âu. Bọn họ đều bày tỏ án binh bất động, một khi tôi nắm lượng lớn cổ phiếu, đến lúc đó Lộ Mã Lực chỉ có bị nốc ao.”

Sắp đặt thật sự là đầu ra đấy, Khương Vệ nghe không quá hiểu, nhưng có một điểm cậu rất rõ ràng, sủng vật khổng lồ mình dày công chăn nuôi, đã dần trút bỏ lớp nguy trang thấp kém, trải qua thời gian dài ẩn giấu tài năng, cuối cùng có thể lộ ra hàm răng sắc nhọn, một ngụm cắn chết con mồi mình ngấp nghé đã lâu.

Hàn Dục cuối cùng từ một người tư vấn chứng khoán không có tiếng tăm, thông qua thôn tính kiểu lấy nhỏ vỗ lớn, biến thân trở thành ông chủ một công ty châu Âu, lại lấy thân phận tổng giám đốc tập đoàn xuyên quốc gia, đi quyết chiến với quan lớn đầy quyền thế trong nước – Lộ Mã Lực.

Mà mình cũng chỉ là một miếng mồi nhử không thể thiếu trên con đường thành công của Hàn Dục... Nghĩ vậy, trong họng, trong mắt lại toát ra ý khổ không nói nên lời. Hoá ra thật sự tủi thân, chính là khóc cũng không khóc được, là mủ huyết lắng đọng trong lòng, nặn không được, chỉ có thể mặc nó tiếp tục sưng lên, mãi đến khi nứt toác mới thôi.

“Hàn Dục... anh thật sự thích em sao?”

Lần này tiếng nói từ đầu dây bên kia không chút do dự: “Thích, chính bởi vì thích, cho nên em nhất định phải làm như vậy. Khương Vệ, em có biết hai người đàn ông muốn cùng một chỗ phải trả cái giá gì không? Tôi là một cô nhi không cha không mẹ, nhưng em thì khác, em là đứa con trong một gia đình sung túc đầy đủ, tương lai nhất định phải có áp lực thành gia lập nghiệp, chỉ cần cha em ra lệnh một tiếng, quan hệ của

chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ. Tôi không muốn mình trở thành vật hy sinh cho lòng hiếu thuận, tôi muốn chính là một người yêu làm bạn với tôi suốt đời...”

“Em sẽ không kết hôn với người khác, em chỉ muốn cùng anh thôi, em sẽ từ từ nói cho cha mẹ biết, cũng không cần... không cần thủ đoạn quyết liệt như thế này đâu, cha em trông thấy bài báo sẽ phát điên!”

“Em nghĩ vì sao Lộ Mã Lực đến Phụng Thiên? Gã ta có nhắc tới kế hoạch liên kết kinh doanh với công ty em đúng không? Em thật sự nghĩ gã ta coi trọng em, mà tự nguyện tặng đi miếng thịt béo đến miệng ư?”

Lộ Mã Lực và đại cổ đông trong công ty không hoà hợp, sớm đã có ý từ từ chuyển dời dòng vốn của tập đoàn, chợ kia chính là sân sau gã dùng để chuyển dời dòng vốn, mà cha con Khương gia các em sẽ trở thành người chịu tội thay.

Em biết thủ đoạn chuyển dời vốn của họ Lộ không? Chỉ cần ý đồ hợp tác chợ đạt thành, Lộ Mã Lực liền có cách khiến công ty các em không ngừng rút vốn vào, các em sẽ phát hiện chợ này biến thành một cái động hút tiền không đáy, mà lượng vốn gã ta hứa hẹn sẽ không cánh mà bay, đến lúc đó cha em chỉ có một con đường duy nhất, đó là phá sản, mà em cũng thành cá nằm trên thớt của gã, nói vậy đến lúc đó em có quỳ cầu xin gã, cũng phải xem gã có tâm tình thương em hay không!”

“Câm miệng!” Khương Vệ tức đến toàn thân run lên.

Hàn Dục cũng chợt phát hình giọng điệu của mình có phần ác liệt, dừng lại chút rồi nói: “Quyền lựa chọn là của em, chỉ cần em không đồng ý, thì cho dù tôi đã bố trí ổn thoả toàn bộ, cũng tuyệt đối sẽ không phát bài báo này đi. Có điều... quan hệ của chúng ta liền dừng ở đây thôi...”

Khương Vệ qua quýt lấy tay lau mắt nói: “Mi mịa nó lại uy hiếp ta!”

“Không phải uy hiếp, chỉ là giúp em nhận rõ sự thật. Em hiện tại có nhiều lắm, sợ mất đi cũng nhiều lắm, nhưng tôi hy vọng mình là chỗ dựa duy nhất của em. Còn nhớ năm đó em chạy đến trước mặt tôi đề xuất điều kiện bao dưỡng không? Tâm tình thẳng nhóc nghèo khổ chán nản bị ép dựa vào một bờ vai không chút rắn chắc năm đó, em hiện tại ít nhiều có thể hiểu chút đi? Khương Vệ, tôi bây giờ đã có đủ thực lực, em có thể dứt bỏ tất cả, giống như tôi năm đó hai bàn tay trắng, tin tưởng tôi, dựa vào tôi, để tôi nuôi em hay không, không cần sợ hãi, cho dù có mưa gió lớn hơn đi chăng nữa, tôi cũng sẽ thay em chống đỡ.”

Đêm đó, Khương Vệ cũng không nói gì nữa, chỉ cúp điện thoại, xuống lầu mua một bao thuốc lá, ngồi trên bệ cửa hút thuốc, đến mức sặc ho khan suốt một đêm.

Ngày hôm sau, mẹ bảo cậu về nhà ăn cơm.

Thân thể mẹ Khương khoẻ mạnh, con trai về nhà, liền tự tay làm một bàn đồ ăn, lại không ngừng dỗ dành ông già sáng sớm dùng hơn hai tệ cũng không mua được cà chua tươi ngon.

Lão Khương trừng mắt với vợ: “Bà thì biết cái gì! Cà chua lúc này thuần màu xanh, mới không bị nhiễm độc!”

Sau đó xoay người nói với con trai: “Mẹ con hai ngày nay đang thời kỳ mãn kinh, lời nói nhảm đặc biệt nhiều, đi đứng cũng không quá nhanh nhẹn, cha muốn mượn người giúp việc cho bà, nhưng bà không chịu. Con cũng nên lập gia đình đi, nhà gái không cần phải đại phú đại quý nhưng nhất định phải hiếu kính cha mẹ, tối thiểu phải biết nấu cơm, xoong muôi của mẹ con cũng nên bàn giao rồi.”

Khương Vệ đang nhai cà chua xanh chột ngừng miệng lại, đột nhiên cảm thấy cà chua tự nhiên tinh khiết này thật khó ăn.

Mẹ Khương cẩn thận, phát hiện con trai hình như không nói nhiều lắm, bộ dạng tâm sự chùng chắt, liền nói tiếp: “Con đừng nghe cha nói con bậy, chúng ta cũng không phải xã hội cũ, không thích bức hại con dâu đâu, cô gái ấy chỉ cần gia thế trong sạch, con thích là được rồi!”

Lão Khương cười ha hả: “Ai nha, bà này chuyện người kể tục còn thu xếp được, tôi thì khó rồi, con trai cũng không hăng hái tranh giành, còn phải tôi luyện thêm, gần đây công ty đang bận chuyện kết hợp kinh doanh chợ, à không, tôi vừa ký kết hợp đồng với tổng giám đốc Lộ xong, sau này lại bận nữa, tôi nhất thời cũng chưa thể về hưu được!”

Khương Vệ lập tức buông bát xuống thật nhanh: “Cha, người ký kết với gã ta?”

“Ừ, thằng nhóc họ Lộ này, đủ xảo trá, không gặp thử con thì không xoè vuốt ưng, nếu không phải cha đồng ý cũng rút một phần vốn vào, gã còn chưa chịu đầu, tiền gã cầm không đủ để lớn hơn ta, lấy nhỏ đối lớn, thấy thế nào cũng thích hợp mà...”

Ngày đó sau khi về nhà, Khương Vệ ngồi trước máy tính hồi lâu, cuối cùng gửi một tin nhắn cho Hàn Dục, chỉ có hai chữ ngắn gọn —— “Gửi đi.”

Không quá một lúc Hàn Dục liền gọi lại.

“Em hiện tại mau mau mua vé máy bay đi, chuyển bay ngày mai, tôi ra sân bay đón em.”

Đây là lần đầu tiên Khương Vệ một mình xa nhà, tiếng máy bay âm vang che giấu cõi lòng thấp thỏm bất an. Theo máy bay bay lên trời, dường như có thể thật sự vứt hết tất cả buồn phiền sâu lo xuống đất, một mình chạy trốn đến thiên đường nhân gian.

37. Chương 36

Trên máy bay ngồi ngốc, ngủ vài tiếng xong, đến sân bay Berlin Đức vẫn cảm thấy uể oải như cũ. Khương Vệ sau khi xuống máy bay, mù mờ nhìn bốn phía xung quanh, người đến đón có rất nhiều, nhưng lại không thấy bóng dáng Hàn Dục đâu.

Lấy điện thoại di động ra, ấn nút nguồn, không đợi hiện lên màn hình xong, đã liên tục có ba bốn cái tin nhắn hiện ra. Mở ra nhìn, có hai cái là mẹ gửi tới, hỏi mình ở đâu, đọc được tin nhắn lập tức gọi điện về. Có một cái là bạn bè bình thường, quan hệ không tồi, hỏi mình có xem báo sáng Phụng Thiên hôm nay không.

Khương Vệ không trả lời tin nhắn, trực tiếp gọi điện cho Hàn Dục, nhưng đối phương lại trong tình trạng tắt máy, Khương Vệ lúng túng ngắt máy, bên cạnh đều là người cao ngựa lớn, người nước ngoài đủ màu da, Hàn Dục cũng không đúng hẹn đến đón, mình nên làm thế nào cho phải? Khương Vệ xách cái túi du lịch đơn giản ngỡ ngàng theo dòng người ra khỏi sân bay.

Sau khi ra cửa sân bay, lại nghĩ ngộ nhờ Hàn Dục tới đón nhưng mình lại bỏ lỡ thì làm sao bây giờ? Vì vậy dừng bước, ở ngay cổng chính nhìn xung quanh. Bộ dạng rụt rè trong một đám người nước ngoài vô cùng chói mắt.

Đúng lúc này, có một người da đen cao to vạm vỡ vàng hằm hằm đi qua, đụng làm Khương Vệ lão đảo.

Khương Vệ vốn muốn lý luận với anh ta, nào nghĩ vị đụng vào người khác kia lại trừng mắt, khiến Khương Vệ sợ đến mức rụt cổ lại, còn người ta thì ngênh ngang đi.

Kết quả cậu cúi đầu mới phát hiện, khoá kéo quần áo mình có thể bị cú đụng vừa nãy làm mở ra, thò tay sờ liền giật nảy người, ví tiền di động để trong túi, tất cả đều không thấy.

Khương Vệ cầm túi du lịch bắt đầu chạy về phía trước, muốn tìm người da đen vừa nãy đụng vào mình, Khương Vệ chạy cũng xem như nhanh, rẽ mấy cái đã thấy được bóng dáng người da đen kia.

“Này, trả ví cho tôi.”

Tên trộm ngoại quốc chính là rất hung dữ, phỏng chừng cũng nhìn ra cái thân còm cõi của Khương Vệ không đủ rắn chắc, xoay người lại đánh một quyền khiến Khương Vệ ngã trên mặt đất. Khương Vệ cảm thấy nửa bên mặt mình sưng lên, đau đến mức ngay cả hơi sức để thở cũng không có.

Chờ khi cậu đứng lên, người ta đã sớm chạy trốn không thấy bóng dáng. Không ngờ tổ chức người Đức cao như vậy, người xung quanh thấy bộ dạng Khương Vệ chật vật, mọi người đều không chớp mắt nhìn mà băng qua, ngay cả dừng chân xem náo nhiệt cũng không có.

Khương Vệ gắng gượng mở con mắt đã sưng lên, lại đi về phía trước vài bước, vừa vặn thấy một vị tuần cảnh, Khương Vệ làm một tràng tiếng Anh rách nát, lại khoa chân múa tay báo án với ngài cảnh sát.

Ngài cảnh sát thật sự là nghe không hiểu cậu đang nói cái gì, không biết làm gì hơn, đành phải kéo cậu đi cảnh cục tìm một nhân viên biết tiếng Trung. Khương Vệ sau khi báo án xong đáng thương hỏi: “Ví tiền và di động của tôi cũng không thấy, bạn bè ở Đức cũng không liên lạc được, tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Anh có thể dùng điện thoại của cảnh cục liên lạc với người thân trong nước, để bọn họ gửi trước chút tiền qua cho anh.”

Khương Vệ ngồi bên bàn, gọi điện cho Hàn Dục trước, nhưng mà vẫn chưa bật máy. Cậu do dự cúp máy, rồi lại gọi về nhà một cú.

Bên kia chuông vừa reo một tiếng, điện thoại đã có người nghe.

“Alô, ai đấy?”

Khương Vệ vừa nghe là tiếng của mẹ, trong lòng ngược lại thở dài một hơi, nếu là ông già mình, có thể ngay lập tức sẽ cúp máy.

“Mẹ, là con...” Lúc nói có hơi gấp, khiến má một trận đau đốn.

“Con, cái thằng nhóc chết tiệt này, chạy đi đâu vậy hả? Sáng nay lúc cha con thấy bài báo đó liền muốn nổi khùng. Ổn ào muốn tìm con tính sổ, con mau mau trở về, giải thích rõ ràng với cha con...”

“Con... con tạm thời không về được, mẹ, con đang ở Đức...”

Bà nhà nghe con trai một mình chạy sang Đức, nhất thời im lặng, sau đó như điên loạn cao giọng quát: “Khương Vệ, con muốn làm gì hả! Đâm vào hoạ lớn như vậy rồi vô thanh vô tức chạy ra nước ngoài! Con muốn cha mẹ tức chết hả! Trên báo nói có đúng sự thật hay không? Con có phải cùng một chỗ với Hàn Dục kia không?”

Khương Vệ cả kinh, hỏi: “Mẹ, mẹ nghe ai nói?”

“Nghe ai nói? Cha con hôm nay thấy bài báo kia liền chạy đi hỏi Lộ Mã Lực, tiểu tử thôi không biết xấu hổ kia nói con cùng Hàn Dục... cùng Hàn Dục có quan hệ kia, cha con tức đến mức muốn xông lên đánh nhau với Lộ Mã Lực.”

“Á. Cha con không sao chứ? Lộ Mã Lực có đánh trả không?”

“Con không biết ngược còn hỏi à! Mau về nhà đi, con trai, nghe mẹ nói, con không thể càng đi càng lệch xa được!”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con sẽ tự chăm sóc mình, qua mấy nữa ngày con sẽ đi...”

“... Khương Vệ à, con... con quá không khỏi khiến người ta lo lắng!”

Dập máy xong, ý khóc trong giọng nói run rẩy của mẹ giống như thủy tinh vỡ rạch vào lòng cậu. Khó khăn hơn là, sao có thể không biết xấu hổ bảo mẹ gửi tiền chứ?

Không thể gọi điện cho bất kỳ ai, không phải đều là khó khăn liên tiếp khó khăn sao, mặc dù trước khi đi đã nghĩ tới tầng tầng lớp lớp hoàn cảnh xấu hổ sẽ phải đối mặt, nhưng chuyện tới trước mắt vẫn hiểu ra suy nghĩ của mình quá mức ngây thơ.

Không liên lạc được với bất kỳ ai, Khương Vệ ngẩng cái đầu heo sưng vù, chỉ có thể ôm hành lý co người trên ghế ở cảnh cực, chờ ra. Cảnh sát tốt bụng kia từng đến hỏi vài lần, thấy Khương Vệ ngơ ngác không để ý người khác, chỉ có thể nhún vai xoay người vội vàng đi làm chuyện của anh.

Ngây người như vậy đến mấy tiếng đồng hồ, Khương Vệ lại một lần nữa bấm số Hàn Dục, lần này di động thông.

Té ra khi Khương Vệ ngồi máy bay tới, Hàn Dục bởi vì công việc phải bay thẳng đến Thượng Hải. Lúc đó y dặn một thủ hạ đến sân bay đón. Không ngờ vị kia lại đi khác đường với cậu, lúc gọi điện thoại, di động Khương Vệ đã tắt máy, phỏng chừng khi đó đã bị cướp.

Làm hại Khương Vệ trình diễn một hồi ‘kinh hồn ký’.

“Thế nào? Em không sao chứ? lát nữa tôi phái người chạy xe đến đón em, tôi ở bên này bị vướng chút chuyện, chờ xử lý xong sẽ nhanh chóng trở về, em ngoan ngoãn ở nhà chờ nhé.”

Khương Vệ giật giật miệng, muốn nói mình bị tên côn đồ đánh mạnh một quyền, rồi lại cái gì cũng không nói nên lời. Tất cả xung quanh đều xa lạ như vậy, khiến cậu cảm thấy muốn giống như thường ngày làm nũng kể khổ với người yêu đã quen thân lâu năm này, cũng lộ ra cảm giác mệt mỏi khó có thể chịu đựng.

Chẳng bao lâu sau, liền có một thanh niên Trung Quốc đầu đầy mồ hôi chạy tới đón Khương Vệ, trông thấy bộ dạng như gấu (do sưng mặt) của Khương Vệ, vị này lập tức giống như người Nhật Bản, bỗng nhiên cúi đầu xin lỗi.

Trong khi thanh niên vội vàng tuân một chuỗi xin lỗi không ngớt, Khương Vệ mệt mỏi không tả ngồi lên xe.

“Tổng giám đốc Hàn của các anh đi Thượng Hải làm gì?”

“Tổng giám đốc Hàn và Lộ tiểu thư cùng đi, nghe Lộ tiểu thư nói, hẳn là đi Thượng Hải đặt làm áo cưới?” Tài xế nhìn Khương Vệ không có ý truy cứu, thậm chí dài một hơi, thuận miệng nói ra.

Khương Vệ “à” một tiếng, yếu ớt ngã vào ghế trên xe. Có lẽ thần kinh mặt đã bị cú đấm kia phá huỷ, lần này Khương Vệ không khóc.

38. Chương 37

Xe chạy đến một trước một toà nhà hai tầng gạch hồng ở ngoại ô thành phố, cửa sổ tròn kiểu Âu và cây xanh um tùm trong sân tôn nhau lên rất thú vị, phối hợp với ống khói thô to, kiểu cách nước ngoài đập thẳng vào mắt, nếu từ bên trong đi ra bà hồ ly hay ngài mèo vân vân của truyện cổ Grim, dường như cũng không có gì lạ.

Tài xế sau khi nói cho Khương Vệ biết trong bếp muốn ăn gì cũng có, nếu cần mua sắm thứ gì thì gọi cho anh ta, liền không phụ trách nữa lái xe đi. Chỉ còn lại trở lại một mình Khương Vệ ở trong toà biệt thự này.

Mở TV lên, đều là chương trình tiếng Đức nghe không hiểu. Trong thư phòng cũng có máy tính, thế nhưng khởi động máy xong, lại phát hiện máy tính bị khoá, phải nhập mật mã. Khương Vệ đột nhiên nhớ tới Hàn Dục không thích người khác chạm vào vi tính của mình, bèn tắt máy đi.

Khi cậu đi qua sô pha trong thư phòng, bị thứ gì đó vướng vào chân, cúi đầu nhìn, thì ra là một cái tất chân của nữ, tất chân rách nát giống như da rắn lột, lẳng lẳng ngủ đông trên tấm thảm, mập mờ tuyên bố, kích tình đã từng phát sinh trên sô pha.

Khương Vệ trắng mặt nhìn tất chân trên mặt đất, đột nhiên giống như hoá rồ giảm mạnh lên, phát ra tiếng gào thét khàn khàn. Vì sao yêu một người lại đau khổ như vậy? Cô đơn một mình, đem đủ loại khó khăn lúc trước gặp phải phóng đại hết lên, đập hết tất cả, không chút lưu tình.

Khoảng thời gian ba ngày gian nan tựa như ba năm, người duy nhất biết ở nơi này, chỉ có tài xế kìa của Hàn Dục, nhưng Khương Vệ không gọi điện cho tài xế. Cậu sợ sau khi mình trông thấy tài xế, sẽ nhìn không được hỏi thăm, hỏi thăm đôi nam nữ kia đi Thượng Hải làm cái trò mèo gì.

Vì vậy thời gian còn lại cũng chỉ có ngủ, Khương Vệ chưa bao giờ biết mình làm sao để ngủ được như vậy, thường sáng sớm đứng dậy chưa ăn được vài miếng, đã có thể một lần nữa đảo về giường tiếp tục ngủ. Trong khi ngủ, mộng cũng vô cùng nhiều, mỗi giấc mộng đều cảm thấy ngọt ngào.

Đang giãy giụa kêu y y nha nha trong mộng, đột nhiên một tảng đá lớn đè lên người mình. Cậu cả kinh, lập tức mở mắt.

Xóc mí mắt lên mới phát hiện, thấm thoát trời đã lại tối đen, một bóng đen đang vòng ôm lấy mình, Khương Vệ sợ đến mức giật mình, vừa định kêu, đã bị một đầu lưỡi nóng rực vừa vụn lấp kín. Đầu lưỡi giống như đầu ống thoát nước, nhào vào chỗ sâu nhất. Cuối cùng dùng sức cắn một ngụm lên mũi Khương Vệ.

“Đừng nhúc nhích! Là tôi.” Nói xong giật đèn bàn bên giường.

Hoá ra Hàn Dục không biết tự lúc nào đã quay về, thấy ông chủ nhỏ của mình nằm chống vó ngủ trên giường, nhất là khi ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào cái bụng trần, nổi lên một tầng bạch quang êm dịu, cho dù đi đường mệt mỏi, cũng hấp dẫn y qua dè lên.

Nhưng khi ánh đèn sáng lên, ý cười ái muội trên mặt Hàn Dục liền cứng đờ.

“Mặt của em sao vậy?”

Mặc dù đã trôi qua vài ngày, nhưng mặt Khương Vệ vẫn chưa bớt sưng, một bên mặt đáng thương xù xuống, làn da vốn trắng nõn cũng bởi vì tụ máu biến thành tím bầm chướng mắt.

Khương Vệ sững sờ nhìn Hàn Dục bỗng nhiên xuất hiện. Tóc của y mới cắt, kiểu dáng trước đây chưa từng thấy qua, nhìn qua vừa thành thực lại đẹp trai.

Hàn Dục không phải người sẽ chủ động phản ứng với bề ngoài của mình, xem ra phẩm vị người đề nghị y cắt kiểu tóc này không tệ.

Cậu sờ sờ mặt mình, xoay người lại muốn tiếp tục ngủ, lại bị Hàn Dục bóp lấy hai vai hỏi: “Sao lại thành vậy? Nói xong rồi ngủ tiếp.”

“Ở sân bay bị người trộm ví tiền, lúc đuổi theo bị kẻ trộm đánh.” Ánh đèn chiếu vào khiến cậu khó chịu, nói xong liền đẩy tay Hàn Dục ra, vùi mặt vào trong gối.

Nhưng mắt chưa nhắm lại được bao lâu, người đã bị túm dậy.

“Em ngốc à! Ví tiền bị cướp thì thôi, chủ động xông lên không phải là chủ động bị ăn đánh sao? Nếu trong tay tên côn đồ có dao, đâm em vài nhát thì làm sao bây giờ?” Hàn Dục hiển nhiên bị hình ảnh đầm máu mình tưởng tượng ra làm tức giận, giọng càng lúc càng lớn.

Một tay kéo Khương Vệ đến xô pha, sau đó Hàn Dục vào toilet chuẩn bị khăn mặt thấm nước nóng, thô bạo đắp lên mặt Khương Vệ.

“Đầu óc lúc nào cũng không biết nghĩ như vậy, còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Nếu là mọi khi, Khương Vệ nhất định sẽ nhảy dựng lên, lớn tiếng biện luận cho chỉ số IQ của mình, nhưng hôm nay, cậu lại giống như không, cụp mắt, mặc cho Hàn Dục day nghiến.

Thấy Khương Vệ không nói lời nào, Hàn Dục ép giọng xuống, nâng cái cằm nhỏ của Khương Vệ nói: “Giận

rồi? Tôi cũng là đúng lúc đó gặp phải chuyện khẩn cấp mới không thể đi đón em. Có phải tài xế đến quá muộn? Ngày mai tôi đuổi việc anh ta.”

“Không, tài xế đến rất sớm, là bản thân em không cẩn thận, giống như anh nói, em khờ thôi...”

Nghe được lời ấy, lông mày Hàn Dục càng nhíu chặt.

Khuôn mặt vừa nãy bị sưng lên, nên không quá để ý, chờ Khương Vệ đứng dậy mới phát hiện, ông chủ nhỏ hình như gầy đi không ít, nhất là eo, quả thực co lại một vòng.

“Buổi tối ăn gì?”

Khương Vệ suy nghĩ một chút: “Bánh quy đi?”

Hàn Dục đứng dậy đi tới nhà bếp. Mở tủ lạnh ra, đủ loại đồ ăn bên trong hình như không giảm đi bao nhiêu. Trên bàn để nửa túi bánh quy ăn không hết, bánh kem hình như cũng chỉ bị cắn một miếng.

Hàn Dục áp chế kích động lại muốn quát người, nhíu mày lấy tảng thịt bò trong tủ lạnh ra, sau khi dùng lò vi sóng già đông, lại dùng búa gõ gõ cho mềm, rồi đặt miếng thịt bò dẹt lên chảo, rán.

Một lát thịt thăn liền chín, Hàn Dục cắt thịt thành những miếng nhỏ bưng vào phòng, đã thấy Khương Vệ lại bò lên giường, lui thành một đống ở phía trong.

“Mau dậy, ăn chút đã, ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Lần này Hàn Dục để giọng nói thật mềm mỏng: “Tôi vẫn không tự mình nấu bếp, đồ trong tủ lạnh đều là nghĩ em đến, mới bảo người đi mua, không ngờ lại như vậy, mai tôi đưa em đi quán cơm Trung Quốc.”

Nói xong dùng đĩa xiên một miếng thịt bò tươi ngon béo ngậy đưa đến miệng Khương Vệ.

“Em không đói, Hàn Dục... tiền và thẻ tín dụng của em đều bị kẻ cắp trộm đi, anh có thể cho em mượn chút tiền không?”

Hàn Dục bị dáng vẻ dè dặt của cậu chọc cười, tiến lên hôn chụt một cái vào trán Khương Vệ nói: “Tôi bao dưỡng em đương nhiên sẽ cho em tiền tiêu vặt, ngày mai tôi đi mở thẻ tín dụng cho em, chồng em bây giờ không sợ em tiêu tiền như nước đâu!”

Mắt Khương Vệ nóng lên, hai chữ “chồng em” quả thật giống như bàn ủi nung chín lòng cậu.

“Không cần nhiều tiền, chỉ cần mua được vé máy bay là đủ rồi.” Khương Vệ dửng một chút, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Hàn Dục nói, “Em muốn về nhà.”

“Choang” một tiếng, đĩa thịt bò bị ném xuống đất.

“Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Khương Vệ ngẩng đầu, nói từng chữ: “Em, muốn, về, nhà!”

39. Chương 38

Hàn Dục mím môi hỏi: “Vì sao? Em hối hận?”

Khương Vệ muốn nói tất chân và váy cưới, muốn hỏi Hàn Dục vì sao muốn gạt mình, muốn nói nhiều lắm, nhưng đều cứng ở cổ họng.

“Được rồi, được rồi. Là tôi sai, hai ngày nay để em một mình ở đây, lúc này chuyện trong nước cũng đã ổn định, hai ngày nữa chúng ta đi du lịch châu Âu được không?” Hàn Dục hình như cũng thấy việc mình ném bát ném đĩa như vậy, là không tốt, giọng điệu một lần nữa dịu xuống.

Vừa nãy khi ném cái đĩa, y thấy Khương Vệ sợ đến giật mình, rướn khuôn mặt gầy đi một vòng, khiến hai con mắt tròn xoe có vẻ lớn hơn nữa, lại cứ vậy sững nước nhìn mình, giống như máy chỉ nói “Em muốn về nhà”.

Cho dù là người tâm địa sắt đá cũng sẽ tan ra.

Y vươn tay, kéo Khương Vệ vào lòng, vuốt tóc cậu giống như dỗ trẻ con hỏi: “Đi Pháp có được không? Không phải em thích hàng hiệu sao? Ở đây so với Hương Cảng cũng thuận tiện hơn, lúc này tôi lại có tiền, em không cần sợ tiêu hết, chúng ta mua thoải thích, trang điểm cho tiểu Vệ Vệ của tôi đẹp đến mức toả sáng.”

Nếu là bình thường, loại lời này đã sớm làm cho Khương Vệ đỏ bừng hai má, đẩy đẩy Hàn Dục kêu “buồn nôn”.

Paris, là chỗ rất tốt hả? Y lúc trước hẳn là dẫn Lộ Dao đi mua không ít đi? Mình không cần phải miễn cưỡng bắt chước.

Có điều bị y ôm vào lòng, nước mắt chất chứa thật lâu cuối cùng nhịn không được rơi xuống.

“Em không đi Paris, em muốn về! Đi về!”

Hàn Dục lật mặt cậu qua, muốn hôn một cái, lại bị Khương Vệ trốn, tránh đi.

Từ khi đi học, Khương Vệ chính là thích rầy rà với mình. Một bé trai, vô cùng thích giận dỗi, nếu thấy mình không vừa mắt liền vội vàng tránh xa một chút. Còn không, không phồng cái mặt tròn tròn tìm thời cơ lúc ẩn lúc hiện bên cạnh mình thì không được.

Khi vừa mới bắt đầu chưa quen, Hàn Dục vô cùng ghét cái kiểu tính cách mang theo cảm giác sống trong an nhàn sung sướng, chẳng biết gì cả này của Khương Vệ. Cho dù bên kia mặt có phồng thành cá nóc, bên này cũng không thể hiện chút nhân đạo, cho một lối thoát.

Mỗi lần đều là Khương Vệ ghen đến không chịu được, gục đầu, ỉu xiu chạy tới tìm mình nói khôi phục quan hệ.

Sau khi ở chung một thời gian dài, y dường như nghiện, có đôi khi còn cố tình trêu chọc Khương Vệ, không chọc cậu đến gà bay chó sủa thì không được, bởi vì y biết bất kể Khương Vệ giận thành cái dạng gì, cuối cùng đều hoà hảo với mình.

Lần này càng không có ngoại lệ, bởi vì —— Khương Vệ chỉ có mình mà thôi.

“Được, em muốn về thì đi đi.” Hàn Dục nhin không được móc từ ví ra mấy tờ tiền mặt, ném cho Khương Vệ.

Khương Vệ dùng sức chùi nước mắt, khom lưng nhặt tiền rơi tản mác trên mặt đất. Sau đó đến tủ quần áo lấy hành lý của mình ra.

Hàn Dục neho mắt lại.

Khương Vệ không mở hành lý ra, ba ngày, hành lý vẫn để nguyên xi như thế.

Mặc quần áo, cầm lấy hành lý xong, Khương Vệ đầu cũng không quay ra khỏi biệt thự.

Cậu không dám quay đầu lại, nếu quay đầu lại nhìn, cậu nhất định sẽ nhào vào lòng Hàn Dục khóc yêu cầu giải thích, nhưng có một số việc không cần giải thích, giống như Hàn Dục trước sau vẫn thích phụ nữ, giải thích mơ hồ cũng không thay đổi được.

Sau khi ra khỏi biệt thự, đi đến đường cái vắng vẻ.

Giờ là đêm khuya, nơi đây lại ở ngoại ô thành phố, căn bản không có xe cộ qua lại. Khương Vệ liền dọc

theo đường cái, không có mục đích đi về phía trước.

Hai bên đường là rừng cây rậm rạp, bóng đêm dày đặc đem rừng cây nhuộm đến vô cùng thần bí, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu “cục cục” không biết của động vật nào.

Đi không bao lâu, cảnh trong phim kinh dị từng xem chen nhau ập đến. Còn nhớ có một bộ chính là, một người đàn ông vào buổi tối đỗ xe bên đường cái, khi xuống xe kiểm tra thì bị một bộ móng vuốt lớn đen sì kéo vào rừng rậm, uây, này ruột, này thịt tạng! Máu chảy đầm đìa, phun ra ngoài giống như suối.

Khuông Vệ đi tới thì cảm thấy chân mình tê tê, đầu ngón tay cũng đổ mồ hôi lạnh. Cậu cúi đầu phủi bụi, thấy một cành cây thô to, liền cúi xuống nhặt lên, tốt xấu trong tay cũng nên có một cái phòng thân, để mình có thêm can đảm.

Ngay trong nháy mắt khi cậu đứng dậy, một bộ vuốt lớn đột nhiên chụp lấy vai cậu. Khuông Vệ lập tức cảm thấy hormone tuyến thượng thận đột nhiên tuôn ra, trước mắt dường như có ruột gan gì đó lắc lư, hai cánh tay vòng lại, một cú ‘hoành tảo thiên quân’ (tên một kỹ năng trong game ‘Mộng ảo Tây Du’), vung cành cây lớn về kẻ tập kích phía sau.

“Đệt!” Người nọ cũng không đề phòng, lập tức bị quán tính đánh ngã trên mặt đất.

Khuông Vệ trừng to mắt nhìn, Hàn Dục đang ôm thắt lưng đau đớn ngã xuống.

“Nhìn... nhìn cái gì! Mau đỡ tôi dậy!”

Xem ra là Hàn Dục lo lắng cho mình cũng đi theo. Khuông Vệ vội vàng ném cành cây trong tay xuống, đi đỡ vị đang bò trên mặt đất kia.

“Không sao chứ?”

Hàn Dục không đứng dậy, vẫn như cũ đau đớn cuộn mình trên mặt đất, chỉ có điều lần này đổi thành ôm bụng.

“Anh sao vậy, nói gì đi?” Giọng điệu Khuông Vệ mang theo nức nở, run rẩy hỏi Hàn Dục, nhưng đôi mắt vẫn như cũ là tiếng rên rỉ đau đớn.

Khuông Vệ đỡ cánh tay y, muốn kéo y trở lại biệt thự phía sau, nhưng vị này thật sự quá nặng, thoáng cái liền đem mình đè trên mặt đất.

Muốn đứng dậy, đã không có khả năng. Hàn Dục vững vàng đè tay cậu lại, ghim cậu giữa lớp lá rụng phủ kín mặt đất.

“Ăn bánh kem Đức hai ngày liền thật có bản lĩnh! Còn dám quá nửa đêm chơi trò bỏ nhà ra đi? Em đi đâu hả, không sợ có người kéo em tới rừng cây cường gian sao!”

Nghĩ sức lực mình cũng không lớn, còn vị này đau đến mức giống như uống thạch tín! Đương nhiên còn giả bộ gì nữa! Khương Vệ giận đến cả người run run, có điều là giận chính mình, vì sao luôn dễ bị lừa như vậy? Hỉ nộ ái ô luôn bị người khác khống chế trong lòng bàn tay.

“Mi đứng lên cho ta, mi tưởng rằng mọi người đều biến thái giống mi sao?”

Hàn Dục dùng lưỡi liếm vành tai Khương Vệ một cái, thoả mãn cảm giác được người dưới thân khẽ run.

“Em đã nói tôi là biến thái, vậy chúng ta cũng đừng lãng phí bóng đêm tốt như vậy, đi, theo anh vào rừng chơi một hồi.”

Nói xong, liền túm Khương Vệ đang không ngừng giãy giụa vút lên vai lủi vào rừng cây.

Khương Vệ liền cuống quýt, ra sức đâm vào vai Hàn Dục. Người ta lại không đau không ngứa, còn vỗ mạnh vài cái lên cái mông chắc thịt tròn tròn của Khương Vệ: “Ngoan chút nào, không thì tiền đâm hậu sát!”

Khương Vệ giãy không ra, dứt khoát liều chết ôm lấy cái cây bên cạnh không tha: “Hàn Dục, mịa mi! Có bản lĩnh thì mi tiền sát hậu gian đi!”

Hàn Dục dứt khoát bỏ Khương Vệ xuống, để cậu đứng úp mặt vào cây to, soạt một cái kéo quần ông chủ xuống.

“Em kiên nhẫn một chút, anh giết đây!”

Khí phách của Khương Vệ cũng theo ra, không tới một hồi cả người run rẩy dựa trên cây, hai tay khó khăn bắt lấy vỏ cây, giống như con khỉ cưỡi truồng, bị vị phía sau húc đến lủi thẳng lên cây.

Khi đem nghìn vạn con cháu Viêm Hoàng rắc khắp trên cỏ trong rừng cay không biết tên tại Đức, Khương Vệ đã rã rời toàn thân ngã vào lòng Hàn Dục.

“Sao? Chết chưa? Nếu không, chúng ta lại tiếp tục!”

Áo ngoài của Hàn Dục tán loạn, lồng ngực tràn đầy vết mồ hôi kẻ sát Khương Vệ, sau đó quái ác đưa chất nhầy trên tay xát một chút trên khuôn mặt đỏ bừng của Khương Vệ.

Lần này Khương Vệ ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có, lại thêm ba ngày không ăn uống nghiêm chỉnh, vừa mới phun hết lòng trắng trứng trong kho, liền thật muốn chết.

Hàn Dục say đắm hôn trán Khương Vệ, phủ lá rụng, cò đại dĩnh trên người cậu, thoải mái ôm lấy cậu, mang theo túi hành lý đáng thương, trở về biệt thự.

Khương Vệ chính là một bé con thất thường. Khi bé con tùy hứng khóc nháo, bạn giảng đạo lý với nó chính là đàn gảy tai trâu.

Nhưng cho nó ít đồ chơi đồ nó vui, hoặc là làm nó mệt phờ, nó sẽ ngoan ngoãn đi ngủ.

Nhìn xem, Khương Vệ hiện tại chính là bộ dạng bé ngoan, yếu ớt ngã vào bồn tắm, rửa sạch thân thể, lại uy cậu chút bánh kem xong, Khương Vệ ngã vào lòng Hàn Dục mê man ngủ.

Hàn Dục nắm chặt cánh tay, mơ hồ nghĩ, ngày mai phải dậy sớm, làm bữa sáng cho Khương Vệ. Ông chủ mình kỳ thật so với con gái còn dễ dãi hơn, khi cậu nín khóc mà cười, biết đâu còn có thể có một trận đại chiến nữa, vậy thật thích đi?

Đáng tiếc lần này Hàn Dục tính sai, lúc sáng sớm, khi mở mắt, người bên cạnh đã không thấy bóng dáng, biến mất cùng cậu ngoại trừ hành lý, còn có ví tiền của mình.

Trên bàn trà đặt một tờ giấy và một cái tất chân rách tả tơi.

Hàn Dục xanh mặt nhìn chữ trên tờ giấy: “Đừng tới tìm ta, đoạn tuyệt giống như thứ rách nát này!”

40. Chương 39

Khương Vệ thừa lúc Hàn Dục ngủ, lén cầm ví tiền và hành lý, trộm đi ra. Trời đã sáng, khi ra ngoài, đi một đoạn đường, liền đón được một chiếc taxi.

Vụng về nói chữ “airoplane” xong, tài xế cuối cùng cũng hiểu là ý muốn ra sân bay.

Tới sân bay, Khương Vệ mua vé xong, liền ngồi trong đại sảnh chờ, 4 tiếng chán nản chờ, vô cùng thích hợp để vuốt lại tâm tình.

Sân bay là nơi rất hay trình diễn những màn tình cảm quá mức.

Mỗi người buồn rầu tới đây, có thể đều phải phân vân một hồi. Vài ngày ngắn ngủi, cuộc sống của mình đã bị khiến cho long trời lở đất.

Hàn Dục vẫn là tín ngưỡng đời người của mình, hiện tại không thể không tiếp thu sự thật là y cho tới giờ

không phải của mình, cậu biết mình không đủ can đảm, lưu lại phù rở cho Hàn Dục, thật sự là muốn mạng của cậu.

Nghĩ vậy lại muốn khóc, không đợi nước mắt chưa xốt khổ sở của cậu chuẩn bị tuôn ra, thành linh có người cao giọng gọi tên mình.

“Khương Vệ!”

Cậu lại càng hoảng sợ, tưởng Hàn Dục đuổi theo. Quay đầu lại thì phát hiện là kiến trúc sư người Đức của công ty mình – Mark.

Trên người Mark, vẫn như cũ là kiểu nhiệt tình Đức pha trộn Itali, thấy Khương Vệ liền muốn đi qua ôm.

Khương Vệ sợ tới mức tránh ngay, Hàn Dục từng nói với cậu, Mark này hình như là bi, gặp ai liền yêu người ấy, không chừng dính chút bệnh gì đó.

May là Mark mặt dày, sau khi vồ lấy khoảng không, chỉ nhún vai, dùng tiếng Trung vừa học, chưa lưu loát lắm nói: “Khương Vệ, cậu ở đây làm gì?”

Khương Vệ lí nha lí nhí nói: “Du lịch.” Sau đó nhìn về phía sau Mark.

Mark xuất hiện ở đây có phải là công ty phải đi công tác không? Nếu quả thật như vậy, hẳn là còn có người khác.

Nhìn thử, quả nhiên thấy được người quen.

Phía sau Mark, còn có một người đang mỉm cười với cậu. Chính là sếp tổng tập đoàn Khang Hoa —— Lộ Mã Lực.

“Hai người các người...” Theo lý thuyết, vụ tai tiếng của mình vừa ra, lão Khương sẽ cắt đứt không cùng làm ăn với Lộ Mã Lực

Cha cậu mặc dù yêu tài, nhưng lại càng yêu con trai và thể diện của mình hơn. Liên quan đến danh dự của con, đương nhiên phải phân rõ ranh giới với cút chó thối rồi.

Mark vì sao lại cùng một chỗ với gã ta chứ?

“Anh và gã...” Khương Vệ không khỏi nghi hoặc chỉ Lộ Mã Lực, khó hiểu hỏi.

Mark nở nụ cười, khoa trương mà cung kính hướng về phía Lộ Mã Lực chào kiểu nhà binh xong rồi nói: “Ngài Lộ bây giờ là ông chủ của tôi. Tôi đương nhiên phải cùng anh ấy phu xướng phụ tùy!”

Rõ ràng Mark rất thoả mãn khoe khoang tài hoa của mình, sau khi quăng một câu thành ngữ xong, liền đắc ý cười.

Khương Vệ chau mày: “Người bội ước đi ăn máng khác?”

Mark lắc đầu: “Công ty các cậu đã là của ngài Lộ, tôi đương nhiên cũng là của ngài Lộ...”

Một cú sét kinh thiên động địa đánh vào đầu Khương Vệ nổ “bùm” cái. Cậu không thể tin mở to hai mắt, chuyển qua nhìn Lộ Mã Lực.

Nhất định tiếng Trung của Mark này nửa vời nói sai. Công ty bảo bối của nhà mình sao lại biến thành của Lộ Mã Lực chứ? Hàn Dục sớm đã biết quỷ kế của họ Lộ, mà mình khi đó còn gửi vụ tai tiếng kia đi, hẳn phải ngăn trở được âm mưu của gã... Khi cậu mệt mỏi, trong ba ngày vương bận nhĩ nữ tình trường, Phụng Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngay khi đầu cậu quánh như tương hồ, Lộ Mã Lực đã thông thả bước tới trước mặt cậu, lộ ra hàm răng trắng sáng, ý vị sâu xa cười với cậu: “Tiếng Trung của Mark thật sự càng ngày càng tiến bộ, hẳn không biểu đạt sai. 60% cổ phiếu của công ty các cậu đã ở trong tay tôi, mà cha cậu cũng có thể về hưu, toàn bộ công ty chỉ chiều cậu – giám đốc nghỉ phép này chưa chào hỏi tôi. Xảy ra chuyện gì vậy? Việc lớn như thế Hàn Dục không nói với cậu sao? Hai ngày nay các người hẳn ở cùng một chỗ chứ...”

Khương Vệ ngây ngốc há to mồm, nhìn thẳng Lộ Mã Lực. Bên tai vang lên câu Hàn Dục từng nói với mình — *“Không cần sợ hãi, cho dù mưa gió lớn hơn đi chăng nữa, tôi cũng sẽ thay em chống đỡ.”*

Cái ô này đã rách hết rồi, giờ nó cũng không thể che được mưa gió, còn dẫn sét đánh xuống.

Mình giống như kẻ mất trí uống nhiều sữa Tam Lộc, quyết đánh đến cùng tới Đức, sau khi chịu nhục nhã và thương tổn mới biết được, còn có đoạn nhà tan cửa nát này đang chờ.

“Cậu sao lại đi? Nghe em gái tôi nói, cậu không phải vừa tới Đức ư? Sao đã vội vã muốn đi, khó có được cơ hội, không tới tham gia hôn lễ của em gái tôi và Hàn Dục à?”

Khương Vệ không nói gì, hai quả đấm nắm chặt đã hơi run rẩy.

“Khương Vệ!” Lại một tiếng hô to vang lên sau lưng.

Hoá ra là Hàn Dục cũng đuổi kịp tới. Y từ xa trông thấy Lộ Mã Lực và Mark, lông mày không khỏi hơi nhăn lại.

Lộ Mã Lực thấy y cũng bắt đầu cười lạnh, trong mắt đều là tia gamma, hận không thể thoáng cái xuyên qua lục phủ ngũ tạng Hàn Dục.

“Thì ra là tổng giám đốc Hàn! Hôm nay thật sự là một ngày gặp quý nhân.”

Hàn Dục chỉ hơi gật đầu, quay đầu kéo tay Khương Vệ lại: “Đúng vậy, tôi cũng không ngờ gặp tổng giám đốc Lộ anh ở chỗ này, sao rảnh rỗi tới Đức vậy? Nhiều chuyện rối rắm đang chờ ngài xử lý đó!”

Nói xong, liền kéo Khương Vệ thấp giọng nói: “Đi, chúng ta qua bên kia nói chuyện...”

“Chát” một tiếng, dị tượng tức thời khiến trăm dặm xung quanh không có tiếng động. Khương Vệ dùng hết sức lực toàn thân tát Hàn Dục thật mạnh. Tiếng động kia, khiến người có mặt ở đây nghe xong đều cảm thấy bên má thật đau.

Ngay sau đó lại một tát nữa, vẫn vang như cũ, thấy mà giật mình.

Hàn Dục không hề phòng, mặt bị tát đến hơi lệch người đi, nhưng vẫn như cũ, mang theo vẻ mặt khó tin.

Khương Vệ không phải loại người sẽ đánh người, trước đây bị người khác ức hiếp, cũng chỉ mở miệng mắng chửi mà thôi. Nếu đánh nhau, cũng sẽ giống con gái vùng vùng hai quả đấm.

Thế nhưng hai cái tát này mang theo hận thù khắc cốt ghi tâm, khiến y nhất thời không phản ứng được gì.

Mà Khương Vệ cũng hiểu vì sao yêu hận tình cừu trình diễn ở sân bay lại diễn quá mức như vậy.

Đó là bến bờ biệt ly, cho dù bạn có nguyện ý hay không, có bỏ được hay không, nên vứt bỏ, nên rời xa, muốn quên đi, đều sẽ thông qua khoảng cách thực tế dần dần kéo xa mà rõ ràng trong lòng mỗi người.

Cậu, thật sự nên rời đi.

41. Chương 40

Bàn tay giống như sinh lửa đau âm ỉ. Nói vậy khuôn mặt bị đánh càng đau đến không chịu nổi.

Trong mắt Hàn Dục đã bốc hỏa, việc mất thể diện trước mặt kẻ thù không đội trời chung Lộ Mã Lực, khiến sức nặng của hai cái tát kia càng thêm nhiều.

Khương Vệ đã chuẩn bị tốt rằng y sẽ đánh trả, cho dù đã trở thành nhà kinh doanh thành công, nhưng xương cốt gì đó sẽ không thay đổi.

Vậy mà Hàn Dục chỉ âm trầm trầm gã, lại lặng lẽ chuyển mắt lướt qua Khương Vệ nhìn về phương xa, trong mắt ngoại trừ phần nộ bị xúc phạm ra, còn có cái gì đó quay cuồng, sau đó cứ vậy xoay người sải bước rời đi, bóng lưng vĩnh viễn thẳng kia, dường như có chút chán chường sụp đổ, khiến người không đành lòng.

Khương Vệ nhìn bóng lưng y, móng tay đâm mạnh vào thịt cũng không biết, nhiều năm gắn bó với nhau, thậm chí có loại cảm giác đã cùng y máu thịt tương liên, bây giờ xa cách, bên tai dường như có thể nghe tiếng gân cốt rạn nứt.

Lộ Mã Lực cười tùm tùm nhìn hai người trình diễn, đi qua giả bộ quan tâm nói: " Lần này tôi có chút việc gấp, nên không thể cùng cậu về. Hàn Dục đã phát bài báo kia, bây giờ Phụng Thiên khá là xôn xao, nếu cậu lộ mặt, e rằng chủ tịch Khương cũng rất khó nghĩ. Nếu cậu không có chỗ dừng chân, có thể đến một nhà trọ của tôi nghỉ tạm." Nói xong liền đưa một xâu chìa khóa qua.

Khương Vệ không muốn phản ứng ông anh vợ của Hàn Dục. Đẩy bàn tay ân cần của gã ta ra, sau khi nghe được tiếng nhắc nhở lên đăng ký, liền nghiêm mặt một mình rời đi.

—

Trải qua chặng đường dài buồn chán, cuối cùng khi giẫm chân lên đất Phụng Thiên, lại có loại lỗi giác như đã trải qua mấy đời.

Khương Vệ không dám trì hoãn, sau khi nhanh chóng lấy hành lý ra, liền lập tức đi xe về nhà.

Ông già mình dựa vào mồ hôi và máu từng chút một phát triển gia nghiệp càng lúc càng lớn, công ty chính là đứa con trai khác của ông.

Nhưng bây giờ đứa con lớn bảo bối này lại bởi vì mình không hiểu chuyện, khiến cho nó chết yếu, ông già mình sẽ bức bối thành cái dạng gì đây?

Khương Vệ không dám nghĩ tiếp, cậu chỉ muốn mau chóng trở lại bên người cha mẹ một chút, đứa con bất hiếu đã không có bản lĩnh khác, nếu đánh cậu mắng cậu có thể hả giận, vậy cậu liền quỳ gối trước mặt cha, để ông đánh chửi cho đã đi!

Tới cửa nhà, dưới chân giống như giẫm lên “keo dính chuột”, làm thế nào cũng không rút chân lên được.

Cuối cùng cố lấy đủ dũng khí, ấn chuông cửa, thế nhưng đoạn nhạc chuông “cát tường tam bảo” vang lên ba lần, không ai ra mở cửa cả.

Ngón tay ấn chuông của Khương Vệ run kịch liệt, trí tưởng tượng thoáng cái bay xa. Hai ông bà già sau khi phá sản, mang theo chén bể chống gậy, ở trên đường ăn xin.

Sau khi không ngừng điên cuồng ấn chuông cửa, Khương Vệ cuối cùng nhớ tới việc gọi điện cho cha.

Bởi vì di động đã mất, thật vất vả mới tìm được điện thoại công cộng ở cửa hàng tiện lợi trong khu. Theo thói quen trước tiên ấn số phòng làm việc, sau khi kết nối, đầu bên kia nói chính là “Xin chào, đây là tập đoàn Khang Hoa, có chuyện gì không ạ?”

Khương Vệ ngắt điện thoại cái “cách”, đỏ mắt dùng sức tát vào mặt mình, sao không chết đi chứ! Sao không chết đi!

Nhân viên siêu thị đều nhìn đến tròn tròn mắt, cũng không dám đi lên nói gì, chỉ sợ gặp phải một bệnh nhân tâm thần.

Sau khi hung hăng tát vài cái, Khương Vệ lại lần nữa gọi vào di động của cha, lần này bên kia kêu rất lâu mới có người nhận.

“Alô? Ai đấy?” Giọng nói sang sảng quen thuộc của bố già lập tức theo loa truyền tới.

Khương Vệ mũi chua xót sứt sứt, nghẹn ngào nói: “Cha, là con...”

Bên kia thoáng cái không có tiếng động gì, một lát sau điện thoại hình như chuyển vào tay mẹ cậu.

“Vệ Vệ, con từ Đức về rồi?”

“Mẹ... hai người ở đâu? Cha con, ông vẫn tốt chứ?” Cha già ngay cả điện thoại của mình cũng không muốn nghe, Khương Vệ chỉ có thể thấp giọng hỏi mẹ.

“Tốt cái gì mà tốt, ông già dở hơi giống như con lừa vậy, rõ ràng nhớ con vô cùng, bây giờ còn làm bộ làm tịch không nhận điện thoại... Xem kìa, nói ông hai câu, ông liền đi, ông già dở hơi, quay lại!”

“Mẹ... cha con đi đâu?”

“Đang đi ra biển chứ đâu, ông già quái gở này! Hai ngày qua đều giày vò chết mẹ! Dứt khoát đừng đến thì tốt rồi!”

“Cha —!” Khương Vệ tê tâm liệt phế kêu lên, “Mẹ, người mau đi kéo cha con đi, con sai rồi, đều là con sai, cha, người đừng đi! Cha —!”

Khương Vệ ngồi phịch trên mặt đất, bắt lực nắm ống nghe trong tay, giàn giụa nước mắt, bàng hoàng, có biện pháp gì để cậu lập tức xuất hiện trước mặt người cha đang muốn vứt bỏ bản thân không? Nếu phải chết, cũng nên là cậu, mà không phải là người cha vô tội chịu liên lụy.

“Vệ Vệ... đừng dọa mẹ, con làm sao vậy? Hả?”

“Mẹ, mẹ còn nói cái gì nữa? Mau ngăn cha con lại! Con van cầu mẹ!” Giọng nói của Khương Vệ đã hoàn toàn khàn đi.

“Ngăn ông ấy? Ngăn ông ấy để làm gì?”

“Cha... cha con, ông ấy không biết bơi!”

“Không biết bơi... À, không có việc gì, ông ấy mặc áo phao mà!”

“Vậy cũng không được... Hả? Áo phao?”

Khương Vệ có hơi ngẩn ra, còn có một dòng nước mũi đang chảy xuống bên mép, có người nhảy xuống biển mặc áo phao ư?

“Hàn Dục không nói với con à? Mẹ và cha con đang ở đảo Hải Nam mà, cái gì cũng rất tốt, chính là mặt trời gay gắt quá... Con sao đã trở về? Cãi nhau với Hàn Dục?”

“A?”

Mẹ Khương thở dài: “Con cũng lớn rồi, mẹ cũng không quản được con, có điều cho dù con ở cùng với ai cũng phải sống tốt, không được hai ba ngày lại nổi nóng như vậy, hai ngày trước Hàn Dục để cha con đánh... Thắt lưng tím bầm một mảng, vẫn cứ thế yên lặng quỳ, cũng quá đáng thương, con, đứa nhỏ này cũng nên sửa tính tình đi, đừng bảo người khác để con... Hàn Dục trở về với con? Cơn giận của cha con còn chưa tiêu tan, hai đứa các con cũng đừng đến trước mặt ông ấy, chờ chúng ta từ Hải Nam trở về, mẹ khuyên cha con...”

Kế tiếp, mẹ Khương nói gì Khương Vệ cũng không nghe vào. Đầu cậu có chút rối loạn, đây là cái chuyện khỉ gió gì? Cái gì với cái gì hả?

Vốn tưởng rằng hai vợ chồng già nghèo túng tự nhiên có nhã hứng chạy đến Hải Nam giải sầu, thế nhưng Hàn Dục lại trở về gặp cha lúc nào chớ?

Cậu đột nhiên nhớ tới lúc trong rừng cây, Hàn Dục đau đớn ôm thắt lưng, khi đó dáng vẻ của y thật sự rất... không thì mình cũng sẽ không bị y dọa sợ thành như vậy.

Về phần có bầm tím hay không, bản thân hoàn toàn không chú ý, lúc đó cậu cho dù liếc một cái cũng không muốn nhìn Hàn Dục.

Mặc dù không nhìn ra manh mối gì, thế nhưng cậu bỗng sợ hãi ý thức được rằng, mình hình như đã bỏ qua cái gì đó.

42. Chương 41

Một hồi ác chiến không mùi thuốc súng mới xảy ra cách đây không lâu tại Phụng thành, mấy ngày nay vẫn bị người trong thương giới bàn luận say sưa.

Thằng oắt chưa ai biết đến tên vậy mà lại là một con cá sấu lớn trong thương giới.

Tập đoàn Khang Hoa bởi vì vụ bê bối tổng giám đốc dâm loạn đàn ông bị vỡ ra, mà giá cổ phiếu sụt thê thảm. Một công ty nhỏ không tên tuổi nhân cơ hội này thu mua cổ phiếu của Khang Hoa. Tổng giám đốc Lộ sao có thể để bọn xấu thực hiện được mục đích? Lập tức bắt tay vào thu gom vốn, toàn lực phản kích.

Đáng tiếc ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ (phúc không đến hai lần liên tiếp, mà hoạ lại nối nhau đến), mấy công trình trong tay tổng giám đốc Lộ, tất cả đều xảy ra chuyện. Đầu tiên là mấy toà nhà để bán ngừng xây dựng, kiểm tra chất lượng phòng ốc không đủ tiêu chuẩn, cái này thì cũng không vấn đề gì, vốn chỉ cần tiền là được, nhưng không biết ai lại bơm cho giới truyền thông, nhất thời toàn thành phố đều biết, lượng giao dịch tức thì giảm xuống gần như bằng không. Thử hỏi, ai chịu đem tiền mồ hôi nước mắt mình vất vả tích góp từng tí một đi mua gian phòng không an toàn chứ?

Mà lúc này lão Khương lại ồn ào đòi giải trừ hợp đồng. Bởi vì lúc trước quản lý chợ và lên kế hoạch mời gọi nhà buôn vẫn là Khương gia phụ trách, nhìn ông rút lui như vậy, những nhà buôn trước đó đã được mời gọi, còn có một phần tiền thuê nữa, tất cả đều tạo thành một đồng hỗn loạn.

Những chủ xí nghiệp kia còn chưa tiến vào cửa hàng đã mỗi ngày đến trụ sở chính của Khang Hoa, hô khẩu hiệu đòi giải quyết. Con ngõ hẻm vốn rất có văn hoá, bây giờ giống như tổng bộ Cái Bang vậy.

Tổng giám đốc lộ khôn khéo như vậy, có thể để lão Khương đi thuận lợi thế sao? Một tờ đơn kiện được gửi lên toà án. Chứng cứ vô cùng xác thực, nếu lập hồ sơ mở thẩm, lão Khương nhất định thất bại. Đến lúc đó nếu thực hiện đúng theo hợp đồng, thì sẽ tổn một khoản rất là lớn.

Có lẽ lão Khương cũng là bị vụ bê bối của con trai làm kích động đến không khống chế được, sau khi bình tĩnh lại cũng sẽ hiểu được chuyện này có phần lớn, liền tìm cách dàn xếp ổn thoả, chủ động đi tìm tổng giám đốc Lộ nói chuyện.

Nếu đi theo thủ tục thông thường, từ lập hồ sơ đến phát trát của toà thì phải mất một tháng, Lộ Mã Lực kỳ thật cũng theo không nổi, lão Khương đến đàm phán, chính là đúng với ý nguyện của gã.

Hơn nữa lúc đang cần tiền, đối với tiền dâng lên tận cửa đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua. Mặc dù số tiền gã đưa ra không bằng trong hợp đồng, nhưng đối với lão Khương vẫn là một khoản lớn.

Công ty nhà ai có lượng vốn lưu động lớn thế chứ? Dưới điều kiện bồi thường tổn thất cho người ta xong lại phải đảm bảo công ty hoạt động bình thường, đành phải bán đi 10% trong số 50% cổ phiếu mình giữ, thêm chút tiền mặt đền cho Lộ Mã Lực, cuối cùng cũng thanh toán xong.

Mà sau khi ông bán cổ phần đi mới phát hiện, họ Lộ từ trước đó đã lén lút thu mua cổ phần của công ty mình, quan trọng nhất chính là 10% kia đã khiến gã ta nhảy lên thành cổ đông lớn nhất của công ty, bỗng dưng có thêm một miếng thịt mỡ béo ngậy bổ sung vào chỗ thua lỗ. Lão Khương – kẻ cơ hội trong giới kinh doanh Phụng Thiên, lần này rốt cuộc ngã rầm xuống, trở thành vật hi sinh cho hai con hổ đánh nhau.

Ngay khi mọi người sôi nổi tiếc hận cho lão Khương, hồi gay cấn nhất của trận thương chiến này cuối cùng cũng tới.

Té ra công ty của lão Khương thế mà lại sớm đã rơi vào tình trạng lỗ, dựa vào tiền vay người khác để giữ được cái vẻ bề ngoài. Tổng giám đốc Lộ tuy rằng dàn xếp tranh chấp chợ, giải quyết gấp đến sém lông mày, lại không biết mình là uống rượu độc giải khát, đi rơi vào mối nguy lớn hơn nữa, vô duyên vô cớ tiếp nhận đồng nợ của lão Khương, làm Lôi Phong (anh hùng cần kiệm của Tung Cửa) lập lòe phát sáng.

Khi vị chủ nợ phía sau tới, mọi người với phát hiện, vị này cùng người thu mua tập đoàn Khang Hoa, chính là một.

Cảm thương cho tổng giám đốc Lộ đem tiền của mình, bù vào cho cái mình vừa mua. Mũ trên đầu Lôi Phong tức thời còn phải trừ đi một khoản lớn. Mặc dù “Bách túc chi trùng tử nhi bất cương” (tập đoàn hoặc người có thế lực lớn, tuy rằng đã thất bại nhưng uy danh và ảnh hưởng vẫn tồn tại như cũ ~ phần lớn mang hàm nghĩa xấu), Lộ Mã Lực cuối cùng cũng ổn định được quyền khống chế công ty, thế nhưng, thương giới Phụng Thiên đã một lần nữa tẩy trắng hiệu, thời đại hoàng kim của Khang Hoa đã trở thành quá khứ.

Trận chiến thu mua lấy nhỏ đánh lớn này, thật sự khiến người xem trân trối nhìn. Sau khi vị Vô Miện Vương (bác nông rân lên làm Tổng tư lệnh của Tung Cửa) ở hậu đài kia khiến Khang Hoa chật vật khôn tả đi ra, mọi người mới phát hiện y vậy mà lại chính là trợ lý trước của Khương A Đẩu trong vụ bê bối —— Hàn Dục!

Đối với việc trong này còn ẩn tình gì, mọi người đều bàn tán xôn xao. Thế nhưng đương sự không nói, bàn đến ngoạ mục nữa cũng không đủ.

‘Thương nghiệp hiệp đàm’ mỗi năm tổ chức một lần của Phụng thành sắp tổ chức. Các ông tổng của các xí nghiệp bốn ba khắp nơi, cuối cùng cũng có thể ngồi vào cùng một phòng, tìm cơ hội buôn bán với nhau, lại nhân thể tám chuyện.

Đáng tiếc lần này thương hội thiếu đi khuôn mặt quen thuộc của hai người —— cha con Khương gia.

Nghe đầu lão Khương thua thế diện lại còn phải bồi thường gia sản, cùng bạn già đi Hải Nam an dưỡng rồi. Về phần tiểu Khương, tất cả mọi người đều nhận định, cái thứ làm công ty phá sản này nên chui vào một xó, tự mình khiến mình chịu xúi quẩy.

Cho nên khi Khương Vệ mặc một thân âu phục giản dị xuất hiện ở thương hội, tất cả mọi người đều âm thầm cả kinh, nhao nhao kính nể độ mặt dày của vị này, ánh mắt khác thường của mọi người nhìn chăm chăm cậu, giống như dân tị nạn đói khát được ăn một bàn đầy thức ăn và rượu.

Khương Vệ biết mình không nên tại thời điểm miễn cảm như vậy, xuất hiện trước mặt mọi người. Nhưng, cậu cũng là không có cách nào.

Cơn giận của cha chưa tiêu tan, mặc dù đạt được hiệp nghị không biết tên với Hàn Dục, ám độ trần thương, vứt cái công ty chỉ còn xác rỗng cho Lộ Mã Lực, đổi lấy nhân nhả cả đời khó có được, mang bà vợ đi hưởng thụ gió biển mát lạnh.

Nhưng vừa nghĩ đến đứa con trai duy nhất không biết điều như vậy, khiến cho hai thằng đàn ông vì nó tranh đoạt tình nhân, trong lòng lão cũng tức nghẹn chớ! Biết rõ một mình con trai không vào được nhà, nhưng cũng không thêm để ý, vẫn như cũ ung dung tự tại nghỉ ngơi ở Hải Nam.

Khương Vệ hồi đó đi Đức chơi chính là bị tráng quyết đánh đến cùng, trên người ngay cả một cái chìa khoá cũng không mang theo. Cho nên rơi vào hoàn cảnh không nhà để về, chỉ có thể đến khách sạn ở.

Sau khi dừng chân ở khách sạn, cậu đắn đo suy nghĩ, cuối cùng gọi, điện cho Hàn Dục, thế nhưng sau khi Hàn Dục nhận điện thoại, vừa nghe là giọng nói của cậu liền lập tức dập máy.

Tiếng “Bíp — ” kéo dài trong điện thoại, khiến lòng Khương Vệ tuột dốc không phanh. Hồi tưởng lại hai cái tát ở sân bay kia, nghĩ sao lúc đó có thể ra tay nặng như vậy, thật không chút nhân đạo gì cả.

Chiếu theo lực đánh trong ấn tượng, thử tát mình hai cái, đau đến nước mắt lập tức ứa ra. Nếu người khác đánh mình như vậy, tối thiểu cũng phải hận hấn khoảng một năm, nghĩ thế, Khương Vệ bực đến mức lại đánh tay mình.

“Cho mi thử khiếm (bởi vì tay mà bị người oán hận, phản cảm), cho mi đoạn chưởng (cấu thành của đoạn chưởng chính là đường tình cảm và đường trí tuệ từ hai hợp thành một, biểu thị tình cảm và lý trí không phân cách, vì vậy tính cách người đoạn chưởng có vẻ kiên cường, lòng tự tin có thừa, cực kỳ lý trí!)”

Nhưng sau khi buồn bã, lại phải đối mặt với hiện thực, Khương Vệ không có tiền.

Tiền mặt trong ví Hàn Dục, sau khi mua vé máy bay và dự chi thuê khách sạn đã không dư mấy. Còn lại chính là thẻ tín dụng lớn nhỏ.

Khương Vệ không có cách nào, bèn thử đi máy rút tiền dùng thẻ rút tiền, nhưng lại phát hiện mấy cái thẻ

kia đều bị khoá hết tiêu.

Khương Vệ nghĩ cơn giận của lão cha còn chưa tiêu tan đây mà, ngại xin tiền cha mẹ, lại càng không đi tìm mấy người bạn nhậu lúc trước để bọn họ chạy theo mình nói dài nói ngắn, nên giờ ngay cả việc ăn cơm cũng thành vấn đề, buộc lòng phải ăn mì gói mỗi bữa.

Hôm ấy cậu ở đại sảnh khách sạn, ngẫu nhiên thấy một vị thương nhân là bạn của cha trước đây, mới biết được sắp tới sẽ mở ‘thương nghiệp hiệp đàm’ của tỉnh.

Cậu bỗng nghĩ tới, Hàn Dục có đến không nhỉ?

Vì vậy mặt dày, xin bạn của cha giấy mời, trong ngày hiệp đàm, lặng lẽ xen vào giữa đám người.

Cho dù không gặp được Hàn Dục, món ngon đầy bàn này cũng không tệ, ít nhất đủ để cho dạ dày mấy ngày ăn chất bẩn quần được nhìn thấy chút thức ăn mặn.

Khi Khương Vệ đang cầm một miếng bánh hạnh nhân cố gắng tống vào miệng, đột nhiên bị một đôi bích nhân tay trong tay xuất hiện ở cửa thu hút.

Hai người kia giống như Kim Đồng Ngọc Nữ trong kịch, ăn mặc nói khó nghe là xa hoa, nói dễ nghe là rất mốt. Hơn nữa bề ngoài xuất chúng nhất thời thu hút ánh mắt mọi người.

Khương Vệ chỉ liếc một cái, đã bị bánh hạnh nhân nghẹn ở trong họng, sắc đến mức nước mắt nước mũi cậu cùng nhau bay ra.

Người mong chờ đã lâu, cùng cùng lại dắt đại mỹ nữ Lộ Dao xuất hiện.

43. Chương 42

Cái này gọi là áo gấm về làng, tổng giám đốc Hàn vừa vào hội trường, lập tức có dăm ba người xúm qua chào hỏi Hàn Dục. Trong đó không thiếu các ông chủ từng rất ngưỡng mộ y.

Thành công của Hàn Dục nhìn từ khía cạnh năm xưa bọn họ đánh giá chính là tài trí hơn người. Vì vậy cả đám đều bày ra bộ dạng Bá Nhạc xúm vào tỏ vẻ thân thiết với Hàn Dục.

Khương Vệ kìm lòng không đành cũng đi theo đám người về phía trước, nhưng đi được phân nửa lại dừng lại, dưới ánh mắt chòng chọc của mọi người nói cái gì đây? Những uất ức, oan uổng không thể nói rõ kia, chỉ thích hợp chọn một xó bí mật góc áo một người, trợn mắt cũng được, dẫu môi cũng tốt, quần đến cuối cùng người kia đại khái sẽ hơi cong miệng, một bộ dạng đại xá thiên hạ đi?

Khương Vệ thích vẻ kiêu ngạo của Hàn Dục, đó là tự tin và ung dung mà cậu vốn không có.

Nhưng bây giờ vị này ung dung đến có phần quá đáng, xa cách giữa phú nhị đại nghèo túng và tân quý (người có thể lực lớn) trong giới kinh doanh há lại chỉ là rộn ràng nhốn nháo trước mặt nhiều người?

Lộ Dao kia nắm tay Hàn Dục, vô cùng chúng mắt, liền giống như miếng bánh ghen ở cổ cậu, làm thế nào cũng không nhỏ ra được, Khương Vệ ghen đến khó chịu, sắc đến vành mắt đỏ au. Đúng lúc này, có người đưa tới một chén nước cứu mạng.

Khương Vệ vội vàng đón lấy uống một hơi, sau khi nuốt miếng bánh xuống, nâng mắt nhìn, cư nhiên là vị kiến trúc sư người Đức – Mark. Chỉ thấy hắn mặc một thân âu phục phẳng phiu, tóc ngắn màu hạt dẻ, vẻ mặt kinh hỉ.

“Sao lại vậy, tốt hơn chưa? Thật sự là duyên phận, chúng ta lại gặp mặt. Đến đến, chúng ta qua bên kia nói chuyện.” Nói xong Mark liền kéo tay Khương Vệ, tách đám người đi tới phòng nghỉ cạnh đại sảnh.

Vừa nãy Mark đưa qua không phải là nước, mà là Champagne, tửu lượng Khương Vệ luôn không tốt, uống xong liền cảm thấy hai má nóng lên. Váng vất theo sát Mark vào gian phòng tĩnh lặng.

Những phòng nghỉ nhỏ, độc lập này vốn chuẩn bị cho những người ở hiệp đàm cần mật đàm, không gian vừa phải, nhưng hiệu quả cách âm không tệ chút nào. Mark vất vả lắm mới bắt được cơ hội gần gũi với búp bê sứ phương Đông này, nhất thời vút hết cái giọng mũi của người Đức đi để nói chuyện phiếm.

Khương Vệ có thể nói gì với hắn chứ, nhưng lúc này có người theo bên cạnh mình, ít nhất sẽ không khiến bản thân có vẻ quá mức thê thảm. Một bình rượu vang trên bàn đổ hết vào bụng cậu.

“Khương Vệ, lần đầu tiên gặp cậu ở sân bay, tôi đã có loại cảm giác vô cùng đặc biệt, cậu chính là Dương quý phi và Tây thái hậu (Từ Hi ý à) trong ước mơ của tôi.” Mark lúc này đã dán tới bên cạnh Khương Vệ, cũng không biết nghe đến cổ từ chỗ nào, buồn nôn khen Khương Vệ, có lẽ người ngoại quốc cho rằng giống người hoàng tộc thì sẽ có phong thái đặc biệt, vị này thoáng cái chụp ra hai người hại nước hại dân.

Khương Vệ thật sự bị hắn chọc cười: “Nếu tôi là Tây thái hậu, thì việc đầu tiên chính là phế anh, nhớ năm đó đốt vườn hoa Viên Minh hình như có người Đức các anh, thật là, chỗ kia chính là khu nhà cấp cao đó! Để đến ngày hôm nay, một mét vuông cũng không dưới 100 vạn luôn!”

Mắt Mark không ngừng nhìn khuôn mặt Khương Vệ cười toe toét, liền có chút không dần được thú huyết dâng trào, đột nhiên nâng mặt Khương Vệ, hôn xuống.

Khương Vệ bất ngờ không phòng bị, hơn nữa uống rượu có chút váng vất, cư nhiên không hề giãy giụa cứ vậy để Mark hôn một trận.

Đúng lúc này, cửa thành linh bị người từ bên ngoài đẩy mạnh ra.

Mark nghe được tiếng động không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hàn Dục mặt không đổi sắc đứng ở cửa phòng.

Khương Vệ bị Mark vạm vỡ nửa ôm vào lòng, trên mặt lộ vẻ đỏ ửng do hơi còn, ngược lại giống như vẻ ngây thơ khi tình nùng mật ý.

Cậu sững sờ nhìn Hàn Dục một hồi, đột nhiên dè mạnh cổ Mark, chủ động hôn.

Cái này khiến Mark đau đớn, rằng lợi có lẽ đều bị vị gọi là Tây thái hậu này đụng cho chảy máu.

Mặc dù uống chút rượu, nhưng kỳ thật trong lòng Khương Vệ cũng rõ mình thoáng ngây ngốc. Thế nhưng cậu nhất định phải làm chút gì đó để chứng minh bản thân, Hàn Dục y có gái đẹp bên người, mình cũng có anh chàng Đức này.

Đang hôn đến huyết nhục mơ hồ, đột nhiên cửa bị sập mạnh một cái, phát ra tiếng “rầm”.

Hàn Dục có lẽ đã đi rồi...

Khương Vệ mạnh mẽ đẩy Mark ra, nhưng không đợi nước mắt cậu rơi xuống, đã phát hiện Hàn Dục đang nổi bão đứng trước mặt hai người.

“Sao? Hôn thoải mái không?” Hàn Dục chậm rì rì hỏi.

Khương Vệ căng thẳng mím môi, nhưng người khác lại hiểu là nhớ lại hương vị nụ hôn vừa nãy.

Hàn Dục lộ ra một nụ cười, vùng quyền đâm mạnh vào mặt Mark.

44. Chương 43

Mark đang ở kia xoa miệng, một quyền đã đánh tới trước mặt, bất ngờ không kịp phòng bị, người thoáng cái ngã lên dưới sô pha, ngay sau đó quyền thứ hai, quyền thứ ba cứ như mưa sao đánh xuống.

Ông anh Đức được thịt bò khoai tây nuôi lớn, ngoại trừ lúc bắt đầu không phòng bị ra, đương nhiên sẽ không quỳ rạp trên mặt đất làm bao cát. Hắn đang chuẩn bị cứu Khương Vệ mà, sao bằng lòng ngả mũ chịu thua trước mặt cậu chứ? Sau khi sững một chút, lập tức hăm hở đỡ, lăn xả đánh nhau với Hàn Dục.

Đầu Khương Vệ văng vắt, nhìn hai người hổ hạc trường quyền, người tới ta đi, chỉ có thể lắp bắp nói: “Đừng... đừng đánh!” Thế nhưng hai người đang quần đấu sao nghe cậu chớ, lại càng đánh kịch liệt hơn,

mắt thấy khoe miệng Hàn Dục bị thương đổ máu, Khương Vệ cuống cuống, nhào dậy ôm lấy tay chân Mark. Cái này cũng tiện cho Hàn Dục, anh bạn liền đánh cho tên Đức này mấy quyền.

Mark nổi nóng, trong miệng quang quác một xâu tiếng Đức, Khương Vệ cũng hiểu được cú kéo này của mình thật không phúc hậu, nói đến cùng, chuyện này đều do mình rước lấy, trong đầu nghĩ sau này phải cho Mark chút tiền thuốc men bồi bổ thân thể, nhưng cũng không buông tay, thực hiện sự bất công tới cùng.

Mark nổi giận, hai cánh tay hất lên, cơ thể lại huých về phía sau, làm Khương Vệ đập vào bàn. Chiếc ly thủy tinh vỡ nát, đâm vào mông Khương Vệ, đau đến mức cậu lập tức hét thảm một tiếng, nhưng vẫn một mực đè lên thân Mark, giống như xe lu khiến mảnh thủy tinh càng cắm sâu vào thịt mông.

Nghे được tiếng kêu thảm thiết không bình thường của Khương Vệ, Mark và Hàn Dục đều tức khắc dừng tay. Kéo cậu đang đè trên người Mark dậy, lại nhìn mặt tổng giám đốc Khương, đau đến mức hai má giật giật.

Khi Hàn Dục giật Khương Vệ về, phát hiện cái quần âu màu xám cậu mặc đã thấm máu.

“Đau! Đừng động vào!” Khương Vệ vênh cái mông, mồ hôi theo mặt chảy xuống.

Hàn Dục cau mày, cẩn thận cởi thắt lưng của Khương Vệ, sau khi kéo quần âu và quần con xuống nhìn, mấy mảnh thủy tinh nho nhỏ đã đâm thủng cả vải, đem hai cái mông tròn tròn thượng hạng rạch ra vài vết máu.

Mark cũng sấp lại nhìn thoáng qua, không quá lưu loát áy náy nói với Khương Vệ: “Xin lỗi, đều là tôi sai.”

Đúng lúc này, đột nhiên cửa bị người dùng lực lớn mở ra. Chỉ thấy Lộ Mã Lực dẫn theo một đám người mỉm cười xuất hiện trước mặt ba người bọn họ.

Những người phía sau gã ta thì mở to hai mắt nhìn tân quý trong thương giới dí mặt vào mông ông chủ cũ nghèo túng, bên cạnh còn có một vị người nước ngoài theo giúp vui.

Đây là tình cảnh gì, không thể không khiến người ta liên tưởng đến bài viết kia, ba cái gì P vân vân.

Mã Lực hơi quay đầu, vừa cười vừa nói với một người thanh niên bên cạnh: “Phóng viên Lưu, đầu đề bắt quái ngày mai xem ra đã đưa tới trước mặt cậu rồi.”

Vị thanh niên kia như vừa trong mộng mới tỉnh, vội vàng cầm máy ảnh, chụp ba vị kia “tách” cái.

Hàn Dục nhanh chóng lắt mình đi tới trước người Khương Vệ, nhưng tình cảnh quần bách vừa nãy vẫn bị người ta nhanh chóng chụp được.

Những người khác vừa nhìn loại tình cảnh này, đều nhao nhao mượn cớ tản đi, chỉ lưu lại mình Lộ Mã Lực.

“Tổng giám đốc Hàn, chiêu ‘ngươi đối phó ta thế nào ta dùng cách đó đối phó ngươi’ của tôi thế nào? Thủ đoạn còn chưa dùng hết đi? Chờ báo chiều ngày hôm nay ra... Khụ, lấy thân phận người từng trải qua chuyện này, tôi thấy, muốn ổn định giá cổ phiếu, không phải chuyện dễ dàng đâu!”

Hàn Dục không nói gì, phỏng chừng hiện tại cũng đang suy xét rằng, mình thế mà lại tiến vào cái hố đã đào cho họ Lộ.

45. Chương 44

Lộ Dao cũng chậm rãi đi tới cửa, nhìn tình hình trong phòng, sắc mặt lập tức hơi biến đổi.

Khương Vệ chặt vật kéo quần lên, chịu đựng đau đớn cúi đầu đi ra ngoài. Dư quang nơi khoé mắt liếc đến bàn tay Hàn Dục hơi động động, dường như muốn qua đỡ mình dậy. Nhưng khi Lộ Dao xuất hiện ở cửa, bàn tay kia vẫn cuối cùng vẫn không duỗi qua.

Khương Vệ tự nói với bản thân, cúi đầu xuống thấp chút nữa, mình hiện tại chính là cá uơn, đi đến đâu chỗ đấy liền bốc mùi. Nhiều người cũng không nói được cái gì, hai người đàn ông vì mình vùng tay đánh nhau tranh đoạt tình nhân, đây cũng không phải cái gì hay để khoe khoang. Vẫn nên sớm chuồn đi thì hơn.

Lúc đi qua bên cạnh mấy phu nhân ăn mặc sáng sủa, lập tức có thể cảm thấy ánh mắt nóng rát tập trung vào vết máu dính trên mông mình. Chỉ nghe giọng điệu các bà mang theo sự hả hê rõ rệt nói: “Trời ạ, không phải sáng hôm qua Lộ Dao vừa tiến hành lễ đính hôn với Hàn Dục sao? Thế nào hôm nay chồng của cô ta đã lẫn lộn vào một đám biến thái rồi, thật là bất hạnh nha!”

Chân vốn bước không nhanh nhẹn lắm rồi cuộc đời không bước nữa. A, thì ra hôm qua đính hôn, còn tổ chức tiệc rượu thông báo cho mọi người, chỉ có bản thân một mình trốn trong khách sạn, ăn mì gói đến trời đất mù mịt, cái gì cũng không biết. Nếu đã như vậy, vừa này Hàn Dục vào phòng làm chi, lại còn đánh Mark nữa chứ?

Chẳng lẽ y không biết, hành động như vậy sẽ khiến mình hiểu lầm y vẫn còn quan tâm mình ư?

Khương Vệ đứng yên bất động, trong đầu cậu trống rỗng, ý nghĩ “Hàn Dục hoàn toàn là của người khác” thoáng chốc chặt đứt cái gọi là lý trí.

Ngậm đắng nuốt cay nhiều năm nay, nhưng cuối cùng thứ Hàn Dục lưu cho mình dường như chỉ có vết máu vẫn dính trên mông.

Chân vốn đã bước ra đại sảnh, lại rụt trở về, khép khiễng quay lại.

Mà Hàn Dục cũng đang sửa sang lại quần áo bị xé rách mất trận tự đi tới, Lộ Dao cũng một lần nữa treo cái nụ cười “đây chẳng qua là một tiết mục xen giữa nho nhỏ mà thôi”, kéo tay Hàn Dục, dáng vẻ rộng rãi độ lượng.

Bọn họ đều là người thành đại sự, có thể thu tâm tình của mình vào trong mắt nạ.

Nhưng Khương Vệ cậu đã định là A Đầu ngu ngốc, sẽ không xem xét thời thế, sẽ không lá mặt lá trái, chỉ biết ngốc nghếch xông về phía trước, đụng đến mức đầu đầy máu cũng không chịu quay lại.

Hàn Dục nhìn Khương Vệ quay trở về, hơi lộ vẻ kinh ngạc, dừng bước. Y nhìn Khương Vệ từng bước một đi tới, vẻ mặt giống như lập tức sẽ giơ gói thuốc nổ ra.

Khương Vệ nhìn khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ kia của Hàn Dục, cái mũi vẫn thẳng như trước, cánh tay cường tráng khoác vai Lộ Dao, nghiêng răng hỏi: “Mi đánh hôn với cô ta?”

Lộ Dao buông tay kéo Hàn Dục ra, chuyển qua kéo Khương Vệ, thân thiết nói: “Khương Vệ, cậu bị thương, phải mau chóng xử lý, như vậy đi, tôi và Hàn Dục đưa cậu đi bệnh viện, tôi đỡ cậu đi...”

Khương Vệ đột nhiên dùng lực, đẩy Lộ Dao sang một bên: “Ta chỉ hỏi y thôi, cần cô làm người tốt ư?”

Khương Vệ như vậy, không chỉ khiến Lộ Dao cảm thấy xấu hổ, ngay cả Hàn Dục cũng chau mày. Cùng học nhiều năm như vậy, e rằng bọn họ đều đã quen cái kiểu cố làm ra vẻ, kỳ thực chỉ là một con cọp giấy của Khương Vệ.

Khương Vệ không có ác ý, không nóng không lạnh, lại càng sẽ không chủ động giành giật với người khác, ít nhất đó là Khương Vệ mà Lộ Dao biết.

Nhưng vừa nãy lời nói của cậu sắc bén như vậy thật sự khiến những người hiểu rõ cậu giật nảy người.

Ít nhất mi mày nhíu chặt của Hàn Dục đã nói lên điểm này, y tiến lên một bước, tới gần Khương Vệ thấp giọng nói: “Em đi bệnh viện trước đi, lát nữa tôi sẽ đến tìm em, đến lúc đó sẽ nói với em, đi nhanh đi!”

Khương Vệ không nhúc nhích, vẫn như cũ cố chấp hỏi: “Mi đánh hôn với Lộ Dao đúng không?”

Đám người xung quanh đều ngẩn cổ, nhìn truyện bát quát miễn phí, Hàn Dục bị Khương Vệ ép đến chân tường, chỉ có thể nhíu mày gặt đầu: “Đúng, Lộ Dao đánh hôn với tôi.”

Khương Vệ chậm rãi nâng tay lên, vói vào túi quần mình. Cánh tay run rẩy thậm chí đến khuôn mặt cũng hơi run run.

Mọi người nín thở tập trung, cùng đợi xem Khương Vệ móc ra thứ vũ khí trí mạng nào.

Khương Vệ cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, thật sự móc ra chút vật.

Một xấp tờ một tệ, năm mao tiền lẻ bị Khương Vệ đập mạnh vào trong tay Hàn Dục.

“Cùng học một thời gian, đây là tiền mừng ta cho hai người!”

Tiền mừng này của Khương Vệ quá châm biếm, trong đại sảnh tức khắc tĩnh lặng. Chỉ có mấy đồng tiền kim loại rơi xuống, lăn trên mặt đất phát ra tiếng vang trong trẻo.

“Theo lý thuyết, ta hẳn nên có một phong bì lớn cho hai người, nhưng ta bây giờ cũng chỉ có từng này, thật sự chỉ có từng này... Lộ Dao, tôi xin lỗi cô, đã nhiều lần quá bủn xỉn, thế nhưng Hàn Dục, ta sẽ không mắc nợ mi cái gì nữa đi? Cho dù đời trước ta không cẩn thận thiếu mi tiền, đời này khẳng định cũng sẽ trả hết. Cho nên, về sau chúng ta mỗi người một ngã, ta chúc hai người trăm năm hoà hợp... Mịa nó sớm sinh quý tử!” Nói câu cuối cùng, quả thật nếu không nghe nội dung mà chỉ nghe giọng điệu, nhất định là lời nguyên độc ác.

Có điều Lộ Dao ngược lại thở dài một hơi. Cuối cùng cũng xem như là người đã đọc qua sách, không phải thiêu thân tà hồ gì đó.

Thế nhưng lông mày Hàn Dục lại càng nhăn thêm.

Lần này Khương Vệ nhanh nhẹn xoay người rời đi, nếu đây là kịch truyền hình, sau mông phải lòi thêm một vị, dây dưa không thôi.

Nhưng hiện thực chính là đồ chết tiệt, phía sau không ai đuổi theo, chỉ có mảnh thủy tinh cắm vào trong mông thôi.

Lúc đó, khi cậu quay đầu, là muốn lý luận với Hàn Dục kia mà, dù thế nào cũng phải nói cho rõ ràng quan hệ của hai người với thiên hạ, ít nhất để người ta biết, Lộ Dao là kẻ thứ ba vô đạo đức, đoạt đàn ông với đàn ông, thật không biết xấu hổ! Thế nhưng khi thấy khuôn mặt Hàn Dục, cậu nghĩ đến vẻ cô tịch trên mặt khi cha mẹ đột nhiên qua đời, về đặc ý khi nhìn biệt thự trên núi của Hàn Dục.

Bây giờ, thân phận, địa vị, tiền tài và gia đình bình thường, Hàn Dục đều thực hiện từng cái một. Cẩn thận nghĩ, biết đâu lại là Khương Vệ cậu biếu tặng ấy chứ?

Mình bị người mình bao dưỡng lừa dối như vậy, thật sự quá không biết xấu hổ. Thật giống như đưa chỗ tiền lẻ kia đi, nỗ lực của mình, đối với Hàn Dục mà nói, kỳ thực là có hay không cũng được, thậm chí chẳng đáng ngoảnh nhìn đi?

Chút tiền cuối cùng trong túi, đều đã giả bộ tiêu sái, đem biếu. Ngay cả taxi cũng không có cách ngồi, chỉ có thể cà nhắc cà nhắc trở về. Qua thời gian không lâu, di động cậu vang lên, là Hàn Dục gọi tới. Khương Vệ không chút do dự, lập tức ấn ngắt. Không tới một hồi, một tin nhắn đã đến “Em ở đâu đấy, tôi đi tìm em”. Chính là Hàn Dục gửi tới.

Khương Vệ dùng sức, ném di động vào sông hồ thành ven đường.

Nhưng ném xong lại hối hận, đúng là đầu heo mà, tốt xấu cũng phải gọi một cú cho bạn bè đã chứ, mịa nó một phen tiền còn không có, ăn khi không à?

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng ô tô “bíp bíp”, nhìn lại, thì ra là Lộ Mã Lực đang mỉm cười ngồi trên một chiếc xe thể thao màu đen.

“Cú ném này thật sự tiêu sái đó, tổng giám đốc Khương.”

46. Chương 45

Vừa nhìn là già, Khương Vệ liền xoay người muốn rời đi. Cậu không muốn thấy loại người nào phát triển, bây giờ cậu chỉ muốn tìm một nơi không người, rồi chuẩn bị một gói mì để làm bữa sáng mai.

“Cậu trong người không một xu dính túi, muốn đi đâu? Có lỗi với cậu là Hàn Dục, không cần lạnh băng băng với tôi như thế đi?”

Khương Vệ suy nghĩ một chút, dừng lại, xoay người nói với tổng giám đốc Lộ: “Người là anh vợ của Hàn Dục, hôm nay ta dâng lễ, cũng chưa đến tiệc rượu nhà các người, không thì người trực tiếp đổi thành hiện vật cho ta đi!”

Lộ Mã Lực nở nụ cười: “Đưa tiền, chút tiền lẻ cậu định bụng đổi thành bao nhiêu hả?”

Khương Vệ cũng cảm thấy mình có chút vô liêm sỉ, da mặt căng ra, toan lần nữa xoay người rời đi. Lộ Mã Lực kéo cậu nói: “Đùa chút thôi, cậu bây giờ thiếu tiền, coi như tôi cho cậu mượn đi!” Nói xong móc ví ra, vừa lấy tiền vừa dùng dư quang nơi khoé mắt quét Khương Vệ, thấy dáng vẻ cậu chờ mong, nhìn chăm chăm vào ví mình lộ ra chút ngốc nghếch, thật khiến tâm người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Lúc này miếng điểm tâm ngon ngọt vẫn chưa có cơ hội vào miệng, không thấy cũng không sao, nhưng xuất hiện trước mắt khó trách khỏi khiến người ta có loại kích thích muốn nuốt nó vào miệng.

Sau khi nhận một xấp tờ một trăm tệ, Khương Vệ cúi đầu nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ trả lại cho người...” Dừng một chút, còn nói thêm: “Ảnh chụp hôm nay, người có thể không đăng lên không? Nói thế nào y cũng là em rể của người, làm như vậy, thể diện của Lộ Dao cũng khó giữ...”

“Sao vậy, cậu còn lo lắng thay Hàn Dục?”

“Không phải... Y thông minh như vậy, nào cần ta lo lắng, ta chỉ là... Lúc cha ta đọc được tin như vậy sẽ không chịu nổi... Quên đi, cầu người cũng là cầu không...”

“Cậu cũng biết là cầu không à? Thật đúng là khiến tôi thành kẻ tội ác tày trời rồi?” Lộ Mã Lực lại khoe ra hàm răng trắng đã thành thương hiệu, “Như vậy đi, cậu ăn bữa cơm với tôi, rồi chốc nữa tôi sẽ bảo phóng viên kia rút ảnh, thế nào? Tôi chụp bức ảnh kia đơn giản là nói ác ngoài miệng thôi, thuận tiện để cô em ngọc kia của tôi thấy rõ, Hàn Dục suy cho cùng là loại hàng gì.”

Lý do quang minh chính đại, thuận lợi khiến Khương Vệ trèo vào xe gã. Trước tiên hai người đi tới một phòng khám, để bác sĩ xử lý qua loa mảnh thủy tinh trên móng tiểu Khương.

Sau khi ra khỏi phòng khám, Khương Vệ vẫn còn tâm nhãn, cố ý chỉ tên một nhà hàng cậu thường đi ăn.

Lộ Mã Lực không dị nghị gì, sau khi đến nhà hàng kia, cũng không chọn phòng riêng, mà chỉ ngồi trong đại sảnh, tùy tiện chọn ba bốn món, lại muốn một chai vang trắng nữa.

Tiểu Khương biết mình không thắng được rượu, chỉ cúi đầu gấp đồ ăn, chả chạm tí nào vào chén rượu, anh Mã Lực cũng không miễn cưỡng cậu, khoan thai tự rót tự uống.

“Cậu không kỳ quái Lộ Dao vì sao lại liên hiệp với Hàn Dục đối phó tôi – ông anh trai này ư?”

Khương Vệ cả mí mắt cũng không nâng, ân oán nhà giàu cũng không phải chỉ mỗi Lộ gia nhà họ trình diễn, không phải là thừa kế, tiền bạc phân không đều vân vân ư?

“Nó hận tôi, hận tôi, người anh trai duy nhất này, nó nhỏ hơn tôi 3 tuổi, từ bé đã là công chúa của nhà chúng tôi, ngoại trừ không thể hái sao hái trăng ra, nó muốn gì đều được nấy? Công chúa nhỏ trưởng thành, sẽ không phải chỉ cần búp bê Barbie và gấu Teddy là có thể thỏa mãn. Công chúa nhỏ muốn yêu đương, còn nhớ lúc đó lên trung học, nó luôn nhắc tới Hàn Dục, khi ấy tôi còn hay đùa nói với mẹ, nó yêu sớm... Có điều về sau, cái tên Hàn Dục dần phai nhạt, và bị thay thế bởi một cái tên khác...”

Lộ Mã Lực không nói nữa, gã ta dường như đang chìm vào hồi ức.

Khương Vệ cũng không nói gì, cậu thậm chí ăn xong nhanh một chút, để ngày mai lại đi gặp phóng viên kia, rồi một mình lẳng lặng đi đến nơi yên bình, một mình trốn trong góc phòng liếm vết thương, mãi cho đến khi nghe được cái tên “Hàn Dục” cũng sẽ không đau đớn mới thôi.

Lộ Mã Lực chậm rãi lấy lại tinh thần, nâng chén rượu nhấp một ngụm nói tiếp: “Em gái tôi, trước sau đều chỉ thích một kiểu, cao cao, có ánh mắt kiêu ngạo bất tuân và tài hoa hơn người... Có điều người nọ mặc dù rất giống Hàn Dục, nhưng thật ra tính tình lại càng giống cậu hơn, dễ tin tưởng người khác, người ta đối tốt với hắn một chút, hắn liền ghi nhớ thật kỹ, lúc không nói lời nào... sẽ dùng ánh mắt ướm át nhìn cậu...”

Nghe thế, Khương Vệ mới ngẩng đầu lên. Giao tình giữa cậu với Lộ Mã Lực không sâu, ngoại trừ cảm thấy người này giáo hoạt lại bạo lực ra, đối với bộ mặt khác của gã, kỳ thật hoàn toàn không biết gì. Người này cho dù cạo sạch râu mép lộ ra khuôn mặt nhẵn nhụi, nhưng bên trong ẩn giấu thứ gì, quả thật khó mà biết được. Thế cho nên sẽ khiến người ta quên đi cho dù kiêu hùng xảo trá thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ có một mặt ôn nhu.

Mà giọng điệu Lộ Mã Lực khi nhắc tới bạn trai trước của em gái có loại sâu xa mập mờ không nói rõ, điều này khiến Khương Vệ không khỏi thầm kinh ngạc.

Lộ Mã Lực nâng mắt nhìn Khương Vệ, chậm rãi lộ ra hàm răng trắng sáng: “Nhìn xem, ngay cả vẻ mặt hoài nghi cũng giống nhau như vậy. Đúng, tôi cướp bạn trai của em gái, khi chúng tôi ở trong thư phòng thân mật, vừa vận bị Lộ Dao ở trên đụng phải.

Lúc đó em gái tôi vô cùng tức giận. Nhưng khi ấy tôi lại cảm thấy không sao cả, bọn họ còn cả tôi nữa đều rất trẻ, tình cảm tuổi đó cũng thường rất ngắn, tôi cảm thấy nếu hắn đã có thể theo tôi, vậy đó chính là một kẻ bắt cá hai tay, căn bản không xứng với em gái công chúa của tôi, tôi – người anh này kiểm tra giúp em gái, cho dù lúc đó nó không hiểu, sau này cũng sẽ từ từ biết rõ...”

Khương Vệ ăn không vô nữa, Lộ Mã Lực này không chỉ chiếm lấy xí nghiệp của người khác, ngay cả bạn trai của em gái mình cũng không tha... Không biết Hàn Dục...

“Có điều tính tình công chúa lại muốn bộc phát, nó trong cơn tức giận, còn chưa học xong năm nhất đại học, đã bỏ sang Mỹ du học. Sau đó, nó về nước, quan hệ giữa chúng tôi cùng dần dần hoà hoãn, nó lại gặp lại người tình trong mộng hồi trung học – Hàn Dục, tất cả đáng lẽ phải nhập vào quỹ đạo. Thế nhưng... em gái tôi lại gặp phải một kẻ bắt cá hai tay, đã biết rất rõ, lại vẫn không chùn bước muốn ở cùng y, vốn lúc đầu tôi tưởng là cô em ngốc này của tôi nói lại tình cũ, song giờ mới hiểu được, nó chỉ là đang trả thù tôi, trả thù...”

Một chén rượu, lại tiếp tục bị Lộ Mã Lực nốc vào bụng. Cuối cùng Khương Vệ nhịn không được hỏi: “Vậy người không... không đối với Hàn Dục cũng cái gì kia...”

Lộ Mã Lực không nhịn nổi nở nụ cười: “Tôi rất kén chọn, Hàn Dục không phải món ăn của tôi. Tôi thích chính là... loại có thể bắt nạt một cách hung tợn đến mức khiến người ta khóc...” Nói xong lại dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng Khương Vệ, giống như cân nhắc góc độ nào mới có thể đâm vị trước mắt này đến khóc nức nở.

Khương Vệ không tránh được ánh mắt lưu manh như thế, chỉ có thể cuống quýt hỏi: “Vậy... người kia đâu, bạn trai trước của em gái người ý?”

Lộ Mã Lực khoa trương ợ một tiếng, thờ ơ nói: “Đã chết.”

Một đoạn anh em đoạt tình cầu huyết dây dưa, lại bị Lộ Mã Lực dùng một câu “Đã chết” qua loa kết thúc.

Khương Vệ nghe thế cũng cảm thấy quá mức kỳ quái, ngây sững hỏi: “Chết như thế nào?”

“Nhà hắn rất nghèo, ngay cả tiền học đại học cũng đều đi mượn, lúc đó đi theo em gái tôi rồi lại ở với tôi, kỳ thật chẳng qua cũng là kẻ tham tiền, sau đó em gái tôi âm ỉ một trận, tôi tự nhiên cũng không thể cùng một chỗ với hắn. Hắn quen tiêu tiền như nước, không có tiền liền đi hộp đêm làm cậu ấm (chỉ phục vụ, nghĩa xấu như tiểu thư trong tiểu thư đứng đường), sau đó hình như gây sự ở hộp đêm, bị người đâm chết.”

Lộ Mã Lực vừa nói vừa gấp từng miếng từng miếng đồ ăn vào miệng, chuyện cũ tanh mùi máu cũng bị gia vị món ăn, bị vang trắng đất tiền cùng nhau chảy vào thực quản, chẳng có chút lưu luyến.

Đảo mắt, Lộ Mã Lực đã uống hết chai rượu. Rượu này tác dụng chậm, Lộ Mã Lực mơ hồ nói với Khương Vệ: “Không nên tin tưởng tình yêu, muốn tin thì tin chính mình sẽ có được hạnh phúc đi! Người nghèo có dã tâm là sinh vật đáng sợ, bọn họ, để bò về phía trước, không gì là không làm, vật gì hay người nào cũng có thể thành vật hy sinh. Mà cậu chỉ là một con muỗi bị đập ở trên tường, có lẽ khi bọn họ thành công, sẽ nhìn thì thể cậu giả mù sa mưa nhớ lại một chút rằng mình từng có cái gọi là chân tình... Ha ha, chân tình? Ngay cả tình thân còn có thể là giả, chân tình thì đáng mấy tiền chứ?”

Khương Vệ khó nhọc móc ví trong người Lộ Mã Lực ra, gọi phục vụ tính tiền. Lại đỡ Lộ Mã Lực đang kêu to đến bãi đỗ xe.

Đáng lẽ nhét Lộ Mã Lực vào xe xong, cậu có thể vỗ mông rời đi. Thế nhưng thấy Lộ Mã Lực lão đà lão đảo muốn khởi động xe, cậu vẫn đẩy Lộ Mã Lực sang một bên, tự mình ngồi vào ghế lái.

Cho dù người tội ác tày trời, cậu cũng không đành lòng nhìn bại hoại dưới mắt mình vì rượu mà gây chuyện.

Toàn tâm lái xe, cậu không thấy được Lộ Mã Lực bên cạnh hơi mở đôi mắt say lơ đãng mà kỳ thực lại rất tỉnh táo, giống như đã lang cực kỳ đói khát dõi theo cậu không tha.

47. Chương 46

Bởi vì đã từng đến nhà Lộ Mã Lực, Khương Vệ dựa vào trí nhớ chạy xe đến con hẻm kia. Căn nhà nhỏ kiểu cổ vẫn như cũ, rất tĩnh lặng.

Lúc tắt động cơ cũng không có người ra mở cửa, chả biết người giúp việc nhà họ Lộ chạy đi đâu mất tiêu. Khương Vệ diu người đầy mùi rượu là Lộ Mã Lực tới cửa, liều mạng ấn chuông cửa.

Hồi lâu không thấy ai ra mở cửa, bên này Lộ Mã Lực loạng choạng lấy chìa khoá ra, tra chìa vào ổ, nhưng thế nào cũng không đút chìa vào được. Khương Vệ bị gã ép tới nửa người tê dại, đành phải đoạt lấy chìa khoá trong tay gã để mở cửa.

Chờ khi phía sau truyền đến tiếng cửa đóng “sầm” lại, Khương Vệ theo phản xạ quay đầu nhìn. Lúc quay người, liền phát hiện vị vằn dán trên lưng mình kia đang đứng thẳng, hai mắt toả sáng.

Khương Vệ theo phản xạ lùi về phía sau trốn, người lập tức dán lên cánh cửa: “Người tỉnh rượu rồi... Vậy ta đi.”

Lộ Mã Lực kia chịu buông tha cho con dê béo đã đến miệng ư? Áp dê con lên ván cửa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Khương Vệ, cậu hơi quá đáng đấy, bởi vì cậu, tôi mất ngủ mấy đêm liền, hôm nay có phải cậu nên giúp tôi chữa bệnh triệt để không nhỉ?”

Khương Vệ tức đến mức liều mạng đẩy Lộ Mã Lực nói: “Ta... ta còn bởi vì người mà mấy ngày liền gặp ác mộng đấy!”

“Được rồi, vậy càng tốt, chúng ta cùng nhau chữa bệnh đi!” Nói xong, miệng Lộ Mã Lực liền dán lên, muốn hôn Khương Vệ.

Khương Vệ nhanh chóng quay đầu, thoát khỏi nụ hôn khí thể ẩm ẩm kia.

“Người đừng bám lấy ta như vậy, ta không thích người! Nghe hiểu không hả!” Khương Vệ dứt khoát rống lên.

Lộ Mã Lực nhếch mép cười, tay dùng sức, nhanh nhẹn đẩy Khương Vệ ngã xuống đất, sau khi hai chân khoá, cười lên người Khương Vệ, trêu tức nói: “Bây giờ đã sắp 10 giờ rồi, cậu nói Hàn Dục đang làm gì? Nói không chừng đang thượng em gái tôi đấy! Lẽ nào cậu còn muốn giống phụ nữ thủ thân vì y? Đứa ngốc, cho dù thủ tốt mấy cũng không ai phát lương cho cậu đâu...”

“Người mịa nó đừng nói nữa!” Khương Vệ đỏ con mắt, ngoạm một miếng thật mạnh lên cánh tay bên mép.

Lộ Mã Lực đau đến mức thân người run lên, nhưng vẫn cười, cánh tay cũng không rút lại, tay kia ngược lại dịu dàng vuốt tóc Khương Vệ.

“Cậu chưa thử qua sao biết không chấp nhận được? Cậu nghĩ ái tình huyền diệu như vậy, nhưng nó là cái vỏ ôn hoà của dục vọng, có đôi khi càng che giấu vô vị, trái lại càng có thể đạt được vui sướng. Tôi có thể cho cậu nhiều hơn so với Hàn Dục...”

Nói xong Lộ Mã Lực liền tháo cà vạt xuống, lại dùng sức bóp mặt Khương Vệ ép cậu mở miệng, tiếp đó hai cánh tay vị phía dưới đã bị cà vạt buộc chặt ở sau lưng.

Khương Vệ giãy giụa muốn đứng lên, lại bị vị trên người giống như ‘trần yêu tháp’ trấn phía dưới, đệm theo là tiếng kéo khoá, rồi con rắn nhỏ bầy tặc của mình bị người nắm ở trong tay.

Lộ Mã Lực là một tay già đời về khoản này, đụng chạm đúng chỗ, nhất là phối hợp với đầu lưỡi kia, Khương Vệ chỉ cảm thấy máu toàn thân đều vọt xuống phía dưới, dục vọng quen thuộc chậm rãi bốc lên, thậm chí thể vị bởi vì bị trói chặt và ép buộc kích thích đến càng lúc càng mãnh liệt. Ngay cả đau đớn của vết thương trên mông lúc trước, cũng thành chất xúc tác đặc biệt.

Tựa như Lộ Mã Lực nói, đàn ông là động vật như vậy đó, bị dục niệm chi phối. Khi cảm giác tê dại theo từng lỗ chân lông thúc ra những giọt mồ hôi lớn, không khỏi ưỡn thắt lưng mình lên, liều mạng mà quên đi người mình chán ghét nhất đang dán lại ở đó, trong phòng khách tối mịt, tiếng rên rỉ vụn vặt của mình và tiếng mút vào bị sự tĩnh lặng khuếch đại lên mấy lần, đánh thẳng vào màng tai.

Khi Khương Vệ cuối cùng thét chói tai bắn ra, cậu cảm thấy thứ mình vẫn kiên trì giữ vững, vẫn quan tâm, lại đơn giản, “như bài tiết”, rời khỏi mình.

Mặc dù người rất chán ghét, nhưng vui sướng hoàn toàn không thua kém, thậm chí càng kích thích hơn. Nói vậy lúc Hàn Dục lẫn lộn với mình và Lộ Dao, cũng có loại khoái cảm cấm kỵ này đi?

Khương Vệ cam chịu ngừng giây giụa, hai mắt trống rỗng nhìn hoa văn nông sâu không đồng nhất trên trần nhà.

Lộ Mã Lực sớm bị tiếng thở dốc rên rỉ vừa nãy của Khương Vệ châm lửa. Thấy Khương Vệ không giây giụa nữa, lập tức tách hai chân cậu ra, cởi quần mình xuống, cũng móc bộ bảo hiểm trong túi quần, thành thạo dùng miệng xé, rút mũ cao su bên trong ra, lấy tay chà sát chuẩn bị, bọc lấy, chuẩn bị hảo hảo lộn miếng thịt tươi ngày đêm nhung nhớ này.

Khi cảm nhận được vật thô to, nóng ẩm giữa hai chân, Khương Vệ vẫn nhịn không được cứng đờ người, rồi lại chậm rãi thả lỏng. Cậu biết lát nữa sẽ còn cảm thấy khoái lạc hơn, cái gì cũng không muốn nghĩ, có thể sa vào bể dục, thỏa thích phát tiết.

Đúng lúc này, cửa kính bỗng vỡ “choang” một tiếng.

Khương Vệ phía dưới còn tốt chút. Nhưng Lộ Mã Lực xui xẻo, kêu “Aaa” một tiếng, mảnh thủy tinh lớn và một khối gạch vỡ không chút lãng phí, đều đập vào người gã ta.

Vị này phản ứng cũng rất nhanh, phốc cái nhảy dậy, cũng không rũ mảnh thủy tinh, đã mở cửa xông ra ngoài, định bụng bắt tên vương bát ném đá kia!

Tay Khương Vệ cũng bị mấy miếng thủy tinh đâm vào, loại cảm giác đau đớn này xua tan dục vọng lúc trước. Cậu không khỏi rung mình một cái.

Vừa nãy là sao chứ? Cậu thể mà lại cam tâm tình nguyện để Lộ Mã Lực thương mình?

Giấy giụa bỏ lên, cà vạt trên cổ tay sau khi dùng sức giụa vài cái, cũng lỏng ra. Khương Vệ run tay, giả bộ

không đếm xỉa đến chất lỏng màu trắng dính trên quần, bưng mông khập khiễng chạy ra.

Lộ Mã Lực đuổi theo người nọ đã chạy đi rất xa, vị bày ra trò đùa quái đản kia ấy thế mà giống Khương Vệ, cũng khập khiễng.

Thật sự là thân tàn nhưng chí không tàn, cũng còn chọn gạch vỡ đập cửa nhà người ta như vậy!

Có điều chiếu theo sự thất đức của Lộ Mã Lực, bị người phóng hoả đốt nhà cũng không quá đáng. Khương Vệ cúi đầu, rất nhanh biến mất giữa màn đêm.

Cậu đến trạm xe lửa, nếu trên đời không có ‘cỏ vong ưu’, vậy chỉ có thoát đi, thoát đi hiện thực hỗn độn nan giải này. Ở trạm xe lửa, tuy tiện mua tấm vé đi Cáp Nhĩ Tân xong, Khương Vệ mang theo một thân đau đớn, rụt người lại trên giường cứng, nặng nề ngủ thiếp đi, xe lửa lắc lư dao động, phá giấc mộng tan thành từng mảnh.

Một đêm lại như hơn mười năm.

48. Chương 47

Lộ Mã Lực cho cậu một xấp tiền, mặc dù đến hơn 1000 tệ, thế nhưng ra ngoài vẫn như muối bỏ bể. Sau khi đến Cáp Nhĩ Tân, Khương Vệ tùy tiện tìm một khách sạn để ở lại. Một đêm 20 tệ.

Ban ngày cậu đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm việc, cuối cùng làm bán thời gian ở một quán mì thịt bò trên núi. Gần quán mì là một trường trung học, khi đến trưa thì chật cứng khách, mà làm công bùng bê 2 tiếng buổi trưa cũng chỉ có 15 tệ.

Chủ quán thấy Khương Vệ trắng trẻo đáng yêu, dù trên người mặc quần áo vỉa hè giá rẻ, nhưng nhìn giống như sinh viên mới tốt nghiệp, may mà chứng minh thư của Khương Vệ không mất theo cái ví, thuận thân mang theo, chủ quán xem qua chứng minh thư của Khương Vệ liền mướn cậu.

15 tệ, trong mắt Khương Vệ trước kia, ngay cả uống một tách cà phê cũng không đủ. Nhưng hiện tại 15 tệ chính là tiền cơm một ngày. Sáng hai đồng bánh quẩy sữa đậu này, trưa bận đến không biết đói, nên cơm trưa và cơm tối hợp thành một bữa, tìm một quán cơm nhỏ, ăn một đĩa nhỏ dạ dày heo hun tương, thêm một chén cơm đầy, cũng 10 đồng. Ngâm cơm vào nước rồi ăn, là có thể chống đói.

Cứ vậy tính tiếp, mỗi ngày dư có vài đồng.

Lần này Khương Vệ chạy trốn chẳng mang theo gì nên phải sống cuộc sống thiếu thốn vừa du ngoạn vừa làm thuê. Tự mình trải qua mới biết được, thiếu thốn đến mức có thể vắt ra ba cân huyết lệ. Khương Vệ cân nhắc, thật sự không thể thì sau này ngủ ở trạm xe lửa, là có thể giảm phí ngủ lại. Đến lúc đó xem như bắt

đầu có lời.

Cuộc sống thất lưng buộc bụng giống như vậy, trước kia không phải chưa từng có. Chỉ có điều khi đó, dù là gạt tiền cha mẹ cũng được, vẫn có thể ngửi được mùi gà trong quán KFC, nuốt nuốt nước bọt chảy ra cũng tốt, đều vô cùng có tinh thần.

Nhưng bây giờ mục tiêu đời người sụp đổ, nhìn lại nửa đời trước, chính là cảm thấy hổ thẹn với cha mẹ.

Lưu dày bản thân đến miền bắc Trung Quốc, phiền não cũng không vút lại thành phố được, chuyện Khương Vệ làm nhiều nhất trong một ngày chính là ngồi ven đường nhìn dòng người qua lại, mờ mịt không biết làm cái gì.

2 tiếng buổi trưa là lúc bận rộn nhất trong ngày. Đối mặt với một đám choai choai gào khóc đòi ăn, trong lỗ tai đầy tiếng thúc giục, tất cả đều là “sao mì của tôi chưa có vậy”.

Mỗi trưa khi bưng cái mâm xếp chồng 5 bát mì thịt bò chạy lên chạy xuống, hai đùi lắc lư giống như sợi mì. Tuy là như thế, Khương Vẫn vẫn có khoảnh khắc hoảng hốt, mình ở nơi này làm gì đây? Còn chưa suy nghĩ cẩn thận, dưới chân đã vấp vào nhau, cả người và 5 bát mì nóng đều bay đi.

Khuôn mặt trắng trẻo tằm trong nước mì nóng hổi, bỏng đến mức Khương Vệ gào khóc.

Người làm bán thời gian lập tức biến thành nhân vật tiêu điểm của quán. Khuôn mặt đầy mì kia, khiến mấy khách hàng xung quanh đứng dậy tút thẳng.

Đúng lúc này, có người kinh ngạc thốt lên: “Tổng giám đốc Khương?”

Khương Vệ lau mặt nhìn qua, chỉ thấy ở bàn bên có một người khách nam, đang kinh ngạc không chắc nhìn mình.

Người này quen quen, nhưng Khương Vệ lại không nhớ ra là ai, lảng máng nhớ là nhân viên mua vật tư hay là nhân viên kiểm tra hàng trong công ty, đại loại thế.

Không đợi cậu nhớ ra. Chủ quán đã chạy tới, cau mày bảo Khương Vệ mau mau thu dọn mì trên mặt đất. Lúc Khương Vệ cầm cây lau nhà, dư quang nơi khoé mắt dường như bay đến người đàn ông đã đi ra cửa quán, đang lẩy di động ra kia.

Giờ buôn bán cao điểm buổi trưa qua đi, chủ quán khéo léo bày tỏ với Khương Vệ, tiền năm bát mì này mặc dù sẽ không yêu cầu bồi thường, nhưng tiền nước vẫn phải có. Lương hôm nay có thể sẽ không trả.

Khương Vệ gật gật đầu, cân nhắc tiền cơm hôm nay của mình phải rút lại rồi, mặt dày lên lấy một bát canh thịt ở dưới, rồi ra cổng mua 2 cái bánh tráng, một tẻ liền đối phó được với bữa trưa và bữa tối.

Khi cậu ra đến cửa quán, phát hiện người nọ còn đang đứng đó, ông ta nói với Khương Vệ: “Tổng giám đốc Khương, chủ tịch Khương bảo ngài gọi điện cho ông ấy.”

Khương Vệ cúi đầu, không phản ứng ông ta, tiếp tục đi về phía trước.

Người nọ cũng không đuổi theo, chỉ bổ sung thêm một câu: “Chủ tịch Khương bảo tôi nói với ngài, con trai không chịu tranh giành cũng chẳng thể không thừa nhận, không thì cực khổ nuôi lớn nhiều năm như vậy, tiền kia cũng đủ mua biệt thự xa hoa, không thể phí hoài!”

Buổi tối lúc trở lại quán trọ, phát hiện ba công nhân cùng phòng với mình đã ngủ. Tiếng ngáy rung trời, khiến người khác không thể vào giấc.

Khương Vệ trần trọc, cuối cùng nhịn không được đứng dậy, chạy đến trước quán trọ, do dự hồi lâu, vẫn gọi điện cho mẹ.

“Con chạy đi đâu đó? Mọi người khắp trái đất đang tìm con đấy!” Nghe được tiếng mẹ lo lắng, Khương Vệ thấy vành mắt nóng lên, nghẹn ngào nói: “Mẹ, con nhớ mẹ.”

Không đợi cậu nói xong, tiếng trong điện thoại đã biến thành giọng nam trầm thấp: “Khương Vệ, em đang ở đâu?”

Khương Vệ thoáng cái ngắt điện thoại. Giọng nói truyền đến từ đầu kia... là Hàn Dục? Sao y lại ở cùng với mẹ mình?

Tâm phiền ý loạn quay về giường. Mấy ngày đi lưu đày này của mình, sau khi nghe được tiếng Hàn Dục lập tức trở nên không có ý nghĩa. Y không phải nên hưởng tuần trăng mật với Lộ Dao ư? Giả mù sa mưa chạy đến chỗ mẹ cậu làm gì? Không phải mình còn giá trị gì khác chứ?

Nghe ba tiếng ngáy trầm bổng, Khương Vệ một đêm không nhắm mắt.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Khương Vệ mở đôi mắt đầy tơ máu, cầm chai nước khoáng cùng bàn chải, kem đánh răng vào phòng rửa mặt công cộng. Dù chán nản thế nào đi nữa, vệ sinh vẫn không thể thiếu. Tiểu Khương đã dưỡng thành thói quen tốt, thì thời gian cũng không thể sửa.

Phòng rửa mặt có 3 vòi nước, khách trong quán trọ sáng sớm đều đến đây rửa mặt. Hàng dài xếp chờ trên hành lang. Đến phiên Khương Vệ, mặt còn chưa nhấp ướm, người đã bị vị phía sau lách lên.

“Nhường đi, tôi sắp đến giờ rồi.” Người đàn ông trung niên trọc đầu phía sau dùng tay hất Khương Vệ sang một bên, rồi vô cùng thần nhiên rửa cái đầu trọc của gã.

Khương Vệ vốn không ngủ ngon thì trong lòng cáu kỉnh, đợi hồi lâu lại bị người dùng vai hất ra, cơn tức

đẩy mình lập tức không đè nén được nữa. Cậu vươn tay đẩy tên trọc kia.

“Cái anh này, làm cái gì vậy hả! Đến phiên anh chưa?”

Đẩy xong lại ân hận, vừa nãy không thấy được chính diện. Chờ khi vị này quay đầu lại mới phát hiện, dưới vạt áo rộng mở của vị đại ca này chỉ chút hình xăm, đang xông về phía Khương Vệ đau đến nhe răng.

“.... Có điều tôi cũng không phải rất vội, anh cứ rửa trước đi!”

Nhưng đầu trọc cũng mặc kệ, vừa nhìn đã biết là loại ngang ngược, gã thấy trong mắt Khương Vệ lộ vẻ khiếp sợ, liền bắt đầu hung hăng càn quấy.

Ném bàn chải trong tay, túm lấy áo Khương Vệ, trợn mắt!

“Mịa nó, tao gọi đầu, mày đẩy tao làm gì? Vòi nước kia đập vào đầu tao đấy, biết không!”

Khương Vệ luôn miệng nói xin lỗi, nhưng vị kia cũng rõ ràng vừa dậy nên khó chịu, cứ nhiên vung tay lên toan dạy cho Khương Vệ một bài học.

Chỉ chốc nữa cái tát sẽ quét đến. Nhưng, cánh tay tên trọc đầu lại bị người khác giữ chặt lấy.

Khương Vệ sợ không nhẹ, run run môi nhìn.

Vị đồng chí dám làm việc nghĩa, có cái mũi thẳng tắp kia, đang hung ác trừng mình.

49. Chương 48

Khương Vệ thoát chốc thất thần, chỉ ngây sững nghĩ: sao y lại xuất hiện ở đây?

Không cho cậu suy nghĩ cẩn thận, hai người đàn ông bên kia đã đấu võ. Kỳ thật nói hai người bọn họ đánh nhau cũng không đúng, ngoại trừ lúc bắt đầu tên đầu trọc đánh trả ra, căn bản đều là một mình Hàn Dục đánh. Sau mấy quyền đã đâm ngã tên đầu trọc xuống đất, còn cười lên người gã, tát vào hai bên mồm.

Đánh như đánh chó, mắt không ngừng nhìn Khương Vệ. Tiếng “chát chát”, chấn động đến mức màng tai Khương Vệ cũng phảng phất cảm thấy đau nhức, không khỏi vươn tay bảo vệ khuôn mặt tròn xoe của mình.

Nhân viên trong quán trọ đã sớm báo cho cảnh sát, bởi vì đồn công an ngay gần đây, mấy anh cảnh sát rất nhanh đã chạy tới. Răng cửa tên trọc đầu sớm đã bay mất một cái, dưới sự trợ giúp của cảnh sát nhân dân, gã run rẩy đứng lên, chỉ vào Hàn Dục, ý là gã sẽ không để yên đâu.

Lúc này Khương Vệ mới lấy lại tinh thần, xoay người muốn chuồn, Hàn Dục chỉ vào Khương Vệ nói với chú cảnh sát: “Tên kia bắt nạt bạn của tôi, quá trình sự việc chú cứ hỏi cậu ấy!”

Một câu nói, khiến Khương Vệ không thể không đi theo đến sở cảnh sát lấy lời khai.

Đồn công an địa phương không lớn, băng ghế cũng không đủ dài, mấy người phải dựa vào tường đứng, lần lượt kể lại sự việc.

Mặc dù Hàn Dục ra tay rất nặng, mặt tên đầu trọc cũng sưng thành đầu heo, nhưng đây chỉ là một vụ tranh chấp dân sự đánh nhau gây chuyện. Chú cảnh sát cho rằng phần lớn trách nhiệm rõ ràng thuộc về Hàn Dục, bởi vì ngay cả cậu bạn họ Khương kia của y cũng cực lực chứng minh, cậu ta rõ ràng đang nghiên cứu vấn đề sử dụng vòi nước với tên trọc đầu, vị này lại giống như chó dại, nhào tới đánh người.

Nghe thể tên trọc đầu gật gật, mồm cũng không rõ mà phụ hoạ theo.

Vì vậy chú cảnh sát quyết định, trước tiên tạm giam vị đánh người vô cớ này mười lăm ngày để dân chúng khỏi phản nộ, sau đó để người nhà bọn họ đưa tiền thuốc men tới trấn an người bị hại.

Hàn Dục gắt gao nhìn chằm chằm Khương Vệ thể mà dám hất bát nước bắn vào mình, sau đó nói với cảnh sát muốn tìm luật sư.

Cảnh sát vừa thấy vị này còn nổi hứng kiểu cách, há mồm đòi tìm luật sư, cũng không ngăn cản để y gọi một cú điện thoại. Chỉ chốc lát, luật sư nổi tiếng nhất thành phố Cấp Nhĩ Tân đã xuất hiện, luật sư người ta đặc biệt có tài thuyết phục, dùng vẻ mặt ôn hoà nói về chuyện bồi thường với tên đầu heo. Cuối cùng tên đầu heo quyết định không chấp chó dại, sau khi ôm tiền thì lựa chọn giải quyết riêng.

Luật sư này tương đối có tiếng trong giới luật thành phố Cấp Nhĩ Tân, các chú cảnh sát vừa thấy Hàn Dục thể mà lại có thể mời được vị siêu nhân vật này, mơ hồ đoán ra thân phận phi phàm của y. Nếu khổ chủ người ta đã không truy cứu, Hàn Dục cũng là một người hiểu lễ nghĩa, thu xếp trên dưới ổn thoả, thì đương nhiên là vui vẻ thả người ra rồi.

Khương Vệ tròn mắt, bám lấy chú cảnh sát không dám tin hỏi: ” Sao các chú có thể như vậy chứ! Rõ ràng là y đánh người!”

Cảnh sát bị chộp kia quan sát kỹ Khương Vệ một chút, quay đầu hỏi Hàn Dục: “Đây là bạn của cậu? Cậu không cho người ta đội nón xanh chứ?”

Hàn Dục khách khí nói với người cảnh sát “phiền toái cho ngài rồi” xong, liền kéo Khương Vệ ra khỏi đồn

công an.

Vị luật sư đi một chiếc Mercedes-Benz, sau khi ra cửa đưa chìa khoá cho y, và nói: “Tổng giám đốc Hàn, lần trước may nhờ có sự chiếu cố của ngài, tôi lúc này đã có thể tận nghĩa chủ nhà. Xem ra ngài còn có việc, chiếc xe này của tôi, trước để ngài dùng tạm vậy.”

Hàn Dục gật đầu tỏ ý cảm ơn, cũng tạm biệt luật sư kia, sau đó kéo Khương Vệ muốn lên xe.

Khương Vệ lạnh mặt nói: “Mi buông ra! Đừng ép ta ở trước đồn công an kêu cứu mạng!”

Hàn Dục bình tĩnh nói: “Mẹ em cũng đến Cáp Nhĩ Tân, tôi đã bố trí ổn thoả cho dì ở khách sạn, hai ngày nay dì cũng vội muốn chết, bây giờ tôi đưa em đi gặp dì.”

Nói xong liền nhét Khương Vệ còn đang sưng sốt vào xe.

Hàn Dục lái xe, rất thành thạo giữa những con đường ngang dọc rẽ vài lần, hoàn toàn không giống người lần đầu đến Cáp Nhĩ Tân.

Mấy năm nay, bởi vì việc trong công ty, Hàn Dục không ít lần đi công tác, trời nam biển bắc cơ bản đều đi hết.

Cùng tuổi, nhưng cuộc đời Hàn Dục lại so với mình có vẻ phong phú hơn rất nhiều..

Nửa đời trước của Khương Vệ cậu, chính là nhàm chán và bất tài. Thật vất vả đau đớn hạ quyết tâm vĩnh biệt quá khứ, đem bản thân suy sụp tinh thần đi lưu đày, sắp xếp lại tâm tình rồi một lần nữa đối mặt với bạn bè thân thích. Nhưng bị Hàn Dục lo cho như vậy, còn đưa mẹ mình theo tới. Càng có vẻ mình hoàn toàn chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện đang cần quấy, chơi trò bỏ nhà ra đi mà thôi.

“Mi nói gì với mẹ ta? Mi còn chạy tới làm cái gì? Ta bây giờ vô cùng ghét mi, có biết không...”

Hàn Dục chuyển vô lăng, xe sớm đã tách khỏi khu vực nội thành, ngoặt cái rẽ vào rừng cây ven đường. Khương Vệ quan sát chặc cây bên ngoài, trong bụng còn nghĩ: mẹ ta trốn trong rừng làm gì chứ?

“Mẹ em không tới, tôi lừa em thôi!”

Khuôn mặt tròn vo của Khương Vệ lập tức đến đỏ lên, đẩy cửa xe định xuống.

Hàn Dục nhanh chóng khoá cửa xe lại, trầm giọng nói: “Em đừng động, ngoan ngoãn nghe tôi nói đã.”

“Mi cho rằng mi là ai chứ! Ta nghe mi được sao! Lại tư thái giả bộ sếp tổng với người khác đi! Ta nuốt không nổi bộ dạng đó của mi!”

Hàn Dục nắm lấy bả vai Khương Vệ, dùng sức bóp mạnh khiến Khương Vệ lập tức kêu lên.

“Tôi bảo em đừng động thì đừng động, em có biết bây giờ tôi muốn làm gì không? Tôi hiện tại đang muốn ấn em xuống mặt đất, hung hăng đá chết em, rồi lại dùng thất lưng quất cho em tỉnh, sau đó cởi quần làm chết em!”

Khương Vệ biết lần này Hàn Dục không nói dối. Nhìn gần như vậy, Hàn Dục cũng không biết đã bao lâu không cạo râu, một thanh niên tinh anh giờ lại lờ lững thô lỗ giống như một cây sào trung niên kỳ quái, qua vài ngày nữa chính là giống một Mã Lực râu dài. Nhất là trong đôi mắt kia tràn đầy tơ máu, ánh mắt kích động giống hệt tên trọc đầu lúc này, bức y nổi nóng khéo chừng luyện nguyên bộ “chết đi sống lại”.

“Ta không động, mi mau buông tay, đau!”

Hàn Dục không buông tay, mà giống như nhìn thấy vật báu đã mất tìm lại được, bình tĩnh nhìn Khương Vệ, lại ôm cậu vào lòng, vội vã ngậm lấy đôi môi đang lớn tiếng kêu la, hôn môi với đàn ông có râu cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Giống như nuốt lông bàn chải vậy. Khương Vệ bị gắt gao đặt trên lưng ghế dựa, trốn cũng không trốn được, nằm đó để bàn chải cọ rửa từ trong ra ngoài như vậy.

Nhưng dần dần, đám râu rậm kia chột chột khuôn mặt nộn thịt của mình, cảm giác đau đớn khiến tay chân chột bủn rủn, đầu lưỡi hung ác luồn vào khiến người khó mà dẫn lòng liên tưởng đến một bộ phận to lớn mạnh mẽ hơn tàn sát bữa bãi trong cơ thể khi khoái lạc.

Kế tiếp, Hàn Dục không hề e ngại cởi quần Khương Vệ, bàn tay dày rộng chạm lên phần gồ gồ trên quần con.

Khương Vệ khó nhịn xoay cổ, kính trước xe chiếu ra khuôn mặt bị dục vọng làm cho đỏ ửng một mảnh của cậu.

Nhất thời, cậu cứng đờ.

Cậu còn nhớ rõ mình ở dưới thân Lộ Mã Lực thoả thích phát tiết, đạt được đỉnh điểm khoái lạc như thế nào.

Giống như gã nói, dục vọng và yêu có đôi khi không liên quan tới nhau. Bây giờ phấn khích mà cậu cảm thấy không phải do tình yêu của Hàn Dục đối với mình mang tới, cũng như vậy Hàn Dục làm cái này cũng không phải vì trong lòng yêu thích mình.

Hai người không yêu nhau, cần gì dây dưa một chỗ, cọ xát phát tiết dục vọng của giống đực chứ? Tình yêu như thế thật khiến người ta mất hết hứng thú.

Lại một lần nữa liều mạng dùng toàn lực, đẩy Hàn Dục đang liếm mút rốn mình ra, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, nói ra lời vẫn đè nén trong lòng: “Mi bao lâu rồi không đánh răng? Thật mỉa nó thôi!”

50. Chương 49

“Từ ngày em đi.”

Khương Vệ không nôn được nữa, mắt trợn trừng nghi: không phải ta hiểu sai ý chứ?

Hàn Dục phả hơi vào mặt cậu nói: “Từ ngày em rời đi, tôi hình như chưa đánh qua.”

Cái này khỏi phải giả bộ, Khương Vệ cúi đầu đột nhiên nôn khan! Mình rời khỏi Phụng Thiên cũng đến nửa tháng đi? Mỉa nó định chế tạo vũ khí sinh học à? Cho dù không khiết phích cũng chịu không nổi cái này đâu!

Nhìn Khương Vệ còn muốn phun ra nước chua, tâm tình Hàn Dục dường như biến tốt rất nhiều, còn lấy một chai nước khoáng từ thùng đồ uống ra, sau khi đổ nửa chai vào súc miệng, liền hảo tâm đưa cho Khương Vệ.

“Xông chết cho em đáng đời!” Chốc lát cơn giận đã tiêu tan, giọng điệu Hàn Dục khôi phục lại thành giữa người yêu thân mật liếc mắt đưa tình. Dường như toàn bộ hiểu lầm đều đã tan thành mây khói.

“Em vô thanh vô tức rời đi, làm hại tôi tìm em khắp nơi khắp chốn. Có người nói thấy em xuất hiện ở trạm vận chuyển hành khách đường dài, kết quả ngày hôm sau trên đường cao tốc Bắc Kinh-Thẩm Dương xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn. Có một xe khách đường dài bị đụng phải văng đi mất, vì vậy tôi liền chạy tới bệnh viện, lần lượt kiểm tra người bị thương, nhìn hết người bị thương lại đi đến nhà xác... Đệt! Mỉa nó tìm em muốn chết luôn!”

Nói xong lại nhéo mặt Khương Vệ thật mạnh.

Cha mẹ Hàn Dục chết vì tai nạn ô tô, nghe đâu khi đó hình dạng xác chết cũng vô cùng đáng sợ, cho dù sau này tìm người trang điểm cho xác chết làm đẹp, cũng khiến người ta có loại cảm giác thăm đến không dám nhìn. Cho nên, có thể tưởng tượng ra tâm tình Hàn Dục khi vào nhà xác nhận diện người chết.

Cổ họng Khương Vệ như bị lấp kín, cảm thấy bên trong dường như có vật gì đó lập tức muốn đi ra.

Vốn trong lòng Hàn Dục vẫn có chướng ngại với tai nạn ô tô lúc trước, từ nhà xác đi ra càng thêm có phần rối loạn thần kinh, suy nghĩ lung tung. Sau đó, y chậm rãi tỉnh táo lại rồi nghĩ, Khương Vệ có thể là đi tìm cha mẹ, liền bay đến Hải Nam, thế nhưng đến nơi mới biết được, chú di vẫn đang vui vẻ chơi đùa, lại còn chạy đến Trương Gia Giới (là thành phố trực thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc).

Vì vậy y lại tới Trương Gia Giới, sau khi gặp chú dì, bọn họ nói Khương Vệ cũng không liên lạc với bọn họ, hai ông bà già cũng gấp chày móng, có điều đúng lúc nhân viên kiểm tra hàng trước đây của công ty, ông Triệu thấy Khương Vệ, liền gọi điện cho chủ tịch Khương. Sau đó Hàn Dục dựa theo cú điện thoại gọi đến suốt đêm ngồi máy bay mò tới quán trọ nhỏ ở Cấp Nhĩ Tân kia.

Không nghĩ tới chính là, vừa lên liền thấy cảnh Khương Vệ bị người bắt nạt, lửa giận kìm nén thời gian dài như vậy giống như miệng hơi không cách nào khống chế, tên trọc đầu chính là nơi trút giận, nếu không y thật sẽ xông lên đánh gãy chân Khương Vệ mất, xem cậu còn có thể rời khỏi mình chạy lung tung khắp nơi không.

Có một số người hoặc chuyện, giống như không khí, khi có thì không hề cảm thấy gì, chỉ khi nào mất đi mới khiến người ta hít thở không thông.

Hàn Dục biết mình thích cậu bạn ngày trước này, nhưng y cũng không đoán được rằng mình thích một người lại có thể thích đến mức độ ấy.

Nếu không thể mất đi, vậy giữ lấy thật chặt, sẽ không để mất bất cứ thứ gì!

Thế nhưng Khương Vệ lại không nghĩ như vậy, sau khi cảm động một chút, cậu thản nhiên nói: “Mi cũng thấy đấy, ta không sao, hai ngày nữa ta sẽ trở về. Mi không cần lo lắng cho ta. Trở về chuẩn bị cho tốt chuyện kết hôn của mi đi!”

Phỏng chừng cũng là nghĩ đến mùi miệng mình không tốt, Hàn Dục cũng không hôn môi Khương Vệ nữa, nhưng nghe nói như vậy vẫn trả miếng nhào về phía Khương Vệ hà hơi: “Tôi đây còn chưa kết, mà em đã lưu lạc chân trời, nếu kết hôn thật em lại chẳng buồn bã xuất gia đi tu luôn à! Còn chưa nói với em đi? Tôi và Lộ Dao chỉ là quan hệ hợp tác, chờ sau khi cô ấy thu xếp ổn thoả, tiếp nhận quyền lực công ty của anh cô ấy xong, sự hợp tác giữa chúng tôi cũng kết thúc, không có kết hôn thật.”

Ăn viên hoàn an tâm lớn như vậy, nhưng Khương Vệ cũng không lộ ra vẻ trấn an, chỉ nghiêm mặt hỏi: “Hàn Dục, mi thật sự thích đàn ông sao?”

“Tôi thích, chính là em, đứa ngốc này.” Hàn Dục khẽ cười nói.

“Trả lời ta, mi đã từng thượng nữ nhân chưa?”

Hàn Dục nhú mày, hơi lưỡng lự: “Có... nhưng đấy là trước kia, có điều từ khi cùng em...”

Mặc dù trước đây trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy Hàn Dục không phải xử nam, nhưng khoảnh khắc nghe chính miệng y thừa nhận, trong lòng vẫn không khỏi đau đớn. Hàn Dục đã từng thượng nữ nhân, đủ loại kỹ xảo y thi triển trên người mình đều là tôi luyện từ trên người nữ nhân.

Cái tất trong biệt thự ở Berlin kia lại chột hiện lên trong đầu. Đau đi! Một lần hoàn toàn thông suốt đến

mai sau thì tốt rồi. Khương Vệ cắn răng, cười cắt lời y: “Mi suy cho cùng vẫn mạnh mẽ hơn ta, ta thì không được, đối với nữ nhân không lên được. Xem ra là trời sinh thuỷ tinh (aka gay). Mi đã có thể cùng nữ nhân, tội gì phải quần lấy ta chứ? Hàn Dục, dã tâm của mi quá lớn, căn nhà trên đỉnh núi, công ty nước ngoài, đàn ông còn có... phụ nữ, mi, hết thấy đều muốn.”

Nước mắt lại nhịn không được rơi xuống.

Cậu hít vào, nhẹ giọng nói: “Ta không muốn nhiều lắm. Chỉ hy vọng người ta yêu có thể bình an. Năng lực của ta có hạn, không cách nào thoả mãn nguyện vọng quá mức cao xa, nhưng ta sẽ bớt ăn bớt mặc, dùng tất cả năng lực của mình để cho y hạnh phúc thuộc về hai người. Nhưng thứ ta có trong mắt mi, đều là thứ rẻ tiền, ta không có cách nào giống như Lộ Dao giúp mi rong ruổi thương trường, cũng không có cách nào giống cô ta khoát tay mi, trong tiệc rượu giả bộ mỉm cười xã giao với người khác như vậy, tương lai lại càng không cách nào sinh cho mi một đứa con béo trắng, cho mi một gia đình đầy đủ... Ta thế này, mi còn muốn thích làm gì chứ? Ta thế này sao có thể tiếp tục đi cùng mi?”

Hàn Dục nhìn Khương Vệ khóc, hoàn toàn mềm lòng, kéo cậu vào lòng nói: “Em quản được sao, tôi thích em, tôi sẽ không buông tay đâu, em đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi tôi, đời này tôi sẽ là người đàn ông của em!”

Khương Vệ vươn tay, mở khoá xe. Cậu đẩy Hàn Dục rồi đi ra cửa xe, sau đó nói với Hàn Dục: “Thế nhưng, hiện tại ta không muốn cùng một chỗ với mi, Hàn Dục, ta chỉ cùng đàn ông trên giường, mà mi cũng không phải đối tượng duy nhất của ta, tối bữa tiệc chiêu thương ngày đó, mi không đuổi theo, thế nhưng Lộ Mã Lực lại đi ra, ta cùng gã uống rượu, sau đó trên giường điên cuồng làm. Yêu. Ta rất khoái lạc, cũng rất thoải mái, thế mới biết, hoá ra không chỉ cùng mi mới có cảm giác khoái lạc như vậy.” Sau khi nói hết lời này, thấy mặt Hàn Dục kinh ngạc, trong lòng thế mà lại cảm thấy dễ chịu.

Hàn Dục sững sờ, nhìn chằm chằm vào mắt Khương Vệ nói: “Em nói dối!”

Khương Vệ không trả lời, chỉ nói câu: “Mi bảo trọng nhé!” Sau đó xoay người đi ra làn xe, định đón một chiếc taxi về nội thành.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng động cơ ô tô.

Khương Vệ nhìn lại, Hàn Dục đang lái xe, như dã thú không khống chế được lao thẳng về phía mình, ánh mắt kia lộ ra quang mang điên cuồng.

Y muốn đâm chết mình! Khương Vệ đứng cứng tại chỗ, mơ hồ nghĩ...

51. Chương 50

Lúc xe lao đến, sắp đâm vào Khương Vệ, người trên xe giậm mạnh phanh. Nhưng xe theo quán tính vẫn lao về phía trước, đụng vào đầu Khương Vệ.

Ngay cả đụng cũng thấy sợ, Khương Vệ đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Vị Diêm Vương lấy mạng kia xuống xe, cửa xe đóng “sầm” một tiếng, người thì hùng hổ đi tới.

“Mi mịa nó đụng ta!” Khương Vệ đến chết cũng không nghĩ tới Hàn Dục lại thế này, giống như xe tăng lao qua đụng mình. Nhất thời tức giận vượt xa kinh hãi. Ngộ nhờ phanh không kịp, mình cả giày cả quần áo, sẽ làm cú bay lên trời cuồng vũ.

Thấy Hàn Dục xuống, cậu còn ngây sững ngồi dưới đất, giống như trẻ con bị oan ức lặp lại “mi đụng ta”.

Hàn Dục một tay kéo cậu dậy, hơi cúi đầu sờ sờ chân cậu, sau khi nhìn xem có bị thương hay không, liền nói với cậu: “Tôi không đụng chết em, vậy em lái xe đâm chết tôi đi! Hôm nay hai ta nhất định phải chết một người!”

Trong lời nói có sự trêu chọc, nhưng giọng điệu quả thật nghiêm túc không gì sánh được, thấy Khương Vệ bất động, y dùng một tay kéo Khương Vệ đến, nhét vào trong ghế lái.

“Mi mịa nó điên ư!”

“Đúng! Tôi điên rồi! Tôi liều mình vì tương lai của hai chúng ta! Em mịa nó lại ngấm ngầm làm ba làm bốn với người khác sau lưng tôi! Lộ Mã Lực? Em nghĩ thế nào? Cùng gã vô cùng khoái lạc? Có khoái lạc với tôi không? Hả?”

Nói xong lại một phen cởi quần áo Khương Vệ, đè cậu xuống bãi cỏ, chuẩn bị thử một lần cao thấp với Lộ Mã Lực.

Tuy là đường ngoại ô thành phố, nhưng xe cộ qua lại vẫn rất nhiều, hai vị này ở bên đường diễn đồng cung sống quả thật muốn khiến những tài xế đi ngang qua kinh hồn má. Xe cộ đi qua tới tấp giảm tốc, nhìn hai vị trên đường quốc lộ là đánh nhau hay cái gì kia đây!

Khương Vệ ngẩng cổ hô to với một ông anh đang lái xe tải xem náo nhiệt: “Mau giúp tôi báo cảnh sát! Y đây là muốn cường gian tôi!” Ngụ ý cũng là cảnh báo Hàn Dục không nên quá phận.

Không ngờ người tài xế kia lại nghe quang quác đến vui vẻ, ở một bên tựa vào cửa sổ xe hô một câu: “Nè? Dùng bao không? Anh đây cho cậu một cái!”

Hiển nhiên không ai tin một nam, có thể ở trong xã hội hiện đại giữa ban ngày ban mặt, bên đường cái bị người cường gian, chỉ là hai người họ đang đùa giỡn thôi.

Khương Vệ càng lúc càng bị thương, người đến người đi trên quốc lộ, lại không ai ra tay giúp đỡ.

Mất thấy Hàn Dục đã lột quần con của mình, Khương Vệ cuối cùng khóc hô: “Không, ta gạt mi thôi, ta không cái gì kia với Lộ Mã Lực! Y chỉ dùng miệng giúp ta lột.”

Tình huống biến hoá tình tế như vậy, cơn giận của Hàn Dục lại càng tăng thêm, sau khi đâm mạnh vào mui xe xong, liền một lần nữa kéo Khương Vệ về xe.

Lần này Khương Vệ không nói nữa. Tính tình Hàn Dục cậu rõ nhất, nếu thật sự khiến y đánh mất lý trí, việc hung ác nào cũng có thể làm được.

Dọc đường đi, trong xe xem như là yên tĩnh, hai người ai cũng không phản ứng ai, sau khi xe chạy tới một khách sạn xa hoa ở nội thành, Hàn Dục thuê một gian, kéo Khương Vệ vào.

Hai người vừa nãy đánh qua đánh lại, khiến khắp người đều là bụi đất. Sau khi vào phòng tắm, Hàn Dục bước vào bồn tắm đầy nước, rồi kéo Khương Vệ cùng ngồi xuống.

Hàn Dục cầm khăn tắm sai Khương Vệ chà lưng cho mình. Còn y cầm bàn chải cốc nước, ngồi trong bồn tắm bắt đầu đánh răng.

Thiệt mịa nó bẩn kinh, ghét, từng mảng rơi xuống bơm bơm, Khương Vệ đang sinh hờn dỗi cuối cùng nhịn không được hỏi: “Cái miệng bẩn kia của mi có thể chải ra bọt được sao?”

Hàn Dục quay đầu hung hăng trừng cậu, anh đẹp trai cho dù dơ dáy chút, nhưng lúc trừng người vẫn đẹp trai như vậy.

“Tôi biến thành thế này là tại ai làm hại chứ? Em không có tư cách ghét bỏ!”

Thật vất vả miễn cưỡng giúp Hàn Dục chà xát lưng xong, hai người tắm rửa qua loa, quần khăn tắm rồi ngã xuống giường lớn.

Khương Vệ mấy ngày nay ngủ ở quán trọ rẻ tiền, giấc ngủ không thể nào chất lượng được, hơn nữa vừa nãy lại đánh nhau, rất là mệt mỏi. Mà Hàn Dục lại càng khó phải nói, phỏng chừng tối qua ngồi máy bay suốt đêm. Lúc này tóm được ông chủ bỏ trốn, ôm cậu vào lòng thật chặt, mệt nhọc những ngày qua cũng chậm rãi dâng lên.

Kết quả, chia tay mỗi người một ngã còn chưa nói rõ, hai người đã nằm trên giường lớn mềm mại mơ mơ màng màng ngủ. Đột nhiên, Khương Vệ đứng dậy đi WC, vừa mới động một chút, Hàn Dục bên kia đã

tỉnh, cũng đứng lên theo, Khương Vệ đi tiểu, y ở một bên mắt nhắm mắt mở canh giữ.

Sau đó lại túm Khương Vệ về giường, giữ cậu giữa hai tay hai chân mình, ôm đến phải nói là kín không kẽ hở.

Tàn bạo bổ sung một giấc như vậy xong, khi hai người lần thứ hai tỉnh lại, đã là 11 giờ đêm. Trong bụng Khương Vệ chỉ có chút canh thịt bò và bánh trắng. Bây giờ đã tiêu hoá gần hết.

Thời gian quá muộn, cũng không có nhiều lựa chọn cho lắm, Hàn Dục gọi khách sạn đưa lên chút cơm xong, lại bảo Khương Vệ gọi điện cho mẹ cậu, để bà cụ khỏi lo lắng.

“Con trai à, mẹ với cha con về nhà rồi. Con cũng mau trở lại đi! Một đứa nhỏ không có tâm nhãn, cho dù giận dữ cũng không thể bỏ nhà như vậy được, muốn đi cũng là đuổi Hàn Dục đi chứ, không thể bị động quá được!”

Khương Vệ nghe lời này cảm thấy mười phần quỷ dị, lời này trước đây mẹ Khương cũng từng nói, có điều là giảng cho bà chị họ đã lấy chồng nghe. Chị họ luôn giận dữ anh rể rồi bỏ về nhà mẹ đẻ, sau đó mẹ cậu toàn ra chiều này, để bảo người ta về.

“Con... con sao lại đuổi Hàn Dục chứ?”

“Sao không thể? Trên sổ đỏ và sổ tiết kiệm của y không phải đều ghi tên con sao! Nếu y giận con, con ly dị y, đến lúc đó khiến y không một xu dính túi rồi khỏi nhà! Chọc tức đứa con lớn của ta thì để y biến thành kẻ khổ rách áo ôm!”

Khương Vệ cầm điện thoại, miệng há rộng, hồi lâu cũng không lấy lại tinh thần, cuối cùng nhỏ giọng thử thăm dò: “Không phải... mẹ, người là mẹ con chứ?”

Ly hôn? Ly cái gì hôn? Mình không gọi nhầm số chứ?

Nếu không chính là mặt trời ở Hải Nam quá nóng, khiến mẹ cậu cảm nắng rồi?

“Tiểu tử thôi, ta không phải mẹ mi, mi mới là tiểu tử tông của Khương gia! Vô thanh vô tức kết hôn với Hàn Dục ở nước ngoài, cha mi lúc nghe thấy cũng nổi giận bùng bùng! Mi không dám thò đầu ra, Hàn Dục, đứa nhỏ này bị cha mi đánh cho... Khụ, đứa nhỏ này đúng là trẻ ngoan, sao không phải là con gái chứ! Nếu không thì là một nhân duyên thật tốt... Nếu mi ly dị, cha mẹ chắc chắn ủng hộ mi! Chuyện nói dối tông đường, cùng một người đàn ông có thể thành sao?...” Mẹ Khương rốt cuộc cũng nói ra tai họa ngầm lớn nhất nơi đáy lòng.

Đúng lúc này, Hàn Dục ở phía sau đoạt lấy điện thoại, giọng điệu kính cẩn nói: “Mẹ, đều là con sai, Khương Vệ đã nguôi giận, người cũng không cần lo lắng quá, hai ngày nữa con sẽ cùng Khương Vệ trở về, đến lúc đó mang theo chút đặc sản về làm quà cho cha và mẹ...”

Khương Vệ hoàn toàn kinh hãi, ai gọi cha mẹ đây? Đây rốt cuộc là tình huống gì hả?

Hàn Dục sau khi cúp điện thoại, nhìn Khương Vệ ngốc nghếch nói: “Tôi sẽ không kết hôn với Lộ Dao, bởi vì tôi đã kết hôn với em rồi.”

52. Chương 51: Ngoại Truyện “phiên Hôn Ký” (chuyện Lừa Cưới) (thượng)

Nói đến kết hôn, thời gian phải quay ngược lại một chút, đại khái là hai năm... hoặc ba năm trước đây? Thời gian lâu khiến người ta không nhớ rõ. Địa điểm cũng không phải Đại Lục... Hẳn là ở Hương Cảng đi? Tối thiểu cái chuyện không có ý nghĩa này chính là bắt đầu từ Hương Cảng.

Hương Cảng thật sự là một thành phố khiến người ta không dần dục vọng chi tiêu xuống được!

Do chính phủ đặc khu hành chính Hương Cảng áp dụng chính sách thuế suất thấp, phần lớn hàng hoá bán ra ở Hương Cảng đều không đánh thuế, cho nên khi mua sắm ở Hương Cảng, giá cả hàng hoá tương đối rẻ. Nơi đây bày bán các sản phẩm đặc sắc khác nhau từ khắp nơi trên thế giới, từ hàng quốc tế cao cấp tới hàng đặc sản địa phương, đều có thể tìm thấy được.

Chỉ cần bạn có tiền, nơi đây chính là thiên đường.

Hàn Dục xách mấy cái túi sầm mặt, đi phía sau ông chủ nhà mình. Bọn họ lúc này đang ở quảng trường Thời Đại thuộc Tiềm Sa Trố (Tsim Sha Tsui)(1).

Vị trước mặt giống như nông dân ra thành phố, không ngừng quay đầu kéo mình: “Ôi chào! Mi xem, GUCCI cũng giảm giá kia!”

Sau đó chỉ thấy ông chủ một mạch hành quân thần tốc, chạy vọt vào trong cửa hàng. Đợi đến khi đi vào mới biết được, chỉ có một ít quần con là giảm giá, những cái khác đều đúng giá, có điều giá ở đây so với trong nước cũng rẻ hơn rất nhiều.

Hàn Dục mắt lạnh nhìn ông chủ mình, ở trước cái máy quét tới quét lui, sau khi thông rồi, cuối cùng quyết định chọn 4 cái quần con giảm giá và một cái thắt lưng mới.

Cái thắt lưng kia mặc dù chỉ có hơn 2200 đô là Hồng Kông, quy ra nhân dân tệ không tới 2000 tệ. Thế nhưng tiền tiêu vặt của ông chủ mình cuối cùng đã hết sạch.

Lúc tính tiền, người phục vụ trong quầy hàng nhìn kích cỡ bốn cái quần con, hai lớn hai nhỏ, lại nhìn ông chủ nhỏ và người tùy tùng cao lớn y, mỉm cười mờ ám không gì sánh được.

Khương Vệ không chú ý tới nụ cười mờ ám của cô gái kia, cậu rất hứng phần nhét túi quần vừa mua xong vào tay Hàn Dục.

“Thế nào? Ánh mắt của ta không tệ chứ? Cái thắt lưng này phối hợp với quần jean Levi’s ta vừa mua cho mi, hiệu quả khẳng định siêu ngẫu.”

Cái này, vẻ mặt cô gái càng thêm sáng tỏ. Một người đàn ông chịu tự mình mua quần áo hàng hiệu cho một người đàn ông khác, bên trong không có chút chuyện mờ ám gì gì đó kia, nói ra ai tin chứ!

Hàn Dục cũng không chịu đựng được nữa, nhét mạnh một túi gì đó trong tay trở lại tay ông chủ, xoay người rời đi.

Khương Vệ quỳnh dí, vừa đuổi theo phía sau vừa gọi: “Mi lại làm sao vậy? Sao còn giận, không phải ta đã xin lỗi mi rồi sao? Không cảm thì thôi, sao hẹp hòi thế hả!”

Chuyện này thì phải nói từ một tuần trước.

Ông chủ Khương kìm nén, tính toán nửa tháng, cuối cùng nhịn không được, nóng lòng muốn thử tới Hương Cảng mua sắm.

Kỳ thật trước kia Khương Vệ cũng đã tới Hương Cảng. Có điều khi đó lão Khương cho tiền tiêu vặt quá ít, cơm ăn lộ phí còn miễn cưỡng đủ dùng, nào đủ phá gia bại sản? Lần này bớt ăn bớt mặc, thắt lưng buộc bụng nguyên một năm, lập tức bày ra dáng điệu ông chủ lớn, không kéo Hàn Dục cùng tới Hương Cảng thì không được.

Nếu tiền đã tính tiêu ở khoản nào là cần thiết nhất, những cái khác như nghỉ chân ăn cơm có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm. Cậu tìm một quán trọ nhà dân giá rẻ ở gần ga tàu. Đặc sắc nhất ở quán trọ này là không có giường, chỉ có chiếu cổi, tiết kiệm không ít không gian.

Lúc mới bắt đầu Hàn Dục cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng đến khi đi ngủ, liền thấy ngay tấp lự.

Khương Vệ kia rất âm ỉ, thật không thể ngủ cùng, nếu không có tường ngăn là có thể lẩn một mạch ra đường. Không qua bao lâu, ngay cả tay lẫn chân đều cười lên người mình.

Hàn Dục nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, ngủ đến mức thả lỏng, lập tức cảm thấy toàn thân khẩn trương.

Từ khi nào thì bắt đầu? Y nhìn mặt Khương Vệ không những không cảm thấy đáng ghét, thỉnh thoảng cũng sẽ hiện lên ý nghĩ “cũng rất đáng yêu”? Song, có một số ý nghĩ chỉ nên lượn trong đầu là đủ rồi, không cần nói ra.

Nhưng tại đây, khi đêm khuya tĩnh mịch, thân thể ồm chặt, bất tri bất giác đem ả dục ả ử đã lâu bốc lên.

Ai cợ mình như vậy đều có phản ứng hết. Hàn Dục lễ thẳng khí hùng nghĩ, sau đó mặc cho mình bị Khương Vệ đè lên vật ở bụng dưới đã trưởng lớn một chút.

Mùi hương nhàn nhạt của ông chủ trong lòng pha lẫn với mùi thơm mát của chăn đệm sạch sẽ, ấy thể mà vô cùng mê hoặc người ta. Hàn Dục rốt cuộc không đè nén nổi nữa, cởi quần con của mình, ở khe hở giữa hai chân mở rộng của ông chủ cợ qua cợ lại.

Sự che chắn của bóng đêm khiến hành vi hoang đường cũng trở nên đương nhiên. Hàn Dục vô cùng khoái lạc làm trò không biết xấu hổ này, thậm chí còn nhẹ nhàng hôn vài cái lên mặt ông chủ.

Chờ sau khi tất cả kết thúc. Hàn Dục lau sạch người mình, lại mặc một cái quần mới, rất chi là bình thường!

Khương Vệ luôn ngủ rất sâu, mặc dù bị Hàn Dục đè đến mức không quá thoải mái, cũng chỉ cau mày ỉ non vài câu, sau đó tiếp tục ngủ say sưa.

Quần con của Khương Vệ lại bị cợ đến thấm ướt một mảnh, ngay cả trên đệm cũng quệt mấy chấm lốm đốm.

Ngày hôm sau khi Khương Vệ tỉnh lại, phát hiện mình đang ôm chặt Hàn Dục, mà giữa hai chân là một mảnh bừa bãi, lập tức liên tưởng đến hay là mình nửa đêm “phi ngựa”. Loại hiện tượng mộng xuân chỉ phát sinh ở thiếu niên mới lớn này khiến Khương Vệ không dám ngẩng đầu trước mặt Hàn Dục.

Ngoại trừ thấp hèn xin lỗi ra, không còn cách nào khác. Ánh mắt Hàn Dục khinh bỉ đến cực điểm, khiến Khương Vệ thậm chí có loại kích động muốn giơ đao tự cung.

Vì vậy chuyện mua sắm kế tiếp liền biến thành hành trình lấy lòng cấp dưới tính tình gắt gỏng. Tiền tiêu vật khổ cực góp nhặt một năm, ngoại trừ mua cho mình vài bộ quần áo giảm giá ra, đều dùng để trang điểm tỉ mỉ cho vị cấp dưới khó mà nịnh nọt này.

Nhưng chỉ có thế này, Hàn Dục dường như vẫn không quá thoả mãn, trong bách hoá người đến người đi cứ vậy bỏ mặc đi khỏi.

(1) Tiêm Sa Trố thuộc quận Du Tiêm Vượng của Hồng Kông, chỗ khoanah đồ

53. Chương 52: Ngoại Truyện “phiến Hôn Ký” (chuyện Lừa Cưới) (hạ)

Khương Vệ ra sức đuổi theo sau, vẫn như cũ không buông không tha ở đó kêu. Hàn Dục nghe đến tâm phiền, quay mạnh người lại. Ông chủ nhỏ vừa vịn đập vào ngực mình.

Người tới thấp hơn một đoạn, Hàn Dục cúi đầu nhìn khuôn mặt và đôi mắt tròn xoe của Khương Vệ.

Vẻ mặt này rất khiến người ta chịu không nổi, gần đây chỉ cần nhìn Khương Vệ dùng vẻ mặt hồn nhiên nhìn mình, Hàn Dục liền cảm thấy trong lòng bùng lên một ngọn lửa.

Rõ ràng trước đây, dây dưa quấy rầy mình chính là vị đại gia này, nhưng hần hết lần này tới lần khác còn làm ra vẻ ngây thơ không biết gì. Mình ngược lại giống như hồn đần muốn tìm bất mãn, khi đêm khuya người vắng, gỡ thủ đoạn không biết xấu hổ.

Những người bán hàng kia đánh chết cũng không ngờ, dè tiện ham muốn đổi phương, không phải ông chủ nhiều tiền khí khái bất phàm, ngược lại là cấp dưới được hần bao dưỡng đi?

“Nếu không chúng ta đi ăn cơm đi?”

Hàn Dục “hừ” một tiếng, lạnh lùng hỏi: “Người còn có tiền đi ăn sao?”

Khương Vệ sờ sờ túi quần, tiếng tiền xu leng keng đã trả lời vấn đề này.

“Ta... ta còn có thẻ tín dụng...”

“Ta nhớ hôm qua vừa xoẹt hết rồi mà.”

Khương Vệ bị cấp dưới nói khiến cho có chút xấu hổ: “VẬY... ta gọi điện cho mẹ ta, bảo bà nạp thêm chút tiền...” Tiếng càng nói càng nhỏ, mình đã đi làm, lại vẫn trở mặt mo ra đòi tiền người nhà như trước, chính bản thân mình cũng cảm thấy mất mặt, không trách được Hàn Dục dùng ánh mắt xem thường trừng mình.

“Cầm!” Hàn Dục đột nhiên móc tờ chi phiếu trong túi ra, “Tiền bên trong không nhiều lắm, chỉ cần không mua sắm, cũng đủ cho chúng ta ăn cơm và mua vé máy bay.”

Vốn nghĩ sẽ tiêu tiền như nước, thế mà lại cần cấp dưới xuất tiền để dành ít ỏi ra để trợ giúp, Khương Vệ cảm thấy muốn độn thổ cho rồi.

“Mi... mi phá chỗ tiền này làm gì! Mau cầm lại đi, ta làm ông chủ còn cần mi nghèo kiệt trợ giúp...”

Đột nhiên hai mắt Khương Vệ sáng rực, cậu nhìn thấy tờ tuyên truyền giắt trong bách hoá. Hiện tại tới

Hương Cánh mua sắm, chỉ cần mua đến mức nhất định, là có thể tham gia rút thăm trúng thưởng, phần thưởng khá hậu hĩnh, còn có giải thưởng lớn là chuyến du lịch nước ngoài rất xa hoa.

Đối với ý nghĩ viển vông của Khương Vệ, Hàn Dục cười nhạt. Nào có chuyện từ trên trời rơi xuống một khối nhân bánh, chuyện tốt lại nện trúng đầu người chứ?”

Có điều ý nghĩ của Khương Vệ thật ra rất đơn giản, cậu thấy số phần thưởng nhiều nhất chính là cơm miễn phí của nhà hàng, may mắn rút trúng cơm miễn phí, liền giải quyết được vấn đề ăn uống vô cùng cấp bách, đến lúc đó tiền mẹ đã gửi sang tới nơi, hai người có thể thắng lợi trở về.

Phải nói là người ngốc đôi khi thật có ngốc phúc!

Khương Vệ bị miếng nhân bánh lớn đập đến có chút choáng váng, trợn mắt há mồm nhìn vé số trong tay.

“Ta... ta không nhìn lầm chứ?” Mèo mù vớ cá rán, Khương Vệ thế mà lại rút trúng giải đặc biệt — du lịch Canada bảy ngày!

Tuân theo truyền thống về vang của Khương gia là không được lãng phí, Khương Vệ quyết định không lãng phí cơ hội, kéo dài kỳ nghỉ, làm visa đi Canada.

Nhưng visa làm xong, tới Canada mới phát hiện, chất lượng chuyến du lịch thật sự co lại quá nhiều, té ra chuyến du lịch xa hoa này chỉ là ngồi trên một chiếc du thuyền đi dọc mấy bến cảng nổi tiếng, cứ thế mà đi mấy ngày liền. Nào phải du lịch nước ngoài chứ? Quả thật là Robinson phiếu lưu ký!

Loại chuyến đi treo đầu dê bán thịt chó điển hình khiến Khương Vệ rất tức giận, bực hơn nữa là say sóng, ông chủ nhỏ ở trên thuyền nôn đến phải gọi là thất điên bát đảo.

“Không thì chúng ta lên bờ đi, nôn như vậy tiếp, khéo chìm thuyền. Thật sự không thể thì tự đi.” Hàn Dục bùm mũi canh giữ ở bên cầu và nói lời châm chọc.

Khương Vệ nâng đầu lên, ói ra một ngụm nước chua, hung tợn nói: “Không xuống! Miễn phí, ăn xong rồi phun ra cũng không đau lòng! Cùng lắm thì lát nữa lại ăn!”

Hàn Dục bắt đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

Khương Vệ vốn không đen, lại nôn đến người hư nhược, khi cậu một thân một mình ốm đau bệnh tật dựa ở đầu thuyết gió thổi, thì ngọn gió trời chọc những sợi tóc mất trật tự lướt qua gương mặt, khiến cậu càng thêm u buồn, toàn bộ hợp thành một tiểu bệnh mỹ nam phương Đông. Để trong mắt một đám người nước ngoài cao to vạm vỡ rất chi là nổi bật, có rất nhiều người lên để ý cậu trai Trung Quốc tuần tú này.

Cuối cùng có một người đàn ông da trắng tóc nâu, ăn mặc hợp mốt không dẫn lòng nổi, đi qua bắt chuyện.

Thế nhưng đối phương mặc dù rất hăng hái theo sát Khương Vệ lôi kéo làm quen, cậu trai phương Đông này sau khi thản nhiên liếc hần một cái xong, liền u buồn như cũ, trầm mặc nhìn biển khơi nơi xa.

Loại dáng điệu này kỳ thực rất mê hoặc người khác, rất kích phát dục vọng chinh phục của đàn ông. Người tóc nâu kia kiên trì quây rầy.

Không phải Khương Vệ giả bộ lãnh khốc, cậu thật sự rất u buồn. Vì sao khi còn bé không chịu khó học tiếng Anh chứ? Khiến cho bây giờ không thể giao tiếp với phần lớn người ở trên thuyền. Vị duy nhất có thể nói chuyện kia, vừa đến tối liền ôm cái laptop, không chịu phản ứng mình.

Thật vất vả có người chủ động nói chuyện với mình nhưng lại một câu cũng nghe không hiểu. Có điều cho dù không hiểu cũng có thể nhìn ra phần nào. Hồi bé giáo viên ở trường đã từng nói, ra nước ngoài, cá nhân là đại biểu cho quốc gia, cho dù mù chữ cũng phải lôi cái tư thái giáo sư ra.

Cậu liền kìm nén, tuyệt đối không bơi nhọ Trung Quốc!

Đúng lúc này, người tóc nâu thấy Khương Vệ không có phản ứng, liền thử thăm dò vươn tay kéo vai Khương Vệ. Khương Vệ nghi hoặc khó hiểu nhìn bả vai, cuối cùng gượng gạo hỏi: “What?”

Người đàn ông tóc nâu kia vừa thấy tiểu mỹ nam phương Đông chịu đáp lại, lập tức tỉnh táo tinh thần, bô bô nói một tràng.

Khương Vệ nghe đến mơ màng, lảng máng hình như nghe được đối phương hỏi mình có chơi gì không. Lưỡi vướng vào răng lú cả lại: “No, cái kia I... I haven't.”

Một câu như vậy, khiến người tóc nâu kia lập tức lộ ra vẻ vui mừng như điên, đến nỗi cánh tay ôm Khương Vệ lại càng chặt thêm!

Đúng lúc này, đột nhiên có người từ phía sau ngăn người đàn ông kia lại.

Thì ra Hàn Dục chẳng biết đã chạy qua từ lúc nào, mặt lạnh tách người đàn ông tóc nâu kia ra. Người đàn ông kia cũng không chịu tỏ ra yếu thế rống lớn vài câu xong, cuối cùng ngượng ngùng bỏ đi.

Khương Vệ không rõ nguyên do, hỏi Hàn Dục xảy ra cái gì. Hàn Dục lại cũng chơi trò u buồn, trầm mặc, mắt nhìn biển khơi, một tay rất tự nhiên khoác lên vai Khương Vệ.

Lúc choáng váng đầu, mùi vị bên cạnh có người để tựa vào thật không tệ. Khương Vệ hiếm thấy bỏ dáng điệu ông chủ xuống, mang theo chút đắc ý chiếm được tiện nghi, tựa trên vai Hàn Dục, hình ảnh kia, nếu bốn cánh tay đều duỗi thẳng, sẽ là phiên bản nam nam của Titanic!

Trong lòng Hàn Dục nghĩ, vừa nãy người đàn ông kia nói: “Chính cậu ấy nói chưa có bạn đời, nếu đã là

đàn ông độc thân chưa kết hôn, vậy mọi người đều có quyền theo đuổi!”

Nghĩ nghĩ, lông mày càng nhíu chặt, y thậm chí nhớ tới, mấy hôm trước, mẹ Khương hình như thu xếp muốn giới thiệu con gái của một người đồng nghiệp cũ cho con trai quen.

“Khương Vệ...”

“Hả?”

“Người nghĩ tới chuyện kết hôn chưa?”

“Kết hôn? Không biết... Đến lúc đó nghe theo ý của cha mẹ ta đi.... Có điều kết hôn là việc lớn, không nhà không xe, cô gái tốt sẽ không theo mi, cho nên Hàn Dục, giống như mi thế này tạm thời sẽ chưa kết hôn được, có thời gian tính toán vớ vẩn, còn không bằng để tinh thần và sức lực đặt trên công việc...”

Hiển nhiên Khương Vệ hiểu lầm Hàn Dục muốn lập gia đình, trực giác cảm thấy khó chịu ép cậu bắt đầu niệm ‘kim cương đại bi chú’.

Hàn Dục không như mọi ngày phản ứng lại, trêu đùa khiến cho ông chủ nhỏ tức đến đỏ mặt tía tai. Y trầm mặc nghĩ thật sự cần phải lưu lại ấn ký gì đó của mình trên người ông chủ.

Mấy ngày nay ở chung, y càng lúc càng cảm nhận được mình đối với Khương Vệ quả thực có kích thích trên tính sự. Loại rung động này càng lúc càng khó kiềm chế.

Y không cảm thấy mình là đồng tính luyến ái, mấy ngày nay cũng tìm rất nhiều tài liệu liên quan trên mạng. Nhưng cuối cùng vẫn không có câu trả lời chuẩn xác. Có lẽ đàn ông vốn cùng một ngành với chim muông, thời kỳ xao động này, chuyện có người đối mặt với lợn nái cũng có thể động dục hình như không phải cái gì lạ.

Nếu có thể, y không muốn cùng Khương Vệ vượt qua ranh giới an toàn kia, dù sao có một gia đình bình thường, ôm một đứa nhỏ, mới là tiêu chí của một người đàn ông thành công. Nếu như cùng Khương Vệ... y cảm giác sự việc sẽ thay đổi hoàn toàn.

Thế nhưng, cho dù không chắc mình muốn, y cũng không dự định buông tay. Nếu chưa nghĩ ra đáp án, vậy đơn giản trước tiên nắm lấy thứ mình không bỏ xuống được trong tay. Sau khi trải qua biến động lớn của gia đình, Hàn Dục càng căm ghét việc bó tay chịu chết khi không có gì trong tay.

Một ý tưởng chậm rãi hình thành trong đầu. Canada cho phép kết hôn đồng tính...

Khương Vệ cảm thấy Hàn Dục vô cùng bận rộn. Người đang ở trên thuyền, lại không ngừng gọi điện, rồi thì khi cập bến lại ký rất nhiều séc.

Trong một lần thuyền cập bến, Hàn Dục kéo Khương Vệ lên bờ, nói là phải làm thủ tục kiểm dịch gì đó.

Trong một toà nhà màu nâu, một người phụ nữ đeo kính giao cho bọn họ một đồng bản khai. Hàn Dục điền vào bản khai xong, lại đưa giấy tờ chứng nhận của mình và Khương Vệ cho bà ta.

Kế tiếp, Khương Vệ buồn chán ngồi trên sofa bọc da ở đại sảnh, nhìn Hàn Dục chạy lên chạy xuống. Cuối cùng, hai người đứng trong một lễ đường nhỏ, hai bên còn có vài người đang đứng, mấy người này còn mỉm cười hỏi han Hàn Dục.

“Lát nữa người kia đọc cái gì, người liền nói theo cái đó, đừng dừng! Đây là xem hòng người có bị nhiễm vi khuẩn không thôi!”

Khương Vệ vừa nghe như vậy, vội vàng thanh thanh cổ họng, học theo người ta niệm mấy đoạn tiếng Anh dài dài.

Sau đó chính là hai người ký tên, ấn tay lên một phần văn kiện.

Thật ra Khương Vệ có một đồng nghi vấn trong lòng, nhưng suy cho cùng chưa từng kiểm dịch ở nước ngoài, cũng không biết quy trình của người ta. Cũng không làm nông rân hỏi vớ vẩn.

Khi hai người lần thứ hai trở lại thuyền. Hàn Dục cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm thoải mái. Thậm chí thân thiện bắt chuyện với người đàn ông tóc nâu kia, cũng cho hắn ta nhìn một phần giấy chứng nhận. Người đàn ông kia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, song chỉ nhún vai, nói với bọn họ: “Congratulations on your marriage.”

Tối hôm đó, thuyền trưởng phái người đưa một cái bánh ga tô lớn đến. Là Khương Vệ ra mở cửa phòng, người phục vụ trên thuyền kia dùng tiếng Trung ngắc ngứ nói: “Chúc mừng hai vị hỉ kết lương duyên.” Sau đó mỉm cười nhìn Khương Vệ.

“Hả?” Khương Vệ há hốc mồm ngốc ngốc nhìn người phục vụ, Hàn Dục từ phía sau cậu duỗi một cánh tay qua, đưa tiền boa cho người phục vụ, sau đó người phục vụ liền rời đi.

“Không đúng, anh ta nói ai kết hôn?” Khương Vệ ngốc nghếch hỏi.

Hàn Dục ngồi xuống, dùng dao cắt bánh ga tô xong, vô cùng thần nhiên nói: “Có lẽ là đưa sai phòng, dù sao bánh đã đưa tới cửa, không ăn thì phí.”

Khương Vệ gật đầu: “Đúng vậy, cũng đưa tiền boa rồi!” Nói xong liền nhào tới bên bàn, ngoác mồm ăn bánh ga tô hương vị ngọt ngào.

Hàn Dục nhìn “cô vợ” mới ra lò, vẻ mặt tỉnh bơ, rất nghiêm túc nghĩ, có phải mình mua bán lỗ vốn rồi

không.

Ở Canada, chỉ cần có đủ tiền, cho dù không phải người nước đó, cũng có thể kết hôn. Để đẩy nhanh việc xác nhận kết hôn lên một chút, mình tiêu đến nửa non số tiền tích góp, còn đặc biệt thuê mấy người dân bản xứ, lúc xác nhận lấy tư cách khách quý cho xôm.

Nhưng lấy một vị thế này làm gì? Hơn nữa giấy chứng nhận kết hôn này, tới Trung Quốc cũng không có hiệu lực. Như vậy xem ra, lần này mình thật sự là tuổi trẻ khinh cuồng, làm việc không có suy nghĩ rồi! Có điều nghĩ đến vẻ mặt không cam lòng của người đàn ông tóc nâu kia, Hàn Dục lại đắc ý nở nụ cười.

Đã kết thì kết đi, chỉ cần mình không nói, thì có ai biết chứ? Coi như xài tiền làm một trò đùa bí mật đi! Sau này mình còn kế hoạch khổng lồ, cái tên ngốc nghếch như thế này, nói không chừng cũng có thể trở thành một quân cờ trong tương lai....

Hơn nữa... “Khương Vệ là của ta”, loại cảm giác này thật đúng là không tệ!

“Tối nay chà lưng cho ta đi!” Hàn Dục tùy tiện ra mệnh lệnh với ông chủ.

“Dựa... cái gì, ê...” Khương Vệ trong miệng nhét đầy bánh ga tô, ô ô nói.

“Không nghe người khác nói hai ta mới cưới à! Người chịu khó chà lưng, chồng người tối nay sẽ thương người!”

Vị cấp dưới này một khi nổi tính cà lơ phất phơ, thì hoàn toàn vô lại. Khương Vệ bị y đùa sặc, nghẹn đến mức mặt đỏ bừng.

Hàn Dục cười lớn nửa ôm Khương Vệ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, thừa dịp Khương Vệ không chú ý, ở trên tóc cậu, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn.

54. Chương 53

Trả phòng khách sạn xong, xe không nhanh không chậm lái về phía sân bay.

Khương Vệ ngồi trong xe không ngừng bực bội. Mịa nó kết hôn có thể kết thành dạng bà nội này, có thể không âm ỨC sao?

“Không phải, mi có thể tự mình kết hôn, sau này cũng có thể tự mình có đứa nhỏ đi? Đây là tuyển thủ toàn năng đó!”

Lời nói cay nghiệt thoáng cái phun ra, nếu không nói chút gì Khương Vệ cảm thấy mình hẳn sẽ bùng nổ.

“Hai ta bao giờ lại đi Canada lần nữa nhỉ? Làm thủ tục ly hôn, mặc dù tờ chứng nhận kia chỉ là vật trang trí, nhưng vừa nghĩ đến kết hôn với mi, ruột ta lại ầm ỉ!”

Hàn Dục hừ mũi một cái, cũng không có hơi sức để nàng dâu đang giận dữ.

“Hàn Dục! Đang nói với mi đó! Nghe thấy không!” Khương Vệ tức đến mức chụp lấy tay Hàn Dục nắm vô lăng.

Hàn Dục ngay cả liếc cũng không liếc Khương Vệ một cái, vẫn chuyên tâm lái xe như cũ. Khương Vệ ở bên cạnh kêu càng hung dữ, y càng thoải mái. Tính cách đã từng là cái y ghét nhất ở Khương Vệ giờ giống như thì thầm, giống như tiếng nhạc.

Khương Vệ bình thường ngoan ngoãn phục tùng mình, vừa đến trước mặt người khác, liền hận không thể mọc thêm vài cánh tay để sai khiến mình, bộ dáng ông chủ kia, sau này không nghĩ được biện pháp chính cậu thì quả thật trong lòng vô cùng mất thăng bằng.

Nhưng hôm nay mới thật sâu cảm nhận được, Khương Vệ lạnh nhạt với mình mới khiến người hận tới ngứa răng.

Sau khi biết Khương Vệ trầm mặc lạnh nhạt là bộ dạng gì, mới phát giác lái nhà lái nhai hoá ra cũng có thể là một loại phẩm chất tốt. Đối mặt với ông chủ đã lâu không giờ vượt thịt cào bữa, ấy thế mà có loại cảm giác hạnh phúc không biết tên tràn đầy toàn thân.

Chờ khi hạnh phúc có phần quá trớn, Hàn Dục mượn lực, một tay bay qua ngăn Khương Vệ, che cái miệng kia lại.

“Ly dị? Vậy em phải đền bù thời gian mắc nợ tôi, đem tôi ép khô rồi rời đi!”

Khương Vệ nhìn Hàn Dục vô lại, tức đến không biết nói gì chống đỡ, trong lòng cũng dâng lên bi thương không có từ nào diễn tả. Cậu lại lần nữa rúc về chỗ ngồi, nhìn con đường đơn điệu, thẳng tắp phía trước.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc đời cậu vẫn do cha trù tính, cái gọi là thời kỳ phản nghịch của thiếu niên, trên người cậu ngược lại không có xúu nào thể hiện. Cho dù đôi khi bị phê bình kín đáo, trong lòng cũng hiểu rằng cha đều là vì tốt cho mình.

Cậu không phải một đứa trẻ thông minh, may là chưa ngốc đến mức làm những điều phản kháng vô nghĩa để thể hiện cá tính. Cuộc sống theo khuôn phép này đã tiếp tục đến hiện giờ.

Thế nhưng đời người bây giờ, đã bị một người còn mạnh mẽ hơn cha vẽ loạn đến rối mù.

Cho dù là đứa ngốc, cuộc đời không thành công, nhưng cậu tin mình không cần chỉ số IQ rất cao, cũng biết chăm sóc một người thật tốt, lại thương y, cẩn thận thực hiện một đoạn tình cảm.

Nhưng nỗ lực bao năm qua của mình lại bị đủ loại lừa gạt giấu diếm của Hàn Dục xoá bỏ đến không còn một mẩu. Loại bực bội này giống cái gì chứ? Thật giống như chăm chỉ chịu khó ôn bài hồi lâu, cuối cùng đến lúc thi lại lú lẫm, còn chưa kịp cao hứng, đã bị người phê là thầy cô làm bừa tạo thành tích giả.

Cùng với thất vọng, chính là hoài nghi khó có thể đè nén: bản thân không thể được việc sao?

Hàn Dục dùng dư quang nơi khoé mắt liếc Khương Vệ rơi vào trầm mặc, không cần đoán cũng biết vị này lại suy nghĩ lung tung.

Khi trở lại Phụng thành, Hàn Dục tự tin lần này tuyệt đối có thể giữ chặt Khương Vệ trong tay. Chỉ cần loại trừ hiểu lầm, hai người yêu nhau nên cùng một chỗ. Đây chẳng lẽ không phải là chân lý vĩnh viễn không thay đổi sao?

Kèm với tiếng nổ của máy bay, hai người mèo vờn chuột cuối cùng đã quay về Phụng thành.

Hàn Dục mua một hộp đông trùng hạ thảo, kéo Khương Vệ về gặp bố mẹ vợ.

Cha Khương sầm mặt ngồi trên ghế sofa, mặt kéo thành núi Trường Bạch, nhìn đứa con trai không chịu tranh giành đang cúi đầu trước mặt.

Mẹ Khương ngược lại tận lực xoa dịu bầu không khí, chuẩn bị hoa quả và cơm nước. Còn kéo con trai yêu thương lắm bầm, “Gầy, sao lại gầy thành thế này chứ?”

Giọng điệu rõ ràng là đang xỉa Hàn Dục bên cạnh, ý là oán giận không quan tâm tốt tới con trai mình.

Hàn Dục lúc này còn giống con trai hơn Khương Vệ, chỉ thiếu nhào vào lòng hai ông bà Khương gia mừng rỡ. Dù mẹ Khương nói gì đều cười xòa. Dáng vẻ kia, diễn Hán gian nịnh hót, không cần hoá trang, cũng quá chuẩn rồi.

Trên bàn rượu Hàn Dục trò chuyện về việc buôn bán với cha Khương. Khương Vệ ở một bên cũng dần nghe hiểu. Hoá ra cha Khương dưới sự trợ giúp của Hàn Dục, sau khi quảng công ty chỉ còn xác không cho Lộ Mã Lực, liền dùng vốn còn dư mua cổ phiếu của công ty Hàn Dục.

Mặc dù tiền không nhiều, nhưng khi công ty phân chia quyền lợi, chút cổ phiếu này cũng có sức nặng, như vậy vô hình trung lại làm tăng sức mạnh cho Hàn Dục. Khiến cho Hàn Dục vẫn dựa vào Lộ Dao, cuối cùng có thể vứt cây gậy đi, giành được quyền phát biểu trong hội đồng quản trị.

Về phần vì sao cha Khương thoải mái giúp đứa con rể chất lượng thấp này? Thật sự là ông cụ sau khi nghe

con trai từ khi lên phổ thông liền lén nuôi đàn ông, đã bị những điều ngoài ý muốn lũ lượt nối đuôi đến luyện thành bất động sừng sững, gần như có thể thành tiên.

Dù sao tiền tích góp của Hàn Dục có hơn phân nửa mua bất động sản và cửa hàng ở Canada, những bất động sản kia đều viết tên Khương Vệ, mà công ty của Hàn Dục cũng lấy tên Khương Vệ để mua cổ phiếu. Con trai mình không chịu thiệt, vậy giúp Hàn Dục thu thập họ Lộ hồng tam đại (đời thứ 3 nhà cách mạng) kiều ngạo kia cũng không phải chuyện quá khó nghĩ.

Về phần con trai... từ phổ thông đã vậy, thậm chí mấy năm trước còn lén lấy chồng, ra nước ngoài đăng ký kết hôn, không thừa nhận thì còn có thể làm gì? Nhìn đứa nhỏ Hàn Dục kia kính cẩn ngoan ngoãn, lúc cầm tờ chứng nhận kết hôn, bị mình đánh thành như vậy, cũng không né không hé răng, khí thế kia, uy hiếp đến ông – kẻ đánh người, cuối cùng trong lòng cũng có chút chột dạ.

Thằng nhóc này thật sự cũng là một con sói đói kiều ngạo giống Lộ Mã Lực. Thế nhưng hiện tại thật tâm thật ý với con trai mình, tương lai... tương lai ông già này cũng không làm gì được. Con cháu tự có phúc của con cháu đi!

Hàn Dục nói chuyện với cha mẹ mình, nửa thật nửa giả. Hơn nữa bây giờ cha cũng là quan hệ hợp tác với y. Chút tử thân không thể nói ra này của mình thoáng cái liền không quan trọng. Khương Vệ không nói lời nào, phụ trách ăn cơm, đầy miệng là cánh gà nướng mẹ Khương làm, ăn không vô cũng phải nuốt xuống.

Mẹ Khương thấy cậu con nuốt cơm như nuốt đinh sắt nung đỏ, liền nghĩ rót cho con chén nước. Đang muốn đứng dậy, bên kia Hàn Dục đã sớm rót một chén nước vào bát con trai. Xem ra thói quen thích ăn cơm chan canh của cậu con, y cũng rất tinh tường.

Mặc dù thấy vẻ mặt cậu con không quá vui mừng, nhưng thời gian hai người cùng một chỗ cũng không tính là ngắn, không giả được. Tình nhân giận dữ làm mình làm mẩy cũng là bình thường. Nhưng nếu con trai quyết tâm tách ra, thì có bao nhiêu tốt chứ!

Rất nhiều đồng nghiệp cũ đều tranh giành nhau giới thiệu con dâu cho mình mà! Khụ, hai thằng nhóc đúng là nghiệp chướng!

“Đã nghe chưa? Lộ Mã Lực ra nước ngoài, nghe nói còn dẫn theo một người què đi Mỹ chữa trị. Công ty bị sút đầu mề trán cũng không quản, hội đồng quản trị dự định kết tội gã tập thể. Ta thấy, vận số của gã cũng tới bến rồi!” Sau khi nói chuyện nghiêm chỉnh, cha Khương đột nhiên phun ra một câu bà tám như vậy.

Khương Vệ nghe xong ngẩng mạnh đầu, đột nhiên nhớ tới bóng dáng người đập cửa kính rồi khập khiễng chạy đi xa khi ở nhà Lộ Mã Lực.

55. Chương 54

Mẹ Khương vừa nghe, lập tức tỉnh táo tinh thần: “Người què kia là ai vậy? Có thể khiến Lộ Mã Lực động lòng rồi khỏi ổ tiền của gã, không dễ dàng nha!”

Cha Khương nhếch miệng nói: “Ai biết, nói không chừng là người từng bị gã đùa giỡn, bây giờ bị người ta lừa gạt đi? Hiện tại các công ty bất động sản đều nhìn chăm chăm con thuyền lớn Khang Hoa của bọn họ. Thay đổi không tốt sẽ rách thuyền rồi chìm xuống đấy đấy!”

Hàn Dục không nói ra, gấp một cọng rau cần vào miệng nhai.

Khương Vệ liếc mắt lia nhanh xong liền hơi sững sốt, cách ăn của Hàn Dục còn cậu ấm hơn cậu, ngoại trừ rất soi mói tay nghề nấu nướng, rau cần cũng là một trong những món y vô cùng ghét. Nhưng vừa nãy anh bạn nhai rau cần xào miến lại như ăn thịt bò khô, không biết lúc này trong đầu y đang cân nhắc cái gì đây!

Sau khi bữa tiệc gia đình kết thúc, Hàn Dục ấy thế mà không có ý muốn đi, nhìn Khương Vệ súc miệng, y liền huých nhẹ Khương Vệ sang một bên, mở tủ để vật dụng trong toilet, lấy một bộ bàn chải, cốc nước đã dùng qua rồi bắt đầu đánh răng. Khương Vệ lườm tranh giành với y, liền quay về phòng nằm. Lúc này Hàn Dục lại xe chạy đường quen đi tới phòng Khương Vệ. Sau khi cởi áo, liền mở tủ quần áo của Khương Vệ, thay một cái quần cộc rồi nhàn nhã tựa ở đầu giường, kề sát Khương Vệ xem TV.

Khương Vệ tròn mắt, cũng quá nhập gia tùy tục đi!

Sau khi cậu đi làm, liền dọn ra ngoài ở. Dù cha mẹ lưu lại phòng cho cậu ở đây, nhưng không có mấy bộ quần áo, cái quần lót CK kia căn bản không phải của cậu. Xem ra Hàn Dục đã ở Khương gia không chỉ một buổi tối.

“Cha mẹ ta đều đang ở trong phòng khách xem TV đấy, mi có ý gì?”

Hàn Dục xoay người đặt Khương Vệ dưới thân, dùng mũi ngửi mùi kem đánh răng vị trà xanh thoang thoảng trong miệng Khương Vệ.

“Thật thơm, mùi của vợ đúng là dễ ngủ.” Nói xong miệng liền phụ họa, không chút khách khí hôn. Khương Vệ bất mãn giật giật tóc Hàn Dục.

“Đừng giật, đau là tôi kêu lên đấy! Lúc làm mẹ em sẽ nghe được!”

Nếu không trong lịch sử cận đại sao Trung Quốc lại bị kiềm chế thế chứ? Ở ngay trong nhà mình còn không có sức chống lại sự xâm lấn của cường quốc, thật sự là vô cùng nhục nhã!

Khi thấy Hàn Dục ấy thế mà lôi ra một bộ áo mưa Durex từ trong tủ đầu giường của mình, Khương Vệ thật muốn “Hỗ môn tiêu yên” (chỉ sự kiện tập trung tiêu huỷ thuốc phiện ở Quảng Đông, sau trở thành

ngồi nỏ khơi mào chiến tranh thuốc phiện lần thứ nhất), đem tên đại lưu manh trên người mình và bộ bảo hiểm, đốt sạch.

Khương Vệ rất nhanh đã bị lột thành trứng gà luộc, miếng thịt trắng nõn chờ người hưởng dụng.

Sợ mình phát ra âm thanh, khi Khương Vệ tách rộng hai chân ra, còn cố ý cắn góc chăn. Dáng vẻ hơi híp mắt kiềm chế quả thật khiến máu người ta sôi sục.

Hàn Dục đứng sững như vậy, nhưng lại không vội vàng, Khương Vệ ở dưới thật muốn nuốt cây bông.

Cha mẹ ở ngay ngoài phòng khách, chỉ cách một vách tường, tần suất của Hàn Dục có chút mau, mình thì bị húc đến trời đất rung chuyển, bên tai đều là tiếng mạch máu chảy mạnh, cũng không biết cái giường gỗ lim này của mình có phát ra tiếng “kêu kệt” hay không.

“Khương Vệ... Khương Vệ, cục cưng, vợ yêu...” Hàn Dục vừa động vừa ở bên tai Khương Vệ gọi một tiếng như vậy, giọng nói kia được bọc nhiệt khí, giống như đầu lưỡi ẩm ướt chui vào trong tai trêu chọc màng tai.

Khương Vệ cảm thấy cái Hàn Dục làm bây giờ không phải là thể xác mình, mà là linh hồn, mỗi tế bào, mỗi sợi lông trên người cậu đều có dấu vết của Hàn Dục.

Cuối cùng Khương Vệ buông góc chăn, tiếng nghẹn ngào phát ra cũng rất nhanh bị môi lưỡi Hàn Dục nuốt vào. Khi Khương Vệ rút cuộc co người lại, làm bắn tẩm chăn dưới thân, cậu biết mình yêu người đàn ông bá đạo này, tuy rằng lần nọ cùng với Lộ Mã Lực cũng đạt tới khoái lạc, nhưng chỉ là sự đáp lại máy móc của cơ thể, căn bản không có cảm giác run rẩy cả người đều bị chọc thủng này.

Thế nhưng vì sao lúc này mình được Hàn Dục ôm vào lòng, làm chuyện tình thân mật nhất lại vẫn cảm thấy tịch mịch chứ?

Khoé mắt lại bắt đầu chứa đầy lệ: “Ta không phải vợ mi! Đầu óc ta không tốt, không có tiếng nói chung với mi. Mi muốn bán ta cũng được, khỏi cần trông cậy ta kiếm tiền cho mi! Ta... ta không phải mấy bà mẹ, giới tính của ông đây cũng có thể làm chủ gia đình!”

Hàn Dục im lặng hồi lâu, cuối cùng quyết tâm nói: “Sau này đều nghe lời em, trong nhà mua giường gì, thêm đồ gì chỉ cần em nói một câu, bất kể sứt mẻ xấu xí thế nào, tôi đều làm theo, đảm bảo em sẽ có uy phong được làm chủ gia đình!”

Khương Vệ đang thổi nước mũi sầm sập, nghe Hàn Dục cam đoan như vậy, tức đến phế quản cũng muốn nổ tung. Đàm phán với cường quốc đều là điều khoản nhục mất nước, ông Mao đã nói, ‘thương can tử lý xuất chính quyền’. Người ta bây giờ đã là người nhiều tiền khí thế bất phàm, không phải chó nhà có tang dựa vào tiền tiêu vật cứu tế của mình ngày xưa nữa. Mình thế mà lại không biết tự lượng sức kêu gào chủ gia đình gì đó? Quả đúng là truyện tiểu lâm của thời đại.

Khương Vệ đẩy y ra, mặc áo tắm đi tắm rửa. Hàn Dục vẫn dính sát lấy cậu. Nửa đêm, hai ông bà ở ngoài phòng khách sớm đã về phòng nghỉ ngơi, trong phòng khách tối đen như mực, Hàn Dục vẫn để trần cái mông, ngay cả bao cũng chưa lột xuống, cùng Khương Vệ đi về phía nhà tắm, định bụng lại một phen uyên ương dục!

Đột nhiên đèn phòng khách “tách” cái sáng choang. Lão Khương mặc đồ ngủ, trợn mắt hà mồm nhìn Hàn Dục để trần cái mông cùng con trai chơi điệu Tango đêm khuya, nhất là do cái bao trên thứ rũ xuống giữa hai chân Hàn Dục, khuôn mặt già nua nhất thời biến thành màu gan lợn.

“Hai đứa chúng mày! Cút ra ngoài ngay cho tao!”

Không thể trách lão Khương nổi trận lôi đình. Trong nhận thức của ông, “con trai chơi giai” và “bị giai chơi”, kém nhau xa lắm!

Lão Khương sau khi nghe nói con trai bao dưỡng Hàn Dục, liền chắc mẫm cho rằng, giữa hai người hẳn là con trai mình đi cầm thú người ta.

Tận sâu trong nội tâm ông cụ đối với thanh niên đầy triển vọng Hàn Dục này, còn tương đối áy náy.

Một đứa nhỏ có tiền đồ đó! Nếu không bị con trai mình ngấm trúng, tiếp đó bao dưỡng, vậy có bao nhiêu cô gái tranh nhau vờ đầu chứ?

Nhưng không ngờ, thế mà lại là con trai để người ta chơi đùa. Nào có chuyện đuổi theo tìm người thượng chứ! Đây không phải là ti tiện sao?

Ông lão lại càng giận, trong đêm đá hai đứa ra ngoài.

Khương Vệ cũng xấu hổ khôn tả, mặc quần áo xong, liền kéo Hàn Dục chạy trốn chết.

Thế là từ khoảnh khắc ra khỏi nhà, Khương Vệ hận không thể mắng Hàn Dục đến nằm đơ trên mặt đất. Nếu không phải y vô lại chít chít muốn rửa đã điều gì gì, sao có thể để cha thấy một màn sinh mãnh như vậy được? Cũng chả biết mạch máu não của bố già có tốt không nữa? Đừng bị cái thứ bắn bọc áo mưa gì đó của Hàn Dục làm nứt toác đến xuất huyết não là được.

Ngay khi hai người tới bãi đỗ xe lấy xe, Khương Vệ chợt sợ đến hét to “Oaaa” một tiếng.

Chỉ thấy một bóng người bên cạnh xe lén vọt qua.

Hàn Dục vội vàng kéo Khương Vệ ra phía sau.

“Ai!”

Bóng đen kia đầu tiên là rút lại một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Anh Hàn, là em!”

Khương Vệ trốn phía sau Hàn Dục, mắt sắc phát hiện, bóng dáng xuất hiện kia, bước đi hơi mở, chân hơi bị lệch.

56. Chương 55

Hàn Dục sững sốt, nương theo đèn trong bãi đỗ xe cẩn thận quan sát người tới.

“Là cậu? Sao cậu lại ở đây?”

Khương Vệ lúc này cũng thấy rõ người què thân long thấy đầu không thấy đuôi kia. Chỉ thấy hấn mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, trên đầu đội mũ lưỡi trai, hơn phân nửa khuôn mặt đều bị che lấp bởi bóng đêm. Tuy rằng chỉ thấy được nửa bên mặt, nhưng từ hình dáng cầm, môi, cũng là một người dễ nhìn. Chỉ là tư thế bước đi của anh đẹp trai không được đẹp mắt lắm, hai bên lệch nhau đến lợi hại, tuy rằng vóc người hơn một mét tám, nhưng hoàn toàn không có khí thế cao ngất, sau lưng khom xuống làm cả người rút đi một đoạn.

Anh đẹp trai này hơi nghiêng đầu liếc Khương Vệ, dường như muốn nói lại thôi.

Hàn Dục quay đầu nhìn Khương Vệ một chút, nói với cậu: “Em... đi cửa hàng tiện lợi mua mấy bình nước đi!”

Loại hành vi đẩy người đi không chút nào che giấu này, thật sự khiến người ta phỉ nhổ. Trong lòng Khương Vệ nhất thời như bị đổ thêm dầu vào lửa, cháy càng thêm mạnh.

“Nếu mi khát thì tự đi mua đi, có cái gì ta không thể biết chứ?”

Hàn Dục đại khái cũng nghĩ tới, hiện tại Khương Vệ chính là con lừa sắc lông, làm thế nào cũng không sờ đúng. Nếu bây giờ đẩy Khương Vệ đi, sau này công tác trấn an cũng không dễ làm.

Chỉ có thể xoay người nói với người què kia: “Cậu có việc gì thì nói đi, Khương Vệ không phải người ngoài.”

Nhưng người què kia hiển nhiên không ủng hộ cách nói Khương Vệ là “người trong nhà” (người ngoài là ‘ngoại nhân’, người trong nhà nguyên văn là ‘nội nhân’, cũng có nghĩa là bà xã), chỉ thấp giọng nói: “Anh Hàn... có thể cho em mượn... 30 vạn không?”

Hàn Dục không hỏi hấn dùng làm gì, lập tức sòng phẳng nói: “Được! Bây giờ ngân hàng đóng cửa, ngày mai cậu đến công ty tôi lấy đi... Chờ chút, cậu vẫn đứng dưới lầu à?” Hàn Dục lại hỏi.

Người nợ gật đầu.

Hàn Dục móc ra mấy trăm tệ từ trong túi, đặt vào tay người nợ: “Có phải không có tiền không? Cũng không có chỗ nào đi? Cậu chung quy là như vậy, có khó khăn thì nói với tôi, đừng coi tôi là người ngoài.”

Người què gật đầu, chớp mắt đã đi, rất có phong thái ninja thời cổ.

Giỏi thật, người nào đây? Còn gọn hơn cả máy rút tiền.

Nhìn người nợ đi xa, Khương Vệ quá cố hỏi: “Anh Hàn, em muốn mượn 50 vạn.”

Hàn Dục nhéo mặt cậu: “Cho em mượn cũng được, có tính lãi đó, dùng nửa đời sau của em nhé?”

Khương Vệ nhẫn nhịn hỏi: “Vậy hấn thì bao lâu hả?”

“Hấn?” Hàn Dục đưa mắt nhìn người khập khiễng kia, “Hấn không nợ bất cứ ai cả, thay đổi xong, đời này cũng gần như xong rồi...”

Khương Vệ không nhịn nổi nữa: “Rốt cuộc hấn là ai?”

“... Hấn tên Cao Khang Hoa... là tình nhân trước đây của Lộ Mã Lực.”

Mặc dù chỉ là một cái tên đơn giản, nhưng trong nháy mắt Khương Vệ đã nói lại rất nhiều chuyện.

Lộ Mã Lực từng đoạt người yêu của em gái, người kia về sau đã chết.

Tập đoàn của Lộ Mã Lực tên Khang Hoa... Lộ Mã Lực muốn chiếm tiện nghi của mình, lại bị một người què dùng gạch vụn...

Mà tất cả, rõ ràng Hàn Dục đều thấy cảm kích.

“Vậy mi có quan hệ gì với hấn?”

“Tôi mượn hấn...”

“Mướn hần làm gì?”

“Theo dõi em.”

Khương Vệ nói không ra lời, tay chỉ vào Hàn Dục run run: “Giỏi lắm, mi còn mướn thám tử tư! Tìm hồng hạnh xuất tường hả! Ta không bắt mi nên tưởng rằng ta cần mi hả!”

“Tôi đã sớm quen tiểu Cao, cũng biết đoạn tình cũ giữa hần và Lộ Mã Lực, khi đó tôi vội vàng ra nước ngoài có việc, Lộ Mã Lực kia vẫn cứng đầu nhớ nhung em. Tôi không có cách nào khác mới ra hạ sách ấy. Nếu như là người khác, nhất định không có bản lĩnh ngăn cản Lộ Mã Lực, nhưng nếu là hần, Lộ Mã Lực hần có điều cố kỵ... Tôi không phải muốn gạt em, chỉ là dựa vào người khác để bảo vệ em, tôi cảm thấy mình vô cùng vô dụng.”

Dựa vào hần bảo vệ? Lẽ nào... “Cho nên mi bảo hần đâm Lộ Mã Lực một dao ở bãi đỗ xe?”

57. Chương 56

Lỗ mũi Hàn Dục lại có chút hếch lên: “Không, tôi vốn muốn bảo hần kéo một tên khốn nạn không biết sống chết ra, không ngờ hần lại lén theo đuôi Lộ Mã Lực, đâm tên kia một dao. Phỏng chừng khi đó trong bãi đỗ xe tối đen, Lộ Mã Lực chỉ lo ôm bụng lăn lộn, cứ nhiên không nhận ra người đâm gã ta là ai, thẳng nhóc bướng bỉnh kia liền cứ vậy bị chộp vào cục cảnh sát. Tôi không có cách nào, chỉ có thể cầu Lộ Dao đang cùng ở Pháp nghĩ cách cứu Cao Khang Hoa ra. Mà Lộ Dao lại đề xuất chuyện muốn hợp tác với tôi, vì vậy tôi cân nhắc một chút rồi đáp ứng.”

Khương Vệ thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cậu kỳ thực vẫn thấp thỏm chuyện này mà. Nếu không dính dáng đến Hàn Dục, là Lộ Mã Lực kia thiếu nợ, vậy thì nhân quả báo ứng thôi.

Nhưng trang này lật quá nhanh, chuyện vừa nãy Hàn Dục đâm mình mấy nhát còn chưa tính rõ đấy! Mặc dù không phải là dao, nhưng tâm hồn cũng bị thương nha.

Cậu cảm thấy mình không thích hợp tiếp tục với người cường thế như Hàn Dục. Nếu bây giờ mọi thứ của Hàn Dục đều tốt, mình cũng có thể an tâm bỏ đi.

Đang nghĩ vậy, Hàn Dục đã hưng trí bừng bừng kéo Khương Vệ lên xe mình: “Đi, tôi dẫn em đi xem một thứ!”

Xe vẫn hướng về phía sườn núi tập trung các toà biệt thự của người giàu, lần này xe một mạch chạy tới đỉnh núi. Hàn Dục cũng không xuống xe, móc một cái điều khiển từ xa ra mở cánh cổng sắt trước mặt.

Chờ vào sân, Khương Vệ kinh ngạc hỏi: “Mi mua toà nhà này?”

Hàn Dục lấy bộ dáng chủ nhân, vừa bước vào ga ra của biệt thự vừa nói: “Tôi nói rồi, sớm muộn cũng sẽ có một ngày tôi quang minh chính đại xuất hiện trên đỉnh núi này... Khương Vệ, em qua đây, xem tôi mua cái gì cho em?”

Khi cửa cuốn ga ra quần lên, một chiếc Lamborghini màu xám bạc đẹp mắt đang rục rề nằm ở đằng kia, đường cong mềm mại, thân xe phong cách, cho dù là người không có nghiên cứu đối với xe cũng sẽ kinh lòng không đành bị nó hấp dẫn.

Hàn Dục nhét chìa khoá xe vào tay Khương Vệ: “Đi thử máy đi!”

Khương Vệ ngốc sững nhìn chiếc xe trước mặt, đột nhiên nhớ tới tình cảnh khi lần đầu tiên có người tặng mình Lamborghini, cậu nhớ rõ khi đó Hàn Dục đã ở đây, lúc thấy chiếc xe thể thao xa xỉ mà Lộ Mã Lực tặng cũng không nói gì, chỉ mỉm cười đứng ở một bên.

Hiển nhiên chuyện này y vẫn nhớ trong lòng, nói không chừng đôi khi còn lấy ra ôn lại, bây giờ cuối cùng mở mày mở mặt, lập tức chụp một chiếc xe thể thao đến chứng minh giá trị bản thân.

Nhưng chiếc xe này không thể kích động khiến tâm tình Khương Vệ hưng phấn, cậu dùng một tay ném chiếc chìa khoá vào mặt Hàn Dục: “Mi có ý gì!”

Hàn Dục có lẽ cũng không ngờ tới Khương Vệ lại phản ứng như vậy, khuôn mặt đẹp trai bị chìa khoá xe ném vào liền cứng đờ.

“Không phải em vẫn thích Lambor sao? Em thích, tôi liền cho em, là ý này.”

“Ta mịa nó nói thích lúc nào!”

“Không thích? Hồi đó thấy chiếc xe kia của họ Lộ, con mắt chẳng phải dán vào không rời sao!”

Gió đêm trên núi đập vào người, Khương Vệ cảm thấy bản thân cũng lạnh đến mức tim dán vào lưng. Chiếc xe bốn bánh kia, chỉ dùng để nghiền nát tự tôn của mình.

“Hàn... họ Hàn, cầm tiền dơ bẩn của mi cút đi xa một chút! Ta không phải... kẻ nghèo túng khốn khổ gì đó! Ăn trầu nuốt rau chờ mi đem tiền về trợ giúp! Mi rất giỏi đi! Mua xe thể thao giống như mua củ cải để tỏ ra kiêu ngạo với ta! Ta ta còn lạ gì nữa! Đắt tiền không bao nổi, ta chỉ... chỉ bao cái gì rẻ thôi, ngày mai ta phải ra công trường tìm một nông dân, một thàng cho hai nghìn để vui vẻ theo sát ta, mỗi ngày trên mặt đều mỉm cười, còn giống như tổ tông suốt ngày nhăn mặt với ta thì lập tức đổi người!”

Khương Vệ đúng là tức điên rồi, hận không thể lập tức xách một tên nông dân ra, vứt cái tên cố chấp muốn lừa gạt này đi thật xa!

Mặt Hàn Dục cú này triệt để sầm xuống, quái gở nói: “Em dám!”

“Ta dám đó, thì sao!”

“Thì sao? Thì thế này!”

Khương Vệ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người đều bị Hàn Dục xách lên, chơ vào biệt thự, Hàn Dục đặt tiểu tình nhân không nghe lời lên tấm thảm vừa dày vừa mềm, dự định khiến cậu hiểu rõ, mãnh nhân trong thành khác lão nông thôn nhiều lắm.

Khương Vệ bị cởi sạch quần còn đang rướn cổ kêu: “Tên này! Mi lại giở trò này! Có bản lĩnh mi đi thượng kẻ khác đi! Ta mịa nó liều chết với mi!”

Hàn Dục giữ chặt mặt Khương Vệ, còn thật sự giơ nắm đấm lên cao, nhìn tư thế kia là muốn đánh xuống. Khương Vệ nhắm chặt mắt lại, chờ quả đấm to bằng cái bát kia đập vào mặt mình.

Nắm tay quả thật đánh qua, nhưng là nện trên mặt đất, may là lần này bởi vì có tấm thảm dày, nên không phát ra tiếng vang nào. Khương Vệ mở mắt nhìn, lập tức không biết sống chết lại muốn mở mồm khiêu khích.

Hàn Dục vươn hai ngón tay kẹp lấy môi Khương Vệ rồi xách nhẹ lên, vị phía dưới lập tức biến thành mỗ vệt, ở đó lắm bầm “đừng mà đừng mà”.

“Em tưởng rằng tôi thích dùng chiêu này ư? Tôi cũng hận chính mình, sao lại không chịu xuống tay đánh em chứ? Nếu là mấy năm trước, em mà xù lông thế này, nhất định sẽ áp lên tường đánh cho một trận, thế nhưng bây giờ lại không xuống tay được...”

Lời cuối cùng bị Hàn Dục tận lực hạ thấp, dán trên môi con vệt kia mỗ mạnh một cái, lại cúi đầu nói, “Em nói vì sao tôi không xuống tay?”

Khương Vệ hất cái tay đang kẹp miệng mình ra, hai con mắt tròn xoe tủi thân híp lại, Hàn Dục nhin không được cúi đầu xuống, hôn một cái lên mặt cậu.

“Tôi cũng không dám kiêu ngạo với em, em yên tâm, tôi làm việc chưa bao giờ học theo kẻ khác, khẳng định sẽ không giống một người tên Khương Vệ, bao dưỡng một anh chàng đẹp trai, lại không biết dùng, chỉ biết ở trước mặt người ta nói đông nói dài, mù quáng sai bảo người ta, lại còn oai như cọng giấy. Nếu tôi bao một vị như vậy, chỉ cho hắn nằm trên giường, làm chết hắn thôi!”

Khương Vệ vừa nghe, liền khóc “oa” một tiếng: “Hàn Dục, mi cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật, vẻ ngoan ngoãn sợ hãi trước mặt cha mẹ ta chỉ là vỏ bọc, khi không có ai liền lộ bộ mặt này ra! Mi không phải thích ta, mi chính là trả thù! Mi biến thái! Thích một người có thể hờ ra một tí là mặt kéo dài như núi Trường Bạch à? Có thể không nói với ta đã đi kết hôn với người khác, có thể đem ta thành kẻ ngu dân đùa giỡn

xoay vòng? Ta còn mịa nó là vợ mi? Ngay cả... ngay cả chạm một chút vào cái máy tính kia mi cũng không cho! Mi có bí mật đen tối gì hả!”

Hàn Dục nghe Khương Vệ khóc lóc kể lể, lại vô tâm vô phế, ở đó cười “khanh khách”.

Y túm Khương Vệ đang lộ ra nửa cái mông: “Đi, lên lầu!”

Khương Vệ chớp đôi mắt ngẩn lệ, ý gì đây? Ghét bỏ thắm không đủ thoải mái, dự định lên lầu tiếp tục?

Cái mông lập tức như nặng nghìn cân: “Ta không đi!”

“Mau đứng lên! Đừng giở trò đánh đá nữa! Không phải em muốn coi máy tính sao? Tôi cho em xem hết!”

Cánh tay Hàn Dục thật có lực, dùng chút sức liền kéo Khương Vệ dậy.

Khương Vệ dùng một tay túm quần không được tự nhiên lên lầu xong, đã bị Hàn Dục kéo vào thư phòng, Hàn Dục ngồi trên ghế sofa rộng, sau khi ấn Khương Vệ ngồi trên đùi mình, liền mở máy vi tính.

Máy vi tính của Hàn Dục hiện tại là kiểu dáng mới nhất của Apple, cấu hình thời thượng, cái máy lúc trước Khương Vệ mua cho y không thể so sánh được. Màn hình sáng lên rồi chuyển vào hình ảnh.

Hàn Dục nói với Khương Vệ: “Em nhập mật mã đi!”

Khương Vệ vừa định nói “Ta nào biết”, đột nhiên nhớ tới tình tiết lãng mạn thường thấy trong phim truyền hình. Bèn nín thở gõ dãy số sinh nhật mình. Nhưng lại không đúng, bèn kết hợp ngày sinh của mình với Hàn Dục, thử đi thử lại. Nhưng kết quả vẫn là nhập sai.

Tổng giám đốc Khương nổi giận, mịa nó kiểm tra trí lực à!

“Ta không biết! Ta không thèm nhìn! Bên trong thích gì thì có nấy!”

Hàn Dục thò ngón tay, gõ mấy chữ tiếng Anh “jangwei” (Khương Vệ đọc là ‘jiāngwèi’:>), sau đó máy tính liền mở ra. Cái này cũng chưa tính, họ Hàn còn nín cười nói: “Em sẽ không cho rằng mật khẩu chỉ có thể là chữ số chứ?”

Chờ khi máy tính mở ra, Hàn Dục mở mấy folder tài liệu. Bên trong phần lớn đều là tư liệu tài chính, thuộc về phạm vi Khương Vệ liếc cái liền đau đầu. Song có một folder có cái tên vô cùng đặc biệt —— “bản máy bay”.

Đàn ông thấy cái tên này đều rất miễn cảm (vì nó nghĩa là tự an ủi mà =)). Nếu là một tên thẳng bình thường, trong đó nên là Aoi Sola (diễn viên AV) show show gì đó, nếu là cong, trong đó nên là đàn ông trần truồng cơ bắp. Ít nhất Khương Vệ cũng rất thích thu thập ảnh mỹ nam.

Mang theo tâm tình xoắn quẩy, Khương Vệ đoạt lấy con chuột, mở folder này ra. Cậu kỳ thực đã chuẩn bị rất tốt việc chứng kiến mấy cô nàng trần truồng.

Quả nhiên bên trong là một lượng lớn ảnh chụp, bức đầu tiên đập vào mắt chính là cảnh đang tắm. Một cậu trai thanh tú ở trong phòng tắm đơn sơ tắm gội, nước từ trong gáo sắt đổ xuống đập vào lồng ngực trắng nõn, căn phòng nhỏ hé cửa, ánh mặt trời từ trên đỉnh đầu chiếu vào bọt nước, khiến làn da toả ra ánh sáng chói mắt.

Cái này cũng chưa tính, thằng nhóc kia phỏng chừng rất thích sạch sẽ, ngồi trong trên một cái ghế gỗ, dang hai chân cầm khăn tắm tùy tiện xát xát điếu nữa.

Cũng là do khi tắm xát hơi mạnh chút, là con trai đều hiểu, cái kia hơi ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời, giữa làn sương mờ ảo, chim nhỏ ngẩng đầu, bởi vì góc độ chụp ảnh nên lộ vẻ vô cùng duyên dáng xinh đẹp... Có thể nói là đậm loạn.

Ít nhất Khương Vệ thấy xong tóc tai đều nổi bùm, bởi vì cái tên ngốc tắm rửa đến sạch bong kia chính là mình!

Đây mà nó chụp ngày tháng năm nào hả? Nhìn tình cảnh hình như là năm thứ ba đại học, khi ấy ra biển đi bơi với Hàn Dục.

Những tấm ảnh còn lại đều chụp mình hết, nào là khi ở trong WC tè, mùa hè khi ăn thịt xiên nướng ở phố ăn vặt, cảnh xuân theo khe hở quần cộc lộ ra ngoài... Ở khía cạnh này, ý tưởng kia có tính thực tế còn cao hơn cả anh bạn Quan Hi (Trần Quan Hi là một nhiếp ảnh gia điện ảnh nổi tiếng).

“Đây... đây...” Khương Vệ run run lưỡi hồi lâu không thể nói lấy một câu.

Hàn Dục mở chút ảnh xong, lưu luyến thưởng thức: “Những cái này đều là thứ tốt, cùng tôi vượt qua không ít đêm dài đằng đẳng!” Sau đó dùng vẻ mặt thâm tình chăm chú nhìn Khương Vệ: “Bây giờ em còn nghi ngờ tôi không?”

Khương Vệ muốn nói, nghi ngờ? Khỏi phải nghi ngờ, là biến thái, chuẩn cmnr!

58. Chương 57: Đại Kết Cục

Thường thức hết mấy tấm ảnh kích tình xong, tình cảm không như thường, đương nhiên có chút mãnh liệt. Hàn Dục bắt đầu sờ loạn Khương Vệ đang ngồi trên đùi.

“Cái này mi chụp lúc nào hả! Ta nào có như vậy, nhất là bức này! Mi trốn trong WC chụp? Còn nữa... đừng có sờ ta!” Khương Vệ thò tay dè móng vuốt của Hàn Dục xuống.

Hàn Dục nghiêm túc nói: “Chính là dục vọng bình thường không được thoả mãn, người ta sẽ biến thái, em có nghĩa vụ xã hội là giảm bớt tâm tình không lành mạnh này!”

Tay cũng rất nhanh, vừa nói vừa dè Khương Vệ xuống sô pha bên cạnh.

“Sao? Em không hưng phấn? Tôi đây cho em xem hiện trường còn không được sao?” Soạt một tiếng, quần Hàn Dục tuột xuống, sau đó vô cùng chuyên nghiệp tiến đến gần trước mặt Khương Vệ cho cậu nhìn.

“Ai muốn nhìn chứ! Mi rút ra xa ta một chút... Đừng...”

Rất nhanh chiến trường chuyển từ ghế sô pha nhỏ bé đến giường lớn trong phòng ngủ. Tấm đệm dày bị hai người đàn ông đẩy đến lệch vị trí, Khương Vệ nào phải là người có thể lực khoẻ mạnh chứ? Chờ đến lần thứ ba, đã giống như cá khô phết đầy bơ, há miệng hớp lấy hớp để.

Chỉ còn chờ sóng to gió lớn cuốn mình đi, Khương Vệ được Hàn Dục ôm vào phòng tắm.

Hai người ngồi trong bồn tắm, Hàn Dục gọi đầu cho Khương Vệ, bọt xà phòng dính đầy đầu, có một hít rơi xuống mí mắt liền được Hàn Dục cẩn thận dùng khăn mặt lau khô.

Khương Vệ mở mắt, khuôn mặt dao động trước mắt so với mấy năm trước thay đổi không ít, có lúc mị lực của đàn ông tỉ lệ thuận với tuổi, Hàn Dục chính là người như vậy. Thành thực, nội liễm thay thế kiệt ngạo bất tuân khi còn trẻ, đường cong khuôn mặt khoẻ mạnh giống như được bậc thầy chạm trổ, nhưng sao một người đàn ông có mị lực lại lặng lẽ thâm mến mình... A, không đúng! Là ý dâm mình nhiều năm như vậy, loại cảm giác này không phải vui mừng, mà có loại cảm giác không chân thực như bị lọt vào biển sương.

“Sao lại ngốc ngốc ngẩn người nhìn tôi? Còn muốn câu dẫn tôi ư?” Hàn Dục mỗ trên mũi Khương Vệ một cái xong liền ngậm cười hỏi.

“Mi... thật nhìn ảnh ta bắn máy bay?”

“... Còn có chuyện tà ác khác, em muốn nghe không?”

Người ta giả trò lưu manh không ra sao, Khương Vệ lại lập tức đỏ mặt, thế nhưng Hàn Dục với Lộ Dao...

cái tất rách nát trong biệt thự ở Đức kia lập tức loé lên trong đầu cậu.

“Ta... ta không giống mi, ta chỉ cùng với mi, nhưng mi chẳng những cùng nữ nhân lên giường, còn dây dưa không rõ với Lộ Dao... Ta... chơi trò tâm nhân cũng không hơn được mi, mi nên tìm Lộ Dao đi!”

Hàn Dục kéo ông chủ được tẩy rửa đến trơn bóng vào lòng: “Sao thế? Em còn muốn đi bao một tiểu xử nam nông dân ư? Lúc đó nếu em không quấy nhiễu đến mức tôi loạn thất bát tao, tôi có thể đi tìm nữ nhân sao? Khương Vệ! Tôi nói với em, lúc xưa chính là em chủ động tới nhà trêu chọc tôi, không được bội tình bạc nghĩa. Về phần Lộ Dao? Tôi chưa từng ngủ cùng cô ta, không phải tôi đã nói qua hai chúng tôi chính là quan hệ hợp tác ư? Em nhắc tới cô ta làm gì?”

“Thế nhưng... Hồi đó khi ta đến Đức, mi cùng Lộ Dao đi Thượng Hải thử áo cưới... trên sô pha trong thư phòng mi còn có tất chân của phụ nữ...”

Hàn Dục dùng sức cắn mặt cậu một cái: “Tất chân? Lộ Dao vút lại đi? Toà biệt thự kia tôi giữ nhưng nào đã đến, liền cho Lộ Dao tới ở, lúc đó tôi về nước bị gọt cho một trận, nhìn áo cưới cái rắm! Cha em nhất định đã từng luyện trên Thiếu Lâm Tự, mười tám loại vũ khí đều tinh thông, có điều tôi vừa nghĩ nếu em biết khẳng định không chịu nổi, liền cảm thấy mình tôi đến là được rồi.”

Đây rõ ràng là khổ nhục kế, thế nhưng trò này lão tổ tông truyền xuống chính là chân lý. Khương Vệ lập tức cảm thấy trong lòng nóng lên. Nghìn sai vạn sai của Hàn Dục tức thì tan thành mây khói.

“Hàn Dục... có phải mi cảm thấy ta không đủ dũng cảm, cảm thấy ta không đảm đương được gì... nên mới gạt ta một mình đi...”

Rõ ràng là chuyện hai người nên gánh vác, lại để một mình Hàn Dục gánh chịu. Minh thì chạy sang một bên xót xa tự ái, nghĩ vậy thấy mình thật đáng xấu hổ.

Hàn Dục suy nghĩ một chút, rất thừa nhận gật đầu: “Đầu óc em không tốt lắm, phân không ra tốt xấu, bình thường luôn kết giao lắm một số bạn bè xấu, khi không có việc gì giả bộ đại gia, gặp chuyện thì lập tức lủi về phía sau...”

Đột, trái tim vừa mới có chút nóng lên, lập tức bị đập vào hầm băng. Đáng giận nhất chính là Hàn Dục nói đều đúng, mình đích thật là một người lập trường không kiên định, sống không tự tin.

“Thế nhưng, tôi yêu, chính là em ngốc nghếch, thiếu tâm nhân như vậy, sau này cho dù tôi đứng cao tới đâu, bên cạnh thiếu kẻ ngốc như em, kỳ thực cũng sẽ không có ý nghĩa gì, cho nên...”

“Cho... cho nên cái rắm, ông đây không thiếu tâm nhân nhá! Mi thích tìm ai chơi đùa thì tìm người đó mà chơi!” Khương Vệ từ trong nước đứng phắt dậy.

Thế nhưng tay cậu lại bị Hàn Dục vững vàng nắm lấy: “Cho nên em do dự sợ sệt cũng không sao, bởi vì

tay tôi sẽ không buông ra, sẽ luôn giữ chặt lấy em.”

Các cụ ơi, lời này nói chuẩn!

Tay Khương Vệ bị Hàn Dục vững vàng nắm lấy, cậu cũng kì lòng không dặng nắm lấy tay Hàn Dục.

Cậu muốn nói, người đàn ông xấu tính, bá đạo, luôn lấy mình làm trung tâm này, kỳ thực cũng là người cậu muốn giữ chặt lấy.

Tình yêu không phải trả giá không phải cho đi, chính là trong nháy mắt y cầm tay bạn, bạn cũng nắm lấy tay y.

Giờ khắc này, Khương Vệ cảm thấy mình rất hạnh phúc.

“Cho nên, bởi vì em ngốc nghếch, lãng phí nhiều thời gian như vậy, chúng ta hẳn nên tranh thủ từng giây cướp về. Nghe đâu đàn ông nếu qua ba lăm sẽ bắt đầu xuống dốc, tôi hiện tại tốt lắm, nếu không hai ta ở trong phòng tắm làm một hồi?”

Sau một khắc, Khương Vệ cảm thấy quá mĩa nó buồn bực!

“Mi mĩa nó buông ra! Trĩ bây giờ! Buông ra... Cứu mạng! A —— “

Nếu hai tay đã nắm chặt lấy nhau, vậy sẽ rất hạnh phúc đi hết nửa cuộc đời... Nửa người dưới, bảo trọng đi nha!

Vỹ thanh

Mặc dù Hàn Dục là chủ một công ty lớn đã lên sàn chứng khoán, nhưng chàng trai trẻ tuổi vẫn không quên truyền thống tốt đẹp, kế thừa phẩm chất ưu tú của thế hệ trước, lúc hàng hoá đổi mùa giảm giá, liền cùng “vợ yêu” điên cuồng đi quét sạch.

Khương Vệ chen chúc bên xe hàng, nghiêng răng nghiêng lợi giành một cái áo T-shirt thuần bông giảm giá với một đám bà cô. Loại T-shirt thuần bông này chỉ còn lại một lô cuối cùng, mà cỡ hợp với Hàn Dục chỉ có ba cái thôi.

Khương Vệ muốn mua hết cả ba cái.

Hàn Dục thằng cháu này gần đây lại có thêm bệnh mới, bởi vì làm việc quá cực khổ, khả năng miễn dịch có hơi giảm xuống, da dễ bị dị ứng, có mấy bộ quần áo cũ mặc vào liền cảm thấy khó chịu, sau này Khương Vệ trong lúc vô tình mua được một chiếc T-shirt lại rất hợp sở thích của y, mặc vào xong cũng không nổi

mắn nữa. Khương Vệ lập tức kéo y tới bách hoá định bụng mua thêm vài chiếc.

Nào ngờ cửa hàng giảm giá, các bà các chị các cô điên cuồng tranh nhau mấy món hời này. Bạn muốn nổi nóng với cô ấy, cô ấy cũng có thể cào cấu đấy!

Cái này không! Khương Vệ chọn quần áo xong, bị một bác gái béo nắm chặt trong tay không chịu buông!

“Cậu nói là của cậu! Cậu trả tiền chưa? Hay là trên áo có viết tên cậu! Cậu một chàng trai lại tranh giành quần áo giảm giá với một đám cô dì, loạn hay không loạn hả! Có tiền đồ đều đến quầy chuyên doanh (cửa hàng quầy chuyên bán một loại hàng hoá) mua đúng giá! Aiii tôi nói thế rồi, sao cậu còn không buông tay? Muốn ăn mắng à!”

Nhất thời tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào tên lạc loài lẫn vào đám đàn bà con gái.

Hàn Dục dựa vào cây cột bên cạnh nhìn không nổi nữa, đi lên muốn lôi Khương Vệ đi, nhưng Khương Vệ vẫn cố sống cố chết giữ lấy cái áo không tha.

“Áo này rõ ràng là tôi cầm trước, bác nói muốn nhìn, tôi mới cho bác mượn nhìn, sao bác chớp mắt đã cầm áo đi tính tiền hả! Đây là tổ chất gì!”

Vì cái áo hợp ý, Khương Vệ cũng không đếm xỉa! Bị một đám các bà các cô vây quanh cũng không cảm thấy chân mềm nhũn. Dù sao cũng có Hàn Dục làm chỗ dựa, cho dù động thủ, mình liền kéo Hàn Dục đi lên, phỏng chừng các bác gái thấy một anh đẹp trai như vậy, cũng không đành lòng xuống tay cào cấu đi.

Đang nghĩ như vậy, người phía sau đột nhiên đi mất.

Không có chỗ dựa, Khương Vệ lập tức cảm thấy lo lắng bất an, ruột gan rối bời, nhưng vẫn cắn răng đoạt lấy cái áo trong tay bác gái, hung dữ nói: “Muốn áo hả? Được, giết tôi đi, dao nhắm chuẩn chút, động mạch ở chỗ này này!”

Nói xong liền cầm ba cái áo ướn ngực hóp bụng đi tính tiền!

Không nói sai đi? Hôm qua xem phim, hình như đúng là có lời thoại như vậy, lúc đó Hàn Dục còn cười nói, khi có mâu thuẫn với người khác, miễn là đối phương không phải kẻ liều mạng, em lại không giết cha đối phương, ngủ với vợ người ta, thì chỉ cần ném ra câu như vậy, đối phương đều sẽ sợ hãi!

“Thần kinh!” Bác gái bị làm cho sững sốt, ảo não mắng một câu xong, liền lập tức xoay người tiếp tục đào bấu vật.

Khương Vệ xoay người nhìn, phát hiện Hàn Dục đang nói chuyện với nhân viên vệ sinh của cửa hàng, đi qua nhìn, chân người nọ có hơi không linh hoạt, mũ vẫn như cũ kéo sụp xuống.

“Khang Hoa!”

Đột nhiên có người hét to một tiếng, Khương Vệ nhìn lại, cư nhiên là Lộ Mã Lực.

Chỉ thấy gã cầm theo một cái cặp lồng giữ nhiệt đang sải bước về phía nhân viên vệ sinh và Hàn Dục.

Khi thấy Hàn Dục, vẻ mặt rõ ràng rất mất hứng. Song cũng không chào hỏi Hàn Dục, chỉ thấp giọng hỏi người què kia: “Đói bụng rồi hả? Tôi tự mình nấu cá, nướng xong liền hấp cách thủy, mùi vị không tệ đâu.”

Hàn Dục thấy gã ta tới, cũng không nói thêm gì, chỉ bảo Cao Khang Hoa giữ gìn sức khỏe, rồi kéo Khương Vệ đi.

Khương Vệ quay đầu tò mò nhìn hai người không được tự nhiên kia: “Lộ Mã Lực và người kia xảy ra chuyện gì?”

Hàn Dục mỉm cười: “Đã từng không biết quý trọng, muốn nắm trở lại, khó khăn đây! Lộ Mã Lực chính là không cách nào so được với chồng em, cạnh tranh trong kinh doanh và cuộc chiến bảo vệ tình yêu đều thua hết!”

Khương Vệ không chịu được đảo mắt trắng dã.

Hàn Dục cúi đầu, thấy áo trong tay Khương Vệ: “Vợ yêu thật tài giỏi, chúng ta về đi, hôm nay mẹ em bảo sẽ nấu món cà chua xanh biếc bảo vệ môi trường sở trường, bảo chúng ta mau đến ăn đó! Tôi phải giữ chặt chút, cha em khẳng định sẽ bảo tôi đánh cờ với ông, đến lúc đó em đừng quên giả vờ đau bụng, bằng không thì, bộ phim nửa đêm của hai ta liền hụt mất...”

Hai người bước nhanh ra khỏi bách hoá, biến mất giữa dòng người đông đúc...

Đời người nói dài cũng không dài lắm, nhưng cũng không ngắn, đôi khi quay đầu lại giống như đã trải qua mấy đời, nhớ được quá nhiều, thì lại không khỏi thấy lòng nặng trĩu.

Aizzzz, dù câu này là ở phần thượng phiên ngoại “Đồ cổ” của Tự lang, nhưng ko hiểu sao đọc nó mình lại nghĩ đến Tiểu Thất trong Khánh trúc nan thư. Lan đại mỹ nhân quên sạch, sống vô tư vô lự, chỉ có em nó vẫn còn nhớ rõ tất cả, để rồi u buồn thôi:-<

59. Chương 58: Ngoại Truyện “đồ cổ” (thượng)

Đồ từ xa xưa được gọi là “đồ cổ”. Một đồ vật cổ xưa có bề dày lịch sử, trải qua trăm ngàn năm lại bị đùa nghịch đảo qua đảo lại giữa các ngón tay.

Lộ Mã Lực thích thu thập, giám định và thưởng thức đồ cổ, đây dường như là cách điều hoà khoái lạc nhất của gã sau khi đấu đá lục đục trên thương trường. Loại sở thích giống như ông già này hình thành từ lúc nào nhỉ?

Lộ Mã Lực thật sự có chút nghi không ra. Giống như bây giờ vì sao gã thích cậu trai mắt to, không nói ra được lý do.

Đời người nói dài cũng không dài lắm, nhưng cũng không ngắn, đôi khi quay đầu lại giống như đã trải qua mấy đời, nhớ được quá nhiều, thì lại không khỏi thấy lòng nặng trĩu.

Khi nghe được tiếng thuỷ tinh vỡ, gã lao ra đuổi theo từ trong biệt thự. Phía trước là một bóng người khập khiễng, không cần đến gần cũng có thể ngửi được cái mùi thối rửa nghèo kiệt.

Đã tàn thành như vậy còn học người ta đập cửa kính?

Loại nghèo túng này không cần khách khí, tóm được thì phải hành hung một trận, đánh chán rồi thì sẽ hỏi xem là ai sai khiến. Lộ Mã Lực vừa đuổi vừa nghĩ.

Khi tay chạm đến mép áo phía trước, thì đã đuổi tới gần một vườn hoa nhỏ. Lộ Mã Lực dùng sức, đẩy vịn phía trước ngã trên mặt đất, sau đó đi lên hung ác đá mấy cái vào bụng người nọ.

Thằng nhóc kia khó chịu hừ vài tiếng, giống như con mèo không đủ thángh mềm yếu không có sức lực, ngã trên cỏ, co rụt người lại. Lộ Mã Lực chưa hả giận lại cho thêm mấy đá. Lúc này mới khom lưng giật mũ của người nọ rồi vút trên mặt đất.

Người nọ vẫn như cũ cuộn mình lại, liều mạng chui vào chỗ sâu trong bụi cỏ. Lộ Mã Lực kìm chặt cánh tay hắt, dùng sức vặn, lại nắm lấy tóc hắt, nường theo đèn ở vườn hoa, cuối cùng thấy rõ khuôn mặt tên lưu manh này.

Khoảnh khắc rốt cục thấy rõ đôi mắt ẩn nấp dưới mái tóc dày kia, Lộ Mã Lực chỉ cảm thấy cả đầu giống như bị điện chạy qua, chuyện cũ phủ bụi đã lâu lại giống như dòng nước đã bị chặn nay được mở, dần dần chảy ra.

Gã đột nhiên nhớ tới vì sao mình thích thu gom đồ cổ.

Khi đó, mình vừa tốt nghiệp đại học, một lần về nhà lấy đồ. Vừa vặn gặp được bạn trai của em gái đến làm khách trong nhà. Gã bị cậu bạn của cô em kéo đi xem một bộ sách về đồ cổ. Lúc đó, cậu trai kia chỉ

vào hình đồ gốm Thanh Hoa, chợt giống như máy hát, lời nhải nói loại sứ nổi tiếng ấy đẹp mộc mạc thế này, rồi thì đủ loại mị lực của chất liệu màu sắc thấm vào men thể kia.

Gã ta trước đây cũng từng gặp cậu trai này, bình thường thẳng nhóc luôn trưng cái dáng vẻ kiêu ngạo, gặp được đồ cổ thì như thay đổi thành người khác, không nói đến bị lao thì không thôi. Điều này khiến Lộ Mã Lực rất không kiên nhẫn.

“Loại đồ vật này, cũng đã có tác dụng bảo đảm giá trị, muốn biết thời gian cất giữ thì mời một chuyên gia tới là được, không tốn nhiều công sức lắm.”

Nghe em gái nói, gia thế thẳng oắt hỉ mũi chưa sạch này cũng bình thường, không phải con cháu nhà giàu có, lại khẳng khái thích đi nghiên cứu những thứ xa xỉ này, nhìn vào mắt Lộ Mã Lực chính là tràn đầy mỉa mai.

Thẳng nhóc này dường như cũng ý thức được nói với mình là đàn gảy tai trâu. “Cộp” một tiếng, gấp cuốn sách lại và nói: “Những người thật sự thích đồ cổ sẽ biết, sức hấp dẫn của nó kỳ thực không ở việc mình độc chiếm nhiều hay ít báu vật hiếm thấy trên đời, mà là lạc thú dùng con mắt tinh đời để có thể ở giữa một đồng vật tầm thường, phát hiện ra bảo vật bị phủ bụi trần. Rất nhiều nhân sĩ giống như anh Lộ ngài vật lộn trên thương trường, sự nghiệp thành công, bọn họ có đủ tiền và sự gan dạ sáng suốt khi chấp nhận rủi ro cao đầu tư vào các ngành nghề, nhưng lại không có can đảm đi vào vật lộn trong ngành đồ cổ luôn bảo đảm giá trị. Chính là bởi vì vấn đề nguy tạo đồ cổ, trước sau luôn khiêu chiến với nhãn lực của người mua, đồng thời, cũng có thể khiến cho rất nhiều người chùn bước. Đây là một trò chơi kết hợp giữa sự dũng cảm và cờ bạc, đương nhiên không thích hợp với anh Lộ ngài.”

Bản thân thế mà lại bị một thẳng nhóc tí tuổi đầu châm chọc thành kẻ nhu nhược không có nhãn lực và sự can đảm.

Lộ Mã Lực nhú mày nở nụ cười.

Đó là lần đầu tiên gã nhìn thẳng cậu bạn trai này của cô em.

Gã phát hiện, cậu trai tên Cao Khang Hoa này mặc dù cao lớn, một bộ dạng sáng sủa rực rỡ như ánh mặt trời, nhưng suy cho cùng tuổi vẫn nhỏ, vẫn có tính tình trẻ con. Bình thường thâm trầm, nhưng gặp được thứ mình cảm thấy hứng thú, hai con mắt lập tức mở to, thật sự rất hồn nhiên.

Có ý tứ, đùa hẩn chút nào! Dường như khi vừa mới bắt đầu, chính là nghĩ như vậy.

Vì thế Lộ Mã Lực bắt đầu nổi hứng thu thập tư liệu về đồ cổ, hoặc là mời Cao Khang Hoa cùng đi triển lãm đồ cổ của tỉnh.

Dù sao cũng là người trưởng thành bước vào xã hội, Lộ Mã Lực biết làm thế nào để có thể nhanh chóng đạt được hảo cảm của cậu trai chưa rành sự đời này.

Thế nhưng chuyện sau đó, chính gã cũng không dự đoán được, ít nhất gã ta không tính kể gạt bạn trai của em gái lên giường.

Nhưng khi gã ôm thân thể đầy tính đàn hồi của thanh niên này, dù là nửa điểm hối hận cũng không có.

Em gái còn trẻ, cậu trai bình thường này cùng lắm chỉ là trò tiêu khiển để điều hoà cuộc sống đại học buồn chán thôi.

Huống chi, Cao Khang Hoa này chỉ thoảng bị mình quyến rũ đã vội vã theo mình trèo lên giường, người như vậy sao có thể giao phó cả đời chứ!

Sau khi yên tâm thoải mái tìm được cái cố, gã dường như hoàn toàn cùng cậu trai này trầm mê trong lửa tình rực cháy. Cho dù sau đó bị em gái phát hiện, rưng rưng nước mắt lên án, cũng không khiến gã tỉnh táo lại.

Sau đó nữa...

Lộ Mã Lực không muốn nghĩ. Gã chỉ sững sờ nhìn khuôn mặt cắn chặt môi trước mắt, ngây sững hỏi: “Cậu... không chết?”

Cao Khang Hoa sau khi nghe câu này liền có một phản ứng rất bình thường, đi tới trước mặt Lộ Mã Lực rồi hung hăng nhổ một ngụm nước bọt dính máu.

Lúc trở lại biệt thự, Khương Vệ đã sớm không thấy bóng.

Chắc hẳn mấy trò bẩn thỉu vừa nãy mình làm đều bị Cao Khang Hoa thấy hết, nên hẳn mới ném một khối gạch vỡ đi?

Lộ Mã Lực đỡ Cao Khang Hoa tới sofa, sau khi cởi quần áo, liền phát hiện bụng hẳn đã bị mình đá đến tím bầm một mảng.

Gã vội vàng cầm khăn mặt ẩm tới chườm, định bụng day tan máu bầm. Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Cao Khang Hoa không nói lời nào, có lẽ là đau đến nói không ra lời. Còn gã không nói lời nào, là bởi vì không biết nên nói từ đâu.

Dường như từ sau khi xảy ra sự kiện kia, bọn họ liền không nói chuyện nhiều.

“Cậu có khoẻ không... chân sao lại bị thế này?” Lộ Mã Lực nhớ tới bước đi khập khiễng của hẳn lúc trước, cuối cùng tìm được chủ đề.

Cao Khang Hoa rót cục bình tĩnh trở lại, nghe được Lộ Mã Lực hỏi như vậy, mở mắt, mặt không chút thay đổi nói: “Không phải là người sai người đánh sao? Nhiều năm như vậy, vẫn chơi trò biết còn giả bộ hỏi!”

Lộ Mã Lực mở to hai mắt, gã sai người đánh Khang Hoa lúc nào?

Cao Khang Hoa nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Lộ Mã Lực, mỉm cười nói: “Ta đâm người một dao, người sai người đánh gãy chân ta, rất công bằng.”

Lộ Mã Lực bỗng dừng lại, gã không thể tin được mở to hai mắt hỏi: “Người đâm tôi một dao trong bãi đỗ xe là cậu?”

60. Chương 59: Ngoại Truyện “đồ Cổ” (trung)

Khoảnh khắc kia, dường như có một con dao vô hình đâm thẳng vào tim Lộ Mã Lực, vết sẹo sớm đã khép miệng tựa hồ lại bắt đầu chảy máu ào ào.

“Cậu sao lại biến thành như vậy?” Cậu trai sáng sủa rực rỡ như ánh mặt trời trong trí nhớ bây giờ lại có thể không chút do dự tự tay cầm dao vào người đã từng yêu, đây là Cao Khang Hoa gã biết ư?

Cao Khang Hoa nghe xong nghi vấn của Lộ Mã Lực, rớt cuộc ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng Lộ Mã Lực, tuyệt vọng trong đôi mắt kia như mực đọng, bao phủ lấy người khác.

“Cao Khang Hoa trong trí nhớ của người không phải đã chết rồi sao? Ta là ai có liên quan gì đến người chứ?”

“Đã chết...” Đào lại ký ức đã qua bao tháng năm, Lộ Mã Lực vẫn như cũ cố sức nhớ về tình cảnh ngày đó.

Khi ấy gã đang trong giai đoạn gây dựng sự nghiệp, mặc dù trong nhà có rất nhiều lợi thế, nhưng một thằng oắt mới ra đời sao lại không chịu vài lần thất bại chứ?

Bản thân không có nhiều kinh nghiệm, bị người lừa tiếp nhận một hạng mục mà dòng vốn đã đứt đoạn. Dù đã nhờ vả những người làm trong ngân hàng nhưng cũng không thể quay vòng. Gã nóng ruột vô cùng, liên tiếp mấy ngày không có lòng dạ nuốt cơm. Tình ư yêu ư, cũng nhạt dần. Cao Khang Hoa thấy mình lâu rồi không liên lạc với hắn liền tức giận chạy tới chất vấn mình.

Lúc đó mình đã phản ứng như thế nào ấy nhỉ? Hình như là câu giận mắng Cao Khang Hoa.

Sau đó, không hiểu tại sao có một khoản tiền chuyển vào tài khoản của mình, toàn bộ khó khăn đều được giải quyết dễ dàng. Sau khi buông gánh nặng xuống, gã mua cả nướng Khang Hoa thích ăn nhất đến ký

tức xả đi tìm người yêu đã lạnh nhạt một thời gian.

Có tin, nhưng là tin Cao Khang Hoa đã nghỉ học. Sau đó, gã qua lời nhiều người nghe được tin Cao Khang Hoa ấy thế mà đến hộp đêm làm phục vụ.

Gã không tin, tự mình đến hộp đêm, liền tâm mắt chứng kiến Cao Khang Hoa cùng một tên đàn ông béo ị ám muội ôm nhau, Lộ Mã Lực liền lặng lẽ nhìn, sau đó xoay người rời đi.

Sau đó nữa, gã không còn dồn tâm dồn sức đi nghe ngóng tin tức của Khang Hoa. Chỉ là về sau, nghe được Lộ Dao dùng loại giọng điệu vô cùng ác độc nói Cao Khang Hoa đã ốm chết, cũng ám chỉ gã – ông anh này tốt nhất nên đi kiểm tra một chút đi. Gã không nói gì cả, chỉ một mình chạy đến quán bar uống rượu một đêm.

Gã nghĩ khi đó vì sao gã không đi qua, túm Cao Khang Hoa ra khỏi lòng tên đàn ông kia, lớn tiếng chất vấn. Vì sao Cao Khang Hoa phải nghỉ học đi làm công việc thấp hèn kia... Biết đâu... biết đâu nếu lúc đó mình đi lên, Khang Hoa sẽ không phải chết...

Lộ Mã Lực đập vỡ chai trước mặt, trước mắt dường như lại hiện lên tình cảnh buổi chiều hôm đó.

“Anh Lộ, lạc thú của đồ cổ, chính là giữa một đồng vật tầm thường phát hiện ra bảo vật bị phủ bụi...” Thế nhưng cậu trai có đôi mắt to, loé lên ánh tự tin kia đã mất rồi. Nghìn vạn câu hỏi và tiếc nuối trong lòng đều theo việc người kia mất đi mà xuống mồ...

Đoạn tình yêu say đắm lúc trẻ này liền không bệnh mà chết như vậy. Còn lại dường như chỉ có trái tim bất cần đời và quan hệ anh em như đi trên phiến băng mỏng.

Nhớ lại khi tập đoàn vừa thành lập, bởi vì là công ty cổ phần của dòng họ. Lộ Dao cực lực muốn tranh giành làm khống cổ. Gã liền thay đổi tất cả thành viên hội đồng quản trị, đổi tên tập đoàn thành tập đoàn Khang Hoa, cũng cười nói với em gái, “Khang Hoa” là phạm vi một số người vĩnh viễn không thể bước vào. Một lời hai nghĩa thành công khiến quan hệ anh em đã tới ranh giới thủy hỏa bất dung lại bước nhanh lên một bước.

Thế nhưng bây giờ người vốn phải chết lại xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa là một bộ dạng khổ đại cừu thâm.

Cao Khang Hoa cũng không phản ứng Lộ Mã Lực, chờ khi bình tĩnh lại liền ôm bụng nhọc nhằn đứng dậy, khập khiễng đi ra ngoài cửa.

Lộ Mã Lực không ngăn cản hắn.

Có một số thứ chỉ khi vỡ vụn mới có thể hiện ra đầy đủ sự quý báu của nó. Thật giống như món đồ cổ, chôn sâu dưới đất, mặc dù sắt mẻ, loang lỗ vết gỉ sét, lại vô giá. Nếu vật này vẹn toàn mới tinh, vậy không

đáng một đồng.

Cao Khang Hoa chết rồi sống lại chính là như thế, nếu đã chết, chính là khiến tận người ta đau đớn tận đáy lòng; nhưng còn sống, thì lại chính là bằng chứng cho sự trẻ người non dạ, sự cuồng dại của mình. Sau khi bản thân thoả mãn, có thể giống như ném một chiếc giày cũ rách nát, tùy tiện vứt nó ra sau đầu.

Cứ vậy đi, đủ loại chuyện cũ trước kia, đều theo một dao kia chấm dứt. Lộ Mã Lực đã nghĩ như vậy.

61. Chương 60: Ngoại Truyện “đồ Cổ” (tái Trung)

.

Bây giờ nhớ lại chuyện năm đó hai người tách ra, kỳ thực cũng là hợp tình hợp lý.

Sau khi Cao Khang Hoa khép khiêng đi ra ngoài, Lộ Mã Lực giẫm lên mảnh thủy tinh vỡ dưới mặt đất, ngồi trên sô pha. Dục vọng bị Khương Vệ khiêu khích, đã ngoài ý muốn tan thành mây khói. Gã chợt tỉnh ngộ, khi ấy mình vì sao liếc mắt một cái đã bị Khương Vệ hấp dẫn, chính bởi vì ánh mắt kia, cặp mắt kia giống như cặp mắt của Cao Khang Hoa vậy.

Có điều so sánh với Khương Vệ thì Cao Khang Hoa quái hơn, hẳn nhất định không phải đồ cổ, năm tháng trôi đi đã hoàn toàn tước đoạt những phẩm chất đặc biệt hấp dẫn người khác đó của Cao Khang Hoa.

Lộ Mã Lực hơi mệt mỏi dựa vào sô pha, một loại cảm giác uể oải đã lâu không gặp nay muốn gạt cũng không gạt đi được.

Song, loại thương cảm của thanh niên này cũng không hợp với gã, có nhiều chuyện cần gã đi nghĩ, đi làm.

Em gái và Hàn Dục thông đồng với nhau, hiện tại cơ bản đã nắm giữ quyền khống chế công ty, điểm này, gã ngược lại cũng không quá lo lắng, gã đang đợi thời cơ, đến lúc đó ắt phải làm một cú vồ lại thật nhanh thật mạnh, để bọn họ thua không còn manh giáp.

Hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, Khương Vệ đau lòng trốn đi, không biết phản ứng của Hàn Dục sẽ như thế nào, em gái này ầy à, cái gì cũng tốt, mỗi tội mắt chọn đàn ông còn hơi thiếu, Hàn Dục này là cái loại mặc người thao túng sao?

Đang nghĩ như vậy, chuông cửa chợt vang lên, mở cửa ra nhìn, Hàn Dục đang đen mặt đứng ở cửa, thấy cửa mở liền đẩy Lộ Mã Lực ra, trực tiếp xông vào.

Sau khi kiểm tra bên trong một phen, mới hỏi: “Khương Vệ đâu?”

Lộ Mã Lực dù bận vẫn ung dung, giả bộ kinh ngạc hỏi: “Khương Vệ, cậu tìm cậu ấy làm gì? Chê tiền lì xì của cậu ấy ít quá sao? Nếu không tôi thay cậu ấy cho một phần nữa, dù sao cũng là cho em rể của tôi, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài mà!”

Hàn Dục hé môi, hàm răng trắng loé sáng, nhã nhặn đáp trả: “Không cần, tổng giám đốc Lộ anh hôm nay không thể so với ngày trước, kinh tế cũng chẳng dư dả gì, Khương Vệ cũng chỉ là làm nũng với tôi thôi, ầm ĩ giận dỗi, không dám phiền đến ngài.”

Hai tên mặt người dạ thú đứng đó, trông thì một tên có vẻ đạo mạo, chính chu hơn. Lộ Mã Lực khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đau buồn nói: “Sao lại thế? Hàn Dục cậu muốn kết hôn với em gái tôi, còn đây đưa không rõ với một người đàn ông, hai bên đều muốn lợi dụng, lòng tham của cậu cũng quá lớn đi? Coi chừng mất sạch!”

Hàn Dục cười cười: “Tôi không giống với tổng giám đốc Lộ anh, tôi biết cái gì là mất đi còn có thể tìm trở lại, cái gì một khi đã đánh mất thì không thể quay lại nữa, tôi biết rõ mục đích phấn đấu của mình, anh thì sao? Có cái gì hao hết tâm tư, trăm cay nghìn đắng mới thực hiện được không? Khương Vệ rất sạch sẽ, loại người từ trong ra ngoài đều dơ bẩn khôn tả như anh ngay cả nghĩ cũng không xứng nghĩ đến cậu ấy. Từ giờ trở đi, nếu ánh đèn động vào Khương Vệ, tôi nhất định khiến anh sống không bằng chết!”

Khổ tâm tiến hành sắp đặt lâu như vậy, Hàn Dục cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm, phản công bọn đạo chích dám tranh giành thứ trong lòng mình.

Hình tượng Lộ Mã Lực nhã nhặn cũng hầu như không còn, mặt lộ ra hung quang nói: “Không phải người sai Cao Khang Hoa đâm ta một dao chứ? Còn trò gì khác nữa không? Tìm một tên phục vụ đề tiện đến giết ta thì tính là bản lĩnh gì chứ?”

Hàn Dục rất ngạc nhiên, y nhìn chỗ thủy tinh vỡ trong phòng một chút, dường như hiểu ra cái gì đó.

Lộ Mã Lực tiếp tục châm biếm hỏi: “Sao? Họ Cao báo cho cậu, Khương Vệ về nhà với tôi, nhưng không nói chuyện hần làm anh hùng cứu mỹ nhân, đập vỡ cửa kính ư?”

Hàn Dục vẫn không nói chuyện, xem ra đúng như Lộ Mã Lực đã đoán.

“Lại tìm hần đến theo dõi tôi, cậu thật sự nhọc lòng rồi!”

Hàn Dục hơi cau mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh sẽ không làm khó hần chứ?”

“Làm khó? Tôi làm khó một tên què làm gì? Tôi chưa bao giờ lãng phí thời gian trên người đồ bỏ đi!” Hàn Dục thật là nực cười, y cư nhiên cho rằng tìm người yêu nhiều năm trước này của mình, là có thể đánh đổ Lộ Mã Lực gã ư?

Một thương nhân thành công, thân tình đều có thể coi nhẹ, huống chi là loại tình yêu như hoa trong gương

như trăng dưới nước này?

Hàn Dục ngược lại thở dài một tiếng: “Nếu đã như vậy, hấn cũng có thể buông tay rồi, hấn cần hiểu hi sinh bất cứ cái gì cho loại người như anh đều không đáng. Nửa đời trước của hấn đã vì anh mà bị huỷ, vậy nửa đời sau nên sống cho thật tốt đi!”

“Cậu có ý gì? Hấn hi sinh cái gì cho tôi?”

Hàn Dục nở nụ cười: “Kỳ thật lúc học đại học tôi đã biết Cao Khang Hoa, khi đó tôi cũng đã có chút tiếng tăm trong giới chơi cổ phiếu, một lần đi hộp đêm bàn chuyện, vừa vặn gặp hấn. Khi đó hấn bởi vì không chịu tiếp một người khách, mà bị quản lý quán bar gọi ra ngõ sau chửi rửa thậm tệ.

Lúc đó tôi cảm thấy hiếu kỳ, sau khi nghe ngóng mới biết được, hoá ra người này vì thay người yêu giải quyết mối nguy về tài chính, ấy thế mà lại đem cầm miếng ngọc bội gia truyền của mình. Nghe đâu lúc đó đã thoả thuận với ông chủ hiệu cầm đồ, chỉ cần mỗi tháng hấn giao cho hiệu cầm đồ 10% lãi, hiệu cầm đồ có thể kéo dài thời hạn trong nửa năm. Có lẽ hấn cảm thấy trong nửa năm người yêu của mình có thể thay đổi căn khôn, đến lúc đó có thể thuận lợi chuộc lại báu vật gia truyền.

Nhưng sau khi giải quyết vấn đề khẩn cấp của người yêu, hấn lại phải chuẩn bị tiền để nộp chỗ lãi hàng tháng khiến người giật mình kia. Cũng không biết nghe ai giới thiệu, vào hộp đêm này kiếm tiền rất nhanh, hấn gạt người trong nhà là nghỉ ốm 2 tháng, ban ngày làm công ở quán ăn, ban đêm đến hộp đêm làm cậu ấm tiếp rượu. Nhưng cái thùng nhuộm lớn này nào chịu cho người giữ mình trong sạch chứ?

Cao Khang Hoa cũng chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, hấn còn chưa chuẩn bị, đã phải thấy mặt dữ tợn, đáng ghê tởm của xã hội này. Hấn sợ hãi, muốn đi tìm người yêu đã làm ăn phát đạt, tổng giám đốc Lộ, anh đoán thế nào?”

Khi Hàn Dục nói đến đoạn sau, Lộ Mã Lực cảm thấy cổ mình như bị người bóp mạnh.

Mắt gã chậm rãi ứ máu, đoạn ký ức có chút hỗn loạn kia, một lần nữa tràn vào trong đầu. Gã đến trường tìm Cao Khang Hoa, nhưng nghe nói Cao Khang Hoa đã nghỉ học... Thấy bộ dạng Cao Khang Hoa trên đũa tiếp rượu, gã tức giận xoay người rời đi.

Không đúng, là Hàn Dục gạt người, nếu quả thật như vậy, sao Cao Khang Hoa không nói thẳng với mình? Cho dù mình khó khăn nữa, cũng sẽ không chấp nhận Cao Khang Hoa bán mình để cứu nguy cho bản thân.

Cao Khang Hoa là ham hư vinh, mới đi hộp đêm kiếm thêm tiền... Lúc đó mình đột nhiên có một khoản tiền lớn... Loại hành vi ngu ngốc này, ngu ngốc nhiều đến mức chỉ có thiếu tâm nhân mới có thể làm ra? Lộ Mã Lực gã cần loại giúp đỡ này sao? Cho dù làm ăn thất bại thì quá lắm là làm lại từ đầu, gã không phải một thằng nhóc nghèo rớt mồng tơi, không có gia thế, có quá nhiều lĩnh vực đáng để gã đi mạo hiểm, loại hi sinh vô nghĩa này, khỏi cần hy vọng gã có thể cảm kích... Sau đó thì sao? Sau đó Cao Khang Hoa thế nào.

Miệng Lộ Mã Lực kéo dài thật dài, nhưng sao cũng không thể hỏi ra miệng. Một loại cảm giác chua xót khổ sở xa lạ chọt lao vào hốc mắt.

62. Chương 61: Ngoại Truyện “đồ Cổ” (hạ)

Đủ loại bí ẩn năm đó không muốn tìm hiểu cuộn cuộn bốc lên. Năm đó khi Cao Khang Hoa trở lại tìm mình, gã đã làm cái gì? Để người khác từ chối khéo không gặp? Hay là sai người nói những lời ác độc?

Khoản nhân tình này cho vay nặng lãi, bất tri bất giác lãi đã xoay mình, trở thành một con số khiến người kinh ngạc, cho dù Lộ Mã Lực luôn khoe khoang là người không có tim gan, cũng cảm thấy bị ép đến mức không dậy nổi.

Sau khi Hàn Dục đi, Mã Lực ngồi trong bóng đêm rất lâu, thò tay nhắc điện thoại, gọi cho một văn phòng thám tử, để bọn họ điều tra những việc mờ mờ người tên Cao Khang Hoa đã trải qua mấy năm nay.

Lúc một tập tài liệu không tính là quá dày xuất hiện trên bàn làm việc của gã, gã cũng không dám lật xem, giống như Cao Khang Hoa vẫn ở một nơi cách gã không xa, nhưng gã lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Cuối cùng khi mở tập tài liệu ra, tay tổng giám đốc Lộ bắt đầu run rẩy không ngừng.

Sao lại có người ngu ngốc như vậy? Hắn làm gì thế? Ai chủ động cầu hắn hi sinh chứ? Hắn tưởng rằng hắn làm như vậy, Lộ Mã Lực gã sẽ cho hắn hồi báo tương đương ư? Phải biết rằng cho dù kinh doanh cũng không có giao dịch công bằng như vậy, nhìn xem! Cuộc sống thực tế không phải là một bài học cho thằng nhóc ngốc sao?

Khi đọc xong tờ cuối cùng, Lộ Mã Lực cầm chìa khoá trên bàn, giống như điên rồi chạy ra ngoài cửa, khiến cho đám thư ký đều trở mắt đứng nhìn.

Phải biết rằng tổng giám đốc Lộ của các cô là nhân vật cho dù bị hội đồng quản trị nói loại ra, cũng có thể bước đi bình ổn, sao hôm nay lại giống như lửa cháy đến mông vậy?

Lộ Mã Lực lái xe, một mạch đi tới chỗ ở của Cao Khang Hoa viết trong tài liệu. Khu nhà nguy hiểm sắp dỡ bỏ này không có đường rộng, cho nên xe chạy được phân nửa, gã chỉ có thể đi bộ tiếp.

Cao Khang Hoa sau khi tìm mình giúp đỡ nhưng không thu được kết quả, để giữ lại món đồ gia truyền, cứ nhiên chạy đi bán máu, mặc dù sau đó được Hàn Dục giúp đỡ, giúp Hàn Dục xử lý một chuyện, nhưng tiền lương ít ỏi kia cũng khó trả khoản lãi càng ngày càng lớn, mất đi món đồ gia truyền là việc khó tránh khỏi. Cha Cao nghe nói con trai lên cầm vật báu đi bán, rồi lại không nói nên lời tiền dùng để làm gì, giận tím mặt, cắt đứt quan hệ cha con với Cao Khang Hoa.

Một thanh niên chưa tốt nghiệp, lại cãi nhau với gia đình, chỉ vì một lòng muốn giúp đỡ người yêu mà thôi, ấy thế mà lại bị người yêu vứt bỏ, những đả kích này trùng trùng điệp điệp gõ xuống, người này còn có thể có tương lai xán lạn gì chứ?

Nhưng cho dù vậy, Cao Khang Hoa cũng không sa đoạ, lạc lối. Chỉ là, cuộc sống của hắn rất cực khổ.

Nhìn cửa gỗ mỏng dính, nước sơn đã bong tróc, Lộ Mã Lực có thể tưởng tượng vào ngày đông, người phía sau cánh cửa gặp phải sự lạnh giá như thế nào. Gã nhớ, Khang Hoa là một người sợ lạnh, mỗi lần trở trời, hắn luôn thích nhét chân nhét tay vào lòng mình.

Sau khi lớp bụi phủ biến mất, những ký ức nhỏ nhất mà ngọt ngào ngày xưa, không biết vì sao liên tiếp xuất hiện.

Lộ Mã Lực ngáp ngừng lên gõ cửa, thế nhưng phía sau cánh cửa lại không có người đáp lại. Ván cửa rất mỏng, nhắc chân một cái là có thể đá văng ra, nhưng gã không dám lỗ mãng, đành dựa trên hành lang bản thủ mớ mịt kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng đợi rất lâu cũng không thấy có người quay về.

Lộ Mã Lực không có cách nào, chỉ có thể gọi cho người ở văn phòng thám tử. Biết được, thì ra Cao Khang Hoa đi Thượng Hải.

Thế là gã lại ngựa không dừng vó chạy tới sân bay, mua một vé máy bay đi Thượng Hải.

Sau khi tới Thượng Hải, hắn lại dọc theo vết chân của Cao Khang Hoa đi tới một triển lãm mua bán đồ cổ, nhìn miếng ngọc được gắn trong cái lồng thủy tinh tinh xảo, Lộ Mã Lực lập tức hiểu dụng ý của Cao Khang Hoa.

Đó là báu vật gia truyền của Cao gia. Cao Khang Hoa muốn chuộc nó.

Lộ Mã Lực tìm nhân viên của triển lãm, hỏi giá tiền của nó, biết được phải bán đấu giá. Sau khi hỏi cụ thể thời gian bán đấu giá, gã liền kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng cũng tới ngày đấu giá, gã thấy một bóng người khập khiễng xuất hiện ở phòng đấu giá.

Khi miếng ngọc này được bày ra, người kia lập tức vội vàng giơ cao tấm bảng.

Thế nhưng giá của ngọc mấy năm qua có khuynh hướng tăng, miếng ngọc tinh xảo khó gặp này tức thì bị xào đến nóng như lửa. Sớm đã không còn là giá thị trường mấy năm trước! Khi giá vượt qua bốn mươi, gã thấy người nọ không nhắc tay lên nữa. Cả người giống như bị gậy đánh, ủ rũ ngồi trên ghế.

Lộ Mã Lực bình tĩnh ngồi ở góc phòng trong cùng, đợi đến khi giá hô sáu mươi vạn, liền lấy giá một trăm vạn mua miếng ngọc cổ kia.

Gã vừa dứt lời, cả hội trường đều ồ lên, phải biết rằng miếng ngọc này tuy đẹp, nhưng giá một trăm vạn cũng quá lớn.

Cao Khang Hoa cũng ngạc nhiên quay người qua nhìn người chiến thắng.

Trong tích tắc ánh mắt chạm nhau, gã thấy đôi mắt mình đã từng si mê không thôi hiện lên rất nhiều sợi tình cảm, sợi cuối cùng kia, gã đọc hiểu, đó là lạnh lùng và coi khinh cực điểm.

Thấy Cao Khang Hoa muốn đi, Lộ Mã Lực vội vã đuổi theo, vội vã giải thích: “Em đừng đi, miếng ngọc này chính là mua cho em.”

Cao Khang Hoa không nói gì chỉ cúi đầu, khập khiễng đi ra.

Lộ Mã Lực vội vàng kéo hắn.

“Buông ra!” Tiếng Cao Khang Hoa thoáng mang theo sự cuồng loạn, “Người rất bẩn!”

Khoảnh khắc đó, Lộ Mã Lực chợt tỉnh ngộ, cho dù lạnh lùng bàng quan năm đó không hoàn toàn tổn thương tâm Cao Khang Hoa, nhưng tình cảnh mình dẫm ba lượt lừa giỡn Khương Vệ cũng khiến hắn hoàn toàn mất hy vọng.

Bản thân, một kẻ giỏi tính toán, giỏi sử dụng tâm kế, sao xứng đạt được tình yêu ngu dại vô tư nhất trên đời này chứ?

Song, gã vẫn giữ chặt lấy tay Cao Khang Hoa không chịu buông ra. Gã biết mình đã phá tan một báu vật hiếm có trên đời.... thế nhưng còn có thể sửa lại được không?

Cho dù sau sau khi báu vật này được sửa vẫn vết thương đầy người, gã cũng sẽ càng thêm quý trọng, sẽ không để nó rơi xuống phạm trần một lần nữa.

—

Hai ngày nay Lộ Dao cân nhắc xem ông anh đang làm cái gì? Cô dùng toàn lực ứng phó đề phòng cú vô ngược của anh trai, thế nhưng anh trai lại không động đây gì, mỗi ngày đều nghiên cứu cách nấu canh, lại hăng hái như vậy, thật có chút đến tuyệt thế cao thủ cũng không nghĩ ra.

Không được, lên hỏi thăm người làm công theo giờ của gã, gã lại làm một nồi canh cá và món ngon rồi vội

vàng đi ra ngoài.

Mặc dù không rõ gã đang làm cái gì, Lộ Dao cũng không quá để ý, cô có chuyện cần quan tâm hơn.

Ai nói phụ nữ không cần sự nghiệp? Những gì cô trải qua đã cho bản thân thấy, trên thế giới này, không đáng tin nhất chính là đàn ông, vốn tưởng rằng, Hàn Dục sẽ là một ngoại lệ, nhưng cuối cùng vẫn là cái loại kia, cô ở trước mặt Khương Vệ ngu ngốc kia khiêu khích thị phi, khiến Hàn Dục sút đầu mẻ trán, coi như là thay mình xả cơn giận.

Lộ Dao bỏ điện thoại xuống xong, liền chuyên tâm đọc một bản hợp đồng.

Tình yêu? Cô không cần, để mấy tên đàn ông làm thôi!

Lộ Mã Lực mang canh tới bách hoá nơi Cao Khang Hoa làm việc, xa xa thấy Hàn Dục đang nói chuyện với Cao Khang Hoa.

Gã một mạch chạy vội qua, vội vàng cắt đứt cuộc trò chuyện giữa bọn họ.

Sau lần đầu giá kia, gã mới biết được, hoá ra Cao Khang Hoa cầm ba mươi vạn mượn Hàn Dục lại thêm mười vạn mình khổ cực tích góp đi mua miếng ngọc kia.

Hàn Dục sao lại rộng rãi, cho một người giúp y lo mấy chuyện hỗn tạp mượn nhiều tiền như vậy chứ?

Lộ Mã Lực chung quy cảm thấy y có mưu đồ khác. Cao Khang Hoa bây giờ vẫn lạnh nhạt với mình, không sao cả, gã nguyện ý dùng những năm còn lại của mình quán lấy hần.

Cẩn thận hầu hạ người dọn vệ sinh của bách hoá dùng bữa xong, gã đứng trong góc bách hoá kiên nhẫn đợi người dọn vệ sinh tan ca, dù sao cũng phải mời bác sĩ tới chữa chân cho Khang Hoa, cho dù tốn bao nhiêu cũng phải chữa.

Để khuyên Khang Hoa chữa chân, lúc đó gã đã ở trước mặt Cao Khang Hoa, nhảy từ lầu hai bệnh viện xuống, mặc dù gã đã sớm căn chuẩn cái cửa sổ mà phía dưới là vườn hoa vừa xới đất, thế nhưng chân vẫn bị chấn động đến mức một tuần không thể đi,

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Cao Khang Hoa lúc đó, gã cảm thấy bản thân còn có hy vọng.

Khi ra khỏi bách hoá, gã đến bãi đỗ xe ngầm lấy xe, lại phát hiện chiếc xe ở góc tối nhất đang không ngừng rung rung.

“Hàn Dục! Mi mịa nó nói chuyện như đánh rắm ý, không dám về nhà ăn cơm, sao lại ở đây... liên... liên giờ

trò lưu manh hả?”

“Vợ yêu... đừng động... tôi sắp bị em kẹp đứt rồi, nếu không phải em mời gọi tôi, tôi có thể sao?”

Lộ Mã Lực vừa nghe liền biết bên trong chính là một đôi dã uyên ương. Thật là tình thú, khiến gã – kẻ bị cấm dục mấy tháng nay bị kích thích.

Thế nhưng, khó chịu nữa cũng nhận được, bởi vì, lần này, thứ gã sửa không phải là một món đồ chơi dùng để giết thời gian, mà là báu vật mình muốn cất kỹ cả đời, cho dù vỡ nát, cũng muốn sửa lại từng chút một.

Lái xe đi, gã chạy ra khỏi bãi đỗ xe ngầm đầy kích tình, đến chỗ bảo bối chỉ thuộc về gã, bắt đầu chặng đường của mình.

Câu chuyện giữa Mã Lực và Khang Hoa đến đây là kết thúc, phần tiếp như thế nào thì mọi người tự tưởng tượng nhé:D, mình cũng muốn biết kết cục lắm nhưng Cường tử chỉ viết thế này thôi T.T

p/s: ko hiểu sao mình like mạnh câu “Người rất bản!” của bạn Khang Hoa:))

63. Chương 62: Ngoại Truyện “độ Mặt Nguyệt” (hưởng Tuần Trăng Mật)

“Tôi đã về!”

“...”

“Tối nay ăn gì?”

“Tuỳ...”

“Không thì tối đến nhà mẹ em đi, lâu lắm rồi không về.”

“Hôm khác đi...”

Từ khi tan ca vào cửa, Hàn Dục liền thấy “nàng dâu” bảo bối mình tốn trăm cay nghìn đắng lấy về, trên đỉnh đầu còn có một cái khăn mặt lạnh đang rỏ nước, ngồi chồm hõm trên sofa phòng khách, đối diện với màn hình tinh thể lỏng siêu lớn, mặt mày dữ tợn chơi “Thế giới ma thú”, ngay cả hỏi mấy câu, người

ta cũng không liếc y một cái.

Hàn Dục vươn tay mở điều hoà, lại phát hiện máy điều hoà đã hỏng, bây giờ lại đã vào mùa nóng, gian phòng khó chịu như lồng hấp, thảo nào vị trên sofa kia bọc dầu lại giống như bọn trộm ấy. Cũng chẳng biết vị này hấp một ngày, có báo sửa không nữa.

“Em hai ngày tới thu thập đồ đạc một chút đi, cuối tuần sau chúng ta đi đảo Phuket hưởng tuần trăng mật lần hai.”

“Hả... hưởng... hưởng tuần trăng mật lần hai?”

Khương Vệ ngẩng mạnh đầu lên, kinh ngạc nhìn Hàn Dục. Suy nghĩ đảo quanh bản đồ một vòng rồi tỉnh ngộ, chuyến du lịch miễn phí mấy năm trước cậu rút được tính là lần đầu tiên!

Ông chủ Hàn sau khi quăng một câu, liền lười biếng nằm trên ghế dựa ở phòng khách, cầm quạt vừa quạt vừa nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Này, anh đừng ngủ chứ!” Khương Vệ thoát trò chơi, bỏ vuốt sói trên bàn phím trò chơi ra, đặt mông ngồi bên cạnh Hàn Dục, lắc lắc tay y.

Hàn Dục nhớ từ sau khi Khương Vệ mê trò ‘Ma thú’, mỗi ngày đều là tình cảnh tương tự, vị kia từ sớm đến tối, mông giống như nấm sinh trưởng trên ghế. Công ty của Hàn Dục bây giờ đã dần đi vào quỹ đạo, phần lớn việc có thể giao cho cấp dưới đáng tin, tài giỏi chia sẻ một phần. Có vài lần mình về nhà sớm, muốn trải qua một buổi tối lãng mạn với Khương Vệ. Đáng tiếc tính toán cuối cùng lại thất bại, cho dù nài ép lôi kéo người tới nhà hàng có bầu không khí dễ chịu, cái bộ dạng mặt hồng mắt vía của Khương Vệ cũng khiến bầu không khí lãng mạn thật vất vả mới hiện lên hơi phi yên diệt.

Chờ về nhà, vị kia ngay cả giày cũng không thèm cởi, lập tức phi thẳng tới trước bàn máy tính.

Bản thân muốn rộng lượng một chút, mượn tờ báo ngồi trên giường kiên nhẫn đợi cậu ấy chơi đủ, nhưng vị kia mỗi lần đều chơi đến 2 giờ đêm, một bộ dạng mặt mũi hốc hác, uể oải, nhìn mắt cậu ấy dính đầy dử mắt, Hàn Dục cảm thấy dục hỏa tràn ngập trong lòng, tất cả đều chuyển hoá thành lửa giận phừng phừng, muốn một phen bóp chết cậu ấy rồi chơi trò gian thi.

Nghĩ đến đủ loại bất mãn trong hai tháng qua, từ khi vào nhà, lửa càng cố đuổi đi thì càng cháy lớn, mặc cho Khương Vệ lay thế nào cũng không mở mắt.

Khương Vệ cảm thấy hoang mang trong lòng càng lúc càng lớn, không chút may mắn phát hiện mây đen trên mặt ông chủ Hàn càng tụ càng nhiều.

“Ngày nóng như thế này đi đâu mới không bị nướng quay nhỉ? Không thì, cũng không nhất định phải đi, ở nhà thoải mái, có đồ ăn ngon, có điều hoà...”

Hàn Dục liếc cái điều hoà sớm đã đình công kia một cái, lại lạnh lùng hừ một tiếng.

“Vé máy bay đã mua rồi, nếu em dám không đi, có tin tôi đập nát cái máy tính kia không!”

Bạn nhỏ tiểu Khương lúc này mới phát hiện không khí không bình thường, rụt cổ lại, sau đó nhỏ giọng hỏi: “VẬY... vậy chỗ kia có mạng không? Tốc độ mạng có chậm không?”

Hàn Dục nghiêng răng, ôn nhu nói: “Đó là thắng cảnh du lịch quốc tế nổi tiếng, em nói xem có mạng hay không hả?”

Đúng vậy, đương nhiên sẽ có! Nhận ra điểm mấu chốt này, Khương Vệ giãn mày, cũng không phản ứng. Hàn Dục giả chết, đẩy cái khăn mặt trắng, lại tiếp tục dán thân vào chiến trường biến động bất ngờ.

Hàn Dục nhắc mí mắt hung tợn nhìn chằm chằm vị không biết sống chết kia — em chờ đấy!

Đảo Phi Phi nằm ở phía đông nam đảo Phuket Thái Lan, là hai hòn đảo chính hợp thành đảo chị em. Đã từng tới đây du lịch, ấn tượng sâu nhất chính là ánh mặt trời sáng lạn tươi đẹp, bãi cát trắng mềm mại, biển xanh lam tĩnh lặng, hang động tự nhiên như được điêu khắc tinh xảo — nhưng muốn thời tiết tốt, thì phải đến lúc mùa khô.

Đáng tiếc hai anh bạn tính ôn lại tuần trăng mật ngọt ngào của chúng ta lại đến đúng mùa mưa. Sau khi bọn họ lên đảo tiểu Phi Phi, mưa từ trên trời rơi xuống tầm tã, phong cảnh đẹp nữa cũng bị chôn vùi trong mưa bụi.

Lúc này gặp đúng mùa ít khách, Hàn Dục bao hẩn một biệt thự nhỏ bằng gỗ độc lập. Nơi này ba mặt bị núi bao bọc, tất cả đều là vách núi dựng đứng. Chỉ một mặt hướng về biển khơi mênh mông. Nếu muốn rời đi, chỉ có thể ngồi bè da (thuyền gỗ bọc da thú, khởi nguồn từ người Eskimo) của địa phương.

Khương Vệ sau khi vào nhà, không thềm đổi quần áo, liền vội vã móc cái máy tính Apple ra, khởi động máy xong lập tức mở trò chơi.

Mà khi cậu vừa nhìn chằm chằm màn hình vừa cởi quần áo, lại phát hiện không có dây mạng. Thế là cậu buông cái áo đã cởi được phân nửa ra, đi khắp nơi tìm dây mạng.

Hàn Dục ngược lại rất nhanh chóng cởi quần áo, sau đó kéo vị giống như con ruồi không đầu kia, “xoẹt” một tiếng cởi áo ra, sau mấy cái nữa liền cởi quần vứt trên bàn trà bằng gỗ.

“Anh làm cái gì đấy! Em đang tìm dây mạng mà, lát nữa công hội chúng em có nhiệm vụ! Vật liệu đúc kiếm sáu ngày mới nảy sinh cái mới một lần, chúng em thiếu một khối nữa là thu thập đủ... Ô ô...”

Còn chưa nói xong, đầu lưỡi đã bị ông chủ Hàn ngậm vào trong miệng, không chút lưu tình gặm nuốt.

“Em đã ướt thành như vậy, tôi phải hong khô vợ yêu bảo bối của tôi, để tránh bị cảm... Hoặc là...” Hàn Dục đói khát hút khô nước bọt trên người tiểu Khương Vệ, lại đem chỗ phía dưới sớm đã cứng lên của mình chống lên cái mông mềm mềm bị lột đến trắng như tuyết, dâm loạn mười phần nói tiếp, “Hoặc là khiến em càng ướt...”

Đói khát tích tụ mấy tháng qua, kèm với mưa rền gió dữ ngoài nhà gỗ, cùng nhau trút xuống. Bữa tiệc nhục dục trên bàn đặc biệt ngon miệng.

Khương Vệ lúc đầu còn liêu mạng giấy giũa, nhưng về sau, cũng dần ngừng giũa, khuôn mặt tròn đỏ bừng cùng Hàn Dục đồng thời thở gấp luật động.

Dục hoả rất nhanh từ cái bàn lan đến trên giường. Khương Vệ run rẩy co quắp đầu ngón chân, hai mắt thất thần thét chói tai.

Đợi đến khi Hàn Dục thoả thích phát tiết ba lần xong, trong phòng mới dần khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Hàn Dục hài lòng thoả mãn ôm Khương Vệ, hôn mấy cái trên khuôn mặt trắng nõn. Khương Vệ cọ cọ trên ngực Hàn Dục, lười biếng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Hàn Dục liếc đồng hồ treo trong quán trọ: “7 giờ.”

Khương Vệ nhanh chóng tính tính đổi giờ, hiện tại hẳn là 8 giờ giờ Bắc Kinh. Cậu lập tức nhảy vọt dậy, cái mông tròn lẳn trần trụi chạy khắp nơi tìm dây mạng.

“Nguy rồi! Đến lúc rồi! Hàn Dục, anh mau tìm dây mạng giúp em!”

Hàn Dục không hề động, thậm chí khoé miệng còn lộ nụ cười đắc ý: “Đừng tìm, gian nhà này không có dây mạng.”

Khương Vệ chớp chớp mắt: “Không... không có? Đây không phải thắng cảnh du lịch sao? Khách sạn có sao, sao lại không có dây mạng?”

“Bởi vì tôi cố ý dặn phục vụ ở đây không được có dây mạng.”

“...”

Khương Vệ chậm nửa nhịp suy nghĩ một hồi, lập tức cực kỳ căm phẫn nhảy dựng dậy, lớn tiếng gào: “Sao anh có thể như vậy? Em sắp thắng cấp rồi, anh có biết không? Em chỉ thiếu chút nữa là có thể vào chỗ nội vụ trong công hội! Phải làm sao bây giờ? Anh mau gọi phục vụ lên nói đây!”

Hàn Dục duỗi thẳng chân trên giường, nhìn cảnh đẹp ông chủ nhỏ tiền nhiệm của mình đang trần như nhộng giậm chân, chim nhỏ giữa hai chân bay loạn, chậm rì rì nói: “Không — “

Thấy vẻ vô lại đã lâu không gặp, Khương Vệ rất nhanh tròn mắt, cậu ngẩn người, lập tức lấy lại tinh thần, nhắc điện thoại gọi cho bàn phục vụ, khi điện thoại thông, bên kia truyền đến giọng nói tiếng Anh lưu loát: “Good evening sir!”

Đầu lưỡi Khương Vệ lập tức có chút cứng lại, sau khi ở đó kêu “xì xào” hai tiếng xong, liền nói: “Anh... anh không biết tiếng Trung sao?”

Bên kia truyền đến một câu: “Sorry, pardon.”

Hàn Dục ở một bên mãi nguyện duỗi người vờn vai, nghĩ phải cho bàn phục vụ thêm tiền boa mới được, y cố ý dặn bọn họ không được nói tiếng Trung, xem ra đối phương đã thực thi nghiêm ngặt.

Khương Vệ không nói tiếp được nữa, “cạch” một tiếng buông điện thoại xuống, giống như dê con hung dữ bổ nhào vào người con sói đuôi to.

“Anh cố tình đúng không? Em luyện đến bây giờ dễ lắm à? Anh có biết mấy món vật liệu tốt trong công hội của chúng em đều nằm trong kho của em không? Nếu em mất tích như vậy rất dễ làm lỡ nhiều chuyện, em... em không thành tên lừa đảo sao? Bọn họ sẽ hận em lắm!”

Hàn Dục không chút tốn sức kẹp chặt nắm đấm đang vung loạn của Khương Vệ, nhếch miệng hỏi: “Bọn họ là những ai hả? Em quen sao? Tất cả đều là người qua đường trước máy vi tính! Em lại khen ngược, vì bọn họ mà dứt khoát vứt nhà cửa công việc sang một bên! Tôi nói cho Khương Vệ em biết, nhện em không phải ngày một ngày hai rồi. Lần này đến hòn đảo nhỏ này chính là vì cai nghiện net cho em đấy! Em thành thật chút cho tôi, biểu hiện cho tốt, không thì chỉ có em phải chịu khổ thôi!”

Lửa giận trong mắt Khương Vệ rất nhanh bị nước lũ cuộn cuộn bao phủ, cậu thờ phì phò dùng sức trừng Hàn Dục, cuối cùng tuyệt vọng phát hiện lời của ông chủ Hàn, một chút hơi nước cũng không có, đó là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Mi quá đáng rồi... quá đáng rồi đấy Hàn Dục! Ta biết mi thông minh, mi tài giỏi, còn ta chỉ là một kẻ bỏ đi ăn linh tinh chờ chết. Chuyện công ty bây giờ mi toàn quyền xử lý, sự nghiệp phát triển không ngừng, tên ta treo trong công ty cũng chỉ là vật trang trí. Ta làm cái gì cũng rất đốt, thế nhưng nhân vật kia là tự ta từng chút một luyện ra, chưa từng dùng tiền tìm người luyện hộ... Công hội kia cũng là bạn bè ta quen trong trò chơi xây dựng mở rộng từng chút một, mọi người vẫn đồng tâm hiệp lực hướng về phía trước, nhưng thời khắc then chốt nhất, ta lại thành vật cản của mọi người... Mi hài lòng chứ! Đúng đấy! Ta, bắt kẻ là hiện thực hay trên mạng, đều là kẻ hoàn toàn thất bại!”

Rống xong, Khương Vệ xoay người chạy ra khỏi nhà gỗ.

Ngoài phòng mưa vẫn như trút nước, kèm theo mưa xối xả là gió biển thổi tới, thật đúng là một hồi lạnh

đến thấu xương.

Chạy? Chạy đi đâu chứ? Khắp nơi đều là vách núi dựng đứng, Khương Vệ tuyệt vọng đứng cạnh biển, lao đi bị trảng như thế, cuối cùng lại ảo não trở về thì lại chẳng mất mặt à? Sớm biết vậy thì nên bình tĩnh một chút, không nên bị động như thế, ít nhất cũng phải đuổi Hàn Dục ra ngoài, chứ không phải mình chạy đi như vậy.

May mà Hàn Dục cũng không nhẫn tâm như vậy, rất dứt khoát đuổi theo, rồi lại sầm mặt túm cậu về phòng.

Sau khi đổ đầy nước nóng vào bồn tắm bằng gỗ, y ấn Khương Vệ vào trong bồn. Sau đó kéo màn soạn một tiếng.

Lúc Khương Vệ đi ra, thấy Hàn Dục đang tùy tiện lau khô người xong, đã đổi một cái áo tắm, đang gọi điện cho bàn phục vụ.

Khi y buông điện thoại xuống, cũng không nhìn Khương Vệ, lạnh lùng nói: “Bàn phục vụ nói bây giờ trời mưa quá lớn, không thể phái thuyền qua, hẳn phải chờ sáng mai mưa tạnh mới có thể qua.”

Nói xong câu này, hai người lại không còn gì để nói nữa.

Tiếng mưa rơi gõ trên mái hiên rất dễ khiến người buồn ngủ, hơn nữa hai người vừa trải qua một phen kích tình, rất nhanh đều tự chiếm lấy một góc giường, vẫn duy trì khoảng cách nhất định tiến vào mộng đẹp.

Khương Vệ là bị nóng tỉnh, cậu cảm thấy mình giống như đang ở trên lò lửa. Chờ khi rốt cục tỉnh táo lại, cậu mới ý thức được là Hàn Dục phát sốt.

Cũng bất chấp cơn giận, cậu vội vã lay tỉnh Hàn Dục.

“Tỉnh tỉnh, anh sốt rồi!”

Hàn Dục nhọc nhằn mở mắt, rất nhanh liền khép lại, môi khô khốc khó chịu cọ cọ vài cái.

Khương Vệ quỳnh đít rót một chén nước ấm, lại lấy thuốc hạ sốt trong hành lý ra, cho Hàn Dục uống. Hàn Dục uống xong, cậu lại cầm khăn mặt thấm nước lạnh ướm nhẹ tới, đặt trên trán Hàn Dục.

Đối với việc chăm sóc người ốm, Khương Vệ đã rất thông thạo, từ sau khi “bao dưỡng” Hàn Dục, công tác chăm sóc mỗi lần như vậy đều rơi xuống người cậu.

Hàn Dục sau khi ngã bệnh giống như cạp bị nhốt rãnh, mặc cho Khương Vệ an trí, cho nên Khương Vệ vẫn

rất vui lòng chăm sóc người bệnh nhu thuận này.

Nhưng lần này Khương Vệ lại có chút hốt hoảng, trong căn nhà gỗ nhỏ này không có phương tiện chữa trị gì cả, cũng không biết chiếc thuyền kia bao giờ mới có thể tới. Ngộ nhờ Hàn Dục sốt cao thêm, nói không chừng sốt thành viêm phổi.

Hàn Dục một mực hôn mê, không chịu mở mắt. Khương Vệ thì đắp khăn mặt lạnh luôn tay, từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Hàn Dục, anh mau tỉnh lại, đừng dọa em, em... đáp ứng anh, không bao giờ chơi game nữa, anh nghìn vạn lần đừng có chuyện...”

Khương Vệ cũng không biết bản thân thiếp đi lúc nào, khi cậu tỉnh lại, thì phát hiện Hàn Dục đã dậy từ bao giờ. Đang đắp khăn mặt ngồi trước máy tính, chuyên tâm gõ bàn phím.

Cậu lén đi qua, mới phát hiện trong máy tính rõ ràng là giao diện của ‘Ma thú’, Hàn Dục đang điều khiển một nhân vật tên là “Mãnh nam cơ bắp” đi phó bản.

“Mãnh nam cơ bắp” chính là nhân vật Khương Vệ khổ luyện. Mà bên cạnh “Mãnh nam cơ bắp” chính là mấy thành viên trong công hội.

Trong đó một người đang tán gẫu.

“Mãnh nam, coi như cậu thức thời, mặc dù đến muộn, nhưng nể chỗ trang bị cực phẩm cậu cho chúng tôi, tha thứ cho cậu lần này đó!”

Khương Vệ nhìn đến choáng mắt, trăn trối hỏi: “Đây... Anh đang làm gì đấy?”

Hàn Dục quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nói: “Nhận lỗi với đám thân thích bằng hữu của em, đây là network card 3G của tôi, em có thể tiếp tục chơi.”

“Trang bị kia là sao? Không đúng, sao anh biết nhân vật của em?”

“Có tiền bấy nhiêu trang bị lại không có sao! Mật mã của em đều là sinh nhật em, không phải ư?” Quẳng câu này xong, Hàn Dục lại chậm rì rì đi tới trước giường rồi ngã xuống.

Lúc này phó bản đã tiến tới thời khắc hùng hực khí thế, nhưng Khương Vệ lại phát hiện tâm tư mình làm thế nào cũng không tiến vào.

Cậu vội vàng xin lỗi với đồng đội, sau đó logout tắt máy, đi tới bên cạnh Hàn Dục nói: “Anh... anh còn khó

chịu không, em thấy trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn, lát dùng lò vi ba hâm cho anh...”

Hàn Dục vẫn không quay đầu lại, Khương Vệ thò tay sờ trán y, vẫn phồng tay như cũ.

Hàn Dục không nói một lời, khiến Khương Vệ nhất thời kiểm điểm lại hành động quá trớn của bản thân. Tuần trắng mặt, lại bởi vì mình ẩm ỉ mà không thoải mái như vậy, còn liên lụy Hàn Dục dính mưa ngã bệnh. Vì thế càng lúc càng ân cần, hâm nóng lại cơm nước, rồi bưng tới đút Hàn Dục ăn.

Hàn Dục lắc lắc đầu không chịu ăn, Khương Vệ liền cầm muỗng nhỏ từng chút một trộn cơm canh, chẳng bao lâu cơm canh bị khuấy cho nhão nhoét.

“Mai thuyền tới, về nước!” Hàn Dục cứng rắn nói.

Khương Vệ dè dặt nhìn Hàn Dục nói: “Không phải thật vất vả mới tới được kỳ nghỉ sao? Chúng ta hãy chơi thêm hai ngày nữa đi!”

“Không, ngay sau khi trở về, em mau mau tìm một chỗ làm đi! Công ty tôi không cần nhân viên trên danh nghĩa như em.”

Vành mắt Khương Vệ lại đỏ: “Anh cố ý, giận em rồi đúng không, em biết sai rồi còn chưa được sao?”

Hàn Dục thở dài một cái, vươn tay nắm lấy cằm Khương Vệ: “Là tôi biết sai rồi. Tôi biết mấy ngày nay em uất ức, mặc dù em rất ngốc, nhưng không có nghĩa là em nhất định phải giống như đàn bà để tôi nuôi, tôi quyết định sau này tiền điện nước gas nhà chúng ta đều do em phụ trách đóng, một mao tiền tôi cũng không xuất ra, đến lúc đó nếu trong nhà cắt điện, làm hại em không chơi được ‘Ma thú’, thì đừng kêu khóc om sòm với tôi.”

“ ... ”

Trước kia Khương Vệ muốn tìm việc, bị mình tìm mọi cách ngăn cản. Không phải sợ cậu mệt. Chủ yếu là bộ dạng tên ngốc này nhìn thế nào cũng đều rất ngon miệng, khó đảm bảo sau khi ra ngoài không gọi tới mấy con ác lang như Lộ Mã Lực.

Nhưng hiện tại xem ra ăn no rửng mỡ cũng không đáng tin, người này, chơi game đến mức ngay cả “sinh hoạt hạnh phúc” tối thiểu cũng không thể bảo đảm. Mình có phải cũng nên buông tay để nhóc ngốc này trưởng thành một chút không?

Kết quả, mưa liên tục ba ngày.

Khương Vệ tự biết đuối lý, ba ngày này không những không chơi game, mà ăn mặc chi tiêu, từng cái đều làm rất cẩn thận.

Thậm chí buổi tối, còn chủ động ỷ ôi bên cạnh Hàn Dục. Hàn Dục sau khi ngủ một đêm, đã sớm hạ sốt, có điều vẫn không biết xấu hổ giả bệnh ủ rũ, chỉ có tới buổi tối, mới lấy danh nghĩa để toát mồ hôi, lễ trắng khí hùng đề tên ngọc ra vận động một phen.

Sau khi Hàn Dục thần thanh khí爽 về nước, Khương Vệ đã bối vì miệt mài quá độ, vành mắt biến thành màu đen.

Sau đó Khương Vệ tìm được một chức nhân viên nghiệp vụ ở một công ty bảo hiểm, dựa vào quen biết của ông già, ấy thế mà lại có thể hoàn thành vượt mức chỉ tiêu tháng, tiền lương không thấp, tiền điện tự nhiên không lo.

Mặc dù vẫn còn chơi ‘Ma thú’, nhưng có điều độ, ít nhất biết đến lúc nào thì phải uy con sói đuôi to kia ăn no.

Có điều, Hàn Dục lại bắt đầu cân nhắc để Khương Vệ đổi công tác ——

Ban đêm bừng bừng khí thế, khi đang say sưa kích tình, Khương Vệ hai mắt rã rời nói: “Hàn... Hàn Dục, em cảm thấy dạo này tần suất của anh không nhanh như bình thường, đây có... có thể là thận hư, anh phải mua bảo hiểm điều trị, em... em lát nữa lập một hợp đồng cho anh!”

“Khương —— Vệ!”

Tiếng kêu vang tận mây xanh, kế tiếp, chính là tiếng giường lắc lư càng lúc càng kịch liệt.

“A... Em... em sai rồi, anh chậm một chút... Aaa!”

Khương Vệ khóc không ra nước mắt nghĩ, có lẽ nên mua cho mình một suất bảo hiểm sức khỏe thì hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lang-nuoi-soi>